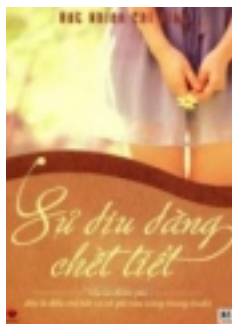

Sự Dị Dàng Chết Tiệt

Contents

Sự Dị Dàng Chết Tiệt	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	35
8. Chương 8	41
9. Chương 9	47
10. Chương 10	53
11. Chương 11	58
12. Chương 12	64
13. Chương 13	69
14. Chương 14	75
15. Chương 15	80
16. Chương 16	86
17. Chương 17	91
18. Chương 18	97
19. Chương 19	102
20. Chương 20	107
21. Chương 21	113
22. Chương 22	119
23. Chương 23	124
24. Chương 24	129
25. Chương 25	135
26. Chương 26	140
27. Chương 27	146
28. Chương 28	152
29. Chương 29	157
30. Chương Ngoại Truyện	161

Sự Dị Dàng Chết Tiệt

Giới thiệu

SỐNG giống như việc ngồi ghép một bức tranh xếp hình nhiều màu sắc. Mà An An lại luôn cho rằng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-diu-dang-chet-tiet>

1. Chương 1

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 01

Chương 1: Chơi game

Hôm nay cô lại đến, vẫn ngồi vào vị trí cố định đó, vẫn là vẻ mặt quen thuộc đó. Cô đổi năm mươi tẻ tiền xu chơi game, xem chừng hôm nay quyết định sẽ “ngâm” cả tối.

Cuối tuần, âm thanh huyền ảo bên trong khu vui chơi không mấy may ảnh hưởng đến cô. Cô ngồi đó, tay trái chống cằm, mắt dán vào máy chơi game trước mặt, tay phải đặt ngay trên khe đút đồng xu, chợt dặt thời điểm thích hợp sẽ nhét vào. Rồi, chính vào lúc tín hiệu của máy chơi game báo quay trở lại đường bỏ xu, một tiếng “kịch” vang lên và đồng xu trôi theo đường dẫn vào khoang; thêm một giây, hai giây, ba giây, máy lại quét qua. Các đồng xu mới được đẩy ra, nằm dồn đống phía dưới, đằng sau xu vẫn tiếp tục rơi xuống khiến đồng xu đầy ụ đằng trước lung lay chực đổ.

“Vẫn còn thiếu một xu”, khloe miệng cô khẽ nhếch lên, như thể biết chắc nó sẽ vậy.

Lại thêm một xu, cô nhắm chính xác đẩy vào, rồi rất nhiều đồng xu từ hàng trước rào rào rơi xuống. Miệng cười ngoác, mắt cong cong, cô cúi người nhặt chúng. Thấy một tay không cầm hết, cô vội cho những đồng xu thừa vào túi.

Cô rất thú vị, mỗi lần các đồng xu rơi ra, cô thường cố ý chọn những đồng vàng cho vào túi. Không phải cô chọn chơi những đồng xu màu trắng trước, mà chỉ cần có đồng xu nào rơi ra từ máy thì nhất định cô sẽ nhặt lấy cho vào để chơi ngay. Chỉ khi những đồng xu “nhặt được” dùng hết, cô mới dùng những đồng xu đã đổi ban đầu. Không hiểu sao cô lại làm như thế.

Lại nữa rồi, mỗi khi hào hứng hay lúc nhét tiếp xu vào máy, cô thường mím mím miệng, cắn nhẹ vào môi dưới, sau đó tay lại chống cằm bắt đầu cuộc chơi.

Cô rất mê trò chơi này, hầu như mỗi lần đến đây, cô đều ngồi trước cái máy đấy cả buổi. Đặc biệt là từ ngày tới đây, cô chỉ ngồi mỗi cái máy đó, cũng như chưa từng đổi sang chơi trò khác. Nếu lúc cô đến, cái máy đó bị người khác chiếm mất thì cô sẽ nắm mở đồng xu trong tay, xoay ba lô ôm trước ngực, đứng sau xem người đó chơi. Đợi một mạch đến khi họ đứng dậy, cô mới mỉm cười, yên lặng ngồi vào vị trí như thuộc về mình đó, rồi bắt đầu buổi tối của riêng cô.

Vũ Minh không biết mình bắt đầu chú ý đến cô từ bao giờ, có thể là từ khi cô đi cùng bạn trai, hoặc cũng có thể chính là cái ngày mà hắn đã không kiềm chế được cảm xúc đó.

Vũ Minh chỉ biết rằng nếu buổi tối nào cô không đến thì chẳng hiểu sao hắn không thể tỏ ra vui vẻ hoàn hảo với khách được. Ngay cả những lúc đông khách, người nhốn nháo như đàn ong vỡ tổ chen chúc trước quầy, nhao nhao muốn đổi “năm mươi”, “một trăm” xu chơi game, hắn chỉ kéo tiền về, dùng tay sờ sờ rồi bỏ vào

tủ, sau đó lần lượt ném những túi đựng đồng xu với mức giá tương đương lên mặt quầy cho khách. Thậm chí, chẳng thèm ngước mắt lên.

Nếu người nào thiếu tinh ý mà không nhận ra vẻ mặt kiên nhẫn của hắn, vẫn muốn đổi xu và bắt chuyện thì hẳn lập tức lảng sang phía khác, coi người ta như không khí. Đồng nghiệp nhìn thấy, đành phải ngượng ngùng đổi chỗ cho hắn để giải đáp yêu cầu của khách.

Hết cách, từ trước đến nay hiếm có cô gái nào lần đầu tiên gặp Vũ Minh mà lại không ngẩn người ra nhìn hắn chằm chằm cả chục giây. Còn hắn thì đã quá quen rồi.

Vũ Minh rất đẹp – một vẻ đẹp có chút nữ tính. Gương mặt trắng trẻo, cằm nhọn, lông mày không quá đậm nhưng rất có nét, hơi cong xuống ở đuôi. Đôi mắt long lanh cân đối, nhưng thú vị khiến người ta ghen tị nhất, là hàng mi rậm và cong vút, thậm chí cả phần lông mi ở mí mắt dưới cũng rất dày, cảm giác giống như hắn đang kẻ mắt. Sống mũi thẳng, đôi môi mỏng hồng tươi thường khiến mọi người hiểu lầm là hắn có bôi một loại son nào đó.

Nhưng cũng thật khó để người khác không nghĩ như thế. Nào có ai lại sở hữu một gương mặt mộc đẹp như thế được, làn da sáng bóng đến nỗi lỗ chân lông cũng không nhìn thấy, ngay cả nữ giới cũng hiếm người dường da được như vậy.

Hơn nữa, Vũ Minh còn để một kiểu tóc rất trung tính, một vài sợi tóc thưa thưa xõa xuống trán trong khi tóc hai bên tai cũng khá dài, đuôi tóc ốp vào cổ rất tự nhiên. Lúc gió từ chiếc máy lạnh thổi qua, đuôi tóc của hắn bay nhẹ. Tóc hắn mềm mượt như mái tóc của phái nữ; nếu được vuốt mái tóc đen mượt ấy, chắc hẳn sẽ có cảm giác êm ái như chạm vào chiếc áo ngủ dệt bằng tơ, làm cho người ta không thể không suy nghĩ về vợ.

Giống như vẻ đẹp của hắn, sự lạnh lùng của Vũ Minh cũng khiến người khác cảm thấy rất thần bí, tự nhiên luôn muốn đẩy mọi người ra xa mình. Tuy nhiên đồng nghiệp thì biết rõ rằng hắn không thuộc tuýp người dễ thể hiện cảm xúc, cảm giác hắn hoàn toàn chẳng ăn nhập gì với khung cảnh huyền ảo của khu chơi game này. Là từ ngày vào làm đến nay Vũ Minh chưa từng nói chán ghét nơi này, bởi lẽ hắn cũng không biết nói về tài vô vị đối với ai. Hắn chỉ quan tâm đến ngày lĩnh lương mỗi tháng, và đến lúc được nghỉ ngơi thì hắn gần như mất hút. Chính vì vậy, chẳng ai hiểu rõ về hắn, chỉ biết rằng hiện tại hắn không phải lên lớp nữa. Dường như đang ở giai đoạn đi thực tập, hắn có thể tự do sắp xếp thời gian của mình.

Gần đây Vũ Minh có chút khác thường. Trước đây, mặc dù lạnh lùng với mọi người nhưng chỉ ít hắn cũng không tỏ ra khó chịu trước những cô gái cố bắt chuyện với mình. Đối với vấn đề nằm trong phạm vi công việc, hắn luôn cố gắng trả lời ngắn gọn nhất, riêng về chuyện riêng tư, hắn thẳng thừng từ chối để người khác thấy nản lòng mà không hỏi nữa. Nhưng dạo gần đây, ngay cả những vấn đề về công việc, hắn cũng lười chẳng muốn trả lời. Đồng nghiệp cũng không biết có chuyện gì xảy ra nên chỉ còn biết giúp hắn dẹp yên mấy cô gái hiếu kỳ kia.

Lúc này, Vũ Minh vẫn tiếp tục đổi những đồng xu chơi game cho khách hàng. Tình cờ lúc ngước lên, lại nhìn đúng về phía cô. Cô đang cười, nhất định là cô lại vừa thắng rồi. Nhìn thấy mắt cô cong cong khi cười, mắt hắn cũng phẳng phất chút niềm vui. Tối nay chắc chắn cô sẽ còn ngồi lâu.

Cô rất hay, trong khi những người khác đến chơi sẽ đổi từ năm mươi, trăm tệ trở lên, lúc bỏ xu vào máy cũng nhét rất nhanh, thường một lần cho hai đồng vào cả hai cửa máy, như vậy xui trở lại cũng nhanh hơn. Nhưng cô thì không, cô thích chơi từ từ, thường chỉ đổi hai mươi tệ, sau đó rất kiên nhẫn nhét từng xu một vào, mỗi lần dùng hết số đồng xu có trong tay thì đứng dậy ra về chứ không đổi tiếp để chơi. Cho nên thời gian cô đến gần hay dài tùy thuộc vào việc ban đầu cô đổi bao nhiêu tiền.

Tối nay cô đổi năm mươi tệ nên có thể sẽ ngồi tới mười hai giờ.

“There are you hear me one night say

And I am waiting, and you say mying”

Nghe thấy đoạn nhạc quen thuộc, Vũ Minh không nhịn được ngẩng lên nhìn về phía cô. Quả nhiên là điện thoại của cô. Cô dừng tay, lôi điện thoại từ trong túi xách ra, liếc nhìn vào màn hình rồi mỉm cười. Nhất định là anh ta.

Nhấn nút nghe, cô dụi dụi lên tiếng. Dù xung quanh đầy những tạp âm hỗn loạn nhưng hần vẫn cố gắng cố tai nghe, lúc được lúc không đứt đoạn, nghe được cô nói:

“Hả, cuối tháng vẫn không về được ư?”

“VẬY khi nào đây?”

“Cái quạt ở nhà hư rồi, anh không ở đây, em biết tìm ai sửa bây giờ?”

“Ừm... dùng điều hòa không thoải mái lắm, mà lại tốn điện nữa.”

“Thôi vậy, anh muốn khi nào về thì về nha. Mặc kệ anh.”

“Được rồi, chú ý ăn uống đầy đủ, thời tiết nóng, đừng ăn mì lạnh, sẽ bị đau bụng. Anh mà bị viêm ruột lại, mama không thêm quan tâm nữa!”

Giọng nói của cô rất hay, không phải tiếng vùng này mà là tiếng phổ thông, mang âm điệu của người phương nam, mềm mại rất giống giọng Đài Loan. Cuối câu cô hay dùng những từ ngữ khiến người nghe có cảm giác cô còn rất nhỏ. Vũ Minh tự hỏi không biết liệu có gì đặc biệt không nếu được nghe chính miệng cô phát âm tên mình, suy nghĩ này cứ lớn vồn mãi trong đầu hần.

Cô nhẹ nhàng tắt máy rồi dùng cảm gấp điện thoại lại, mắt đắm chiêu nhìn chằm chằm vào máy game. Dù không đoán ra cô đang nghĩ gì nhưng Vũ Minh có thể cảm nhận được cô có một nỗi buồn phiền nào đó. Cô hít một hơi thật sâu, nở nụ cười đầy kiên nhẫn rồi tiếp tục chơi, tập trung tinh thần vào cuộc chiến của mình.

Mười một giờ ba mươi phút. Cô không muốn chơi nữa, Vũ Minh thấy cô đứng dậy, nhấc ba lô, nhét những đồng xu trong tay vào túi rồi đẩy chiếc ghế vào gầm máy chơi game. Lần nào cô cũng đẩy ghế vào, rất ngay ngắn. Cô vuốt nhẹ vài nếp nhăn trên chiếc váy bó rồi đi về phía quầy.

“Xin chào, cho tôi trả lại xu.” Cô đứng trước mặt hần, đặt túi xu thừa lên quầy. Hần gật đầu, mở túi đút khay, sau đó xếp lần lượt mười xu thành một chồng. Hôm nay cô thắng không ít, còn thừa đến bảy mươi hai xu, có thể nhận lại được ba mươi sáu tệ. Vũ Minh cứ xếp mười xu một, mười xu một, không hề vội vã. Hần không muốn kết thúc nhanh việc đếm xu này, còn cô cũng chẳng thúc giục, chỉ yên lặng đợi. Không nhìn hần đếm xu, ánh mắt có chút đắm chiêu dán lên người hần nhưng hần biết, tâm trí của cô đã bay tới nơi nào đó rồi.

“Bảy mươi hai xu.” Cậu gom những đồng xu trên mặt bàn xuống dưới tủ, liếc mắt nhìn cô, nhắc cô việc kiểm xu đã xong. Cô chợt bừng tỉnh nhìn vào quầy lễ tân trống không, khóe miệng hơi nhếch lên, gật đầu.

Hần cúi đầu về trầm lắng, đếm tiền trong ngăn tủ đưa cho cô, cô chìa tay ra nhận lấy. Cảm giác ấm áp, mềm mại khi ngón tay cô chạm vào ngón tay hần. Vũ Minh ngăn người nhìn cô, trong khi cô lại chẳng mấy may chú ý, chỉ cầm lấy tiền, sau đó nhét vào một ngăn của ba lô rồi quay người đi.

Nhìn theo bóng cô xa dần, hần biết sự chờ đợi của mình lại bắt đầu.

Hôm đó, mãi đến hai giờ ba mươi phút, tiệm mới đóng cửa.

Chương 2: Dịu dàng

Trước khi gặp cô, Vũ Minh không biết thứ gì gọi là nỗi nhớ. Hần luôn lập luận rằng, chỉ có những người ủy mị suốt suốt mới lấy điều đó để làm cái cớ cho việc sa sút tinh thần của mình. Nhớ thì được gì, nếu như thật sự nhớ thì đi tìm cô ấy đi. Không thể ở bên nhau thì chỉ ít cũng có thể hỏi cho rõ ràng.

Hần có lẽ không ngờ rằng, có ngày chính mình lại rơi vào hoàn cảnh này, trong lòng mắc bệnh tương tư không cách nào nói ra được, chỉ có thể xếp chúng thành những nỗi nhớ vây xung quanh và dồn tận đáy tim, hy vọng nó sẽ bị thời gian làm cho phai nhạt, rồi dần tan biến đi. Nhưng chẳng ai nghĩ, mỗi cuộc gặp gỡ lại như một cái móc câu, lúc đêm khuya vắng vẻ lại trở dậy, như móc từ trái tim ra.

Hần trở mình trên giường mấy lần không thể ngủ được.

Căn phòng trống trải, nhuộm một màu tối đen, duy chỉ ánh trăng có bên cửa sổ chiếu lên mặt bàn ngay cạnh đây. Thứ ánh sáng trắng ngần này giống như gương mặt cô, nhẹ nhàng và trong suốt. Quảng sáng trên bàn dần dần hiện lên bóng bệ giữa ngày và đêm như đang nuốt chửng khuôn mặt của hần.

Cũng có một buổi tối như thế, ồn ào như thế.

Hôm đó, vẫn như thường lệ hắn đứng trước bàn đổi xu, gặp mấy cô gái khá lém lỉnh, nhưng đáng tiếc là còn quá trẻ, nói năng tùy tiện khiến hắn chẳng muốn để tâm. Không giống như cô, đứng lại, hỏi có nhận ra cô không. Nhưng hôm đó thoạt nhìn hình như cô có gì đấy lạ lẫm.

Suốt tuần cô đã đến bốn ngày liên tiếp nhau, mà đều chọn cùng một vị trí, cùng một chiếc máy, nếu hôm nào đã có người chơi thì cô đợi đến khi người ta đi mới ngồi xuống chứ không đổi chỗ khác. Khoảng một tháng trước cứ ba ngày cô mới đến một lần, vẫn thống nhất chỉ chơi một trò. Lúc nào cũng im lặng như vậy, một mình tận hưởng trò chơi của riêng mình.

Cho đến ngày hôm đó, rất nhiều người đang reo hò vây quanh trước ổ nhả xu của một máy chơi game, sau đó thì bỗng có người đi tới tranh chấp.

Vũ Minh vốn không muốn can thiệp vào việc của người khác, mà ở đây cũng đã có bảo vệ giải quyết những chuyện rắc rối kiểu này. Nhưng vì sự việc xảy ra ngay cái máy đặt trước mặt, nên hắn loáng thoáng nghe được chút nguyên nhân.

Thì ra, lúc đó cái máy của cô gái rơi xuống rất nhiều xu, dễ đến cả một trăm xu. Lúc mọi người đang vây quanh tỏ sự ngưỡng mộ thì bên cạnh xuất hiện một anh chàng, nói cái máy đó là của cậu ta nhét vào rất nhiều xu rồi, cô gái nhận lúc cậu ta đi đổi xu đã giành lấy mất chỗ, do đó mới nhặt được món hời này. Cho nên, số xu nhận được kia tất nhiên phải thuộc về cậu ta.

Mọi người nghe xong ồn ào ngao ngán: “Sao không chuẩn bị trước, chỉ đổi một lần thôi, nếu không giờ đã chẳng bị người khác lấy mất”, “Haha, tự mình không kiên nhẫn, đổi mấy khác chơi, giờ thấy người ta được liền chạy tới tranh”. Mỗi người một câu khiến người xúm quanh lại càng ngày càng đông, đều bảo cô gái mắc kè cậu ta. Tên kia thấy nhiều người la hét với mình, từ xấu hổ chuyển sang tức giận: “Của ông bỏ vào, sao không để ông lấy hả?”. Gào xong liền làm động tác bảo cô gái giao ra đây.

Hả? Cô gái tỏ vẻ đồng ý, những người bên cạnh náo loạn cả lên đứng về phía cô, nhưng cô vẫn ngồi trên chiếc ghế đầu, không vội vã đứng dậy, cũng không nói một lời. Cô chỉ đưa tay lên nhìn đồng hồ, nghĩ ngợi một lúc rồi đứng dậy, quay người đối diện với chàng trai kia. Vũ Minh có thể nhìn rõ vẻ mặt của cô, bình tĩnh như không.

Cô lấy ra gói một trăm xu sau đó nhìn cậu ta, từ tốn nói: “Cái máy này có thể trả cho cậu, phần tôi nay tôi thắng được cũng có thể để cho cậu. Nhưng vị trí này hiện tại là của tôi, lần sau tôi đến, mời cậu tự động nhường chỗ”. Tên kia tỏ ra hơi ngạc nhiên, sao mà phóng khoáng thế? Con nhỏ này chắc có vấn đề?

Trong lúc cậu ta đang chần chừ, thì đám đông xung quanh cũng tỏ ra nghi hoặc. Có người cho rằng cô sợ chàng trai này nên mới làm vậy liền lên tiếng: “Em gái, đừng sợ, không trả cho nó là đúng lắm. Đừng sợ”, “Đúng đấy, gã đàn ông to xác này định nằng nặc tay trên của cô gái à”.

Cậu ta bối rối, đỏ mặt tía tai. Liền giật lấy mớ đồng xu: “Mọi người đừng nhiều lời, mấy người liên quan cái gì gì!”. Sau đó, thấy cô đưa phần lớn đồng xu lại cho cậu ta, chỉ giữ lại cho mình khoảng hai mươi xu trong túi. Tên đó chần chừ dè dặt lắm: “Cô em định ra về ta đây vô tội ư”, sau đó quay người đi đến quầy hàng đổi điểm thưởng rồi biến mất tăm.

Những người xung quanh nhận ra chẳng còn gì hay ho nữa cũng tản dần. Bảo vệ thấy sự việc không quá to tát nên cũng bỏ đi.

Vũ Minh nhìn cô ngồi trở lại chiếc ghế đầu, miệng khẽ nhún nhu cười. Cô tiếp tục với trò chơi của riêng mình, giống như chuyện ồn ào vừa xảy ra chẳng liên quan gì tới cô cả.

Hắn cảm thấy thú vị, cô gái này phải chẳng đúng như mọi người nói, đã sợ nhũn người ra rồi. Ồ, có lẽ đúng là đã quá sợ.

Thời gian vẫn trôi đi, trò chơi vẫn tiếp tục. Lúc Vũ Minh ngẩng đầu lên lần nữa, vô tình, đã thấy ở chỗ ngồi đó là một chàng trai, mà phía sau anh ta chính là cô gái gốc gác kia.

Hắn chợt hiểu, thì ra cô gái này đang đợi người yêu, để giữ chỗ cho anh ta chơi, nên cô mới không giành số xu kia với cái gã ban này.

Chàng trai cao khoảng một mét bảy lăm, so với hắn thì thấp hơn hai phân. Cơ thể cường tráng, hơi có bụng, chân chắc nịch, có thể đoán chiếc quần jean anh ta mặc phải đến cỡ hai mươi tám. Tóc anh ta hơi xoăn, cũng chỉ được xem là hơi đẹp trai, dường như hằng ngày gặp đâu đó rồi. Mắt anh ta cũng giống như hắn, lông mi rất dài, đôi mắt to.

Cô vẫn cười, mách cho anh ta phải thả vào từ bên phải, như vậy mới dễ đẩy xu dần xuống. Nhưng chàng trai đâu có tính kiên nhẫn như cô, mỗi lần anh ta thả vào tới hai xu, mà có tới ba cửa – cửa nào anh ta cũng bỏ. Kết quả, trong chớp mắt, đồng xu trong tay ma chóng hết sạch. Cô gái đánh khề vào lưng anh ta, mắng chàng trai không chịu nghe lời đã tiêu sạch xu rồi. Nhưng mắng thì mắng, cô vẫn đi đến quầy đổi thêm xu.

“Đổi thêm năm mươi tệ.” Cô gái tay đưa tiền còn quay đầu nhìn lại về phía anh ta, ánh mắt dịu dàng.

Vũ Minh lấy trong túi năm mươi xu, đặt lên mặt quầy. Nhưng cô vẫn ngần ra ngần, hắn đành phải nhắc: “Đây, xu”. Cô quay mặt lại nhìn vào mắt hắn. Ánh mắt vẫn như đang cười, nhất thời không thu lại được.

“Minh Minh, có điện thoại.” Bên cạnh, Uyển Phương bất ngờ gọi tên hắn. Những người ở đây đều thích gọi laps tên như thế. Cảm giác nghe như gọi một cậu nhóc, mặc dù hắn không thích nhưng lại lười ngăn cấm.

Chẳng ngờ, chính lúc đó cô gái kia chuẩn bị đi khỏi thì bất ngờ quay lại dán mắt vào mắt hắn, nhìn chằm chằm, rồi nở một nụ cười. Hắn thấy trong mắt cô như có hình ảnh mình lơ lửng trong đó. Rồi cô quay đi, trở về chỗ của mình.

Có chút choáng váng vì hành động đó, hắn đột nhiên tàn nhẫn thầm chửi trong lòng. Lại là một đứa mê trai, cũng giống như bao cô gái ngốc nghếch khác, bị vẻ bề ngoài của hắn làm cho điếng hồn.

”Làm sao giỏi bằng mẹ được.”

Vũ Minh rất muốn ngăn chặn những âm thanh này, nó mềm giống như lụa, không một tiếng động truyền đến tai, đến tâm trí và cả trái tim hắn. Vũ Minh không thể không nhìn nụ cười bannây của cô. Hắn vốn trước nay không nhìn thẳng cô gái này bao giờ, nào ngờ mắt cô sáng như thế.

Đôi mắt hắn không kiềm chế nổi lại nhìn về phía đó.

Cô gái rất chiều chàng trai kia, dịu dàng vòng lấy anh ta từ phía sau, tay đưa túi xu, vừa nhìn anh ta chời vừa nhắc anh ta bỏ xu vào máy.

Mà anh ta một tay kẹp điều thuốc, một tay cầm xu nhét xu. Gương mặt dán vào chiếc máy điện tử, không hề để ý đến cô đang ở phía sau nhìn mình âu yếm.

Cô chạm nhẹ vào trán anh ta, dường như anh ta toát mồ hôi, cô lấy khăn giấy ra rất cẩn thận vén mái tóc trước trán lên để lau. Sau đó, cô ngồi xổm bên cạnh anh ta, tay đặt lên đùi chàng trai đó. Hình như là hỏi anh ta có muốn uống nước gì không, rồi đứng dậy đi về phía quầy.

Vũ Minh vội cúi đầu, đột nhiên cảm thấy giận dữ, mình đang làm cái gì thế này, cứ nhìn một cô gái ngốc nghếch đến quên cả công việc. Sự tĩnh lặng bao trùm, cô gái này có gì khác biệt đâu, biết đâu còn ngốc nghếch hơn ấy chứ.

Lúc ngược lên thì đã thấy cô ở ngay trước mặt.

“Xin chào, cho một chai Yakult và một chai Coca. Bao nhiêu tiền?”

“Sáu tệ.” Vũ Minh nhận lấy tiền, quay người lấy nước. Quả đúng là một cô gái ngốc, giờ mà vẫn còn uống Yakult.

Trong tủ lạnh không còn, hắn đi đến tủ lấy hai chai không lạnh đặt lên bàn. Rồi hắn quay người nhận tiền của các khách hàng khác, không nhìn đến cô.

Cô cầm lấy chai nước, vẫn chưa chịu đi: “Hết chai lạnh rồi à?”, cô hỏi.

Hắn đáp gọn lỏn: “Hết rồi”.

Cô cắn cắn môi, quay đầu nhìn chàng trai vẫn đang ngồi chơi.

Quay lại cô nói: “Ừm, phiền anh tìm giúp còn chai Coca nào lạnh không?”.

Hắn quay lại nhìn cô, nhìn thấy ánh mắt vừa bức thiết vừa như cầu khẩn của cô.

Hắn không nói lời nào xoay người đến bên chiếc tủ lạnh, thì ra vẫn còn một chai.

Lúc mang tới trước trước mặt cô, cô nói: “Cảm ơn”. Nghe tiếng nói dịu dàng của cô, hắn mới ngước mắt lên nhìn. Cô đang cười, một nụ cười rất tươi.

Lần này, bóng hắn trong mắt cô càng rõ ràng hơn.

Bốn mắt nhìn nhau. Cô lắc lắc tay cầm chai Coca cà phê, lại cười rồi nói với hắn: “t cảm ơn”.

Hắn ngẩn người nhìn không nói được lời nào. Chỉ có trong ánh mắt dường như có một tia kinh ngạc xẹt qua trong phút chốc.

Cô lại trở về bên cạnh chàng trai kia, giúp anh ta mở nắp, thậm chí đưa chai nước lên miệng giục anh ta uống. Sau đó mới mở chai Yakult của mình ra uống, ánh mắt vẫn không rời gương mặt anh ta.

Mê trai, ngu ngốc, chỉ biết nghĩ đến tên đấy. Chỉ vì một chai Coca lạnh mà có thể tùy tiện cười với một thằng con trai khác. Mê trai, đàn độn, đồ thần kinh.

Vũ Minh cũng không biết tại sao mình lại tự nhiên tức giận đến thế. Chỉ cảm thấy sự dịu dàng đó, nụ cười trong ánh mắt đó đều như chỉ có một cô gái cực kỳ ngu dại mới làm. Hắn không nhận được liên tục nguyên rửa.

2. Chương 2

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 02

Chương 3: Phóng thích

Hôm nay là cuối tuần, cũng là cuối tháng.

Cô gái đó vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, mặc chiếc áo màu hồng hở vai, có sợi dây nhỏ thắt phía sau cổ, để lộ ra một phần lưng trắng bóc. Trông cô có vẻ gầy, nhưng không đến nỗi gầy xương như que củi. Ít ra tay, lưng còn có da có thịt. Eo cô rất nhỏ, dường như không có chút mỡ nào, nhìn nghiêng thì ngực cô có vẻ khá phù hợp so với chiều cao trên dưới một mét sáu mươi hai kia. Phía trước ngực hắn rõ một khe nhỏ, điều đó chứng tỏ ngực cô thuộc cỡ B, đây là mẫu người phụ nữ mà không phải người đàn ông nào cũng có thể chiếm giữ một cách dễ dàng.

Nhìn khuôn mặt thanh tú, gần như rõ ràng là đặc trưng của người miền Nam. Trán cao, hốc mắt sâu, chỉ có một điểm duy nhất lấp lánh là đôi mắt to, hàng lông mi dày và cong, nụ cười giống như trăng rằm. Môi dưới của cô có phần mỏng hơn bờ môi trên một chút. Có thể thấy, cô gái này chắc rất hay cười.

Những người như cô mà lạc vào đám đông chắc rất khó tìm thấy. Hôm nay cô lại mặc chiếc áo màu hồng. Lẽ nào cái gã kia lại đến ư?

Lát sau đã nghe thấy có người gọi “An An”, cô quay đầu ra phía sau nhìn. Có một người con trai tiến thẳng về phía cô. Cô gái tên An An, cuối cùng cũng biết được tên rồi.

Nhưng chàng trai này đâu phải là người hôm trước.

Cô vẫn giữ nụ cười ấy, vẫn là cái vẫy tay dịu dàng. Đúng là mê trai, cứ tưởng rằng..., hóa ra đều như nhau cả.

Một chút khó chịu vụt lên trong ánh mắt, hắn tự nhiên cảm thấy một mối, giao cho đồng nghiệp trông coi một lúc, rồi dựa vào cái bàn phía sau, châm thuốc.

Tên kia cũng chỉ hơi đẹp trai, vừa đến trước mặt cô liền vừa trách móc vừa nhìn qua một lượt: “Haizz, mấy ngày không gặp, em trông lạ quá, hôm nay quyền rũ, định làm gì à, lẽ nào...”.

Cô không tỏ ra giận dữ, ngược lại có chút ngượng ngùng, đẩy anh ta ra: “Ăn nói lung tung”.

Sau đó cô tự động đứng dậy nhường ghế cho chàng trai và hướng dẫn anh ta cách chơi.

Hừ, sao lại không nhào người ra phía trước, hôm nay mặc đồ hở hang như thế, chẳng phải muốn để bọn đàn ông tán tỉnh à.

Khoảng mấy phút trôi qua, lại có một thanh niên nữa đến cùng hai cô gái khác, đều là người cô quen. Chàng trai tới trước đứng ôm một trong số hai cô gái vừa đến. Hai cô gái kia đều trang điểm khá đậm, vừa nhìn quần áo họ mặc thì có vẻ giống như một nhóm chơi sành điệu. Thì ra họ là hai cặp, mà hôm nay người kia không đến, nên cô lại bị lẻ.

Hắn đứng trước quầy, rít thuốc. Cô lại bước tới. Cô đang nghĩ rốt cuộc là nên mua đồ uống nào. Hắn đợi, là yakult chẳng?

“Hai chai Coca, hai chai cam tươi, một chai trà xanh.” Dứt lời cô nhìn hắn cười, vẫn là cái nụ cười điệu đàng ấy.

Ngớ ngẩn, hắn quay người, lại cảm thấy tim mình như bị bóp nghẹt, cô ta càng cười như vậy trông càng ngốc.

“Cho chai lạnh.” Cô lại nhẹ nhàng nói. Hắn chẳng thèm để ý, mở tủ lạnh lấy đồ uống.

Năm chai nước được đặt trên bàn, nước trên chai từ từ chảy xuống đọng thành vũng nhỏ.

Cô gái cố sức dùng hai tay để kẹp năm chai nước lên, nhưng không thành. Hắn liếc nhìn, cúi xuống lấy từ trong quầy ra một chiếc túi. Cô ta ngốc thật, định không dùng túi à?

“Ồi!”, một âm thanh hoảng hốt vang lên đập vào tai hắn. Lúc hắn cầm cái túi ngược lên thì thấy một chai nước đang rơi xuống, liền vội vàng đưa tay đỡ lấy, còn may, chưa rơi xuống đất.

Hắn đứng thẳng dậy, người đơ ra.

Cái cô gái ngốc này!!!

Mấy chai nước lăn lông lốc trên mặt quầy. Vì để chụp chúng lại cô dường như phải dùng toàn thân để cố giữ.

Nhưng, cũng vì thế mà cả người cô như nằm bò ra mặt quầy, nước ở trên đó làm ướt cả khoảng áo trước ngực, khiến chúng dính sát vào cơ thể cô.

Tim hắn đập dồn dập, giống như mê muội, giống như đột nhiên có ngọn lửa thổi bùng lên, không hiểu sao cả người nóng ran, miệng khô khốc, hắn nuốt nước bọt một cách khó khăn. Trong lòng liền nghĩ nên làm điều gì đó, nhưng ánh mắt thì lại chẳng muốn rời đi. Bầu ngực trắng ngần hiện ra như không che đậy trước mắt hắn, hai quả đồi nhỏ được bao quanh bởi lớp ren đen. Sự kết hợp giữa màu đen của ren và màu trắng của da thịt tuy đối nghịch nhau nhưng lại tạo cảm giác vô cùng kích thích, dính chặt vào nhau trông như hai nửa quả bóng, ở giữa là rãnh ngực như hình vòng cung duyên dáng. Rõ ràng đến thế, gần kề đến thế, hắn thậm chí còn có thể nhìn thấy những giọt nước trên làn da trắng muốt – những giọt nước đang chảy xuống theo đường cánh cung.

Không chỉ trái tim hắn khó chịu mà ngay cả cơ thể cũng không chịu nổi đang nóng bừng lên, nguồn nhiệt đó cứ thế dần dần trở dậy.

“Mau giúp với!”, một giọng nói vang lên phá vỡ cơn mê của hắn. Cô một tay che lên ngực.

Ngước mắt lên nhìn thấy mặt cô đỏ ửng như cánh hoa đào, hòa cùng với màu hồng của chiếc áo ướt sũng trông càng quyến rũ hơn. Vũ Minh nuốt nước bọt, ném cái túi lên mặt quầy, rồi đi sang phía khác.

Cô hơi ngẩn ra, cái người này sao thế nhỉ, mình không tức giận thì thôi, cậu ta có gì mà tức giận, chẳng phải người được nhìn là cậu ta còn gì! Thật quái đản. Cô đành cho mấy chai nước vào túi, sau đó cúi xuống lấy tay chà chà lên mảng áo bị ướt. Ôi, thế này sao mà gặp mọi người đây.

Cô đành quay ngược balô ra đằng trước che ngực, haizz, dù sao thì bây giờ cũng ổn rồi.

Cô quay người rời quầy.

Hắn cũng ra khỏi quầy đi thẳng vào phòng vệ sinh.

“Rầm” cánh cửa đóng sầm lại, hấn tựa người vào tường. Vũ Minh tự thấy xấu hổ. Trong đầu bỗng bừng lên một ý nghĩ. “Đồ con gái ngốc, vụng về”, trong đầu hấn cứ vang lên vô số âm thanh, cứ thế vượt ra, rồi hấn đâm mạnh một cú vào tường.

Những người bên ngoài nghe thấy tiếng động mạnh đều giật mình la lên: “Làm cái gì đấy?”. Sau đó không thấy động tĩnh gì nữa, những người bên ngoài mới tản ra. Tất cả trở lại yên lặng.

Nhưng hấn không thể nào bình tĩnh được. Hấn hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra. Cuối cùng đứng dậy, cúi đầu nhìn thứ xấu hổ phía thân dưới của mình. Cái vị trí đấy cho dù có bịt kín cách bởi chiếc quần jeans, hấn vẫn có thể cảm thấy nó đang nóng lên đang bị đè nén, bị kìm hãm.

Mặc dù hấn đã đứng dậy rồi nhưng trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh đôi gò ngực ấy khiến nó muốn nổ tung lên đầy mãnh liệt. Hấn muốn lấy cái màu trắng xóa đầy hấp dẫn kia ra khỏi đầu, nhưng càng cố chống cự, hấn càng cảm thấy cơ thể mình như thiêu đốt. Không xong rồi!

Mẹ kiếp, chẳng lẽ lại ở đây mà xử lý. Nhất định là do lâu không gần phụ nữ, tôi tìm một cô đến giải khuây.

Nhưng bây giờ, hấn cũng đành phải lấy nó ra để “giải quyết”.

“Aaa...”, một tiếng thở sâu thoát ra, hấn nén giữ âm thanh đó trong miệng. Nhìn dấu vết trắng đục trong bồn, hấn nhấn nút xả nước để nó cuốn trôi đi. Dùng khăn giấy lau chùi một chốc rồi mặc lại quần áo cho chỉnh tề, vuốt vuốt mấy nếp nhăn trên quần. Thở phào, tất cả OK rồi.

Hấn rửa mặt, nhìn vào trong gương, thấy mặt mình còn đỏ gay, những giọt nước bám trên ngọn tóc ở trán theo đà rơi xuống.

Vũ Minh nhìn vào mắt mình để lấy lại bình tĩnh, thấy được một chút lạnh lùng, tất cả đều đã như cũ, chẳng có gì thay đổi. Lúc này hấn mới chịu quay người ra khỏi phòng vệ sinh.

Tuy nhiên, sự bình tĩnh này không giữ được lâu.

Vừa bước ra khỏi phòng vệ sinh nam, bắt gặp lại gặp cô ngay ở cửa.

Cô cũng ngẩn người, mặt bỗng đỏ ửng lên lan đến tận cổ. Chiếc áo vẫn còn chút vệt nước, có lẽ đã không được phân nửa, bởi hấn thấy phần ngực không còn dính chặt vào vải nữa.

Mặt hấn cũng hơi nóng lên, ánh mắt dao động, không muốn nhớ tới những hình ảnh ngay trước mặt nữa.

Hấn xoay mặt đi cố gắng nhìn sang hướng khác, bước qua cô rồi cứ thế đi thẳng.

Nhìn theo dáng hấn, cô mới ngỡ ngàng phát hiện ra cơ thể hấn khá mảnh mai, còn rất cao nữa, phần đùi thì hơi dài khiến hấn có phần mang hơi hướng nữ tính.

Cũng chẳng có gì to tát, thấy thế nhưng cũng chẳng để làm gì. Nghĩ xong, cô ngúng nguẩy quay đầu đi ra.

Hai con người dù mang tâm trạng không giống nhau, nhưng cùng đi ra từ một cánh cửa.

Chương 4: Buồn bực

Tất cả mọi thứ đã trở lại bình thường, chỉ ít là biểu hiện bên ngoài.

Vũ Minh cũng không từ chối mấy cô em xinh đẹp đến bắt chuyện, hay đám muội muội thỉnh thoảng đứng trước cửa tiệm đợi lúc hấn tan ca, hấn cũng không lạnh lùng quay đầu đi ngược lại nữa.

Hấn cần một vài người để phá vỡ cái buổi tối cô đơn này. Ông chủ cũng không biết công việc kinh doanh ở đây ra sao, cuối cùng nhét thêm một người nữa vào quầy. Hấn và Uyên Phương không nhất thiết ngày nào cũng phải cố thủ ở đây, nên thêm một người thì có thể thay nhau trực ca.

Cô gái đó vẫn đều đặn một tuần đến hai, ba lần. Dường như cô chẳng bị chút ảnh hưởng nào cả, vẫn chăm chú chơi game, tiếp tục đợi những cuộc điện thoại.

Hôm nay hấn làm thay ca, mười giờ là có thể về được. Dù sao cũng chẳng có gì thú vị, ngồi chờ ra trong cái tiệm đó cũng chẳng ích chi. Biếng thôi.

Hấn dùng tay gãi gãi má tóc dài trước trán, để nó tự nhiên xuôi về một phía.

Ra đến cửa thấy còn một cô gái xinh đẹp đang . Cô gái này đã hẹn hán rất nhiều lần rồi. Đêm nay, hán không muốn một mình!

Gió đêm thổi những sợi tóc bay phấp phới đằng sau gáy, cái cô gái đang theo hán, thậm chí hán còn không biết tên, mà thực ra cũng không muốn biết. Ngồi trên taxi, cô ta ép sát vào ngực hán. Vũ Minh có thể cảm nhận hai bầu ngực không ngừng cọ sát vào người mình, chân cô ta cũng gác lên chân hán, cơ hồ như đang kích thích Vũ Minh. Một tay cô gái vuốt ve ngực hán, một tay từ đằng sau chậm chậm chạm lên cổ, lúc bàn tay cô ta gần chạm vào tóc, hán đột nhiên tránh né, khiến cô ta gần như đổ ập xuống chỗ lưng ghế.

Vũ Minh lạnh lùng nhìn cô ta. Cô gái hiểu, hán không thích người khác sờ đến mái tóc của mình.

Cô ta cười nịnh nọt rồi lại áp sát lại, lần này không đưa tay chạm vào tóc nữa mà sát người vào lòng Vũ Minh.

Hán không phản ứng gì, cũng không đẩy ra, chỉ hướng mặt về phía cửa sổ.

Đến nơi rồi, cuộc sống về đêm chính thức bắt đầu trên con đường Hưng Dân.

Cô gái kéo hán đi tìm một quán có điều hòa để ăn.

Nhưng hán lại chọn ngồi ngay xuống những quầy hàng lề đường.

Có gì sánh bằng cơn gió đêm trong lành.

Họ gọi một nồi ốc hầm, một ít bia và ít đồ nướng.

Cô gái đó cứ quẩn lấy hán, muốn được chăm sóc Vũ Minh.

Đột nhiên có một giọng nói hết sức quen thuộc vang lên bên tai.

Vũ Minh ngẩn người, có chút khó tin ngẩng đầu lên nhìn.

Đúng là cô!

Thì ra, hôm nay cô không đến quán game là vì anh ta đã trở về.

Họ ngồi cách chỗ hán hai bàn, ánh đèn đêm mờ mờ, nếu như không để ý thì sẽ không thể thấy được.

Nhưng giọng nói của cô cứ như sát bên.

Chàng trai kia có lẽ đã uống nhiều, cô ngồi bên cạnh tay nhẹ xoa lưng cho anh ta, bảo anh ta đừng uống súp đậu xanh lạnh rồi quay đầu gọi chủ quán mang một bát canh nóng ra. Mấy người bạn xung quanh chính là hai cặp mà hán đã thấy dạo nọ.

Họ vẫn còn tỉnh táo, một cậu bạn trong đám còn khiêu khích bạn trai cô: “Minh Minh, hôm nay tệ thế? Mới uống có chút mà đã vậy rồi. Cậu phải uống với tớ thêm mấy ly nữa chứ”.

Chàng trai họ Viên ngược đầu lên, mặt đỏ gay nói: “Khỉ thật, hôm nay mới uống có mấy cốc, chắc do lúc này mấy người để tớ ngồi trước, máy lạnh trong taxi phả thẳng vào mặt, bây giờ mới... khụ....khụ...”, một cơn ho cắt ngang câu nói.

Cô vội vàng vỗ vào lưng anh ta, nói với cậu bạn kia: “Tân Tân, đừng khích anh ấy nữa, chắc anh ấy đang khó chịu, trúng gió đừng bắt người ta uống nữa”.

Bất ngờ, chàng trai họ Viên ọe lên một tiếng, gục đầu xuống, bao nhiêu thứ nôn ra hết, xem ra có vẻ không ổn.

Cô cuống lên, vừa vỗ vỗ vào lưng anh ta vừa bảo bạn bè đưa nước và khăn giấy lại.

“An An, cho cậu ta uống chút nước” Cô bạn bên cạnh cười nói: “Minh Minh cũng dính à, lại nôn rồi à”.

An An không để ý đến lời trêu chọc, chỉ chăm chú chăm sóc cho bạn trai, vuốt lưng cho anh ta.

Cuối cùng cũng nôn ra hết sạch.

Minh Minh cũng chính là tên của cái anh chàng họ Viên kia – Viên Thư Minh, đang gục đầu xuống bàn. An An lo lắng vực anh ta dậy, sau đó vội vàng lấy khăn giấy lau quanh miệng một cách cẩn thận, xong đầu đó đưa ly trà tới, chậm chậm cho anh ta uống.

Nhìn anh ta khó chịu, cô xót xa liên tục cầm khăn giấy vừa lau mồ hôi lại vừa lo lắng hỏi: “Vẫn còn khó chịu phải không?”.

Viên Thư Minh lắc lắc đầu: “Nôn xong khỏe hơn nhiều rồi, chắc chắn cơn gió vừa rồi làm mình trúng gió, bụng dạ không chịu nổi lồng lộn lên. Haha, bây giờ việc tiếp theo là mang cho tớ thêm một chai nữa để uống tiếp”.

“Không được uống nữa”, An An giận dữ. Mặc dù miệng nói cứng là thế nhưng tay vẫn không ngừng lau những giọt mồ hôi gạt mái tóc sang một bên cho anh ta. Mũi anh ta sứt sứt, cô vội lấy giấy đưa đến gần giống như bà mẹ giúp đứa con hỉ mũi, ép mũi anh ta, còn anh tỏ vẻ việc gì ra. Sau đó cô dùng một tờ giấy khác lau sạch sẽ. Cuối cùng còn bắt chàng trai đó khoác áo sơ mi vào, sợ lại bị trúng gió nữa.

Trong mắt cô toàn bộ là sự lo lắng và quan tâm. Tiếng cười nhạo của mấy đứa bạn xung quanh cô hoàn toàn không nghe, cũng chẳng thèm để ý tới.

Trong mắt cô chỉ thấy một người, một người đàn ông tên Viên Thư Minh.

Vũ Minh thỉnh thoảng cầm cốc bia “Cốp”, tiếng cốc thủy tinh dần mạnh lên mặt bàn, cả chiếc bàn rung động. Gã ta cũng tên “Minh Minh”, chẳng trách, hôm đó cô mới cười tươi thế.

Trái tim hần tan nát, thì ra sự dịu dàng lo lắng của cô chỉ là cho con người kia, đó không phải là sự đồng cảm mà hần vốn nhắm tưởng.

“Tính tiền”, chủ quán vừa nghe thấy liền chạy đến.

Hần ôm ghì lấy cô gái bên cạnh mình, cái ôm thật chặt như muốn ghì siết cơ thể cô tan chảy vào mình.

Cô gái cũng không phản đối, ép sát ngực vào ngực Vũ Minh. Nhìn hai người như nam châm hút chặt vào nhau, cứ thế ôm chặt nhau đi ra.

m cô gái đi ngang qua hai chiếc bàn, qua cả chỗ của An An.

Nhưng cô không ngoái đầu nhìn, không nhận ra hần.

Hần hơi nghiêng đầu, mà cũng chẳng ra nghiêng, nhưng lúc vừa đi qua chỗ cô, đột nhiên hần kéo mạnh, một tay đặt dưới eo ôm cô gái vào lòng, một tay nhấc gương mặt cô lên rồi vùi đầu vào, ép sát lên đôi môi đỏ mọng của cô ta. Hần ngấu nghiến không thương tiếc, bàn tay vuốt ve một cách buông thả.

Người trong lòng thở gấp, vội vàng choàng tay ghì lấy cổ hần, họ tự nhiên như ở chốn không người, chìm vào nụ hôn dài.

“Huýt.... Woa...”, xung quanh bắt đầu có nhiều tiếng huýt gió, những chàng trai khác đều tỏ ra phấn khích: “Woa, dữ dội chưa”.

An An cuối cùng cũng ngoái đầu nhìn, ngay bên cạnh cô không xa, thì ra có một đôi nam nữ đang hôn nhau cuồng nhiệt.

Cô chẳng cảm thấy buồn cười, những người trẻ bây giờ đều thoải mái như thế này sao?

Cuối cùng nụ hôn cũng kết thúc, hần ngẩng đầu lên, nhưng trên gương mặt đó không có chút cảm xúc gì, gương mặt lạnh lùng hơi nghiêng, ánh mắt chăm chăm về một phía. An An cuối cùng cũng nhìn thẳng được vào ánh mắt của người thanh niên kia.

“Là cậu ta!” Gương mặt An An tỏ ra sửng sốt, đó chẳng phải là người nhân viên thu tiền tại quán game là gì.

Đúng rồi, là chàng trai dong dỏng cao gầy, chiếc áo sơ mi trắng có phần hơi rộng càng làm cho làn da trắng thêm, mái tóc bị những cơn gió thổi phấp phơ, đôi mắt toát lên vẻ lạnh lùng, đen sẫm, với cái nhìn dừng đứng đang xuyên qua những sợi tóc bồ nhào tới, nhìn thẳng vào đôi mắt của An An.

Ánh mắt hần vẫn dán vào cô, người khác không thể thấy được, nhưng An An thì cảm thấy. Trong đêm hè nóng bức thế này mà cơ thể cô như bị nhấn chìm vào từng đợt, từng đợt khí lạnh lẽo. Ánh mắt đó như muốn đóng đinh vào cô, giống như muốn đòi lại kho báu mười mấy năm trời bị đánh mất.

Không chịu nổi ánh nhìn đó, cô cúi đầu xuống. Cô không muốn nhìn hắn, giữa họ căn bản vốn không hề quen biết. Hắn và cô bạn gái thân mật thể tại sao lại còn cố tỏ ra lạnh lùng? Mặc kệ, chẳng cần hiểu.

Lúc này, may thay Viên Thư Minh tỉnh lại, có vẻ đã khá hơn nhiều, anh ta kéo An An vào lòng, “Vợ à, tụi mình cũng thử nhé”... rồi chuyển động chuẩn bị hôn lên môi cô.

Vũ Minh quay phắt đầu, kéo cô gái bên cạnh rào bước rời đi.

Đám người này giờ ồn ào thấy “nam diễn viên chính” đột nhiên vội vàng bỏ đi liền gào lên: “Đợi chút, đừng vội, đêm nay phải làm tới bến nhé. Nhớ chú ý biện pháp an toàn. Hahaha”.

An An nâng khuôn mặt Minh Minh lên, cong môi Minh Minh, mình về nhà đi”.

Minh Minh cũng đã buồn ngủ, ậm ừ rồi tựa người vào vai cô đứng dậy. An An cẩn thận ôm cái cơ thể nặng nề này, cảm nhận được nó rất chân thực. Cái bụng béo của anh ép sát vào người cô, bờ vai rộng vững chãi khiến cô thấy an toàn. Cô thích bờ vai rộng này.

Chương 5 : Cứu mỹ nhân

Cuối tháng qua đi, đầu tháng lại về. Rốt cuộc mùa hè cũng chính thức đến, nhiệt độ hàng ngày đều từ ba mươi lăm độ trở lên, ngay cả buổi tối cũng không có chút gió nào, thậm chí dù chỉ ngồi yên thì quần áo cũng sẽ bị ẩm vì mồ hôi.

Tối nay cũng là một tối bận rộn tại quán game, đám khách kia vẫn tha hồ quảng tiền vào những trò chơi.

Hắn có nhìn thấy cô, từ cái buổi tối tuần trước đó thì đã một tuần cô không đến.

Tối đó, hắn ôm một cô thể đầy đặn, tiêu hao bao nhiêu sức lực, cũng không cách nào thay thế được hình ảnh mảnh mai thon thả đó trong đầu. Đành phải lấy cảm xúc cuồng nhiệt khác để che giấu đi sự trống vắng của con tim.

Những buổi tối hắn gặp lại cô, gương mặt hắn lúc nào cũng trầm ngâm lặng lẽ. Thậm chí khi cô đến trước bàn đối xu thì hắn sẽ cố ý chuyển sang chỗ khác trước khi cô tới. Hắn không muốn tiếp xúc với cô.

Mặc dù cơ thể, lời nói, cử chỉ đều như không muốn tiếp xúc, nhưng trái tim thì không khi nào rời.

Tối nay cô cũng chẳng nói câu nào, cũng không có cuộc điện thoại nào.

Thậm chí nụ cười cũng như mất tích.

Cô có tâm sự.

Điều phiền muộn này cũng đã quán rết lấy hắn suốt cả buổi tối.

Hôm nay, cô lại về sớm hơn một chút, mặc dù hắn biết đúng là trong quán mọi người đã về gần hết rồi.

Vũ Minh cảm thấy là lạ, ánh mắt không muốn nhìn theo bóng cô nhưng trái tim vẫn cứ hướng về nơi đó. Hắn vội vàng thay quần áo nhân viên ra, cả người như lao về phía cửa. Lúc này chợt nghe thấy tiếng gọi “Vũ Minh”, hắn khựng lại bên cửa ra vào, đành dừng bước, là trợ lý giám đốc gọi. Nhìn thấy ngoài kia là một màu đen kịt, trái tim hắn cũng chùng xuống.

Lúc rời khỏi văn phòng, gương mặt hắn buồn bã, thì ra là ông chủ dự định cất nhắc hắn lên làm cửa hàng trưởng, ý là hắn sẽ không phải đứng ở quầy đối tiền nữa mà chăm lo toàn bộ công việc từ kinh doanh đến quản lý. Nhưng Vũ Minh chưa trả lời, ông chủ cũng cho hắn thêm ba ngày để suy nghĩ.

Rút điều thuốc ra, châm lửa rồi ngậm trên miệng, hắn thủng thẳng rời khỏi quán. Bên ngoài lác đác, thoáng thoáng xa vài người đang tản bộ trên đường. Hắn còn cố hy vọng là cô đừng đi quá nhanh. Lẽ nào đã biến mất rồi? Hắn nhìn xung quanh cũng không thấy hình bóng quen thuộc đâu cả. Hôm nay cô mặc bộ chiếc váy trắng ôm lấy cơ thể mảnh mai càng nổi bật lên sự mềm mại. Nhưng ăn mặc thế này trong đêm tối như vậy sẽ phản tác dụng, có thể trở thành mối nguy hiểm.

Vũ Minh ngậm điều thuốc, đi trong đêm tĩnh mịch, người bắt đầu toát mồ hôi ướt hết cả áo. Những ngày hè thế này, những con gió cũng hiếm hoi.

Hắn bước nhanh đến con hẻm phía trước, con hẻm này có thể thông thẳng với đường về nhà, ban ngày Vũ Minh thường đi qua đây. Buổi tối thì có nhiều điều không an toàn lắm. Hắn không có ý định băng qua con đường tắt này.

Nhưng từ trong đó vọng ra tiếng người.

“Mau đưa túi xách đây.”

“...”

“Cái gì, muốn thi gan à? Nếu cô em không muốn đưa cũng được, cô em cũng đáng giá lắm.”

“Tránh ra!”

Cô gái ngốc đã tự đưa mình vào tình cảnh này. Hắn dựa sát tường theo dõi hồi lâu mới hít một hơi thật sâu, vẫn phì phèo điều thuốc trên môi, cố tình để nó lệch qua bên mép.

Đi vào trong con hẻm, Vũ Minh cố ý đi chậm chậm, con hẻm tối tăm chỉ có một ngọn đèn nhỏ, điều thuốc trên miệng chớp sáng chớp tắt, như gần như xa dần dần tiến lại. Khi đã thích ứng được với bóng tối trong đó, hắn mới nhìn rõ mọi thứ. Cô gái ôm khư khư chiếc ba lô trước ngực, lưng tựa sát vào tường, cảm giác như bất lực. Đã vậy, lại không tìm thấy một ai có thể cho cô dựa vào cả.

Hắn không thể nào nhìn rõ khuôn mặt cô gái lúc này nhưng có thể cảm giác được hơi thở cô đang rất gấp.

Ba tên lạ mặt kia nhìn thấy hắn đi tới cũng tản ra. Chúng không có động tĩnh gì, nghĩ hắn cũng chỉ là người đang trên đường về nhà, tính đợi Vũ Minh đi qua rồi mới tiếp tục hành sự.

Vũ Minh chậm chậm đi qua hai tên, mấy tên này chừng ba mươi tuổi, đều thuộc loại nhỏ con sành sỏi, nhìn phần bắp tay lộ ra có thể thấy chúng rất cường tráng. Nhưng đều chưa cao tới một mét bảy mươi.

Hắn sắp đi qua chúng, cô ôm chặt ba lô, ánh mắt chăm chăm nhìn hắn. Vũ Minh rút một hơi thuốc, khiến ánh sáng lập lòe, điều thuốc hơi rung lên. Theo đà hắn khẽ ngược đầu liếc về phía cô. Cô nhìn thấy rồi. Vũ Minh thấy ánh mắt cô sáng lên, lại một lần nữa phản phát hiện ra hình bóng của hắn.

Ba tên này thấy Vũ Minh thông thả bước qua, nhìn nhau ra hiệu không có gì đáng ngại. Chúng khẽ nhếch mép cười nhạt, ban đầu nghĩ sẽ nhanh làm thịt con bé này, ai ngờ lại có người đi tới, nhưng cũng chẳng thể thay đổi được gì đâu.

Bất ngờ Vũ Minh lùi lại một bước, nắm chặt tay cô lao về phía trước. Cô sớm đã chờ hắn rồi, cả hai cứ thế chạy thục mạng. Ba tên bị bỏ lại đằng sau ngơ ra, khi chúng sực tỉnh lại kịp phản ứng thì họ đã sắp đến cuối con hẻm.

Thịch, thịch, thịch – đằng sau tiếng chân đuổi theo gấp gáp, chúng sắp đuổi tới nơi rồi.

Mặc kệ, cô cứ chạy theo hắn. Bàn tay hắn nắm chặt tay cô kéo đi, có hơi đau, nhưng do dốc sức cô chạy nên cũng chẳng còn cảm giác nữa. Cô nhìn mái tóc của hắn bay phấp phới, đôi lông mi dày, ánh mắt kiên định, ra sức chạy như điên về phía trước. Cô chỉ mong có thể bám theo, chỉ cần như thế là được rồi.

Gặp một hẻm nhỏ khác, họ đột ngột rẽ vào, cô bị hắn nhét vào sát vách tường. Đây hình như là con đường nhỏ giữa hai tòa nhà, nhưng đã bị phá bỏ chuyển đến nơi khác, chỉ còn lại những viên gạch vỡ đổ ngổn ngang chừa ra một khe nhỏ đủ chứa một người, càng vào phía trong không gian lại càng hẹp. Cô cố gắng ép sát mình vào phía sau nhưng không thể lùi thêm được nữa, đành dựa vào tường. Vũ Minh cũng đi vào nhưng kéo cô ra, chỗ đó cách đường ra khoảng ba mét, hắn để cô đứng trước mặt mình. Cô không hiểu, đưa ánh mắt đầy nghi hoặc dò hỏi. Hắn biết ánh mắt nghi hoặc trong mắt cô, liền ngẩng đầu ra hiệu cô nhìn lên. Thì ra ở góc trong cùng có một tấm trần xi măng trên đó, mặc dù đã gãy nhưng còn trụ lại nhờ mấy thanh sắt nhỏ giữ lại. Nếu chẳng may nó rơi xuống thì chẳng phải là đi đời sao.

Cô nhìn hắn vẻ cảm kích, vừa định mở miệng thì hắn đột nhiên ghé sát đầu lại khiến cô giật bắn mình, tiếng hét kinh hãi bị vai hắn đè lên, chặn lại. Cô bị hắn ôm chặt vào lòng, đang khiếp sợ muốn vùng vẫy định thoát ra thì đôi tay hắn lại càng siết vào. Cô không dám mở miệng nói gì, chỉ biết gắng hết sức cắn vào bả vai hắn. Cô cảm nhận được hắn ta khẽ rung mình nhưng vẫn không bỏ ra.

3. Chương 3

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 03

Bọn chúng đuổi tới rồi. Tiếng bước chân loạn xạ, càng ngày càng gần. Chúng đứng ở bên ngoài chỗ rẽ chữ thề: “Chạy đâu mất rồi? Mẹ nó, thằng khốn đó mà để ông bắt được thì ông đánh cho tàn phế. Dám cướp gái của ông”.

Tiếng bọn chúng chữ bới cảm giác đang rất gần, giống như tiếng hét ngay sát ở bức vách bên cạnh. “Tụi nó không thể chạy nhanh thế”. Chúng tỏa ra tìm những nơi xung quanh, âm thanh xa dần.

Cô bị hấn siết chặt đến nỗi sắp không thở nổi, cô ngược đầu lên một cách khó khăn, nhưng không dám mở miệng, sợ bọn người kia đang ẩn nấp bên ngoài đành dùng khuỷu tay thúc vào ngực hấn. Cuối cùng Vũ Minh cũng buông lỏng tay, đầu hấn đang tựa gần nơi cổ của cô khẽ ngẩng lên, nhưng đôi tay vẫn chưa hoàn toàn thả hẳn nhìn đôi mắt đen sẫm của hấn tỏ vẻ nghi ngại, cô sợ hãi, tại sao mắt hấn giữa đêm tối lại sáng đến thế, nó giống như có hòn lửa đang bốc cháy. Đôi mắt Vũ Minh cứ nhìn chăm chăm vào cô khiến cô không chịu nổi, đành nhắm mắt lại.

Họ cứ đứng đó ôm nhau như thế khoảng chừng năm phút, cô nghĩ những tên khốn kia tìm không thấy hai người, đợi lâu như vậy chắc hẳn đã bỏ đi rồi. Cô thử đẩy hấn ra, nhưng hấn vẫn không có ý định rời tay. Cô có chút bức mình, con người này sao thế, bọn chúng đều bỏ đi hết rồi, không đi ra còn ở đây làm gì. Cô giận dữ quay đầu đang định yêu cầu hấn thì một ngón tay ấm áp đặt lên miệng cô. Trùng mắt nhìn vào hấn, nhưng Vũ Minh không nói gì, vẫn dăm dăm nhìn cô. Cô tức giận thật rồi, cắn lên tay hấn một phát đau điếng. Muốn cho hấn ta biết đau mà bỏ ra, nhưng hấn vẫn không nói lời nào, cánh tay vẫn không chịu buông.

Cô lặng người ngơ ngàng.

Phải một lúc sau, cô mới mềm lòng bình tĩnh nhả ra. Cô đã cắn hấn mạnh đến vậy trong khi con người này lại chính là người vừa cứu cô đấy.

Trong lòng áy náy, cô từ từ cúi mặt xuống, cũng không cố vẫy vùng nữa, để mặc hấn cứ ôm cô chặt như vậy.

Thời gian cứ thế trôi qua chậm chạp, trong buổi đêm hè tĩnh mịch nóng bức như vậy, một ngọn gió cũng không hề có, hai người đứng sát với nhau, gần đến nỗi có thể nghe thấy nhịp tim của đối phương. Thì ra tim hai người đều đập loạn xạ như nhau. Ngoài tiếng trống ngực thì sự tĩnh mịch của bóng đêm dường như quá lạ lẫm. Bầu không khí yên lặng có thể cảm nhận được sức nóng giữa hai cơ thể đang tăng vọt. Không gian chật hẹp, chỉ còn đủ chỗ cho tiếng tim đập loạn nhịp và hơi thở ấm áp của cả hai.

Cô có thể cảm nhận được hơi nóng của hấn phả ra bên tai mình, nhột nhột, âm ấm và cả nặng nề nữa. Và bản thân cô phải chăng cũng đang như vậy?

Cơ thể ngày càng thấy nóng bức, mồ hôi toát ra làm ướt cả áo, nhưng điều cảm thấy trực tiếp nhất là bàn tay hấn đang đặt lên lưng và eo cô. Mồ hôi càng lúc càng nhiều, khiến quần áo như dính chặt vào người như lớp da thứ hai. Sự ấm nóng từ lòng bàn tay của hấn giống như bức xạ, chầm chậm loang ra, từ trên lưng, đến eo, khiến cô rã rời.

Trong lòng cô nổi lên từng đợt bất an, cô không thể thế này được, cô muốn rời bỏ chỗ này, ngay cả khi hấn là ân nhân của cô!

Chính lúc cô đang chuẩn bị hành động thì bên ngoài vọng lên tiếng nói.

“Mẹ kiếp, thằng oắt này sao có thể chạy nhanh thế chứ? Hay là nó sống gần đây nên đã trốn trong nhà rồi.” Nghe thấy tiếng hai tên ban nãy đang nói chuyện.

Tên cầm đầu gi mới lên tiếng: “Mẹ nó, lần sau để ông gặp lại, là đời nó tiêu rồi. Đi”.

Lúc sau tiếng bước chân đã dần xa khuất.

Thì ra, chúng nấp vào một chỗ gần đó để đợi hai người tự đi ra chui đầu vào lưới. Cô trách nhảm hần rồi.

Chương 6: Không từ bỏ

Cô ngược đôi mắt về tội lỗi nhìn vào gương mặt Vũ Minh, sau đó lại lúng túng nhìn vào tay hần, đang định cất lời xin lỗi thì hần đã buông tay ra, áp sát vào mép khe hở nhìn theo ánh mắt kia đang khuất dần ở góc đường, vậy là an toàn rồi.

Cuối cùng hần cũng thả lỏng người, dựa sát vào tường, thở hổn hển. Lúc này phải nghe ngóng động tĩnh bên ngoài khiến cơ thể hần như co cứng lại, bây giờ mới thoát khỏi nguy hiểm. Vũ Minh thở phào nhẹ nhõm.

Quay đầu lại nhìn, cô gái vẫn đứng đó, chẳng biết ngẩn ngơ điều gì.

Hừm, sao mình phải để ý mấy chuyện vớ vẩn này. Những việc cô gái góc nghếch này làm còn ít quá haysao??? Được rồi, mặc kệ cô ta!

Nhưng hần vẫn quay lại đến bên kéo cô ra khỏi chỗ đó, bên ngoài gió mát rượi bất chợt thổi lướt qua trên má, trên tay, trên cơ thể hai người tạo cảm giác sáng khoái lạ thường khiến cùng lúc nhớ đến không gian kín mít lúc này, phải đứng sát vào nhau thậm chí có thể nghe được nhịp tim của đối phương giống như chúng kẻ ngay trước ngực mình.

Cô ân hận cúi đầu, đâm muốn rời đi ngay bây giờ nhưng lo lắng lúc này vì hiểu lầm đã cản hần bị thương.

Đúng rồi, tay hần đang chảy máu. Cô túm lấy tay hần đưa lên ngang mắt, chăm chú nhìn, dấu răng rõ ràng, ở phần vết hằn răng trên hiện ra một quãng máu. Cô buồn bã, lấy tay nhẹ nhàng lau đi thứ màu đỏ ửng ửng bên ngoài vết thương.

“Xin lỗi”, cô nói một cách nặng nề, “Tôi...”.

Không đợi cô nói hết, hần đã rút tay lại, lạnh lùng buông một câu: “Còn đứng đây để đợi bị đánh hả?”, rồi quay người bước ra con hẻm.

Lúc này cô mới phát hiện hai người vẫn đứng ở chỗ rẽ của con hẻm. Đêm hoang vắng chỉ nghe tiếng bước chân “cộp cộp” đi trước, cô vội vàng ôm ba lô đuổi theo. Không thể bỏ mặc vết thương của hần, cô tự nhắc mình như thế.

Vũ Minh bước chậm lại khi nghe tiếng chân cô đuổi theo sau. Trông lòng hần khẽ dâng lên chút ngọt ngào. Cô không đi lối khác.

Cô theo sau hần đến trước cổng vào khu nhà, nhưng cánh cổng sắt đã bị khóa. Vũ Minh dừng trước cánh cổng, rồi quay người quan sát cô. Cô chợt hiểu, hần định leo qua cửa nhưng cô lại đang mặc váy, không tiện trèo.

Im lặng một hồi, hần lên tiếng: “Gọi taxi, tôi đưa cô về”.

“Gọi taxi? Trong con hẻm heo lánh thế này sao mà gọi, đây đâu phải con đường chính, muộn thế này rồi đâu taxi chạy đến đây. Nếu có gọi thì phải quay lại con đường lúc này, không chừng bọn khốn kia tìm không thấy còn đang đứng đó la hét. Cậu thiếu năng à?!” Cô vừa nghe đã giận dữ xả một hơi. Nói xong còn lầm bầm nhìn hần trừng trừng, cứ như thể Vũ Minh đứng là kẻ đầu óc có vấn đề vậy.

Hần nghe cô gào lên một hồi vẫn không bực tức, nét mặt lộ vẻ thích thú, cô dường như nhìn thấy trong mắt hần nụ cười mỉa mai. Hần cười cái gì, tại rõ ràng cô thấy nụ cười trong mắt hần mà. Cô chỉ không muốn bị dọa như lúc này, cũng không muốn phải chạy trốn nữa, chẳng có gì hay họ cả, tuyệt đối chẳng có gì hay ho. Hần hoàn toàn không có chút ý nghĩ mờ ám, nhưng bị hần nhìn chằm chằm thế trong lòng cũng hơi sợ. Cô hơi chột dạ, chỉ sợ lúc hần đi rồi cô sẽ bị đám người kia làm thịt.

“Ồ”, cô đột nhiên lắc đầu, ánh mắt hoang mang, chợt phát hiện ra thái độ của mình vừa rồi là không đúng.

“Ồ... ah... ừm... Tôi chỉ nói là, là... nếu như bây giờ ra ngoài thì có hơi nguy hiểm. Mà tôi cũng không chạy nổi nữa rồi.” Cô thấy Vũ Minh không nói lời nào, khuôn mặt tuấn tú của hần ướt đầm mồ hôi, áo dính chặt vào người càng thấy hần gầy hơn, gương mặt gầy và nhợt nhạt do vận động nhiều nên hồng lên, cặp môi dưới chiếc mũi thanh tú càng đỏ.

Cô không chịu được ánh mắt hắn nhìn mình thế, bị một cậu thanh niên nhìn chăm chăm vào người, mà lại là một người đẹp trai thế này khiến người ta không thể không thích anh chàng ấy ngay, cái ánh mắt như dán chặt này khiến An An cảm thấy cơ thể mình có gì đó bất thường.

Quyết định không muốn mất thời gian, cô quay người ngược nhìn hàng rào sắt rồi cúi người nâng váy lên để lộ đôi chân trắng nõn, thon thả. Cô bám vào hàng rào, quay đầu nhìn hắn: “Tôi qua trước đây”. Nói xong bám vào xà ngang của hàng rào leo lên.

Hắn im lặng nhìn cô tèo, không nói gì nhưng vẫn dùng tay giữ chắc hàng rào để nó khỏi lung lay, giúp cô leo qua dễ dàng hơn.

Nhưng đứng bên dưới cũng có cái bất tiện. Cô mặc váy, trong lúc leo lên khó tránh khỏi bị tốc lên, chiếc váy trắng tinh bị cơn gió thổi bay phất phới. Đôi chân thon thả của cô cứ chập chờn trước mắt. Hắn cúi đầu, nắm chặt hàng rào, cuối cùng cô cũng leo lên được, nhưng vấn đề là leo lên thì dễ nhưng lúc xuống mới khó. Từ phía trên hàng rào không thể với tới được cái xà ngang phía dưới của hàng rào. Cô cứ ngồi ở đấy, chẳng biết làm thế nào.

Cô cố gắng duỗi chân, hy vọng nó sẽ chạm tới cái xà ngang. Thì đúng lúc đó cảm thấy bắp chân mình ầm lên. Hắn đang nắm lấy chân cô. Vũ Minh đưa tay với qua hàng rào sắt, nắm chặt lấy bắp chân cô. Cô an tâm dựa vào sức nắm của tay hắn để từ từ trượt xuống, cuối cùng cũng giẫm lên được xà ngang. Một chân, rồi hai chân. Và “phốc” một cái, cô nhẹ nhàng nhảy xuống đất. Khi đã an toàn, cô đưa mắt nhìn Vũ Minh, nở nụ cười mừng rỡ.

Vũ Minh vội thu lại ánh mắt, đu lên thoảng cái đã nhảy qua hàng rào. Nhìn vào tốc độ có thể thấy bình thường chắc hắn cũng từng leo rào không ít.

Vừa chạm đất, Vũ Minh đã quay người đi thẳng. An An vội vàng ôm ba lô chạy theo hắn khuất dần vào bóng đêm.

Chương 7: Mê hoặc

Thì ra hắn có nhà, lúc bước vào căn hộ của hắn, cô cảm thấy khó tin rằng hắn còn trẻ thế mà có thể sở hữu một căn hộ với một phòng khách và một phòng ngủ thế này. Đây là nhà Vũ Minh thuê thôi, nhưng vật dụng bên trong lại rất đầy đủ. Không có thời gian để nhìn kỹ hơn, cô xuống ba lô ngồi lên sofa bên cạnh hắn. Vội vàng túm lấy tay Vũ Minh, lo lắng hỏi: “Trong nhà có thuốc kháng viêm không? Trước hết phải khử trùng vết thương đã, sau đó uống thuốc vào sẽ khỏi”.

Cô chẳng màng đến phản ứng của hắn ta ra sao, tự mình làm: “Ừm, lát nữa uống thuốc kháng viêm là được, tôi nghe nói bị bỏng sẽ có hại. Răng của con người và động vật thực chất như nhau, để phòng ngừa nên đều mang chút độc tính, cho nên phải sát khuẩn kỹ cái đã”. Nói một tràng rồi cô mới nhận ra người ngồi bên cạnh mình chả có động tĩnh hay phản ứng gì? Nhìn thì thấy hắn lại trong tư thế dựa vào sofa ngủ từ bao giờ.

Sao hắn có thể??? Lúc cô đang chăm sóc tận tình cho vết thương của hắn, vậy mà hắn lại có thể ngủ như thế? Chẳng thèm quan tâm đến những điều cô nói về hậu quả nghiêm trọng của việc không xử lý vết thương.

Mặc kệ hắn, nhưng không thể để hắn ngủ như vậy được.

Cô đỡ hắn nằm xuống, kê dưới đầu hắn chiếc gối ôm, như vậy chắc chắn khi ngủ sẽ thoải mái hơn.

Cô mở điều hòa, lúc sa xuống nhìn ngó xung quanh căn phòng. Phòng khách có một cái tủ tivi, thường thì mọi người đều nhét những đồ linh tinh trong nhà vào đó. Cô mở ra, lục tìm một lúc quả nhiên là thấy một cái hộp nhỏ trong đó có một bình dầu vụn hoa (1), rọ xua bọ, còn có nào là thuốc cảm, thuốc hạ sốt. Nhưng nhìn vào cái nắp chai vặn chặt trước mắt thì xem ra tên gốc này chẳng thích dùng thuốc lắm, và chắc chắn là mỗi lần đều bỏ mặc cho nó tự khỏi. Đúng là chả biết tự chăm sóc mình gì cả.

Vào phòng tắm tắm ướt một chiếc khăn, cô nhẹ nhàng lau tay cho hắn, đôi bàn tay mềm mại nhưng rất mạnh mẽ, đúng là rất kỳ diệu, lúc này cầm tay hắn cảm tưởng nó rất mượt mà và ấm áp. Nhưng lúc này khi hắn ôm chặt lấy cô, cô cảm nhận thấy rõ ràng tay hắn rất có lực, không dễ mà vùng vẫy ra được. Cô nhẹ nhàng, cố gắng không chạm vào vết thương mà chỉ lau xung quanh. Sau đó mở chai dầu, lấy đầu ngón tay chấm thuốc nhẹ nhàng thoa lên vết thương và chỗ xung quanh. Cô đã có thể thấy ở vết trắng có chỗ bị thâm

tím, vết máu đã đông lại, cô nhẹ nhàng lấy ngón tay bôi thuốc lên tay hấn. Nhưng sợ Vũ Minh đau nên vừa bôi cô vừa dùng miệng thổi, giống như lúc nhỏ mình bị ngã mẹ thoa thuốc cho không ngừng thổi nhẹ vào vết thương.

Đợi xử lý xong vết thương trên tay, cô không kìm được vuốt nhẹ gương mặt hấn. Cô chưa từng nhìn hấn ở khoảng cách gần, kỹ càng và rõ nét thế này. Vũ Minh trông thật tao nhã, gương mặt trắng trẻo ngay cả nữ sinh cũng phải trầm trồ, dường như hoàn toàn không dùng bất cứ loại mỹ phẩm nào. Sao một người con trai lại có thể đẹp đến thế. Còn nữa, điều “đáng ghét” nhất là lông mi của hấn không chỉ dài mà còn rất dày, giống như một hàng những cánh quạt nhỏ vểnh lên. Sống mũi thẳng, và điều khiến người ta ngỡ ngàng là đôi môi hấn lúc nào cũng trơn bóng, hồng như quả đào cong lên. Có lẽ hấn đang mơ thấy chuyện gì rất vui, nên mặc dù trải qua chuyện vừa rồi vẫn có thể ngủ rất ngon, thật khiến người khác phải ngưỡng mộ.

(1) Dầu vạn hoa: một loại dầu dùng để cầm máu kháng khuẩn.

Cô lặng lẽ nhìn vẻ mặt đang ngủ của hấn, giống như một thiên thần đang chìm vào giấc mộng, hóa ra thiên thần đầu có phân biệt giới tính. Chàng trai với dáng vẻ xinh đẹp có phần hơi nữ tính, những sợi tóc lưa thưa xõa rối trước trán càng làm tăng thêm vẻ dịu dàng.

Nếu hấn là nữ, nhất định sẽ là một cô gái tuyệt mỹ.

Cô không kìm được mỉm cười, nhìn đúng là ngon mắt!

Sực nhớ đến chuyện ăn uống, bụng cô đột nhiên sôi ùng ục. Ngoảnh đi ngoảnh lại mà đã ba giờ sáng rồi, cơn buồn ngủ từ từ ập tới. Nhưng mồ hôi dính dính người khiến cô cảm thấy khó chịu.

Cô quyết định vào phòng vệ sinh, ít ra cũng lau đi được mồ hôi trên người. Cô không dám tùy tiện tắm và thay quần áo ở nhà một người con trai lạ, haha, dù cho trong mắt cô, hấn chỉ như một đứa trẻ, một đứa trẻ có tướng mạo xinh xắn.

Đúng khoảnh khắc cô đóng cánh cửa lại thì con người nằm trên sofa đột nhiên mở bừng mắt.

Thì ra hấn vốn không ngủ, hấn vẫn luôn thức.

Hấn không muốn nghe cô làm nhảm nên cố ý vờ ngủ. Nhưng hấn không thể chối từ được sự chăm sóc dịu dàng của cô. Nhìn lớp thuốc trên vết thương, hấn thấy hơi tê tê nhưng không còn đau đớn. Cô gái ngốc nghếch này nói là trong răng có độc. Đồ ngốc. Mặc dù trong lòng trách mắng nhưng bản thân không để ý lại khẽ cười.

Nhớ tới lúc này, tay cô nhẹ nhàng xoa xoa cho mình, cái miệng thổi sát sát vào lòng bàn tay, hấn suýt chút nữa đã cử động. Nhưng nếu thức giấc thì tất cả những điều này sẽ chỉ như một giấc mơ, sẽ giống như vô số những đêm trước đây, khi hấn vừa định ôm cô vào lòng thì chợt giật mình tỉnh giấc, tất cả sau đó chỉ là bóng đêm trống rỗng và im lặng. Cảm giác tỉnh mạch này hấn không muốn phải lặp lại. Hấn muốn tận hưởng sự dịu dàng từ cô, hấn muốn có một người thật sự thương yêu và chăm sóc, mà không giống như trước kia, toàn là sự tính toán và phòng bị, hết lần này đến lần khác hiện thực tàn nhẫn đánh tan từng chút từng chút một khát vọng yêu thương trong hấn.

Cho nên, hấn luôn tỏ ra lạnh lùng, giữ khoảng cách với mọi người. Bởi vì hấn không còn tin tưởng là vẫn có người thật sự vì hấn.

Nhưng khi hấn nhìn thấy cô chăm sóc cho chàng trai họ Viên, cảm giác tức giận ban đầu nhanh chóng chuyển sang ghen tỵ. Sao lại như vậy chứ, cô gái này sao có thể dịu dàng đến thế, chăm sóc chàng trai kia bằng sự vô tư, anh ta có phẩm chất, có tài cán gì lại được độc chiếm sự dịu dàng mà tất cả bọn đàn ông đều muốn có. Thậm chí anh ta chỉ khiến cô lo lắng. Khoảnh khắc đó trái tim hấn đã nhớ cô, từ ngày này cho đến tháng khác, rồi khát vọng có được cô giãy vò hấn từng giây từng phút.

Nhưng mỗi lần đối mặt với cô, lại vì mong muốn kia không thể đạt được, trái tim như bị xé rách, hấn chỉ có thể dùng sự thờ ơ thường dùng để chối bỏ cô, thậm chí còn căm ghét và ghê tởm cô. Nhưng có trời mới biết, trái tim hấn khao khát cô nhiều thế nào. Hấn chỉ muốn ôm thật chặt tấm thân ấm áp này, để cô cùng mình vượt qua những đêm cô đơn, hấn thật sự khao khát. Vũ Minh ngây dại nhìn vào vết thương, hình ảnh ngón tay dịu dàng của cô chạm lên đó như tái hiện lại trước mắt.

“Cạch” một tiếng, cửa phòng tắm mở ra. Hấn giật mình, vội vàng nhắm mắt lại, tiếp tục “ngủ say”.

Chương 8: Cường hôn

Cô kéo cái váy ướt sũng, vì để có thể lau mồ hôi trên người, cô đành dùng tay ướt thò vào bên trong áo. Mặc dù cơ thể cảm thấy mát mẻ hơn một chút nhưng lại khiến cho bộ váy dính nhẹp nước, bó sát vào cơ thể, tạo nên những đường cong duyên dáng ẩn hiện sau lớp vải.

Cô hơi lo lắng, từ tốn bước ra khỏi phòng tắm. Thấy hấn vẫn còn ngủ say mới yên tâm trở lại.

Bình tĩnh nào, cậu ta đang ngủ, cũng chẳng có ai nhìn thấy cả, đứng dưới máy điều hòa một chút sẽ không thôi.

Cô mặc cái váy đang rỏ nước đứng trước máy điều hòa, kéo nhẹ tà váy để nó không dính vào đùi, vừa kéo vừa chỉnh phần áo trước ngực. Haizz, hôm nay thật không nên mặc bộ đồ mỏng thế này, chỉ dính chút nước đã coi như thấy rõ hết rồi.

Cô vừa chỉnh lại quần áo vừa hối hận.

Bỗng từ đằng sau có tiếng vọng lại: “Muốn bị cảm hả?”. Cô giật mình quay người lại, ngẩn người, không biết hấn tỉnh từ lúc nào đang ngồi dựa vào ghế sofa.

Vũ Minh mất hơi thở nhìn chằm chằm vào cô, vẻ mặt như thể cả tối không hề ngủ. Cô gái ngốc nghếch, đến giờ mà vẫn chưa nhận thức được thế nào gọi là nguy hiểm. Lại còn mặc bộ đồ ướt đứng trước mặt một người đàn ông, huống hồ chiếc váy vừa ướt xong chẳng khác nào lớp da thứ hai dính sát vào cơ thể. Vẻ đẹp hoàn hảo với đường cong diễm lệ của cô phơi bày trước mắt hấn. Vũ Minh thậm chí còn nhìn thấy nỗi sợ hãi không thể che giấu của cô phập phồng nơi lồng ngực, nét quyến rũ của trái đào kiêu đang như có như không hiện ra.

Hấn chẳng thiết sống nữa. Cô gái ngốc nghếch này có cần phải giày vò mình như thế không? Đừng trách tôi! Hấn sớm đã không muốn kiểm chế rồi. Vũ Minh vụt đứng bật dậy, hấn muốn cô, chỉ muốn cô. Đây là do cô tự dâng lên đây.

Cô nhìn hấn bất ngờ đứng dậy, thấy ánh mắt của hấn cô mau chóng hiểu ra, vội vàng đưa hai tay ôm ngực. Quay người muốn chạy vào phòng khác, cô không còn suy nghĩ được gì nữa, chỉ biết là đáng về mình quá thảm hại, không nên, không thể để người khác nhìn thấy.

Nhưng, không đợi cô chạy tới cửa phòng đã bị cánh tay hấn kéo lại, giữ chặt lấy eo, xoay một cái cô đã bị đẩy ép vào tường, cánh tay còn lại bị thương kia đặt ngay phía trên đầu cô.

“Ôi” Cô sợ hãi, muốn thoát khỏi cánh tay hấn nhưng hấn quá khỏe. Hấn ép cơ thể cô chặt đến nỗi không nhúc nhích được.

Không, lẽ nào hấn cứu cô ra khỏi động quỷ này lại đẩy cô vào động quỷ khác?

Cô ngược đầu lên, vừa định phản đối. Nhưng hấn đã đón lấy, phủ lên cô bằng đôi môi

“A”, toàn thân cô run rẩy, không phải thế, đây không phải là điều cô muốn. Cô đối tốt với hấn trước giờ vốn chỉ là do thấy hấn vì mình bị thương mà không nở mặc kệ hấn. Cô tưởng hấn như thế mà, sao hấn có thể...

Cô gắng sức tránh đôi môi đang ép sát vào mình. Nhưng tay hấn đang giữ chặt đầu cô, sự phản kháng của cô chỉ có thể tạo thành tiếng ừ ừ không rõ ràng. Mà hấn lại không có ý định sẽ buông tha cô, hấn đưa lưỡi muốn xâm nhập vào miệng cô, cô khép chặt miệng không cho hấn có cơ hội. Cô muốn la lên nhưng miệng bị bịt kín, cô chỉ còn cách cố gắng giãy giụa, hai tay dùng sức đẩy ra cố thoát khỏi vòng vây của hấn, nhưng cánh tay hấn như được niêm bùa chú vẫn siết chặt, cô càng vùng vẫy, vòng càng siết lại.

“A”, hấn đã thực sự hành động, cô mở trừng mắt, nhìn vào đôi mắt đang điên cuồng kia, cứ vậy ép sát mình. Cô không kịp sợ hãi hét lên.

Không, tôi không muốn, cô khó chịu lắm rồi, vặn vẹo eo, nhưng dù có vùng vẫy đến đâu cũng không thoát được sự khống chế của hấn. Trong miệng cô đã cảm nhận đầy đủ mùi vị của hấn, mùi thuốc lá, hỗn tạp pha trộn vào nhau đang tràn ngập miệng cô.

Một tay hắn ghì chặt cơ thể cô vào tường, tay còn lại suông sã khám phá cơ thể cô dưới lớp áo, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bầu ngực cô.

Minh Minh, cứu em, giọt nước mắt tuyệt vọng không tìm được lối thoát trên má.

Hắn không nên làm thế, người mà cô quen biết không như vậy. Tại sao, tại sao hắn lại đối xử với cô thế này. Tại sao?

Những giọt nước mắt cứ thế tuôn ra, nhòe nhoẹt đôi mắt, nhòe nhoẹt gương mặt, mờ mịt, hy vọng đây chỉ là một giấc mộng, mau tỉnh dậy đi.

Chính lúc cô đau khổ, cái người đang đè chặt lấy cô bỗng chốc dừng lại.

Cô đã khóc rồi ư, Vũ Minh cảm thấy vị mặn trên khóe miệng mình, thì ra đó là nước mắt của cô.

Hắn ngược lên nhìn vào đôi mắt người con gái đang khóc rầm rức trước mặt mình, hắn hôn không nổi nữa, hắn đã làm gì thế này, hắn không muốn nhìn thấy cô khóc. Hắn luôn yêu thích nụ cười của cô, và cả vẻ dịu dàng mê đắm ấy nữa.

Nhưng... chúng đều đi đâu mất rồi. Chết tiệt, là do hắn, do hắn đã bức chúng đi sạch rồi.

Hắn rút tay, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, vùi mặt mình vào sâu bên cổ cô. Hắn không muốn thế này, hắn không muốn cô khóc. Hắn không muốn...

Cứ như thế, một người với tấm lưng dài rộng ôm trong lòng mình cơ thể nhỏ nhắn, liên tục vỗ về lưng cô, đầu vùi rúc vào vai cô hy vọng có thể truyền được chút ấm áp đến cơ thể.

Đêm nay, hai đường thẳng vốn không có điểm chung, từ giây phút này đã định sẽ vướng mắc vào nhau.

4. Chương 4

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 04

Chương 9: Khó ngủ

Chẳng biết qua bao lâu, mà có lẽ do cô quá mệt mỏi, “cũng có thể là do cô quá sợ hãi, cô vẫn đứng thế, cứ để hắn ôm chìm sâu vào giấc ngủ. Cô đã quên mất cơn điên cuồng vừa nãy của hắn, quên mất hậu quả sẽ đáng sợ như thế nào, mặc cho hắn ôm.

Những giọt nước mắt của cô vẫn còn đọng lại trên hàng mi run rẩy. Nơi khóe mắt, những giọt nước mắt cũng dần khô, cứ như thế cô nằm trong lòng hắn, thiếp đi.

Vũ Minh nhìn cô trong vòng tay mình, gương mặt An An như đóa hoa lê dưới mưa, trong sáng ngây thơ, khác hẳn vừa rồi. Cô làm sao có thể, làm sao có thể ngủ trước mặt hắn thế này chứ, không sợ sẽ bị hắn “làm thịt” ư, cô gái ngốc nghếch này đúng là không phải gốc bình thường.

Thôi bỏ đi, hắn không thể cưỡng ép khi trên gương mặt cô còn đầy nước mắt.

Nhưng, ánh mắt hắn nhìn xuống phía dưới, cảm nhận rõ sức nóng ở giữa hai đùi mình, đêm nay làm sao mà quá được đây. Vừa rồi lúc giằng co, phần cổ của chiếc váy đã bị bung ra, bầu ngực trắng nõn cứ thế phơi bày trước mắt. Vũ Minh đưa tay vuốt qua cái đằm nhũ hoa hồng hồng kia, vừa rồi mới vuốt ve giờ nó đã nhô hẳn dậy, thật lóa mắt.

Không xong rồi, đôi tay hắn càng ghì chặt lấy cô, không muốn rời, hắn không dám chắc đêm nay cô có thể trải qua một cách êm đềm.

Vũ Minh ôm cô vào trong phòng ngủ, đặt lên giường. Nhìn những sợi tóc rối tung rũ ra trên gối, tấm thân mềm mại nằm nghiêng nghiêng ở đó. Hắn không thể dừng lại, hắn sắp phát điên rồi.

Vũ Minh quay người, xông thẳng vào nhà tắm. Hôm nay oi bức thế này chẳng cần dùng đến nước nóng, mà cơ thể lại đang bùng bùng, cái hần cần nhất là tắm nước lạnh. Nếu không, tối nay hần sẽ khó chịu đến chết mất.

Cuối cùng cơn nóng trong người cũng tạm thời hạ xuống, Vũ Minh chỉ mặc một chiếc quần soóc rộng đi ra, cách ăn mặc thoải mái này khiến hần giống như đang đứng ở bãi biển. Cơ thể hơi ửng, mặc dù cũng có chút cơ bắp trước ngực nhưng chỉ lơ mơ, cảm giác như những múi cơ ẩn mình bên trong mà không nhô ra bên ngoài quá nhiều.

Hần nằm trên sofa, xoay người trần trọc, hơi lạnh của chiếc máy điều hòa dường như không hề làm giảm đi những bồn chồn trong cơ thể, chỉ cần nghĩ tới cô đang nằm trên giường, cơ thể trắng muốt, đôi gò bồng đảo hồng hồng đã đủ cảm dỗ khiêu khích hần rồi.

Vũ Minh không thể ngủ được, đành ngồi dậy, suy nghĩ rồi đi rót ly nước, uống ừng ực, nhưng niềm kiêu hãnh đang nằm phía dưới kia yên, dòng nước lạnh vừa rồi chỉ là tức thời khiến nó chìm vào giấc ngủ, nhưng chỉ cần trong đầu chợt hiện lên hình ảnh cơ thể ngọc ngà của cô, bầu ngực của cô, đôi môi hồng của cô, thứ cảm giác rõ ràng và kích thích trở lại, chậm chậm, ngọt ngào, nó tự vươn mình dậy.

Suy đi tính lại, nghĩ tới nghĩ lui hần vẫn không yên tâm. Nhưng thật không dám bước qua cánh cửa căn phòng ngủ, chỉ sợ khi bước vào sẽ khiến cô hận hần suốt đời.

Đúng rồi, cô ấy không thể cứ mặc quần áo ướt thế mà ngủ, sẽ bị cảm mất. Trong đầu vừa bật ra suy nghĩ này, hần hấp tấp như tìm được lý do để bước vào phòng.

Nhưng vừa đặt chân vào hần đã hối hận ngay. Nhìn thấy tấm thân trắng ngần ấy thì ngọn lửa trong lòng bốc lên càng khó nhịn khiến cái phần phía dưới hần dựng đứng dậy. Nhìn chiếc quần soóc phồng lên như một cái bao lớn, hần cũng không còn cách nào khác, có lẽ đêm nay cần phải tắm thêm lần nữa.

Được rồi, trước hết thay đồ cho cô ấy cái đã. Hần đi đến trước tủ quần áo, tìm một cái áo sơ mi vải lanh thoải mái nhất ném lên giường.

Vũ Minh ngồi bên giường, do dự đưa tay ra cởi chiếc váy của cô. Nhẹ nhàng đỡ lưng An An dậy, cô ậm ừ vài tiếng, nhẹ chút, hần nói với chính mình. Thật may, cô vẫn chưa tỉnh, có lẽ là do quá mệt, gương mặt cô áp hần vào cổ hần, cảm nhận hơi thở của cô vẫn nhẹ nhàng đều đặn như không hề có chút ảnh hưởng nào.

Kéo dây khóa phía lưng, một mảng da trắng ngần hiện ra trước mắt. Hần nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, giũ lấy tấm lưng, rồi cởi chiếc váy từ đằng sau, tuột nó khỏi vai cô.

Vũ Minh cảm thấy phía dưới mình càng ngày càng căng, chật cứng.

Nửa người trên của cô chỉ còn lại chiếc áo ngực trắng vừa vịn ôm gọn đôi gò bồng đảo.

Hần đặt An An nằm xuống, sau đó nhấc đùi, hông cô lên, cuối cùng chiếc váy cũng được cởi ra hoàn toàn. Vũ Minh quay đầu lấy chiếc áo sơ mi, xỏ vào người cô.

Nhưng, hần lưỡng lự, cánh tay dừng lại. Nhìn cơ thể ngọc ngà nằm ngay trước mắt, toàn bộ nội y đều màu trắng, như bao bọc lấy một cơ thể đầy mê hoặc. Mà lúc này người đó đang chìm sâu vào giấc ngủ, cô thật sự đã rất mệt, đôi lông mi khẽ rung động.

Vũ Minh nắm chặt gagiường, trong đầu hần thiên thần và ác quỷ đang chiến đấu ác liệt.

Đây là cơ hội tốt, lên nào mày lại bỏ qua, mày đúng là thằng ngốc số một - Ác quỷ nói.

Không được, cậu phải đối đãi với cô ấy xứng đáng lòng tin của cô ấy dành cho cậu - Thiên thần nói.

Lòng tin là cái quái gì, đến lúc chiếm được cô ta thì còn sợ gì cô ta không theo mày - Ác quỷ

Yêu một người, không phải là làm tổn thương người đó - Thiên thần nói.

Được rồi, hần khua tay xua đi những ý nghĩ lan man trong đầu.

Chẳng còn cách nào khác. Nghĩ tới khuôn mặt đầy những giọt nước mắt của cô, lòng hần như chùng xuống. Điều Vũ Minh khao khát không chỉ là cơ thể cô, mà hần còn muốn nhiều hơn, sự dịu dàng của cô, sự quan tâm chăm sóc của cô, hần đều muốn đọc chiếm tất cả.

Lý trí đã quyết, hẳn chỉ có thể từ bỏ đi ý định cưỡng bức cô trong đầu. Mặc xong chiếc áo sơ mi vào người, chiếc áo thùng thình có thể che đi bớt phần lớn da thịt cơ thể, nhưng vẫn hiện rõ đôi chân trắng muốt, vạt áo vắt trên đùi cô, ngoan ngoãn và dịu dàng.

Hắn không chịu được nữa, nắm chặt mắt lại, nếu không, hẳn sẽ phát điên mất.

Vũ Minh trước giờ vốn không ngờ rằng, sống đến hai mươi hai tuổi đầu mà sẽ có một ngày, ôm chặt lấy một cô gái hoàn toàn lỏa thể, bản thân sớm đã bị kích thích máu huyết nổi cuộn cuộn, nhưng lại phải kiềm chế mọi ham muốn. Tuy nhiên hẳn không đành bỏ đi, không nỡ gạt đi bất kỳ cơ hội nào được gần gũi cô. Haizz, được rồi, hẳn đành vừa ôm cô vào lòng, vừa không ngừng cầu mong cho trời mau sáng.

Mẹ kiếp, hẳn vẫn không ngừng chửi thề, nếu như có thêm mấy lần như thế này nữa, chắc có lẽ hẳn sẽ mắc chứng bất lực mất.

Hít một hơi thật sâu, lờ đi cái chỗ phồng lên quần soóc. Chỉ còn cách cố gắng chiến đấu với những giới hạn của bản thân, mũi không ngừng cảm nhận được mùi hương đặc biệt đó, nó như một sự an ủi đền bù cho trái tim đang đau khổ của hắn.

Đó đúng là sự đau khổ ngọt ngào.

Chương 10: Khước từ

Trời vừa rạng sáng, cô giật mình, hàng mi như cây quạt nhỏ màu đen khẽ lay động. Khát quá, không chịu được An An liếm liếm đôi môi đã khô, cô muốn uống chút nước. Đôi mi dày chớp chớp, từ từ mở ra.

“Ơ”, những thứ trước mắt cô hiện ra mờ mờ rồi rõ dần. “Ơ”, lồng ngực trắng muốt, Minh Minh trở nên trắng thế này từ hồi nào vậy, lại còn gầy như này nữa, sốc thật, đầu ngực của anh ấy cũng thật đáng yêu, nhỏ nhỏ. Haha, cô không nén được tò mò đưa tay lên sờ, cái vật nhỏ nhỏ ấy bỗng trở nên vô cùng nhạy cảm, cô thấy bờ ngực như nảy lên, hơi thở có phần gấp gáp. Haha, Minh Minh nhạy cảm thế này từ khi nào ấy nhỉ. Trong vòng tay anh, cô chậm chậm ngước đầu lên.

Không thể thế được, “A”, thứ trước mắt làm cô hoảng sợ, vội thụt lại đằng sau, suýt chút nữa rơi khỏi giường. Một cánh tay thon dài đột ngột vươn ra, ôm lấy eo cô kéo trở lại. Không phải Minh Minh, không phải... là hắn. Cô hoang mang, những huyền xảy ra tối qua dần dần tái hiện lại. Tối qua, tối qua, trời ơi, cô đã làm gì? An An hoảng loạn ôm lấy mặt, cô đã nằm thế bên một người đàn ông khác suốt một đêm. Vừa nghĩ tới điều này, cô kích động lùi lại phía sau. Nhưng cánh tay kia đâu dễ để cô thoát khỏi.

Giọng hắn từ trên đỉnh đầu truyền xuống: “Cô đang nghĩ gì? Đang nghĩ là có bị thất thân chưa hả?”.

Nghe câu nói đấy, cô choáng váng ngẩng lên. Đúng rồi, quần áo của cô, vừa cúi đầu xuống... không phải là váy của cô, An An bàng hoàng, lẽ nào, không phải, không đâu. Cô vội nhìn vào cổ áo, không sao, đồ lót vẫn còn đây...

Lặng lẽ quan sát khắp cơ thể mình. Cô không dám chắc là hắn có nhân cơ hội cô ngủ mà giở thủ đoạn hay không, nhưng ít nhất là cô cũng tin rằng hai người chưa làm gì, vì nếu có làm thì sao cơ thể cô lại không có chút cảm giác nào. Ngoài việc cảm thấy bắp đùi có hơi rã rời, còn vùng thắt lưng lại không hề đau nhức. Bởi vì sau mỗi lần làm chuyện ấy, cô đều cảm thấy vùng thắt lưng có chút khó chịu. Nghĩ tới đây, An An hít một hơi thật sâu, tay giữ lấy ngực thở hắt ra, rồi mới ngẩng đầu nhìn hắn.

“Tôi...”, thấy gương mặt hắn vẫn điềm tĩnh, không hề để lộ bất kỳ thứ cảm xúc nào, cô nuốt nước bọt, cảm thấy khó mở miệng, “Cảm ơn cậu tối qua đã cứu tôi, nhưng giờ có thể để tôi đứng dậy chứ?”.

Cô hiện vẫn đang bị hắt giữ chặt, mà hắn, ngoài chiếc quần soóc kiểu bãi biển thùng thình kia thì chẳng mặc gì phía trên cả, nghĩ tới vừa rồi khi lướt mắt qua chiếc quần đó, cô đã nhìn thấy nó hơi gồ lên. Gương mặt An An bỗng chốc hơi ửng hồng, cô biết điều đó có nghĩa gì. Nhưng, cô nhất định phải bình tĩnh, cô không muốn lại rơi vào hoàn cảnh giống đêm hôm qua.

Nhưng hắn không nói gì cả, cứ im lặng như thế nhìn cô, nhìn vào lồng ngực cô đang phập phồng từng đợt kia.

Cô không thể không thừa nhận là hắn rất đẹp trai, đặc biệt là buổi sớm nay, đôi mắt sắc đang chớp chớp hiện rõ sự lạnh lùng khiến người khác không thể đoán được hắn đang nghĩ gì, đôi môi tươi hồng dường như không hề bị đổi màu hay khô ráp đi vì chiếc máy lạnh thổi suốt đêm. Nhưng cô không thể để mình bị cám dỗ, cũng

không được thế. Hẳn cũng vậy. Hai người ngay từ đầu đã không phải là một đôi. Nghĩ tới đây, cô gỡ bàn tay đang đặt trên eo mình, lần này Vũ Minh không ngăn cản, hẳn buông cô ra.

Xoay người xuống giường, An An giẫm bàn chân trần xuống sàn gỗ, lại hít một hơi thật sâu mới quay lại, nhìn vào mặt hắn, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi, tôi qua làm phiền cậu, nhưng tôi không muốn gây rắc rối cho cậu”. Cô nuốt nước bọt, cố gắng giữ bình tĩnh: “Hy vọng cậu có thể quên chuyện tôi qua, nếu sau này chúng ta còn gặp nhau, tôi mong tất cả đều không có gì thay đổi, vẫn như trước đây”, nói xong, cô bối rối nhìn Vũ Minh, nhưng hắn vẫn chẳng nói chẳng rằng, cứ nhìn chằm chằm vào cô. Hai người đối diện nhau như thế, một phút, rồi ba phút, chính ngay lúc cô cảm thấy mình sắp không đứng nổi nữa thì hắn mở miệng.

“Cô cho là có thể không?” Hắn nhú mào, ngồi thẳng dậy, tay phải đặt lên đầu gối đang gấp lại, tay trái chống giường, cái phần giữa hai chân lộ lộ nhô lên.

Cô không hiểu, mở to mắt nhìn chằm chằm vào hắn.

“Tôi muốn cô.” Câu nói lạnh lùng bật ra từ đôi môi mỏng như một làn khói, như một lời bùa chú khiến cho thể An An cứng đờ. Cuối cùng thì cái âm thanh ấy cũng truyền lên não, sao hắn có thể nói thẳng ra ham muốn một cách trần trụi thế chứ.

Mặt cô đỏ bừng, ngay cả phần cổ cũng như được thoa thêm một lớp phấn nhẹ trở nên hồng hào. Cô đành cúi mặt xuống, cuối cùng cô đã hiểu, người đang ở trước mặt cô đây không phải một đứa trẻ, hẳn là đàn ông, một người đàn ông thực sự. Có điều hai người gặp nhau bao nhiêu lần, cô cũng chỉ thấy hắn rất đẹp, trong lòng chỉ là thấy thán phục, nhưng chưa từng nghĩ tới giữa hắn và cô có bất kỳ mối quan hệ nào, điều này tuyệt đối không thể.

“Không thể”, cô ngước mắt nhìn hắn, ánh mắt trở nên dứt khoát, thậm chí có thể thấy rõ lồng ngực An An đang phập phồng hồi hộp, cô vẫn cảm thấy bất an và căng thẳng, nhưng gương mặt lại tỏ ra mạnh mẽ, cô không sợ hắn.

“Tại sao?”, Vũ Minh nghiêng đầu nhìn cô. Hắn đang đợi xem cô có thể lấy lý do nào để cự tuyệt hắn.

Cô bật cười, khoe miệng lúc này lại giống như mọi khi, hơi cong lên.

“Trông cậu trẻ như vậy, chắc chắn là ít tuổi hơn tôi”, cô chần chờ một lúc. Nhìn vẻ lạnh lùng của hắn, cô đành phải ra đòn quyết định: “Mà, mà tôi lại có bạn trai rồi, năm nay chúng tôi sẽ kết hôn”, nói xong, cô lùi lại một bước, nhìn hắn, không biết hắn sẽ đáp trả như thế nào.

Nhưng, hắn chẳng nói lấy một lời, từ từ bước xuống giường, tiến về phía cô.

An An không cười nổi nữa rồi, không biết hắn sẽ làm gì, cô lo lắng lùi lại phía sau nhưng nhận ra mình đã đến sát tường rồi, chỉ có thể dùng hai tay ôm lấy ngực. Cô sẽ không để cho hắn làm thế. Vũ Minh không làm gì cả, chỉ giữ một khoảng cách tầm một cánh tay, đứng yên đó. Ánh mắt nhìn thẳng vào cô.

Trên gương mặt hắn lộ chút khinh khỉnh. Lúc sau mới chậm rãi nói: “Đây chính là lý do của cô?”.

“Tôi ít tuổi ư? Vậy có cần lại đây kiểm tra chút không”, nói xong, hắn còn cố ý liếc nhìn xuống phía dưới mình, An An biết hắn cố tình lấy lời nói của mình để khích cô.

không thèm để ý đến hành động gây hấn đó, cần môi nhìn hắn.

“Trẻ à, cô thì bao nhiêu tuổi?”, hắn nhìn cô cười khẩy.

“Hai mươi tám, tôi đã hai mươi tám tuổi.” Cô nhìn thấy trong ánh mắt hắn thoáng chút ngạc nhiên, nhưng chỉ trong phút chốc. Cô cười nói: “Đừng để con mắt của cậu bị đánh lừa”.

“Vậy thì đã sao?”, hắn không thèm đếm xỉa.

“Đã sao? Theo lẽ tự nhiên là không được”, cô kêu lên thẳng thốt, “Cậu có nhiều tuổi thì cũng không tới hai mươi lăm, cao lắm là hai mươi hai. Chúng ta hơn kém nhau tới sáu tuổi đúng không?”.

Ngón tay hắn vuốt lên mặt An An khiến cô lạng người, không biết hắn lại nghĩ cái gì nữa, cô chỉ có thể nín thở, bình tĩnh nhìn hắn. “Cô không giống hai mươi tám tuổi”. Thoáng chút ngạc nhiên, cô không nhịn được phì cười, tên này, đúng là còn trẻ con.

“Nhưng chính xác là thế.” Cô một lần nữa nhấn mạnh, quyết định phá tan ý nghĩ của hắn, hắn không thể ngốc như vậy được.

“Mà tôi nói rồi, tôi đã có người yêu, chúng tôi sắp kết hôn.” Vừa nói xong, cô cảm nhận được ngón tay trên gương mặt mình khựng lại, An An biết đây mới chính là chìa khóa, có thể cô không quan tâm vấn đề tuổi tác, nhưng nhất định phải để cho hắn biết, cô không thể chấp nhận hắn, vì trong trái tim cô đã có một người rồi.

Mặt hắn đành lại, ánh mắt trở nên lạnh lùng. Cô cảm nhận được sự tức giận đó, gương mặt tuấn tú với đôi môi đang mím chặt càng lộ rõ vẻ gầy yếu. Cô lặng lẽ chờ đợi cơn thịnh nộ của hắn.

“Vậy sao?”, hắn cố ý dừng lại rồi hùng hồn nói, “Là anh ta à? Anh ta chỉ là gánh nặng cho cô, nếu không, tôi qua làm sao lại để cô rơi vào hoàn cảnh như vậy”.

Cả người cô cứng đờ, đôi mắt mở to hoài nghi kinh ngạc nhìn hắn, những cảm xúc hỗn độn diễn ra trên gương mặt, thoáng chốc trong mắt cô hiện lên một chút tổn thương. Cô nhìn gương mặt đẹp đẽ phía trước, lạnh lùng, nữ tính, hắn sao có thể dễ dàng, đánh đúng vào sự yếu đuối của cô. An An run rẩy, đôi môi mấp máy, nhưng không biết phải phản bác như thế nào. Không thể nói dối, đúng như lời hắn đã nói, đêm qua chính xác là cô có chuyện buồn, Minh Minh cùng đám bạn bè đến quán bar, ba ngày rồi vẫn chưa về. Cô hẹn anh hôm nay về nhà để giải quyết mọi thứ ổn thỏa, nhưng đến lúc sắp tan làm, anh gọi điện thoại tới, nói phải đi theo lãnh đạo của công ty, không có cách nào đùn đẩy được. Lại như vậy, cô quá thất vọng, một đêm chán chường, nhưng đáng lẽ cô cũng không nên về muộn như thế, càng không nên gặp tất cả những chuyện kia.

Nét mặt đau khổ phức tạp, hàm răng cắn vào môi dưới mạnh hơn, cô lặng im làm trái tim hắn như thất lại.

Chương 11: Thủ đoạn

Hắn tiến sát đến, muốn ôm cô vào lòng, nhưng g chưa kịp chạm vào thì cô đã đẩy mạnh ra, người càng dấn sát vào tường.

“Không sai, đêm qua tôi không ổn nhưng không có nghĩa là chuyện giữa chúng tôi có vấn đề. Đây là việc của chúng tôi, không cần cậu quan tâm.” Chính miệng cô thừa nhận điểm yếu của mình. An An không biết vì cái gì, chỉ cảm thấy không muốn để hắn can thiệp vào, cô luôn cho rằng giữa hai người họ không nên tồn tại bất kỳ ràng buộc nào.

“Tôi cũng không định quan tâm, tôi chỉ cần thứ tôi muốn”, giọng nói của Vũ Minh cũng đành lại, nắm cánh tay cô thật chặt, như sợ cô sẽ biến mất.

“Tôi, tôi không chấp nhận cậu. Nếu cậu cứ thế này, tôi chỉ còn cách là về sau sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa.” Cô cảm giác bắp tay mình bị bóp chặt, cô không muốn giữa hai người lại trở nên thế này. Cô nhẹ nhàng nói: “Chúng ta làm bạn không được ư? Chúng ta chẳng có vấn đề gì cả, coi như biết nhau lần nữa, được không?”.

“Ừm”, hắn có vẻ không thêm để ý đến những lời đề nghị của cô.

An An thở dài, nhưng vẫn cố gắng thuyết phục: “Tôi không hiểu sao cậu lại thích tôi, à, chắc có lẽ một lúc nào đó cậu bị mê muội. Nhưng cậu thích là chuyện của cậu, tôi không có nghĩa vụ phải đáp ứng điều đó”. Nhìn mặt hắn hơi cau lại, cô tranh thủ cướp lời: “Tôi không phải là mấy cô bé học sinh của cậu, coi việc được cậu yêu thích là một vinh hạnh, vui mừng lắm rồi. Nhưng tôi nói cho cậu biết, đây không phải là điều tôi muốn, sự ép buộc của cậu khiến tôi cảm thấy nặng nề”.

Cô ngừng một chút, thấy biểu hiện của hắn chẳng có chút thay đổi: “Cậu không tin cũng được, tôi đã hai mươi tám tuổi rồi, không giống như mấy cô bé nữ sinh kia, ngày ngày chỉ biết mơ mộng những chuyện không thực tế. Tôi không thể! Cho dù giữa tôi và bạn trai có xảy ra chuyện gì đi nữa thì cũng chỉ là chúng tôi cần hiểu nhau và cải thiện, lẽ nào mới gặp một vấn đề nhỏ mà tôi đã vội ngoại tình, vứt bỏ anh ấy mà đi tìm một chỗ dựa mới?”.

Cảm thấy tay hắn lỏng dần, cô cũng không tỏ ra giận dữ nữa.

“Cậu nói cậu muốn tôi, biết đâu đây chỉ là nhất thời, những thứ không đạt được thường khiến người ta đâm đầu vào giành lấy. Cậu hãy còn trẻ, cậu có thể trải nghiệm thêm, nếu sau này phát hiện không phù hợp, cậu

có thể quay người bỏ đi. Cậu có gì để mất? Chẳng có gì cả.” Cô đẩy Vũ Minh ra, đi qua phía tường khác, đối diện với hắn, còn hắn từ đầu đến cuối mím môi không nói lời nào.

“Xin lỗi, thật sự tôi không thể. Tôi cũng không muốn đùa”, cô lắc đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn, cô không muốn cho hắn bất kỳ hy vọng nào.

Cuối cùng nét mặt Vũ Minh cũng có chút thay đổi, ánh mắt cúi xuống, im lặng một lúc rồi lại ngược lên nhìn cô. An An cảm thấy hắn thấp thoáng một chút kiên quyết, trong lòng chậm chậm dấy lên sự bất an không thể giải thích được, không biết hắn sẽ phản ứng ra sao?

“Tôi chưa từng nghĩ là sẽ đùa. Trước giờ tôi không thích lãng phí thời gian, cũng không tự lừa dối chính mình.” Hắn nhìn cô đầy kiên định, ánh mắt vẫn chắc chắn như thế.

Cô thở dài, anh chàng này thật là cứng đầu. Hắn dựa vào cái gì mà nghĩ rằng cô nhất định sẽ động lòng, đồ kiêu căng, cậy mình đẹp trai được nhiều cô gái xinh đẹp chào đón thì làm gì cũng được ư? Cô không giấu được ánh mắt khinh bỉ, thoáng chút tức giận. “Được, cậu muốn sao thì cứ làm. Nhưng mời cậu đừng đem cái ý nghĩ của cậu áp đặt cho tôi.” Cô không định tiếp tục tranh cãi, phải phải chiếc áo rồi đi quahắn, lấy cái váy vắt trên ghế bước khỏi phòng.

An An cứ thế đi thẳng rangôi, đương nhiên, không hề hay biết hắn ở đằng sau đang mỉm cười ranh mãnh. Vũ Minh dẫu dễ buông tay như vậy.

Cô thay đồ xong bước ra thấy hắn đang ngồi trên sô pha, mắt cúi xuống, tay kẹp điều thuốc.

Cô cầm túi để trên sô pha, nhưng không dám ngược lên nhìn hắn, sợ hắn sẽ lại làm khó mình. Cô muốn cứ thế mà đi, nhưng lúc gần ra tới cửa lại cảm thấy có chút gì đó không ổn. An An đứng lại, quay người phát hiện ánh mắt hắn đang nhìn mình chằm chằm, thì ra hắn vốn đã dõi theo cô này giờ.

Cô hắng giọng: “Dù sao đi nữa cũng rất cảm ơn cậu cứu tôi đêm qua”. Cô dừng lại đôi chút, rồi bỗng hạ giọng: “Nếu như sau này không thể trở thành bạn bè, tôi thấy chúng ta không nên gặp nhau nữa là tốt hơn cả, tôi sẽ không làm phiền cậu. Tạm biệt”, nói xong câu này, cô kéo cửa bước ra.

“Cạch”, nghe tiếng chốt tan toàn vang lên, cô vỗ ngực thở phào, quên nó đi, đây chỉ là một cuộc gặp gỡ sai lầm thôi, hai người vốn không nên, cũng không thể xảy ra chuyện gì nữa. Cô vuốt vuốt mái tóc, thẳng người bước nhanh về phía trước, không ngoảnh đầu nhìn lại.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có mình hắn ngồi lặng lẽ. Điều thuốc trên tay đã sắp cháy tới phần đầu lọc, đoạn tàn tro dài ngoằng chỉ cần khẽ động sẽ rơi xuống. Trên gương mặt có phần nữ tính toát ra một vẻ đẹp nhẹ nhàng, không ai biết hắn đang nghĩ gì, chỉ thấy tay hắn đang cầm chiếc điện thoại bấm liên tục, màn hình không ngừng nhấp nháy.

Hắn đã nói rồi, hắn không dễ dàng tay như vậy. Cô không thể bước ra khỏi cuộc đời hắn được.

5. Chương 5

Sự Dị Dàn Chết Tiệt - Chương 05

Chương 12: Đe dọa

Cuối cùng An An cũng có thể thở phào từ tốn ngồi xuống uống nước. Gần đây do nhu cầu mở rộng kinh doanh nên công ty có tuyển một lượng lớn sinh viên đại học và sáng sớm hôm nay có buổi đào tạo nhân viên mới, từ chín giờ đến tận mười một giờ. Cô là trưởng phòng nhân sự nên phải sắp xếp tất cả các kế hoạch và triển khai, mặc dù nói việc đào tạo là do cán bộ chuyên môn phụ trách trực tiếp, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn mà phải điều phối hơn một trăm nhân viên mới, công việc này vẫn cần cô đích thân tham dự.

Dựa người vào ghế, cô nhìn mặt nước tĩnh lặng trong cốc trên tay, lại bắt đầu ngẩn người. Chẳng hiểu sao thời gian gần đây, từ sau khi quyết định không đến tiệm game chơi nữa, đã một tuần cô chưa gặp lại hắn.

An An đang né tránh hắn, cô tin là qua một thời gian hắn sẽ quên cô thôi. Nhưng không hiểu sao trong công việc cô lại hay bị buồn ngủ, mất tập trung. Nghĩ đến gương mặt của những người mới vào, trẻ trung, đầy sức sống, cũng giống

như hắn, nhưng gương mặt thanh xuân đó luôn luôn lạnh lùng, vẻ đẹp khiến người ta cảm giác như không có thật. Hắn nên như họ, có một cuộc sống mà không nên có sự xuất hiện của cô. Cô đã sắp bước tới cái tuổi ba mươi rồi.

An An cười khẽ thành tiếng, quyết định của cô là đúng. Thậm chí bản thân còn có chút tự hào rằng đã không làm hại một thanh niên tốt đẹp như thế.

Màn hình máy tính bỗng nhiên xuất hiện nhiều sóng, có người gọi điện thoại đến. Một giai điệu quen thuộc vang lên, cô cầm máy, haizz, số trên màn hình lạ quá, không biết là của ai.

Cô háng giọng, ấn nút nghe. “Xin chào”, giọng cô nhẹ nhàng còn mang chút lịch sự.

“Tối nay tám giờ, tôi đợi cô ở KUGOO.” Một giọng nói rõ ràng truyền tới, cảm giác có chút lạnh lùng, không có bất cứ cảm xúc nào, như thể đang truyền đạt một việc không liên quan tới bản thân đối phương.

Nhưng âm thanh này giống như một cơn sấm, đánh ầm xuống đầu khiến cô sợ hãi. An An biết giọng nói này, nhưng cô không nghĩ là nó. Sao hắn biết số điện thoại của cô? Trong lòng dấy lên một cảm giác hốt hoảng, bất an dần dần cuốn lấy cơ thể, toàn thân đột nhiên có chút lạnh lẽo. Cô đặt cốc xuống, ngồi thẳng dậy, nén giọng hỏi: “Làm sao cậu có số điện thoại của tôi?”, cơn giận dữ âm ỉ hiện trên nét mặt.

“Cô muốn biết thì tối nay tôi sẽ nói cho.” Giống như đã đoán trước được câu hỏi của cô, Vũ Minh trả lời rất bình tĩnh.

“Tôi không rảnh bắt nghe giọng, không còn giữ được về lịch sự, “Tôi cũng không muốn đi gặp cậu”. Cô hít một hơi dài rồi nói: “Xin cậu vui lòng từ sau đừng gọi điện cho tôi. Cảm ơn. Chào”, nói xong cô hung hăng nhấn phím tắt cuộc gọi.

Ảnh mắt cô vẫn còn giăng dờ, nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, màn hình tắt dần, sau đó trở lại im lặng như cũ.

Nhưng cô không tài nào bình tĩnh được. Cái tên đáng ghét này, sao hắn có thể. Làm thế nào hắn hỏi được số điện thoại của cô. Không thể, từ trước đến giờ cô không nói cho ai ở chỗ đây cả, An An không tài nào đoán được. Chợt cô cảm thấy trong lòng bất an, liệu hắn có gọi lại không? Xem ra ngày hôm nay hắn nhất định không để cô nghe bất kỳ cuộc gọi nào khác.

Một phút, hai phút...

Cô căng thẳng dán mắt vào điện thoại, sợ nó đột nhiên lại kêu lên. Năm phút trôi qua, chiếc di động vẫn chưa thấy sáng.

Cô ngẩng đầu, cuối cùng yên tâm thở phào, hắn đúng là không có gọi lại, cảm ơn trời đất.

“Tit...”, cô giật nảy mình, nhìn thấy màn hình chiếc di động vẫn tối, ngẩng lên lần nữa mới phát hiện hóa ra là điện thoại của công ty. Nếu tiếp tục căng thẳng thế này khéo cô sẽ bị suy nhược thần kinh mất. Vỗ nhẹ vào trán, cô cần phải tỉnh táo một chút, không nghĩ nữa, tiếp tục công việc.

Lúc này, nhân viên phòng nhân sự tên Nhạc Vân gọi: “Chị An, có điện thoại”.

Cô đứng dậy, chỉnh lại chiếc váy, chậm chậm bước tới cầm máy lên, bằng giọng nói nhẹ nhàng đầy chuyên nghiệp: “Xin chào, Vũ An An xin nghe”.

“Lần sau đừng có ngắt điện thoại của tôi”, giọng nói ma quỷ đó lại xuất hiện bên tai khiến An An đờ người ra. Hắn là một gã điên, ngay cả điện thoại công ty cũng tìm ra được. “Tối nay tám giờ, gặp ở KUGOO. Đến hay không, cô hãy tự nghĩ đi”. Vũ Minh hoàn toàn chẳng màng đến chuyện cô có trả lời hay không, dường như sớm đoán được cô đã dờ dẫm cả người rồi, nhất định là thế, nói xong liền cúp máy. Đến lúc bên tai vang lên những tiếng tút tút dài cô mới phản ứng lại, nhưng đầu dây bên kia đã ngắt từ bao giờ.

An An chậm chạp gác điện thoại, trở về chỗ ngồi, thả phịch người vào trong ghế. Cô sắp điên rồi, chỉ muốn gào lên, tên điên này còn phá cô đến lúc nào đây. Không được, cô phải dìm hắn lại.

Cả buổi cô lo lắng nghĩ cách để tối nay giải quyết vấn đề ra sao.

Vừa bước vào KUGOO, xaxa đã thấy hần ngồi một mình gần cửa sổ. Mấy ngày không gặp, những nét mơ hồ của gương mặt dần dần rõ ràng trở lại, những việc xảy ra trong ký ức bỗng như mới vụt kéo sát dây túi xách về trước ngực, tiện thể điều chỉnh tâm trạng của mình, tự nhủ chẳng có chuyện gì to tát cả, hôm nay cô phải nói chuyện rõ ràng với hần.

“Tôi đã đến”, cô ngồi xuống, mặt không chút cảm xúc. Đối mặt với hần, cô muốn xem thử cuối cùng thì hần muốn gì?

Hần không lên tiếng, chỉ hiệu cho nhân viên phục vụ đến, gọi hai ly nước. Đồ uống mang lên, hần mới nhìn thẳng vào cô.

Vũ Minh thông thả lấy thuốc ra, chậm rãi châm lửa, rồi ngậm trên miệng, rít một hơi dài, từ tốn nhả khói qua khe miệng và mũi.

Cô cũng không lên tiếng, cứ ngồi thế nhìn chăm chăm hần.

“Tôi đã nói rồi, tôi không dễ buông tay đâu”, hần khẽ mấp máy môi, chậm rãi nói. Cô vẫn tiếp tục đợi, xem hần cuối cùng muốn thế nào?

“Biết làm sao tôi có số điện thoại của cô không?”, hần nhả ra một ngụm khói, đưa đôi mắt đẹp với hai gam màu đen trắng rõ ràng nhìn cô. Cô đột nhiên cảm thấy trên gương mặt hần lộ vẻ đặc ý như đã đạt được âm mưu nào đó, mặc dù trên gương mặt ấy, khe miệng không hề mấp máy một nét cười. Nhưng An An cảm thấy nó rất rõ rệt, bản thân giống như con chuột bị con mèo bắt được, những chiếc lông trên cơ thể dựng đứng dậy, sẵn sàng đợi móng vuốt con mèo vồ tới bất cứ lúc nào.

Hần chớp chớp mắt, rút từ trong túi quần ra chiếc di động. Mở nó đặt lên bàn rồi chuyển qua trước mặt cô.

Cô tò mò nhìn vào, tim suýt chút nữa rơi ra ngoài khi màn hình nhảy qua bức ảnh khác, mặt cô đỏ lên.

Trên màn hình là vẻ mặt cô đang ngủ, nó hiện ra rõ mồn một. Hần đã chụp trộm cô.

Theo bản năng, An An đưa tay ra chớp lấy chiếc điện thoại, nhưng hần ngay lập tức lấy lại. Sau đó vẫn chưa hài lòng, nhìn cô, bằng giọng thông dong, hần buông câu lạnh tanh: “Đây chỉ là một trong số đó thôi, tôi thấy cô ngủ, mặc dù tôi không làm gì cô, nhưng không có nghĩa là tôi không có cách khác để giữ được cô”.

Cô nhìn vẻ đắc ý trên gương mặt hần, bưng bưng tức giận: “Đồ dễ tiện”, cô buột ra sự phản nộ.

“Rốt cuộc cậu muốn gì?”, cô trừng mắt nhìn, như chợt hiểu ra điều gì đó, nhưng ngay tức khắc cô thay đổi, khẽ cười khinh bỉ: “Anh cũng chụp rồi, giờ định đến để tổng tiền sao? Được, cậu muốn gửi đi đâu thì cậu cứ gửi đi, nhớ là khi nào kiếm được tiền rồi báo tôi một tiếng, tôi cũng muốn xem xem nhan sắc của mình đáng giá bao nhiêu tiền”. Về mặt chẳng thèm quan tâm, cô để mặc hần nghĩ mình cũng dễ dãi như những nữ sinh kia, dễ dãi đến nhà người khác, dễ dãi qua đêm trên giường một gã đàn ông, dễ dãi kh thân trước mặt họ, thậm chí dễ dãi cả việc thích một người. Chẳng sao cả, bất kể hần nghĩ gì đi chăng nữa, cô cũng không thêm để ý.

Nhưng nó lại nằm ngoài suy nghĩ của cô, trong ánh mắt hần không hề tìm được chút ác ý nào, tuy nhiên lại mơ hồ nhìn thấy nụ cười tinh quái phảng phất trong đó. Hần thực sự đang cười. An An như bị choáng váng, rốt cuộc là cô không bình thường hay hần không bình thường, làm sao có thể thế này chứ!

“Mang nó đi để chia sẻ với người khác tôi không nỡ.” Hần cười sảng khoái nhìn cô: “Tôi nói rồi, chúng ta nhất định không rời được nhau đâu”.

Cô rất bức mình, rõ ràng hần không phải là hạng người dễ tiện như vậy, nhưng tại sao cô tình khiến công hần đang có ý đồ nào đó. Cô cắn môi, bất giác oán trách: “Vậy cậu đưa những tấm hình trả lại tôi, chúng ta sẽ không còn nợ gì nhau”.

“Cô vẫn không hiểu à, tôi sẽ không để cô biến mất khỏi cuộc sống của tôi”, hần lắc đầu.

Vừa giận, vừa bất lực, cô vác khuôn mặt như đưa đám. Bực quá, sao hần không chịu buông tha cô.

“Được rồi, cậu đã nói cậu hy vọng gì ở tôi? Ngoại trừ việc bảo tôi vứt bỏ gia đình, vứt bỏ người yêu”, cô không còn lời nào để nói nữa.

Vũ Minh giương mắt nhìn cô, nói một cách nghiêm túc: “Tôi không ép cô phải chấp nhận tôi ngay bây giờ, nhưng tôi tin là sẽ như vậy, chỉ sớm hay muộn mà thôi”.

Chương 13: Giao hẹn

Cô không muốn tiếp tục tranh cãi với hắn nữa: “Tốt thôi, nếu như cậu muốn can thiệp vào cuộc sống của tôi, tôi sẽ không ngăn cản. Có một anh chàng đẹp trai theo đuổi, đi đến đâu cũng rất hãnh diện.” An An cố tình nói một cách khoa trương, nhưng hắn biết nhất định cô chẳng thấy hãnh diện gì cả, hắn chỉ như một con đê to mà thôi, còn cô, trông cũng chẳng thấy chỗ nào là mê trai hết. “Tôi sẽ không né tránh cậu nữa, tôi vẫn tiếp tục cuộc sống của tôi, cậu vẫn tiếp tục cuộc sống của cậu. Nhưng nếu chúng ta gặp nhau, tôi không muốn mỗi ngày sống trong nơm nớp lo sợ, tôi nghĩ chúng ta nên thực hiện “hiệp ước ba điều” thì sẽ OK ngay”, lòng mày cô khẽ dao động, đợi câu trả lời của hắn.

“Hiệp ước ba điều là như thế nào?”, Vũ Minh không hề phản đối.

Một khởi đầu tốt, cô tiếp tục: “Đừng dùng cách thức của cậu để ép buộc tôi. Đừng gán cho tôi cái danh hiệu ‘Tôi là người cậu thích’, tôi không chịu nổi. Đừng mong đợi sẽ có một ngày tôi yêu cậu, có mà nằm mơ, tôi còn sợ là chưa đợi đến lúc tỉnh dậy thì đã bị một cô nào đó chặt treo lên rồi”. An An hoàn toàn không thêm để ý đến strong đôi mắt của hắn, lòng thầm nghĩ một cách tàn nhẫn, hừ, giờ thì mới biết là tôi chẳng dịu dàng gì đâu, sợ rồi chứ, đã nói đừng tin vào đôi mắt cậu rồi mà, sự dịu dàng của tôi chỉ dành cho người mà tôi quan tâm thôi.

Nhưng chỉ qua một chút ngạc nhiên ngắn ngủi, hắn lại lộ nét cười tỏ vẻ đã hiểu. Không phải hắn muốn một người con gái hoàn mỹ, mà hắn chỉ cần một người con gái khiến hắn cảm thấy ấm áp, không sai, Vũ Minh như bị chìm đắm vào thứ cảm giác ấm áp ấy. Bất luận dù cô có nhẹ nhàng, dịu dàng, hay tươi vui, ngang ngược, hắn đều thích. Chỉ cần cô thành thật, không trốn chạy khỏi hắn.

“Không vấn đề gì, nhưng cô không nên chạy trốn mãi.” Hắn rút mạnh điều thuốc trên tay rồi giở xuống cái gạt tàn. Làn khói từ từ bay lên giống như một lời cam kết chậm chậm chuyển tới ông trời, nhờ ông làm chứng thỏa thuận giữa hai người.

“Được, tôi chỉ có thể đối xử với cậu như một cậu em đẹp trai, đừng phản đối”, cô ngắt lời hắn: “Nếu xem cậu như một người đang theo đuổi mình, tôi sẽ muốn lần tránh; nếu xem cậu như một người bạn đồng nghiệp bình thường, cậu chắc sẽ lại có ý kiến. Tôi chỉ có thể nghĩ ra mối quan hệ này thôi, nếu cậu chỉ như một kẻ qua đường chẳng quan hệ gì thì đã tốt quá, thỉnh thoảng tôi còn có thể chăm sóc một chút cho cảm xúc của cậu. Mà có một đứa em đẹp trai và đáng yêu như cậu, đi ra ngoài không biết có bao nhiêu cô gái phải ghen tỵ đây? Cho nên, nếu không xem cậu là em mình, liệu tôi có sống nổi không?”. Nói xong, chẳng thêm để ý đến hắn, cô cầm ly nước lên hút nghe “rột rột”. Nói nhiều như vậy khiến miệng cô khát khô. Dù sao hắn vẫn nên hiểu ra.

“Tôi không muốn làm em trai của cô”, Vũ Minh kháng nghị tỏ vẻ không hài lòng.

“Thật là không muốn chứ? Làm em tôi, với tư cách người chị, tôi có thể quan tâm cậu hơn. Nghĩ đi, tôi chỉ đối đãi tốt với người tôi thích mà thôi, cậu có phải là người tôi thích không, điều đó phải chờ kiểm nghiệm đã.” An An cố làm ra vẻ quan sát, giả vờ suy nghĩ, đánh giá hắn.

“Cốc”, cô chưa kịp phản ứng gì thì tay hắn đã đưa ra gõ vào trán cô. “Này”, cô không hài lòng, “Có đứa em trai nào vô lễ thế không. Đúng rồi, thêm một điều kiện, phải lễ phép với chị, lần sau không được tái phạm”. Cô nghiêm túc tăng thêm một điều khoản.

Vũ Minh lắc đầu bất lực, thật là một cô gái ngốc nghếch. Làm sao mà hắn chịu nhận làm em trai cô chứ, nhưng thấy cuối cùng thì cô cũng có thể thoải mái gặp hắn mà không phải đề phòng nữa. Thế cũng tốt, từng bước một vậy, người con gái này đúng là cứng đầu, muốn sử dụng mối quan hệ này để trốn tránh hắn, nhưng dù sao sớm hay muộn thì cô cũng sẽ đến với hắn thôi, hắn sẽ từ từ chơi trò đuổi bắt này cùng cô “Đúng rồi, tôi vẫn chưa biết tên cậu là gì? Tôi tên An An, cậu có thể gọi tôi là chị An.” Cô nghiêm túc giới thiệu.

Hắn chẳng thèm để ý, ánh nhìn đầy kiêu ngạo, xí, còn chị

An nữa, mà trông cô đúng là ra dáng bà chị lắm đấy!

“Lục Vũ Minh”, hắn trề môi đơn giản, ừm, An An, cái tên này trong trái tim hắn đã gọi biết bao nhiêu lần, lúc này tận tai nghe cô nói ra càng khiến trái tim hắn rung động. Giá như An An chỉ thuộc về riêng hắn.

“Lục - Vũ - Minh”, cô khẽ đọc: “Vũ là vũ trụ? Còn Minh?? Là ánh sáng ngày mai?”, cô tò mò tra hỏi.

“Minh trong minh thủy, là nước biển”, thấy cô có vẻ chưa hiểu lắm, hắn phải dùng tay vẽ từng nét ra trên bàn.

Cuối cùng An An cũng hiểu ra, cái chữ Minh này cô ít thấy. Chỉ thấy ánh mắt cô như đại đi rồi lại bình tĩnh trở lại, cô bỗng kêu lên: “Tiểu Vũ, à, sau này sẽ gọi cậu là Tiểu Vũ. Nghe rất dễ thương”. Hắn sầm mặt lại, cau mày khinh bỉ, sao lại gọi hắn bằng cái tên con nít thế chứ.

Không đợi hắn phản đối, cô đã vội cướp lời: “Gọi Tiểu Vũ mới thân thiết, mới phân biệt rõ được với những người bình thường khác, cậu không muốn sao? Vậy tôi gọi cậu là em Lục nhé”. Hắn bị cô đánh bại rồi, lẽ nào người con gái này hai mươi tám tuổi thật, Vũ Minh bắt đầu có chút lo lắng, cái điều hắn chưa nhận định được kia liệu có làm hắn sợ hãi?

“Cô đâu có giống hai mươi tám tuổi”, hắn khinh khỉnh nói, những điều cô nói cũng có lý, hắn chẳng phản đối làm gì, còn hơn bị cô gọi là em Lục.

“Chính xác đấy. Tại sao tôi phải buộc mình sống cuộc đời già nua chứ, có lý do nào bắt một cô gái hai mươi tám tuổi không thể như thế. Tôi thích là được rồi.” Cô cười vui vẻ, cuối cùng cũng đạt được thỏa thuận. Trong lòng cô như vút được hòn đá nặng, trời ơi, ban đầu vẫn lo hắn không chịu hiểu.

Hắn lặng lẽ nhìn cô, không hiểu sao lại cảm thấy rất vui, đây có được xem là một khởi đầu tốt không?

Như chợt nhớ ra điều gì, An An bất ngờ ngước lên, trong miệng còn ngậm ống hút, định nói nhưng bị nước làm nghẹn lại, “khụ khụ” cô ho dữ dội, nhưng miệng vẫn muốn nói.

Vũ Minh vội ngồi gần lại, vỗ nhẹ vào lưng cô: “Muốn nói gì?”, khó khăn lắm mới điều hòa lại được hơi thở, mặt cô đỏ ửng, đưa tay ra trước mặt hắn: “Lấy điện thoại ra đây”, cuối cùng cô cũng nhớ tới những bức ảnh kia, hắn không nhìn được cười. “Còn cười? Dám nhân lúc tôi ngủ để chụp trộm, mà không biết cậu có chụp ảnh tôi không thật không, không được, phải tiêu hủy không để lại dấu v. Hắn nín cười hẳn, trong đầu người con gái này chỉ toàn cài đặt những thứ kỳ lạ.

Hắn đưa điện thoại nhìn cô vội vã mở ra. Lúc thấy bức ảnh chụp cô mặc nội y, An An hoảng hốt kêu lên rồi vội ấn nút “Xóa” còn không quên lờ mắt nhìn hắn. Vũ Minh cũng không ngăn cản, dù sao thì bây giờ cô đã ở bên cạnh hắn, đâu cần phải giữ những tấm hình vô tri đó làm gì. Lúc cô xóa đến tấm cuối cùng, cả tấm cô đang ngủ được cài làm hình nền, thì hắn giật lại: “Tấm này không được xóa”.

“Không được, tấm này xấu lắm.” An An đưa tay định giành lại thì hắn đã vòng qua bàn, ngồi đối diện với cô. Vũ Minh hả hê giờ chiếc điện thoại lên: “Cũng phải để tôi giữ một tấm cho đỡ nhớ chứ”. Cô không có ý định bỏ qua, nhưng hắn nhỏ nhẹ nói: “Cho em trai giữ một tấm ảnh thôi mà cũng keo kiệt thế?”. An An nghe hắn nói câu này, tay khựng lại rồi bỗng cười phá lên, cuối cùng hắn cũng chấp nhận làm em trai cô. Hạ tay xuống, cô vui vẻ cười nói: “Được, coi như chị tặng em một món quà vậy. Tiểu Vũ ngoan”. Choáng thật, cô gái này quả là được đẳng chân lẫn đẳng đầu. Hắn không thèm để ý, cứ để cho cô đắc ý.

“Ở nhà cậu em không có bản sao chứ, hãy trả lời thành thực, không được giấu giếm.” Cô vẫn còn chút lo lắng.

“Tôi đâu có vớ vẩn thế, đây đều là những bức hôm cô ngủ, ngẫu nhiên nảy ra ý định chụp thôi.” Hắn thành thật thú nhận. Cô nhìn hắn một lúc, quyết định tin tưởng.

“Đói chưa?”, hắn hỏi: “Muốn ăn gì không?”.

“À”, cô ngập ngừng, tối nay còn báo cáo phải làm, sợ về muộn làm không kịp. Được rồi, đằng nào vẫn phải ăn cơm, bây giờ về cũng chỉ ăn một mình, “ừm, cái gì cũng được, tôi không kén ăn”, cô gật đầu đồng ý.

Có thể đây là lần hẹn hò đầu tiên của hai người, mặc dù khởi đầu không hoàn hảo nhưng cũng có tiến triển tốt. Hắn trong lòng đầy thỏa mãn.

Chương 14: Thói quen

An An càng ngày càng quen với việc có thêm một cậu đẹp trai.

Sáng sớm mỗi ngày Vũ Minh

gọi điện đánh thức cô dậy, hẳn biết cô hay thích ngủ nướng, khi đồng báo thức kêu lên cô thường tắt đi tiếp tục ngủ, kết quả là ngày nào cũng vội vàng vàng bắt taxi đi làm. Cứ đúng bảy giờ ba mươi là có tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, từng hồi từng hồi một, cho đến khi An An nghe máy, bị hấn gọi dậy. Cô bây giờ, ngày nào dậy cũng có thời gian trang điểm một chút sau đó đi xe buýt đến công ty, ăn sáng. Ngày trước do không kịp thời gian nên cô thường bỏ bữa sáng.

Lúc sắp hết giờ làm, hẳn cũng gọi điện tới, hỏi xem cô có kế hoạch gì không, sau đó tán chuyện một chút. Thời gian đầu, lúc bắt máy cô còn ngần ngại là hẳn sẽ yêu cầu muốn gặp mặt. Nhưng không lần nào hẳn ép cô phải đi cả. Cứ như vậy, An An cảm thấy gần gũi, giữ một chút khoảng cách khiến cô hơi bứt rứt nhưng lại yên tâm. Cô sợ hẳn quá quan tâm đến mình, sợ sự chu đáo ấy sẽ khiến cô cảm kích.

Kỳ thực Vũ Minh rất chu đáo. Cô thường nghĩ, những người trẻ chắc chắn có nhiều thú vui, chơi bởi quây phá, chứ không phải lúc nào cũng trầm lặng khiến người khác cảm thấy lạnh lùng như thế này, nhưng cô biết rõ bên trong vẻ lạnh lùng ấy là một trái tim ấm áp, cuồng nhiệt với những khát khao, ví dụ như là với cô. Thỉnh thoảng nghĩ đến sự cuồng nhiệt của hẳn, cô có hơi bất ngờ, khó hiểu, bản thân mình làm sao lại có sức tác động lớn đến hẳn như vậy. Cho nên, An An thường nhắc nhở bản thân mình dù sao cũng đừng tổn thương hẳn.

Có thể Vũ Minh chỉ là một đứa trẻ thiếu thốn tình cảm của mẹ, có thể gia đình không mang lại cho hẳn sự ấm áp nên hẳn mới bám theo một người phụ nữ lớn tuổi như cô. Hẳn cũng từng nói nhìn thấy sự dịu dàng của cô có lẽ giống như bị chứng mắc cảm Oedipus(1), do đó khiến hẳn nảy sinh một cảm giác bị cuốn hút và ỷ lại vào cô. Đợi một ngày hẳn tỉnh lại, trưởng thành thì sẽ hiểu đây chỉ là một thứ tình cảm mù mẫn nhất thời. Cho nên An An quyết định, sẽ mang sự ấm áp đến cho hẳn, giống như những người thân, như một người em thật sự. Hẳn không sai, chỉ là khao khát yêu thương quá nhiều. Nếu từ chối đẩy hẳn raxa, thì hẳn sẽ làm tổn thương hẳn. Hơn nữa, có lẽ chỉ cần đối đãi chân thành, thì cô có thể từ từ đánh tan những suy nghĩ không bình thường trong hẳn. Sau này, có thể trở thành chị em tốt thật sự. Cô càng nghĩ càng thấy như vậy, cũng vì thế mà cư xử ngày càng thân thiện hơn, thậm chí còn nuông chiều hẳn hơn.

Viên Thư Minh hoàn toàn không biết chuyện An An có cậu em trai thế này, cô cảm thấy miễn trong lòng mình không có một người nào khác thì sẽ không có lỗi với anh. Cô rất trân trọng tình cảm giữa hai người, trải qua sáu năm họ hoàn toàn tin tưởng cho đối phương không gian riêng, không những thế, cô còn tin rằng mình có thể vượt qua bất kỳ sự căm dỗ nào, giống như chuyện với cậu em ngỗ ngược này, cuối cùng chẳng phải đã chấp thuận theo sắp xếp của cô sao. Cô tin rằng Minh Minh cũng sẽ tin ở cô.

Phụ nữ thường thích mơ tưởng như thế, tự cho rằng mình có thể chi phối mọi thứ. Ai biết được tương lai sẽ ra sao. Có những điều nếu không giữ vững rất dễ dẫn tới kết cục bi thảm.

“Ừm, hôm nay có thể về đúng giờ. sắp rồi”, cô vừa nghe điện thoại vừa tắt máy tính, sắp xếp lại giấy tờ trên bàn làm việc. “Cái gì? Cậu đang ở dưới tầng hả? Cậu đến đây bằng gì?”, cô giật nảy mình, không thể để hẳn xuất hiện công khai trong phạm vi cuộc sống hiện tại của mình, hẳn đẹp thế hẳn sẽ gây chú ý, cô cá là vậy. “Ừm, thế này đi, cậu sang bên hiệu sách đối diện đợi tôi, tôi sẽ đến tìm cậu. Vậy đi, tôi xuống giờ đây. Bye”, cô vội vàng cúp máy, nhanh chóng nhân lúc mọi người chưa đi ra sẽ kéo hẳn thoát khỏi “vùng nguy hiểm”.

Khóa ngăn tủ lại, xách túi lên, giả vờ bình tĩnh nói vài câu với mọi người, sau đó ẩn dấu vân tay. Vừa bước ra đến cửa phòng, cô vội lao tới trước thang máy ấn nút xuống tầng, thang máy hôm nay sao mà chậm thế. Người trong công ty đã bắt đầu đi ra. May thay, thang máy vừa tới. Cô nhào vào, không thấy có ai, cô vội nhấn nút đóng cửa lại.

“Phù”, cuối cùng cũng không có ai bám theo. An An thở phào, miệng không nhịn được trách hẳn, rảnh rồi chạy đến đây làm gì. Rõ ràng là muốn ám hại cô mà.

Chốc lát, thang máy đã xuống tầng trệt. Ra khỏi công ty, may quá mới năm giờ ba mươi, mọi người đều chưa xuống. Cô vội băng qua đường.

Chú thích

(1)Mặc cảm Oedipus:Oedipus là một trong những người anh hùng nổi tiếng nhất của thần thoại Hy Lạp.Chàng đã giết cha, lên ngôi hoàng đế và cưới mẹ mình. Nhà phân tâm học SigmundFreud đã mượn truyền thuyết này để đặt tên cho một đặc điểm tâm lý ám chỉ nhữngđứa trẻ có tìnhcảm vượt quá mức tình cảm mẹ con đối với người sinh ra mình.

6. Chương 6

Sự Dị Dạng Chết Tiệt - Chương 06

Chương 15: Phơi bày

Vừa bước vào hiệu sáchAn An đã nhìn thấy hấn đứng gần một quầy hàng xem xét chiếc đĩa nhạc đang cầmtrên tay. Hôm nay Vũ Minh đeo một cặp kính râm, nhìn nghiêng thấy sống mũi rấtthẳng, vô cùng đẹp. Cô bước tới, vừa đi vừa không quên nhìn ngó xung quanh, xemxem có đụng người quen nào không. May thay, những người trong công ty sẽ khôngđến đây giờ này. Cô an tâm đi tới, từ đằng sau vỗ vào vai hấn. “Này”, vừa địnhtrách hấn thì nhìn thấy trên trán Vũ Minh rơm rớm mồ hôi, mái tóc dài dường nhưđã cắt, chỉ còn một chút lưa thưa che trên mắt, bị mồ hôi làm cho dính chặt vàotrán, ánh mắt như ẩn như hiện sau cặp kính râm càng lộ rõ vẻ lạnh lùng. Quáiila, trong hiệu sách có máy lạnh, sao hấn nóng thế này, lẽ nào vừa mới chạy támtrăm mét tới. Cô vội lấy khăn giấy từ trong túi đưa cho hấn, ra hiệu hấn lau mồhôi đi. Vũ Minh không để ý, chỉ chăm chú nhìn cái đĩa, hình như đang tìm bàihát nào đó.

An An không chịu nổi, dodự, cuối cùng đành đưa tay lên lau mồ hôi trên trán cho hấn. Vũ Minh ngạc nhiênngẩng đầu lên. Cô lừ mắt, biết hấn muốn nói gì, “Chỉ chỉ là chăm sóc cho em chithôi, đừng đoán mò, ai bảo cậu không để ý đến chị”, miệng nói tay vẫn tiếp tụclau đến khi hết mồ hôi, cô mới chịu bỏ tay xuống.

Hấn không nói gì chỉ imlặng liếc cô một cái rồi quay người ra quầy tính tiền. Cô đành đi theo s

Tính tiền xong, đangđịnh đi ra cửa thì An An kéo hấn lại: “Đợi chút, tôi đi trước, cậu đi sau”. Hấnnhú mày nhìn cô nghi hoặc, chẳng tỏ thái độ gì. “Tôi không muốn đồng nghiệpnhìn thấy, haizz, không phải là không cho cậu gặp mọi người, cậu không biếthôi chứ các cô gái trong công ty tôi mà nhìn thấy cậu chắc ngày mai tôi sẽ bịném bom, nên kính nhờ cậu cho tôi sống lâu hơn chút”. Hấn khẽ cười, gật đầu, rahiệu cô đi trước.

An An đi ra cửa nhà sáchtrước, đứng bên đường, định gọi một chiếc taxi, trong lòng chỉ mong có thể mauchống rời khỏi chỗ này, ở đây lúc nào cô cũng cảm thấy lo ngay ngáy. Quay đầunhìn, lại thấy hấn đang đứng trước bậc thềm của hiệu sách, tay cầm đĩa. Đứng từchỗ này nhìn lên cô không thấy được đôi mắt hấn, nhưng cô biết hấn đang nhìnmình, khẽ cười, cô yên tâm quay lại đón xe.

Từ đằng xa một chiếctaxi chạy tới, cô vẫy tay ra hiệu, chiếc xe chậm chậm đến gần, cô quay đầu đấthấy hấn đi tới, đang lúc chuẩn bị bước lên xe bất ngờ bên cạnh một thanh niênlao tới tranh bước chui vào xe, cô bất ngờ vội lùi lại đằng sau, mà người kiathuận đã đóng cửa lại ra hiệu cho taxi lái đi. Cô hoa mắt, phát hiện ra mìnhvẫn chưa ngồi lên xe, Vũ Minh từ đằng sau đỡ lấy cô, từ cánh tay đang bị hấnắm chặt, cô có thể cảm nhận được sự giận dữ. Cô vội đứng thẳng người lại, nhệnhàng cười với hấn: “Tôi không sao, không sao, ổn rồi, đừng nổi nóng” rồi rờivòng tay của hấn.

Có tiếng gọi vang lênlàm cô giật mình “Chị An”. Thôi xong, cô biết mà, khi đi ra ngoài cô đã có mộtlinh cảm mãnh liệt rằng sự xuất hiện của hấn hôm nay nhất định sẽ khiến cuộcsống của cô rối tung cả lên. Haizz, chẳng còn cách nào khác, cô cứng ngắc quayngười lại, hóa ra là trợ lý Nhạc Vân. Thảm rồi, để con bé này nhìn thấy thìđừng mong ngày mai các “cô nàng xinh đẹp” trong công ty buông tha cô.

Cô gượng cười: “Hi, TiểuVân, chưa về hả?”, nhưng nói xong An An mới phát hiện Nhạc Vân hoàn toàn khôngchú ý gì đến mình. Ánh mắt cô bé sớm đã dính chặt vào gương mặt Vũ Minh, nétmặt hiện rõ sự ngạc nhiên.

An An thở dài, cô hoàn toàn có thể đoán được lúc này trong lòng Nhạc Vân đang nghĩ gì, chỉ có bốn chữ: “Quá là ngon mắt”.

“Tiểu Vân”, cô có lòng nhắc nhở cô bé, bằng không nước dãi cô nàng sắp chảy ra rồi, nếu như chuyện đó xảy ra thật thì xảy ra chắc ngày mai Nhạc Vân nhất định sẽ oán trách cô đến chết vì để cô nàng mất mặt trước một anh chàng đẹp trai đẳng cấp cao thế này.

“Vâng”, cuối cùng Nhạc Vân cũng tỉnh lại, nét mặt hơi đỏ lên: “Chị An, người này là?”, gương mặt cô nàng vừa chờ đợi vừa tò mò, ánh mắt hiện rõ sự ngạc nhiên và nghi hoặc, An An mới nhìn đã hiểu, cô nàng biết An An là một người quá bình thường, sao quen một anh chàng đẹp trai thế được. Đúng, đây cũng là điều khiến bản thân cô đau đầu nhất.

An An mỉm cười, bình tĩnh giới thiệu với Nhạc Vân: “À, đây là em trai chị”, phù, cô cảm nhận đằng sau mình như có làn hơi lạnh thổi vèo qua. Mặc kệ hấn chứ, hấn định dùng ánh mắt lạnh lùng đó “bắn” chết cô, cô cũng chỉ có thể nói được có vậy. “Em trai?”, Nhạc Vân tỏ ra nghi ngờ.

“Là em họ.” Cho dù là nói bừa, hơi lộn xộn nhưng cũng không cần quá lo lắng. Cô chỉ cầu mong là hấn không lên tiếng phản bác.

Vũ Minh vẫn chỉ đứng yên không nói gì, mặc kệ hai người phụ nữ nói mấy câu vớ vẩn với nhau, ánh mắt dấn nhìn về hướng khác.

An An thấy ánh mắt Nhạc Vân chiếu thẳng vào bàn tay đặt ở eo mình, cô cười gượng lách vội khỏi vòng tay của hấn. Cô đang chuẩn bị nói với Nhạc Vân rằng họ có chút việc, nhưng rõ ràng là cô nàng này không có ý định bỏ đi nhanh đến thế.

“Chào anh, tôi tên Nhạc Vân, là đồng nghiệp của chị An, rất vui được gặp anh.” Cô nàng đưa tay ra chào hỏi hết sức nhiệt tình.

Nhưng hấn hoàn toàn chẳng có phản ứng gì, lạnh lùng bỏ mặc bàn tay cô nàng đang đưa ra. An An lúng túng vội nắm lấy tay Nhạc Vân, gượng cười nói: “Em trai chị ngại người lạ, xin lỗi Tiểu Vân. Giờ bọn chị có việc đi trước, hôm khác nói chuyện tiếp nhé”. Sau đó, vừa cười vừa dùng khuỷu tay thúc ra hiệu hấn đi bắt taxi.

Vũ Minh đi tới bên đường bắt một chiếc xe. Hấn mở cửa, một tay giữ cửa, một tay đặt trên nóc xe, ngón tay gõ nhẹ về sót ruot quay đầu lại giục cô.

Thôi nào, hấn muốn hại cô ngày mai không toàn thân hay sao? Lúc này lại còn tỏ vẻ quyền rũ thế à? An An nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn hấn, cô biết là cậu nhóc này không chịu người giận dễ dàng thế mà. Hấn còn cố ý khoe vẻ đẹp trai trước mặt Tiểu Vân. Thân hình cao ráo, cùng cái vẻ thon gọn mảnh mai, cặp kính râm nằm trên gương mặt trắng trẻo, nhìn nghiêng càng thấy vẻ đẹp có phần lạnh lùng hoàn mỹ, rất giống Tom Cruise. Ngay cả một đứa con gái trưởng thành như cô còn thấy rung động huống chi là một cô gái mới lớn như Tiểu Vân, chắc chắn là tâm hồn thiếu nữ sớm đã bị chiếm đóng từ lâu rồi.

Cô nhìn hấn trừng trừng, sau đó mới bối rối quay sang chào tạm biệt Tiểu Vân. Nhưng cô bé này dường như đã hoàn toàn rơi vào trạng thái mê muội, rơi đúng vào cái bẫy của tên nhóc kia. Chẳng còn cách nào khác, An An đành nói lời xin lỗi, sau đó chui vào trong xe, hấn cũng ngồi vào. Chiếc xe lướt đi trong vẻ mặt ngẩn ngơ của Tiểu Vân.

Nhạc Vân nhìn theo chiếc taxi khuất dần vào dòng xe cộ, cuối cùng mới giật mình tỉnh lại. Oa, đẹp trai quá, hấp dẫn đến tàn bạo. Đường nét giống như Tazawa Hideaki(3) trên truyền hình vậy, gương mặt khôi ngô, cơ thể cao ráo, cả cái vẻ lạnh lùng rất hợp với cặp kính đen. Không xong, không xong rồi. Chị An muốn giấu anh chàng đẹp trai này làm của riêng, không được, nhất định phải kéo anh ta ra. “Phù sa không thể để chảy sang ruộng nhà người”, tình cảm đồng nghiệp thân thiết như vậy, dù thế nào cũng có thể “ở gần chùa ăn lộc Phật”, haha, quá tuyệt.

Cô nàng vội rút điện thoại ra, đứng ngay bên đường gọi điện cho các chị em còn độc thân trong công ty để anh chàng đẹp trai tuyệt đỉnh mà An An đang cất giữ trở thành bí mật công khai trước mọi người.

Chú thích

(3) Takizawa Hideaki: sinh ngày 29 tháng 03 năm 1982, là diễn viên trẻ người Nhật và là thành viên nhóm nhạc Tackey & Tsubasa.

Chương 16: Chột dạ

Đáng thương cho An An, ngồi trong xe mà cảm thấy bên tai càng ngày càng nóng. Cô đưa tay xoa xoa, trong lòng lo lắng, cuối cùng cũng xảy ra chuyện rồi.

Lúc này nhất định cô đang bị đám gái trẻ kia mắng nhiếc sau lưng. Haizz, xem ra ngày mai chạy không thoát rồi, cô nghĩ ngợi, ngày mai nên làm sao cho vẹn toàn để về về mấy cô nàng đây.

Thấy cô cắn môi phiến não, Vũ Minh bất giác thấy bức mình, còn chưa an ủi hẳn đã ném hẳn qua một bên rồi.

Hắn nâng gương mặt cô lên để nhìn vào mình. “Á”, bỗng nhiên nhìn thẳng vào một gương mặt khổng lồ như vậy khiến cô giật mình sợ chết khiếp. Cô vội vàng quay đầu đẩy tay hắn ra: “Làm cái gì thế?”.

“Còn hỏi nữa à, chuyện vừa nãy là sao?” Hắn lạnh lùng nhìn cô.

Nhớ tới lúc nãy, An An nhất thời chột dạ nghẹn lời, nhưng vẫn cố giả bộ bình tĩnh, biện minh: “À, chuyện đó, tôi đâu có nói sai. Cậu vốn là em trai tôi mà, chẳng qua nói là em họ cho có vẻ thực tế hơn”. Cô bắt đầu thiếu tự tin, giọng nói càng ngày càng nhỏ lại, “Nếu không làm sao cô nàng đó tin cậu là em trai tôi. Tôi sao có một cậu em đẹp trai thế này, gen di truyền đâu có hợp”.

Hắn không nhìn được cười. Cô gái ngốc này lúc nào cũng kỳ quái, nhưng mà như vậy lại càng đáng yêu.

Hắn cố tình ngửa mặt lên, dựa người ra sau ghế, không thèm để ý đến cô.

Cô thấp thỏm nhìn hắn, thật sự phớt lờ mình à? Cô khẽ dùng ngón tay chọc vào người hắn: “Xin lỗi, lúc đó tôi hoảng quá, chỉ muốn mau chóng chuồn đi mới nói thế”. Cô cẩn trọng dựa gần lại, kéo tay hắn: “Tiểu Vũ, được rồi, đừng giận. Tôi mời cậu ăn cái gì ngon thật ngon nhé, được không, hôm nay tôi mời”.

Hắn không thèm để ý cô, vẫn ngồi im lặng, nhưng thực sự trong lòng âm thầm dễ chịu, thì ra cô cũng sợ hãi giận. Được, xem xem cô sẽ dỗ mình thế nào.

An An thấy hắn vẫn lạnh lùng, mặt không chút cảm xúc nhìn ra ngoài cửa xe, điều đó có nghĩa là hắn vẫn còn giận.

Haizz, trẻ con bây giờ giận dỗi đều thế này cả sao. “Được rồi, coi như lỗi của tôi, cậu muốn gì cứ nói, tôi sẽ đền bù, coi như tôi tặng cậu. Được không?”, cô cười nói. Bỗng nhiên cô chợt nhớ ra, không được, phải thêm một điều khoản: “Không được phép yêu cầu tôi làm những gì tôi không đồng ý”, cô biết hẳn hiểu cô đang nói gì.

Hừm, hắn muốn cốc vào đầu cô, rõ ràng cô biết điều hắn muốn nhất là gì, chắc chắn là cố ý mà. Hừ, không thèm quan tâm cô ta nữa.

An An đã hết cách rồi. Lúc này xe taxi chạy chậm dần rồi dừng lại trước cửa tiệm KUGOO.

Hắn trả tiền rồi bước xuống trước, cô đành bám theo sau.

Đồ ăn được mang lên hết rồi, hắn vẫn chẳng thèm để ý gì đến cô, chỉ cúi đầu lặng lẽ ăn.

Cô không chịu nổi nữa, nếu cứ ngồi ăn trong không khí nặng nề thế này thì cô ra ngoài làm cái gì? Thật tức chết, vừa định đối tốt với hắn một chút thì hắn đã vênh vao lên mặt, giận dỗi cô.

An An dùng dằng gắp miếng ngô sen khô mình thích nhất cho vào miệng, rầu rĩ nhai. Được, hắn phớt lờ mình thì mình cũng mặc kệ hắn luôn.

“Định tặng tôi cái gì?”, cuối cùng Vũ Minh ngước đầu lên, mở miệng hỏi. Lúc đó cô nhất thời chưa kịp phản ứng, đực mặt ra nhìn hắn.

“Cái gì cũng được phải không?”, hắn tiếp tục gắng hỏi.

Rốt cuộc cô cũng phản ứng lại, gật đầu: “Ừm, nhưng, trừ việc bắt tôi làm điều gì đó thì không được”, cô nhấn mạnh.

“Cô biết tôi muốn cái gì?” Hấn nhìn cô đầy ẩn ý, còn cố tình nhìn chăm chăm vào đôi môi cô.

An An háng giọng: “Dù sao thì, trừ việc yêu cầu tôi làm cái gì đó, những chuyện khác, muốn mua gì đều có thể”.

“Được, vậy thì giành thời gian rảnh cuối tuần này cho tôi.” Hấn yên lặng nhìn vào cô, đợi câu trả lời.

Cuối tuần này là ngày mười chín tháng sáu, ngày gì đặc biệt sao? Minh Minh vẫn chưa về, công ty cũng chẳng có việc, cô suy nghĩ đắn đo trước sau, chắc không có vấn đề gì, mới lưỡng lự gật đầu: “ừm, được, nhưng ngày mai tôi còn phải sắp xếp công việc, nếu có gì đặc biệt sẽ điện thoại thông báo cho cậu”.

“Đồng ý rồi nhé, phải thực hiện đó.” Hôm nay hấn bắt chặp mọi thứ chạy đến tìm cô chính là muốn hẹn với cô. Bằng không cô sẽ lại lấy cớ công việc và những chuyện khác để từ chối hấn. Vừa hay, hôm nay là cô muốn nhận lỗi, chắc chắn sẽ đồng ý.

“Ừ, tôi sẽ cố gắng. Nhận lời rồi thì phải giữ lời hứa chứ.” Rốt cuộc hấn đã không còn giận dỗi nữa.

Quái lạ thật, tâm trí cô vẫn đang suy nghĩ chủ nhật tuần này là ngày đặc biệt gì mà hấn có vẻ quan trọng thế? Thật sự nghĩ không ra. Bỏ đi, mặc kệ hấn. Dù sao cũng không đến nỗi khó hơn việc phải tặng hấn một cái hôn.

Vũ Minh dường như chợt nhớ ra chuyện gì, liền nói thêm: “Gần đây không đến chơi game à?”.

Cô vẫn không ngược đầu lên, âm ừ: “Muốn đi nhưng bận quá”.

“Tôi không làm ở đó nữa”, hấn lãnh đạm nói.

“Hả?”, cô ngạc nhiên ngẩng lên nhìn hấn: “Tại sao? Công việc tốt vậy sao không làm?”, trong đầu hiện lên rất nhiều những lý do.

Không phải là... “Lẽ nào mấy tên khốn kia tìm ra cậu? Đến tiệm phá phách hại cậu mất miếng ăn hả?”

Trước mặt cô là một đôi mắt đầy khinh thường đang nheo lại. Cô gái ngốc này quả là không có tiến bộ.

“Bọn chúng sao mà có bản lĩnh đấy. Là tôi có việc nên nghỉ làm, nhưng cô vẫn có thể đến đó chơi.” Hấn vừa uống nước vừa nói, cuối cùng ra vẻ như vô tình nhắc tới: “Tôi đã nói ở đó để ý rồi”. “Cái gì?” Để ý? Để ý cái gì? Trong lòng cô xuất hiện chút bất an.

Quả nhiên, lời nói của hấn đã chứng thực trực giác của cô. Hấn mang đến cho cô một sự bất ngờ quá lớn: “Tôi có nói với họ cô là bạn gái tôi, chơi bao nhiêu cứ ghi lại hết, tôi trả”.

“Lạch cạch”, đôi đũa rơi trên bàn, cô tức chết đi được. Tên nhóc này muốn hại cô không chơi ở đó thì hấn mới vui sao. Hay thật đấy, hấn không làm nữa thì cũng không muốn để cô đến đó chơi? Hấn tuyên bố vậy thì những kẻ hâm hộ hấn chắc chắn sẽ đi tìm bằng được cô, để xem xem cô gái đã bắt cóc hấn đi cuối cùng là thần thánh phương nào, vậy thì cô làm sao dám đến đó chứ.

Vũ Minh thấy cô thất thần, hai bàn tay siết chặt lại với nhau, cúi đầu lẩm nhẩm.

Cô gái này lại đang làm cái gì thế kia? “Này, làm gì thế?”, hấn không muốn làm cô sợ.

Nhìn thấy gương mặt vốn dịu dàng của cô chậm chậm ngược lên, đột nhiên nhìn thẳng vào mặt hấn, nhưng sđịu dàng đó đã vụt biến không còn dấu vết. “Cậu còn dám hỏi hả? May là mấy ngày nay tôi bận không được, không thì đã bị cậu gài mìn rồi. Tôi mà cứ như trước bước vào quán, chẳng phải sẽ bị bọn họ nhào tới cắn chết à? Cho nên phải cảm ơn Chúa. Amen!”, nói xong cô lại cúi đầu lẩm nhẩm thành kính.

Hấn không nhịn được cười, đúng là thua cô luôn.

Một gương mặt mỉm cười vui vẻ và một gương mặt cau có vì tức giận cứ vậy đối diện nhau, hai người đều để lộ ra những cảm xúc ngày thường không dễ thấy được, mỗi người một tâm trạng cùng ăn một bữa tối.

Chương 17: Vòng vây

Đêm qua khó ngủ, sáng nay lúc Vũ Minh gọi điện thoại chuông reo năm, sáu lần cô mới bắt máy. Nhìn hai con mắt thâm quầng trong gương An An vội vã trang điểm lên, Trời ơi, sắp tới rồi, trước sau gì cũng phải đến thôi. Hôm nay bước vào công ty, nhất định sẽ bị bắn cho tã tơi. Cô nhìn vào gương, nặn ra một

nụ cười, cố lên, những cô nàng “hầu đơ” kia cũng không đến nỗi ăn thịt mình đâu. Họ chỉ quan tâm đến anh chàng đẹp trai kia thôi, mà mình thì chỉ là một cọng cỏ bên anh chàng đó, chắc hẳn thỏa mãn trí tò mò của các nàng thì họ sẽ không phanh thây mình đâu.

Cô cố nở nụ cười ngọt ngào một lần nữa. Đi thôi, hôm nay có lẽ là một cuộc trường kỳ kháng chiến đây.

Quả vậy, cô vừa bước vào công ty. Woa, cái gì thế này? Trăm hoa đua nở! Nhìn ai cũng trang điểm rất kỹ, trong lòng cô dở khóc dở cười, họ không nên ngây thơ nghĩ rằng hôm nay cô lại để cho hấn xuất hiện ở dưới tầng nữa chứ, đó chẳng phải là dâng cừu đến miệng sói sao? Huống hồ đây là một bầy sói, ôi trời, nhìn thấy trai đẹp, những cô gái nhà nhận cũng biến thành thế này ư. Đúng là thời đại này có khác!

Đi qua trước bàn của từng cô nàng, An An có thể cảm nhận rõ ràng những luồng khí đang rung lên hướng thẳng về phía cô, trong ánh mắt mỗi người đều tràn ngập sự tò mò, cô biết bọn họ nhất định đang rất kiềm chế.

An An vội vã bước vào phòng làm việc, lại nhìn một lượt các chị em trong văn phòng, ai ai cũng như hoa khoe sắc trên cành. Cô đặt túi xách, ngồi xuống, vẫn cứ giữ nguyên trạng thái. Chỉ cần họ không vặn hỏi thì mình cứ giả ngây giả ngô là được rồi.

Buổi sáng có cuộc họp thường lệ của các trưởng phòng. Cô lấy lại tinh thần, sẵn sàng đối mặt với hàng loạt câu hỏi, giải trình kỹ lưỡng các phần báo cáo. Lúc đi xuống An An nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của tổng giám đốc. Vấn đề mở rộng kinh doanh của công ty, sự tiến bộ của nhân viên đều rất hài lòng. Mặc dù thời gian vừa rồi việc mở rộng và tuyển dụng khá đột ngột, cần một số lượng lớn nhân viên mới, nhưng vì bước cô đã xây dựng sẵn một kho nhân lực, liên hệ với một số trường đại học cao đẳng, sẵn một lượng lớn các hồ sơ của sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp, còn thường viết thư qua lại cập nhật tình hình học tập của những sinh viên này, nhờ thế có thể nắm rõ lượng sinh viên chuẩn bị ra trường và đang muốn tìm việc làm. Mà số người này đã được tham gia vào một vài khóa đào tạo ngắn hạn do công ty tổ chức, cũng có vài phần hiểu biết về văn hóa và sản phẩm của công ty. Thông qua tiếp xúc có thể giúp họ hiểu rõ hơn về mô hình hoạt động của doanh nghiệp, để họ có lòng tin vào sự phát triển của công ty. Vì vậy giúp họ dễ dàng thu hẹp khoảng cách, không giống như một số sinh viên khác hoàn toàn chưa biết gì về công ty mà đã vào làm, dễ bị hù dọa vì mong muốn và hiện thực cách nhau quá xa, từ đó dẫn đến tâm trạng rệu rã nặng nề.

An An luôn thấy tự tin vào công việc của mình, luôn tích cực giải quyết tất cả các vấn đề khác nhau gặp phải trong quá trình làm việc. Do đó có thể nói với một công ty lớn thế này, mà một người mới hai mươi tám tuổi như cô nhưng đã đảm nhiệm chức trưởng phòng nhân sự suốt ba năm qua, thì quả thật là phải bỏ ra rất nhiều công sức và tâm huyết. Có nhiều cấp dưới còn lớn tuổi hơn cô rất nhiều, nhưng cô làm việc bằng nhiệt huyết, dùng thành quả xuất sắc để phá tan những hoài nghi của người khác, chứng minh rằng tuổi tác không phải là tiêu chuẩn đánh giá năng lực của một người.

Tận đến khi cuộc họp kết thúc, ôm trong tay đồng giấy tờ ra khỏi phòng, cô mới nhớ ra quyết tâm cần phải thả lỏng, thư giãn cái đầu căng thẳng sáng nay, nhưng cô nhận thấy là không còn cơ hội đó nữa rồi.

Vừa ngồi xuống đã thấy Nhạc Vân bưng một ly trà xanh đến. Tự nhiên thành ý thế này, không phải gian tế thì cũng là phượng trộm cắp. Mặc dù chưa đến nỗi nham hiểm đến vậy, nhưng có thể thấy rõ mấy cô nàng này nhất định đã kiềm chế suốt cả buổi rồi.

Uống ngụm trà nhấp giọng. Thăm nghĩ có muốn tra hỏi thì cũng phải để cô thở cái đã.

“Chị An”, vẫn là Tiểu Vân lãnh vị trí “tiên phong”, cô tiếp tục nhấp ly trà: “ừ”, tỏ ý là cô nghe thấy. “Buổi họp hôm nay kết thúc rồi hả, tổng giám đốc lại biểu dương chị phải không?”, con bé này thật là biết lạt mềm buộc chặt. Cứ lòng vòng làm gì, mệt quá.

Nhưng cô vẫn án binh bất động. Tiếp tục ậm ừ, không xác nhận mà cũng không phủ định, càng khiến đối thủ không đoán được tâm trạng của mình, thì càng làm đối thủ sợ hãi ngần ngại, “ném chuột sợ vỡ bình”, sự bao vây tấn công cũng vì thế mà giảm bớt.

“Chị An”, mặc dù Tiểu Vân không đoán được tâm trạng của cô nhưng bị những ánh mắt chờ đợi ngoài kia thúc giục, cô ta đành mạnh dạn hỏi: “À, cậu em họ của chị hôm qua ấy, sao trước giờ không nghe chị nhắc tới?”

Cuối cùng An An cũng ngẩng đầu lên, nhìn vào gương mặt chờ đợi của Tiểu Vân: “À, hai chị em vốn ít qua

lại thăm hỏi nhau, gần đây cậu ta sắp tốt nghiệp, bị mẹ bắt đến gặp chị để nhờ định hướng. Mà mới gặp một lúc đã đi rồi”. Trong thâm tâm cô cầu khẩn hấn đừng trách cô, không làm thế này thì sao mà thoát được. Dù sao hôm qua hấn nói nghỉ việc rồi, nên không tính là dối trá, nghĩ là nghĩ thế nhưng trong lòng cô cũng đã nói xin lỗi đến hấn rồi.

“Chị An, em họ chị học gì? Chưa đi làm à? Cậu ta bao nhiêu tuổi, nhìn thấy còn rất trẻ”, trong lòng cô không nén nổi kiêu ngạo, đứng đấy, cô em cũng biết là hấn rất trẻ, còn cô em thì đã gần hai mươi lăm rồi, đừng mơ mộng hão huyền nữa.

Nhưng biểu hiện ngoài mặt vẫn giữ hết sức hòa nhã: “Tiểu Vân, em hỏi một lèo bao nhiêu thứ vậy, em muốn chị trả lời câu nào trước?”, nhìn nét mặt cô nàng có chút bối rối, ánh mắt thấy rõ sự vội vàng.

“Haizz, cậu ta học về máy tính, vẫn còn đang tìm việc. Năm nay chắc cỡ hai mươi hai tuổi, còn rất trẻ, một cậu nhóc thì đúng hơn.” Điều này dĩ nhiên không tính là nói dối, hấn làm việc ở quán game, công việc cũng có chút dính dáng tới máy tính. Ôi, cô phục bản thân mình quá đi mất, thông minh ghê. Lòng thầm vui sướng, cũng may hấn không ở đây nếu không nhất định sẽ lại khinh thường cô.

“Chị An này, sao chị không nghĩ đến việc để cậu ấy vào công ty? Chẳng phải công ty đang tuyển nhân sự là gì?”, không đợi Nhạc Vân nói hết, đám người đằng sau đã vọng lại mồm năm miệng mười: “Đúng đấy, đúng đấy, chị An, bảo cậu ấy vào đây làm đi, dù sao cũng có chị em”.

“Có người chị thông minh, tài giỏi như chị An đây chỉ bảo, cậu ấy chắc chắn sẽ làm tốt mọi việc.”

“Đúng đấy, cùng với việc công ty đang mở rộng, rất cần những người vừa am hiểu về vi tính vừa có nghiệp vụ. Cậu ấy thông minh vậy nhất định có thể đảm nhiệm được.”

Mấy cô nàng này không biết từ khi nào đã vào đứng kín, vây quanh bàn làm việc của cô, đến giọt nước cũng không chui lọt. Thật ngoài sức tưởng tượng của An An, “công lực” phổ biến thông tin của Nhạc Vân quả là “danh bất hư truyền”, cô tin chắc rằng toàn thể công ty trên dưới không chỉ các chị em mà ngay cả các nam nhân viên cũng biết là cô có một cậu em vô cùng đẹp trai.

Cô hít một hơi thật sâu. Máy cô nàng này, nêu nguyện vọng gì, cũng không quên trước tiên phải tâng bốc mình một chút. Cô thông minh thì có liên quan gì đến hấn, lúc này có thể nói điều gì chứ? Hơn nữa, cô có ngốc mới giới thiệu người thân vào làm trong đây khi mà toàn thể công ty đều biết, quá trắng trợn đúng không? Mặc dù nói việc tiến cử không có quy định phải tránh người thân. Nhưng cô và hấn vốn đâu có họ hàng gì, trốn còn không kịp, lại tiến cử để rồi ngay cạnh thì có khác gì đang tự đào hố chôn mình. Còn nữa, cái gì là vừa thành thạo máy tính lại thông minh? Máy người nhìn thấy hấn thông minh chỗ nào? Nếu hấn đủ thông minh thì tại sao cứ nhất quyết quẩn lấy một cô “gái già” không chịu buông? Nói hấn ngu ngốc thì may ra có lý. Ôi, những cô nàng này, đều bị khuôn mặt đẹp trai kia làm mù mị đầu óc rồi.

An An khoát tay ra hiệu, đợi họ không còn lao nhao mới từ tốn nói: “Đối với nhân tài này tôi cũng không muốn bỏ lỡ. Có điều mẹ cậu ta đã nói rồi, dự định cho cậu ta vào một công ty chuyên về Internet, vậy mới đúng ngành. Mặc dù tôi cảm thấy vô cùng đáng tiếc nhưng vẫn phải tôn trọng quyết định của gia đình. Hơn nữa, cậu ta vốn rất có hứng thú với Internet”. Đức mẹ Maria tha thứ cho con, ông trời biết rõ là hấn chẳng thích thú gì với Internet cả.

Một loạt những âm thanh nổi tiếng vang lên, có người vẫn còn chen vào với chút hy vọng: “Chị An, vậy cậu ấy định vào công ty nào? Em có người anh bên công ty về Internet, chị có thể cho em số điện thoại cậu ấy, em sẽ giúp liên lạc”, “Ồ, đúng đấy, em có đứa bạn làm ở công ty chứng khoán, họ nói đang cần một người quản trị hệ thống mạng, chị xem cậu ấy có thích không?”

7. Chương 7

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 07

Trời ạ, mấy cô nàng này quả là kiên trì, thật không dễ dàng tổng cổ họ đi. Hơn nữa thái độ không còn giữ kẽ như ban đầu mà trực tiếp đòi số một cách trắng trợn. Tôi điên mới đưa số điện thoại cho các cô, làm thế chắc các cô nuốt sống hẳn mất. Cuối cùng cô phát hiện ra, những người con gái độc thân đều như mấy con sói đói.

An An nhìn đồng hồ, cắt ngang dòng tưởng tượng của mọi người: “Các cô gái xinh đẹp, đừng bận tâm nữa. Chị đã cho cậu ta một vài gợi ý, hơn nữa cậu ta là một người rất độc lập, không thích người khác can thiệp quá nhiều vào chuyện riêng của mình. Nếu không phải nhà cậu ta bảo thì có lẽ cậu chàng đấy cũng không đến tìm chị đâu. Cho nên cảm ơn ý tốt của mọi người, chị nhất định sẽ truyền đạt đến cậu ta”.

Thấy họ có vẻ đều rất thất vọng, một vài người còn chưa cam tâm vẫn muốn nói gì đó nên cô vội cướp lời: “Các chị em không tin có thể hỏi Tiểu Vân, cô ấy gặp cậu ta rồi, cậu ta không thích người lạ. Cho nên cậu ta cũng không tùy tiện nhận sự giúp đỡ của người khác. Chị thay mặt cậu ta cảm ơn mọi người. Thôi sắp qua giờ cơm trưa rồi, mọi người mau đi ăn cơm đi, nếu không buổi chiều lại không có sức để làm việc. Chị đi trước đây, Tiểu Vân, em thu dọn bàn lại nhé”. Nói rồi An An xách túi, vội vàng bước khỏi vòng vây, nếu ở lâu thêm chút chắc sẽ trở thành bữa trưa của họ mất.

Ra khỏi công ty cô mới có cơ hội thở phào, nghiêng đầu nhìn lên văn phòng công ty phía trên, mặc dù buổi sáng đã dự tính phải đối mặt với sự bao vây của họ, nhưng chuyện bị tấn công mạnh mẽ vũ bão như vậy, An An hoàn toàn chưa nghĩ đến. Đúng là xã hội ngày càng thoái hóa, cấp độ si mê những anh chàng đẹp trai của con gái bây giờ phải dùng từ “đói khát” để hình dung. Cô không khỏi coi thường, thậm chí mấy phụ nữ đã có chồng rồi cũng tham gia, mức độ nhiệt tình chẳng hề thua kém mấy thiếu nữ kia.

Trời ơi, họ đều đã ba mấy tuổi đầu rồi, con cái cũng biết đi biết đứng cả rồi, đáng ra phải biết kìm nén, ai ngờ sau lưng chồng còn xoắn xuýt lấy những cậu trai trẻ, đây có phải là lý do thúc đẩy ngoại tình không? Quên đi, Tiểu Vũ của nhà chúng tôi là hạng cao cấp, lấy đâu cho loại phần son dung tục các cô chạm vào, nằm mơ đi.

Cô cay nghiệt nghĩ rồi hít một hơi thật sâu. Không thể để Tiểu Vũ bị hủy hoại trong tay của họ, với tư cách người chị, cô có trách nhiệm bảo vệ hẳn khỏi những thương tổn. Tuy nhiên có lẽ ngay cả cô cũng không nhận thức được là bản thân đang chống lại những cơn khát đầy thèm khát muốn tiếp cận hẳn. An An luôn cảm thấy rằng những cô nàng kia chẳng chút xứng với hẳn. Trong vô thức cô đã xem Tiểu Vũ như người nhà, bản năng bảo vệ và chiếm hữu đã bắt đầu xuất hiện, chỉ là cô không muốn nghĩ ngợi sâu xa hơn.

Khoảng cách giữa họ sau sự việc lần này cũng dần dần xích lại gần hơn.

Chương 18: Làm việc riêng

Cô ngồi trong quán ăn, gọi một phần cơm chiên Thái, một ly nước ép dưa hấu. Lúc giải quyết được nửa suất thì cô quyết định gọi điện cho hẳn. Hừ, cô vì hẳn mà bị bao vây truy hỏi thế này sao có thể để hẳn thành thoi được, cũng phải để hẳn áy náy lương tâm chứ.

Màn hình điện thoại nhấp nháy, a, nghe rồi: “Alô, đang làm gì đấy?”, mặc dù muốn trách hẳn, nhưng miệng không nén được cô lại hỏi han.

“Ừm, chuẩn bị ra ngoài, chiều có chút việc”, vẫn cái kiểu lạnh lùng như mọi khi nhưng lại có thể cảm nhận được nó không giống với cái giọng điệu hay dùng để đối đáp người ngoài, mà nhẹ nhàng, kiên nhẫn hơn.

“Alô, là thế này, tôi xem lịch cuối tuần này rồi, chủ nhật không bận việc. Có thể rõ ràng hơn chút không, ngày đó có điều gì đặc biệt à?”, cô nín lại, tự nhủ không được nóng vội, cố ý lái sang chuyện khác.

“Không có gì, chỉ là muốn cô quan tâm tôi thôi”, hẳn miễn cưỡng trả lời, cô biết thật ra hẳn không muốn nói.

“Được rồi”, cô cũng không ép. “À, tôi cho cậu biết. Cậu có biết là vì chuyện xảy ra chiều qua mà hôm nay tôi thăm đến mức nào không?”, nói xong An An còn nhấn mạnh để chứng tỏ lúc này mình đang rất bực bội.

“Thế à? Cô ghê gớm thế thì có thể bị sao chứ?” Hẳn chẳng chút áy náy, cô còn cảm giác hình như hẳn nghĩ cô đang chuyện bé xé ra to.

“Cái gì là ghê gớm thế? Tôi không muốn chỉ vì cậu mà bị cả một đàn sói bao vây”, cô tức giận cao giọng. Tên nhóc này đúng là không biết điều, chẳng thèm quan tâm ai là nạn nhân trong vụ này, hừ.

“Đó là chuyện của cô”, hần vẫn chẳng mảy may một chút ân hận, cô sắp tức chết rồi, nếu lúc này mà hần đứng trước mặt cô, cô nhất định sẽ nhào đến véo mặt hần thật mạnh, cho đau chết đi.

“Đúng là đồ vô lương tâm, vậy mà tôi còn lo lắng cho cậu sẽ bị rơi vào miệng sói, thật uống công tôi còn đứng ra bảo vệ cậu!”, cô xả một tràng đầy thất vọng.

“Cô cứ nói tôi là bạn trai cô chẳng hơn à?” Siêu, hần quả là siêu, lúc này còn có thể bình thản quảng cho một câu như vậy, nhưng nó lại chẳng khác gì một quả bom hạng nặng, nổ “Ầm” trong đầu cô.

“Cậu, cậu...”, cô như ghen lời, “Cậu điên à, tôi mà nói vậy thì chỉ có nước đợi nhận lời trần trối của tôi thôi”. Cô nổi điên, sao lại có đứa trẻ khó bảo vậy chứ. Nhất định lòng trời muốn cô tức chết lên đây mà!

“Nếu vậy tôi sẽ tự dẫn xác đến cho họ đưa tôi đi an táng cùng.” Quái gở thật, tiểu quỷ này, cô thật sự chẳng còn lời nào để nói nữa. Cậu kia nếu đổi là một người khác nghe, có thể họ sẽ cảm thấy rất lạnh nhạt, bởi dù sao cũng có một người đàn ông sẵn sàng vì mình mà chết. Nhưng chỉ có mình cô biết, là hần đang cố ý dùng giọng điệu này để kích bác cô. Được rồi, cô đành chấp nhận mình xui xẻo vậy.

An An bất đắc dĩ nhắm mắt lại, con người đúng là không nên tùy tiện cho đi lòng tốt: “Hừ, tôi và cậu nói chuyện không hợp nhau, trước cuối tuần đừng gọi cho tôi, nghe thấy phiền lắm”, nói xong cô hậm hực tắt máy.

Hừ, tức chết đi được. Cô đâu có phải mẹ hần, lo lắng nói dối thay hần. An An xoa cái trán đang đau, từ lúc vô tình gặp hần, cô lại càng tức giận hơn. Không được, không thể để hần dễ dàng ảnh hưởng đến bản thân như vậy được, chỉ cần quan tâm đến Minh Minh mà mình là được. Nghĩ tới Minh Minh, trong lòng cô dấy lên tội lỗi, mấy ngày nay bị hần quấy rầy, Minh Minh dường như bị cô lãng quên hoàn toàn.

Cô quyết tâm không để hần ảnh hưởng nữa, tiếp tục cuộc sống của riêng mình.

Cô biết sự đe dọa vẫn còn đó, điện thoại hần mỗi ngày đều đúng giờ gọi đến. Mà cơn tức giận của cô chỉ kéo dài được một ngày, sáng hôm sau thức giấc đã biến mất triệt để.

Mà đám con gái trong công ty, từ sau khi ra tối hậu thư, ai mà hỏi về Tiểu Vũ là lập tức bị cô tăng thêm một khóa đào tạo nghiệp vụ, sắp xếp mấy người đó vài ba chuyến lên núi. Cái đám phụ nữ yếu ớt này, mặc dù trong lòng không phục nhưng cũng biết tiết chế lại. Tuy vậy, họ vẫn không chịu bỏ qua bất kỳ cơ hội nào. Khi thì gửi giấy mời tham gia tiệc tùng, khi thì tặng vé xem triển lãm tranh, đã vậy còn gửi thiệp mời sinh nhật trước hần ba tháng, bên trên đều in kèm tên của hần.

Cô thật báỉ phục. Mấy cô gái này vì muốn gặp hần mà luân phiên nhau sắp xếp bám riết lấy cô. Cô phải đề phòng nếu không một ngày nào đó đám người này thấy hần ôm cô thì dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể giải thích được. Hừ, đi với hần phải để ý không được tỏ ra quá thân thiết, cũng cần cẩn thận tránh đến những nơi có thể gặp người quen.

Nhìn quyển sổ ghi chép trên bàn khoanh tròn ở ngày mười chín, nét chữ màu đỏ này lại gọi cho cô một thất mắc. Rốt cuộc hần có việc gì? An An chống cằm, nhìn chằm chằm vào màn hình tivi, thỉnh thoảng liếc cái vòng tròn màu đỏ kia.

Kỷ niệm họ quen nhau được một tháng? Không đúng, cô không nhớ là họ quen nhau được tính bắt đầu là từ khi nào. Ồ, không phải, loại bỏ khả năng này.

Hần mới có tiền, lương tâm thức tỉnh nên muốn an ủi cô vì gần đây bị đám người kia bủa vây à? Trước giờ thấy hần đâu có vẻ thiếu tiền, muốn mời thì lúc nào mà chẳng được? Không phải rồi.

Lẽ nào, là sinh nhật hần? Phải không chứ? Cô ngồi thẳng người dậy, nhìn vào quyển sổ, ngày mười chín tháng sáu, Song Tử, rất giống tính hần. Lúc không thích thì lạnh lùng, lúc thích thì rất cố chấp. Hơn nữa, trước giờ không thấy hần có vẻ tha thiết với thứ gì cả, có lẽ chính là tính cách hay thay đổi của Song Tử. Không phải, Song Tử chẳng phải là rất lạnh nhạt sao? Thế mà không hề thấy cô gái nào bên cạnh hần. Không chừng, có thể là do cô không thấy thôi. Càng nghĩ càng thấy khả năng này cao, cậu nhóc này, có lẽ đúng là sinh nhật của Vũ Minh thật. Làm sao bây giờ, nếu đúng vậy thì cũng nên chuẩn bị chút gì đó, cô đâu thể không biết xấu hổ cứ đến ăn không uống không được.

Nghĩ một lúc, An An liền lên mạng tìm xem gần đây thanh niên thường thích những thứ gì. Cô và hẳn cách nhau mấy tuổi, ai mà biết hẳn thích gì.

Chọn tới chọn lui, cuối cùng cô quyết định tặng hẳn chiếc bật lửa hiệu Zippo. Lúc hẳn hút thuốc trông rất đẹp, ngón tay thon dài kẹp điều thuốc nhìn như một tác phẩm nghệ thuật, vì vậy hẳn nên có một chiếc bật lửa hợp phong cách. Quyết định xong, cô bắt đầu hành động, nhìn đồng hồ, ca chiều mới bắt đầu, nhẽ ra có một vị khách ghé thăm, đến để thảo luận buổi đào tạo ngoại khóa cho mấy nhân viên của cô và thương lượng một số việc, nhưng do cấp trên có cuộc họp nên đành phải hoãn lại.

Cô cầm điện thoại gọi cho bên kia, thật may, họ nói sẽ đợi cô.

An An tắt vi tính, xách túi lên, đi đến trước bàn làm việc của Tiểu Vân, nhẹ nhàng dặn dò: “Chiều chị đi gặp bên Phương Đình, em lấy tài liệu lần trước gmail của chị một bản, ngày mai chị sẽ nghiên cứu thêm. Chiều nay có thể chị không quay lại công ty, có việc gì thì gọi điện cho chị”.

Tiểu Vân vâng dạ rồi ghilại cẩn thận.

Cô bước vào thang máy, đột nhiên thấy chột dạ, mặt đỏ ửng, chỉ vì hẳn mà cô đã mượn việc công làm chuyện riêng. Được rồi, trước hết đi giải quyết chuyện của công ty cái đã.

Chương 19: Không hối tiếc

Màn đêm đen kịt, trong căn phòng yên tĩnh, An An mình cuộn tròn trên sofa, thẫn thờ nhìn vào khoảng trống tối om ngoài cửa sổ, nó giống như trái tim cô hiện giờ.

Cô đang rất buồn, tại sao lại để bản thân mình rơi vào hoàn cảnh này, trong lòng có chút hối hận. Phải chăng trước giờ bản thân mắc sai lầm hay chỉ là do cô cam chịu, cảm thấy yêu một người, nghĩ về người ấy, chăm sóc người ấy thì đối phương nhất định sẽ hiểu, nhất định sẽ đáp lại cô, cho dù biết nó chẳng cân bằng, nhưng cô nghĩ nó không hề vô ích.

Cô nhớ đến chuyện vừa rồi với Minh Minh.

Thật ra vấn đề cũng rất đơn giản, gần đây cha mẹ cô gọi điện tới hỏi về chuyện cưới hỏi của hai đứa. Lúc đó cô không biết nên trả lời cha mẹ ra sao, bởi vì trong thời điểm này thì chưa thể. Nhưng sự quan tâm và lo lắng của cha mẹ lại tạo nên áp lực, cô vốn luôn hy vọng mình sẽ không để cha mẹ không phải lo lắng, lúc này cảm thấy bản thân thật bất hiểu. Bởi vậy cô mới nói chuyện này với Minh Minh, hỏi xem anh đã có kế hoạch gì cho hai đứa chưa. Nào ngờ, vừa nghe đến chuyện này Minh Minh liền chuyển đề tài, chỉ buông một câu: “Lúc này đừng nghĩ đến những chuyện không thực tế”.

An An nghe xong, bực mình hỏi lại: “Bây giờ không nghĩ, nhưng chí ít phải có kế hoạch chứ, dù sao cũng nên để cha mẹ em biết là không phải chúng ta không suy nghĩ tới, mà chỉ là cần thêm thời gian”.

Anh nghe xong nói về mặt kiên nhẫn: “Được rồi, được rồi. Bên anh đang rất bận, tối sẽ gọi cho em”. Định gác máy thì nghe cô trách: “Anh lại thế, lần nào anh cũng bảo bận. Quan tâm đến mẹ một chút đi”. Cô cũng không muốn nhắc lại, bởi nó đâu phải mới xảy ra lần đầu. Thôi bỏ đi, bây giờ không nghĩ, đến một lúc nào đó nó tới, thì tự nhiên sẽ có kết quả thôi.

Về phía anh, nếu cô không gặng hỏi thì cũng không một mảy may như thế, “Không thích”, “Gọi gì, nhanh lên nào, ngoan nào, nếu không lúc về không cho em vào nhà đâu, đừng khóc”. Cô nghe lời anh dỗ dành bỗng cảm thấy dịu hẳn, nỗi buồn phiền trong lòng nhanh chóng tan đi.

“Thật là phiền phức quá đi, chụt”, anh ở đầu dây bên kia hơi cần nhẫn, vẫn không quên hôn cô

Đặt điện thoại xuống, niềm vui dần dần bị nỗi lo lắng thay thế. Cô thở dài, nhưng chẳng có cách nào bỏ đi sự chán nản trong lòng.

An An thường tự hỏi bản thân mình, rốt cuộc điều cô muốn là gì? Thật ra cô rất đơn giản, chỉ mong tìm được một người mình yêu, có thể làm mình hạnh phúc trong cuộc đời này. Nghĩ đến quãng thời gian sáu năm sống cùng Minh Minh, cô không nén được tiếng thở dài.

Anh rất ham chơi, lại nhiều bạn bè. Cô không phải là một cô gái quá xinh đẹp, anh vẫn thường nói cô xấu xí đấy thôi. Còn anh thì sao, bây giờ đã phát phì ra, chỉ có điều gương mặt vẫn rất đẹp trai, đặc biệt là hàng

mi dài, bạn bè đồng nghiệp còn nghi ngờ: “Lông mi của cậu chắc chắn là đồ giả”. Trong khi anh thì đặc ý: “Cô ấy ghen tỵ với tôi đấy”.

Con người anh không xấu, có điều cũng không phải là hình mẫu của một người đàn ông tốt, anh rất dễ miệt, nhưng lúc im lặng lại tạo cho người khác cảm giác chân thành, vì thế thường khiến các cô gái thấy rất an toàn. Đến khi tiếp xúc lâu mới biết anh khá ranh mãnh, là một người hay tự phụ, hay trêu chọc các cô gái. Mỗi lúc nhìn thấy gái đẹp, mắt anh lại sáng lên. Người đàn ông như thế thật không an toàn chút nào.

Nhưng Minh Minh lại nói anh sẽ không làm chuyện xấu bên ngoài. Không phải anh không muốn, cũng không phải vì anh hết lòng chung thủy với cô, chẳng qua anh cảm thấy việc chỗ nào cũng có nhân tình hết sức phiền phức. Nếu như vừa phải dỗ dành vợ, vừa đi tán tỉnh thêm cô gái khác nữa thì quả là mệt, do đó vấn đề của anh chỉ là sợ phiền toái mới không đi vụng trộm. Cô tin anh, bởi vì anh là người biết kiềm chế bản thân, cũng như cảm thấy việc ôm đồm quá nhiều người thật sự rắc rối.

Bạn bè quanh Minh Minh đều là những anh chàng điển trai, hơn nữa đều rất biết cách chơi, mấy cô em liên tục chủ động đến với họ. Mà mấy người đó thích bắt cả hai tay, thậm chí là “n” tay. Nhưng khi xảy ra chuyện, hai cô gái chạm mặt nhau “động thủ”, bọn họ mới cảm thấy trò chơi này thật là phiền phức. Cô thường đi cùng Minh Minh nên chứng kiến tất cả, An An từng nghi ngờ, nhưng luôn chọn cách tin tưởng, anh không vậy. Cô cũng không biết tại sao mình có thể thản nhiên đến vậy, cô chỉ cảm thấy nếu tin tưởng anh thì anh sẽ có chừng mực, mà thực tế cho thấy Minh Minh đã không làm cô thất vọng.

Trong công việc, cô là người rất có đầu óc, cực kỳ lý trí. Nhưng trong chuyện tình cảm, An An là một cô gái rất đơn giản. Luôn cảm thấy yêu một người thì phải thật tốt và chân thành với người đó, cho dù tình cảm của người kia không bằng mình. Nhưng nếu thỉnh thoảng nghĩ về người ấy có thể khiến mình vui vẻ thì đó cũng là một loại hạnh phúc.

Ai nói tình yêu nhất định rất ngọt ngào? Trước khi gặp Minh Minh, thậm chí cô còn ch tình yêu chính là từ đồng nghĩa của “đau khổ”, tình yêu phải trải qua đau khổ mới khiến người ta nhớ càng lâu, khắc càng sâu. Cho nên lúc anh xuất hiện, có thể khiến cô vui, vậy là cô đã thấy thỏa mãn lắm rồi.

Mỗi lần một mình trong đêm, nghĩ tới việc anh không ở bên cạnh, cô liền lục lọi tìm trong ký ức khoảng thời gian hạnh phúc của hai người để tìm lại hơi ấm. Cô không bật cười, bởi trong tình yêu cô đã có quá nhiều hạnh phúc không mong đợi, vậy tại sao còn tính toán xem ai là người cho đi nhiều hơn.

Nhưng An An thấy đồng nghiệp rất khác mình, chồng họ biết quan tâm gia đình, ân cần với vợ. Cô cũng nảy sinh nghi ngờ, tự hỏi, tại sao hai người họ không như vậy? Lúc nào cô cũng đóng vai trò người mẹ, phải ân cần, quan tâm anh. Sự mâu thuẫn này thường khiến cô chìm đắm trong phiền muộn, để rồi cuối cùng chỉ biết tự an ủi bản thân cho qua. Nếu có thể tìm được một người yêu thương mình, cùng sống bên nhau năm, sáu năm, còn có thể nhìn thấy những lúc anh làm nũng, nghe anh nựng yêu mình: “Woa, thật là xấu xí”, thì đây cũng là một điều tuyệt vời. Đúng thế, lấy đâu ra sự hoàn hảo như vậy, nếu để cô đi tìm một người khác, không chừng sẽ có một cuộc hôn nhân hoàn hảo, nhưng chưa chắc đã vui vẻ thế này. Bởi vậy, cô tình nguyện chờ đợi, tận hưởng niềm hạnh phúc mong mỗi ngày.

Đó chính là tình yêu, không phải người nào cũng có may mắn nắm giữ tất cả. Ông trời rất công bằng, chủ yếu xem bạn làm thế nào để học được cái gọi là “thấy đủ”.

Nghĩ tới đây, tâm trạng An An cũng dần dần tốt lên. Đúng thế, bản thân mình đã chọn người đàn ông như thế, chọn đi con đường này thì đừng hối hận, chẳng phải bản thân sớm đã nghĩ đến những điều tồi tệ nhất, mới từ bỏ tất cả để đến bên cạnh anh? Đã yêu thì đừng hối tiếc.

Tuy nhiên gần đây có nhiều thứ xảy ra vượt xa dự đoán của cô. An An chưa từng nghĩ đến việc bên cạnh mình tự nhiên lại xuất hiện một cậu nhóc vô cùng điển trai Tiểu Vũ. Cô không dám tin, cũng không dám mơ tưởng. Cô chỉ cảm thấy điều này chẳng qua là một sự mê muội nhất thời, đợi hấn tỉnh lại tự nhiên sẽ quay trở về cuộc sống quen thuộc của hấn. Mà cuộc đời của cô đã được định trước là sẽ đi cùng Minh Minh.

Chương 20: Đến hẹn

Cả đêm suy nghĩ vẫn vợ, quả thật là phải “trả giá”. Hai quầng mắt đen sì lộ lộ trên gương mặt. Ôi, không xong rồi, cả ngày phải đi cùng Tiểu Vũ, phải vui vẻ lên, đẹp hơn một chút.

Hôm nay là Chủ nhật, hắkhông cần phải gọi điện đánh thức cô dậy. Sau khi rửa mặt đánh răng xong xuôi,cô cầm điện thoại gọi cho hắ.

“Alô..hắ biếng nhác trắlời.

“Cậu còn chưa dậy à?Chắ phải nói Chủ nhật đi cùng cậ à?” Đột nhiên cô có cảm giác như bị ðuàgiỡn, bản thân mình dậy sớm như vậy, còn trang điểm kỹ càng, kết quả là ðạithiếu gia này lại như quên bếng việc ðã hẹn với cô, vẫn ngủ ngon lành. Tronglòng có chút bực bội, An An hắ dọa: “Cho cậ mười lăm phút, nếu không hôm nay sẽ hủ”.

“Chín giờ, gặp ởBasara.” Hắ không thèm ðể ý tới lời dọa ðắm của cô, nói xong liền cúp máy. Côchán nản, rầu rĩ vỗ vắ vào mặt, không ðược giận, hắ chỉ là một tên tiểu quý,không nên tính toán với hắ.

Basara là một quán trà nằm ở trung tâm thành phố.

Cô vừa bước tới cửa ðấtrông thấy Vũ Minh ngồi ðằng xa. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, bao quanh hắ như một vầng hào quang. Hắ ngồi yên lặng, cứ thế nhìn ra ngoài cửa sổ.

An An đi ðến ngồi xuốngphía ðối diện. Tim cô chắ động, hắ ðịnh làm cái gì, sao hôm nay nhìn chắ giống hắ chút nào. Hôm nay hắ rất ðẹp, mặc chiếc áo sơ mi đen MarkFairwhale(4) ðược cắt tinh tế, cổ áo đơn giản nhưng tạo sự tương phản mạnh mẽlên nền cho làn da của hắ. Mái tóc mới ðược cắt tỉa, tóc ở hai bên tai óp sátmặt, phần mái trước trán cũng vô cùng mềm mượt. Gió thổi nhẹ nhàng bay sang mùi hương sữa tắm hắ dùng, cô không kiềm chế hít một hơi thật sâu, thật tronglạnh, sáng khoái, giống như lần ðầu tiên nhìn thấy vẻ ðẹp rạng rỡ của hắ, vẻ ðẹp của một thiên sứ bị ðày xuống trần gian, quả thật không giống người phàm.

Có phải là mình ðã quá ða sầu ða cảm rồi chắ. An An mỉm cười, vẻ ðẹp của hắ, bản thân cô ðáng lẽ phải quen từ lâu rồi.

“Đợi lâu không?” trắttĩnh lại nhịp tim, cuối cùng cô cũngcó thể bình thắ hỏi hắ.

“Cũng vừa ðến, chắ phải phụ nữ ðều muốn ðàn ông đợi sao?”, hắ mỉm cười.

“Haha, còn nhỏ mà có vẻ rất am hiểu ðấy nhỉ? Nhưng chỉ có hai người yêu nhau mới ðùa như vậy, tôi khôngmuốn nghĩ trắng trợn như thế.” Tên nhóc này không thể bắ ðùa giỡn ði ðược sao.

“À, hôm nay ðịnh làm gì?Không phải ngồi ở ðây hết buổi sáng chứ”, cô hỏi vẻ nghi ngờ.

“Ăn sáng ði cái ðã, nhìnquầng thâm trên mắt cô, chắc tối qua không ngủ ðược hả?”, Vũ Minh ðã nhìn thấu sự che ðậy của cô.

Cô cười ngượng không trắlời, vội nói: “Đói quá”, ðể chuyển qua ðề tài khác.

Hai người gọi hai ðĩacơm chiên và ðồ uống. Nhìn hắ cẩn thận ðàn dò người phục vụ là ðừng bỏ nhiềugia vị, ít ớt, nhiều rau, lòng cô bỗng thấy nhẹ nhàng. Từ trước ðến nay An An ðều chỉ xem hắ như một ðứa trẻ cần người yêu thương, quen ðược chăm sóc, thếnên lúc này nhìn thấy sự quan tâm của hắ, cô có chút bất ngờ. Cô không ngừngnhắ nhở mình, ðừng sự ðịu ðàng của hắ ðánh lừa, cậ nhóc này chỉ thỉnh thoảng mới có lòng vậy thôi, giả làm người lớn ấy mà.

Ăn xong, vừa ðịnh hỏitiếp theo sẽ ði ðâu, thì hắ ðã ðứng dậy ði thẳng ra ngoài cửa. Cô hoang mang, không biết rốt cuộc cậ nhóc này muốn làm gì, vội vàng xách túi ðuối theo.

Hai người không nói gì ðứng bên lề ðường ðón xe. Cô ðang nghĩ, lúc này có nên lấy quà ra tặng hắkhông, nhưng sau ðó quyết ðịnh cứ giữ ðể ðến cuối cho thêm phần ngạc nhiên. Khếngiêng ðầu liếc trộm hắ mới phát hiện thì ra Tiểu Vũ cao hơn cô rất nhiều. Mộtmét bảy tám, cao hơn cô gần một cái ðầu, cô còn chưa tới ðứng vai hắ. Khôngkim ðược cô so sánh hắ với Minh Minh, Minh Minh cao một mét bảy nhắ, nhưnglại rất vừa vặn với cô. Thích nhất là mỗi lần ðưa ðầu lên vai anh, không cầnkiêng chân vẫn có thể ðựa vào thoải mái. Còn cậ nhóc này, có lẽ chỉ có thể ðặttới ngực hắ thôi, ừ, ðúng là không thích hợp. Nét mặt An An hiện lên vẻ ðồngtình.

Cô nhớ lại lời của mộtngười bạn thời ðại học, người hợp với cô nhất ðịnh phải cao trong khoảng từ mộtmét bảy ba ðến một mét bảy nhắ, cao hơn nữa thì một lắ, có muốn “kiss” mộtcái cũng phải khom người ðể

gần cô, thật không thoải mái. Hơn nữa, cao quá lại có cảm giác thiếu an toàn. Thực sự chiều cao một mét bảy nhăm của Minh Minh vẫn hợp với cô hơn. Nghĩ tới đây, cô không nhịn được cười thành tiếng.

Vũ Minh thật không chịu nổi An An, đứng ngoài đường mà để tâm trí đi đâu, đã vậy còn bật cười thành tiếng thật ngớ ngẩn. May là hắn không biết cô nghĩ gì, nếu không chắc chắn hắn sẽ giận dữ ngay. Rõ ràng là đang đi cùng hắn mà trong lòng lại nghĩ về một người đàn ông khác.

Nhưng cô lại không biết, bản thân mình bất giác đã có thói quen đem hắn và Minh Minh ra so sánh.

“Muốn nhìn tôi thì cứ mới thẳng đi.” Hắn chỉ thấy cô cứ suy nghĩ vẩn vơ không để ý nên trêu chọc.

An An bĩu môi phản đối, cố ý không nhìn hắn: “Đẹp trai thì có gì ghê gớm? Những anh chàng đẹp trai đều mang lại cảm giác không an toàn, con gái cùng lắm cũng chỉ si mê thoáng chốc, mối quan hệ kiểu này có mấy ai tin tưởng đâu”, cô thực thà, nói thẳng. Nếu cứ phải lo lắng người đàn ông của mình một ngày nào đó bị một cô gái khác cướp đi, chẳng thà tìm một người không có chút nguy cơ nào thì hơn.

“Cô cũng nghĩ vậy à?”, Vũ Minh ngược lên, neho mắt nhìn cô.

Làm sao mà An An có thể đánh hơi được mối đe dọa ấy, “Chắc”, cô trả lời một cách cẩn trọng: “Tôi không có duyên với mấy anh chàng điển trai, cũng không hiểu lắm”.

Hắn không chấp cô, đúng lúc có một chiếc taxi đi tới, hai người vào xe mới thấy hắn nói với tài xế: “Đến núi Văn Bút”. Cô nhìn hắn khó hiểu, nhưng dường như Vũ Minh không có ý định giải thích chi tiết quá, tên nhóc này lúc nào cũng tự mình quyết định mà không thèm hỏi cô có thích hay không. “Này, cậu định để tôi tò mò đến chết hả?”, cô không chịu được nữa đành mở miệng hỏi.

8. Chương 8

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 08

Hắn khẽ cười, vỗ vỗ vào đầu cô: “Hôm nay đi cùng tôi, tôi quyết định mọi thứ”.

Hừ, đáng ghét, hắn và Minh Minh y hệt nhau, lúc nào cũng thích vỗ đầu cô, An An phản kháng bằng cách liếc xéo hắn một cái. Được thôi, đã nói hôm nay đi theo hắn thì cứ để hắn quyết định. Hơn nữa, không chừng đúng là sinh nhật hắn, nên thôi không cần phải tính toán so đo.

(4) Mark Fairwhale: tên một thương hiệu thời trang do một trong những nhà thiết kế nổi tiếng nhất Trung Quốc - Mark Cheung sáng lập.

Chương 21: Cuộc đấu

Nhìn những dây cây xanh um tùm trên núi lòng An An chợt thấy vui lên. Đã lâu lắm rồi cô không ra khỏi thành phố để thư giãn. Cô vui sướng nghiêng đầu nhìn Vũ Minh, khuôn mặt hắn chẳng thể hiện chút cảm xúc nào, nhưng cô có thể cảm nhận được trong lòng hắn nhất định đang rất vui. Cô cười thầm, hôm nay chắc chắn sẽ là một ngày cuối tuần vui vẻ.

An An theo hắn ngồi cáp treo lên đỉnh núi. Đưa mắt nhìn xung quanh, trước mặt đã xuất hiện một tòa nhà lớn, ngoài cổng ghi tấm biển “Trường đua xe Đông Sơn”. Cô ngạc nhiên nhìn hắn đầy thắc mắc. Lẽ nào hắn định?... Nhưng hắn không đáp lời, nắm lấy tay cô đi vào bên trong.

Đăng ký xong, hắn dắt cô lên ngồi trên khán đài, ẩn vai cô xuống mới bí ẩn nói: “Cô cứ ngồi ở đây”, rồi quay người đi. Cô ngó người nhìn theo dáng hắn xa dần, cái lưng gầy gò, đuôi tóc dài khiến người khác cảm thấy hắn sao mà đẹp đến thế. Hóa ra hắn là một người yêu thích những trò chơi mạo hiểm. Có thể đây cũng là một phương diện mà cô không thể hiểu được, rốt cuộc hắn còn những điều bí mật nào khiến cô phải ngạc nhiên? Theo bóng hắn khuất dần, những ý nghĩ của cô cũng bay đi.

Tiếng hò hét ồn ã xung quanh làm cô bình tĩnh, nhìn xuống dưới khán đài thấy rất nhiều người đang vây quanh hàng rào chắn bên cạnh đường đua, tay cầm cờ đủ loại màu, giống như mấy đội cổ động của các tay đua.

Hàng rào chắn bám theo sườn núi, lượn từ đỉnh xuống tới chân núi, hai bên làm rất chắc chắn với những miếng lớp cao su có tác dụng bảo vệ và là tấm đệm. Phía ngoài dựng một lớp rào sắt bảo vệ, rất to, có thể chịu được sức công phá lớn của xe đua. Men theo đường đua, cứ cách năm mươi mét lại có một chiếc kính chiếu hậu, gắn camera quan sát. Trên đường lắp những thanh ngang treo mấy tấm biển chỉ đường, nhắc nhở điểm xuất phát, điểm kết thúc và khoảng cách những khúc cua tiếp theo.

Hơn chỗ cô ngồi là dựa vào núi, gần sát với đường đua, từ vị trí này có thể quan sát được cả khung cảnh xung quanh, tình hình chặng đua và nghe rõ tiếng loa giới thiệu những tay đua góp mặt ngày hôm nay.

An An chăm chú lắng nghe, nhưng không hề nghe thấy tên của Tiểu Vũ, hình như là biệt danh của hội viên, trước mỗi cái tên đều có mã số đi kèm. Mà họ cũng đâu có dùng tên thật, toàn những cái tên kỳ quái, ví dụ như Cuồng Phong, Ferrari, Xe Bay...

Cô thấy thú vị, trước giờ cô đâu biết ở thành phố lại có một trường đua thế này. Nhìn những người xung quanh, có vẻ họ đã quen thuộc với nơi này, đang cuồng nhiệt cổ vũ và dự đoán kết quả cho các tay đua hôm nay, chẳng ai ngồi ngơ ngác như cô cả.

Từ chiếc loa phóng thanh truyền lại một bài hát tiếng Anh, “I believe I can fly”, đây là bài hát mà cô rất thích, không ngờ nó lại được chọn làm bài hát mở màn ở chốn này. Những người bên cạnh cô càng phấn khích hơn, đều đang thúc giục mau bắt đầu đi, mở màn đi.

Trái tim cô bị bầu không khí nơi đây đánh thức, không biết hẳn là tay đua số mấy? Nhìn vào hai làn đường đã thấy đặt hai chiếc xe đua màu sắc sặc sỡ. Do các tay đua đều đội mũ bảo hiểm nên cô không thể nhìn rõ mặt họ, cô nôn nóng muốn tìm xem ai là Tiểu Vũ, cái cơ thể mảnh khảnh của hắn khi mặc lên bộ đồ đua thật không thể nhận ra được.

Nghe loa giới thiệu An An mới hiểu ra. Cuộc đua chia làm ba tốp, mỗi lượt đấu gồm hai người, lấy thời gian của mỗi người để tính điểm, đây chỉ là một chặng đua trong quý này, người nhanh nhất của chặng đua này sẽ được tính vào điểm tổng thành tích tham gia cuộc đua của tháng, của quý tiếp theo. Cảm tưởng nó như một phiên bản được đơn giản hóa của cuộc đua F1 [5] tính điểm từng lần đấu, còn có cuộc đua hàng năm. Cô thật không ngờ trong cuộc sống hiện đại này vẫn có những nhóm người sống điên cuồng đến thế, mà hẳn chính là một trong số họ. Phải chăng là vẻ lạnh lùng thường ngày của hắn, chỉ khi tham gia vào cuộc đua sinh tử thế này mới có thể biến mất?

Loa phát thanh nhắc nhở khán giả chú ý an toàn và đọc lại lần nữa số hiệu và tên của các tay đua, công bố quy tắc thi đấu xong mới chính thức tuyên bố cuộc chơi chuẩn bị bắt đầu.

Tiếng hò hét càng lớn hơn, khán giả hết sức cuồng nhiệt, háo hức đợi nghe tiếng súng khai cuộc vang lên.

“Đoàng”, ánh sáng vụt lên trên màn hình lớn cho thấy cuộc đua bắt đầu. Hai chiếc xe như mũi tên bắn cùng lúc về phía trước. Tiếng cổ vũ, la hét xung quanh cô dội liên tiếp hết đợt này đến đợt khác. An An cũng không kìm nổi đứng bật dậy, chăm chú nhìn theo những chiếc xe đang “lướt” xuống phía chân núi, những chiếc xe màu sắc sặc sỡ thoáng cái đã mất hút vào khúc cua trước mắt.

“Woa, quả là kích thích”, cô cũng hưng phấn. Ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình lớn, hình ảnh thay đổi liên tục, ống kính bám theo chiếc xe dẫn đầu, đầu tiên là chiếc xe mang số hai, ngay sau đó là chiếc số một, hẳn ở đâu chứ, hắn ngồi trong chiếc xe nào? Rốt cuộc hắn có trong ấy không? Muốn cô đến xem cuộc đua mà lại không nói cho cô biết đang ngồi ở đâu.

An An nhìn chăm chăm vào màn hình, theo dõi những chiếc xe đang bám đuổi nhau. Tăng tốc, vượt qua, vào cua, cướp đường, chặn đầu, giống y như những cuộc đua trên truyền hình. Còn cô thì chưa bao giờ đến trường đua để xem trận thi đấu thực sự. Xem trên tivi chỉ thấy phần đuôi những chiếc xe lao đi vun vút, cát bụi dày đặc phía sau mà đặc cảm thấy rất căng thẳng rồi. Huống chi lúc này, ngay bên tai là những âm thanh huyền ảo, loa phóng thanh không ngừng bình luận đầy gấp gáp và cả tiếng gào khiến khán giả vừa xem vừa hồi hộp.

Màn hình bỗng đầy góc nhìn ra xa, hai chiếc xe chạy trên đường núi quanh co, xa xa trông như hai con rắn bảy màu, luồn lách trong cánh rừng rậm rạp, chúng bám sát nhau, chiếc phía sau không để bị bỏ rơi tiến sát lại như cắn vào đuôi xe phía trước.

Trong chốc lát, hai chiếc xe đã sắp đến điểm về đích cuối cùng ở chân núi. Đúng là xe số hai vền nhất, nó không cho chiếc xe đằng sau vượt lên được, đặc biệt lúc gần tới đích nó đột ngột tăng tốc, thoáng cái cán đích về trước ba giây. Hơn nữa xe số một dường như yếu hơn, không tài nào vượt qua được.

[5] F1: (từ viết tắt của Formula One) Công thức 1, hay còn gọi là Thể thức 1, là cấp độ đua xe cao nhất theo định nghĩa của Liên đoàn Ô tô Quốc tế.

Chương 22: Kích thích

Khi bình luận viên thông báo cuộc đua thứ hai bắt đầu, trái tim An An giống như bị tóm chặt, Tiểu Vũ rốt cuộc ở đâu? Đột nhiên cô mong hân xuất hiện ngay trước mặt cô hoặc là cho cô một tín hiệu rõ ràng. Cô thực sự lo lắng.

Hai tay đua của cuộc đua thứ hai đã bước vào đường đua, số ba mang tên Cuồng Phong, số bốn là Phong Vân. Cả hai người này hay là đều lấy gió làm biệt hiệu.

Cô đang đoán xem trong đó có hân không, cô muốn hân bình an, nhất định phải bình an. Đây là trò chơi rất kích thích, nhưng vì vậy cũng vô cùng nguy hiểm. An An chỉ hy vọng hân sẽ biết cách bảo trọng bản thân.

“Số ba” lại xuất hiện một lần nữa trên màn hình, đây nhất định là xe của hân. Cô vội ngược lên, nhìn chiếc xe được đánh dấu số ba: xanh lam có pha một chút trắng, con số ba được viết rất bắt mắt, thì ra Tiểu Vũ ở đó. Nhìn cả người hân khuất trong chiếc xe, chỉ lộ ra chiếc mũ bảo hiểm, phần kính che đi gương mặt phản chiếu ánh mặt trời. An An bật dậy, không biết hân có nhìn thấy cô đang quan sát trên khán đài không, chỉ cảm giác rằng lúc này hân có lẽ cũng đang nhìn về phía mình, cô cố gắng vẫy tay. Tiểu Vũ nhất định sẽ may mắn, vì cô ở đây.

Lúc này, loa phát thanh công bố kết quả của cuộc đua đầu. Quả nhiên là chiếc xe số hai với tổng thành tích tạm thời là mười hai phút bốn mươi giây đang đứng đầu bảng. Chuẩn bị bắt đầu, phụ tá của các xe đã bước ra. Hai chiếc xe nằm trên vạch sẵn sàng xuất phát.

Cuộc đua mau chóng bắt đầu.

Đèn vừa bật sáng, ánh mắt cô đã không rời chiếc xe màu xanh. Hân đang ở vị trí số một. Quá đẹp trai, màu xanh của chiếc xe rất hợp với tính khí lạnh lùng của hân, thêm một chút thần bí khiến người khác không khỏi tò mò khám phá.

Nhìn chiếc xe màu xanh lao như tên bắn, vào cua, đổi làn đường, trong đầu cô nghĩ đến bộ phim “Khúc của quyết định”. Cô không hình dung được cảm giác đó như thế nào, có lẽ giống như trong phim miêu tả, khi đạt đến tốc độ cao nhất, hân chắc chỉ có thể cảm nhận được tiếng gầm rú của động cơ.

Trái tim An An như bị chấn động, hân bí ẩn như vậy, lúc lạnh lùng như tảng băng trôi, khi lại nồng nhiệt chẳng khác gì ánh mặt trời Hawaii, mà lúc này hân bình tĩnh như thể xem tất cả dưới chân mình, để mặc bản năng thao túng, cuộc chơi này chẳng khác gì việc ta đang đuổi theo những cơn gió.

Đến lúc rồi, “Đoàng” một tiếng, từ loa phóng thanh truyền lại, báo hiệu xe đua đã cán qua vạch đích. Là hân, chỉ có thể là hân. Vũ Minh hoàn toàn kiểm soát mọi thứ, chiếc xe số bốn không cách nào đuổi kịp.

“Yeah”, cô không kim được hết lớn, Tiểu Vũ thắng rồi, thắng rồi. Cả trái tim cô như nhảy múa, một cảm giác hạnh phúc lan tỏa, thì ra sau khi toàn bộ cơ thể và tâm trí chờ đợi hy vọng, cảm giác có được thật tuyệt vời.

Điều quan trọng nhất là hân vẫn bình an, vẫn ổn, như điều cô đã cầu nguyện.

Khán giả ở trường đua lúc này như sôi sục. Người bên cạnh cô hưng phấn vỗ tay và gào thét. Cô không thể không tự hỏi, lẽ nào hân được yêu thích thế sao?

“Tôi nói rồi mà, Cuồng Phong sẽ thắng, tuyệt đối không sai”, chàng trai khoảng chừng hai mươi tuổi phần khích ôm lấy đám bạn xung quanh nói.

“Cuộc chơi này chắc chắn anh ta sẽ xếp đầu bảng.” Hả? Mấy người này lẽ nào có đặt cược? An An thắc mắc nghĩ, nhìn ngó những người xung quanh, họ đều đang bàn tán hết sức sôi nổi. Rất nhiều người nở nụ cười tỏ ra mãn nguyện, quả nhiên hẳn là người mà tất cả đều kỳ vọng.

Suy đi nghĩ lại, cô từng cười. Cũng đúng thôi, đây là một trò chơi đầy kích thích, không chỉ các tay đua tham gia mà cả những người xem cũng muốn tìm thứ cảm giác ấy. Lựa chọn tay đua sẽ khiến sự kích thích thêm mãnh liệt hơn, bản thân lại được tận hưởng cái cảm giác ngây ngất khi đặt cược.

Đong những lĩnh vực An An chưa từng đặt chân vào, cô đã từng làm nhiều việc rất điên rồ trong quá khứ, nhưng thực tế có nhiều giới hạn cô không dám vượt qua. Vì vậy mà cô chỉ có thể thở dài bởi cuộc sống còn quá nhiều những ước mơ mà bản thân không thể nào biến thành hiện thực.

Vì vậy trong khung cảnh ồn ào này, cô ngồi ngẩn ra đó nhìn sự phấn khích và kích động của mọi người, trong lòng dâng lên cảm xúc ngưỡng mộ khó tả.

Chương 23: Trách nhiệm

Cuộc đua thứ ba bắt đầu, cũng là một cuộc đua vô cùng khốc liệt.

An An đang say sưa nhìn lên màn hình thì bỗng cảm thấy bên cạnh có người ngồi xuống. Vừa định nói chỗ này có người ngồi rồi, quay đầu nhìn, thì ra hẳn đã qua

lại. Vũ Minh thay bộ quần áo rộng rãi, trên mặt đeo cặp kính râm, đầu còn đội một chiếc mũ bóng chày, những sợi tóc ở phía sau chui ra theo viền chiếc mũ giống như cái đuôi nhỏ thật dễ thương, toàn bộ khuôn mặt bị che đi quá nửa bởi chiếc mũ càng cho thấy sự gầy gò. Từ gương mặt đỏ hồng và những giọt mồ hôi còn bám trên sợi tóc bết tai, có thể thấy rằng hẳn vừa vận động vất vả, nhưng xem ra lại khỏe khoắn hơn nhiều so với cái vẻ trắng bệch thường ngày, có lẽ đây cũng chính là một phong thái khác của hắn.

Hắn thích hợp với môn thể thao này. Hắn cần sự điên cuồng này để thể hiện niềm đam mê và phá vỡ vẻ lạnh lùng vốn có, như vậy trông càng chân thực và sống động. Bàn tay đeo ác găng nắm lấy tay cô: “Lại thần thờ chuyện gì thế?”, hắn kéo cô quay trở lại với hiện tại.

Cô nheo mắt nhìn hắn, khoe miệng từ từ nở nụ cười, đôi mắt cong cong: “Cậu tuyệt quá!”.

Lúc Vũ Minh định cốc cái nữa thì An An vội đưa tay lên che: “Không được cốc nữa, cốc nữa là thành ngu đấy, ngu rồi cậu phải chịu trách nhiệm”, cô trợn mắt phàn nàn.

“Được tôi chịu”, hắn nhìn cô, trả lời hết sức nghiêm túc.

Trái tim cô lại đập thành thịch. Cô nhìn gương mặt mình phản chiếu trên cặp kính râm trước mắt, nó đang biểu lộ rõ sự kinh ngạc đến khó tin.

“Thôi đi, tôi chỉ giả vờ làm ra vẻ mê muội cậu, cậu xem, phản ứng của cậu thật đáng ghét. Cho nên tôi xác nhận rằng, chuyện này không thích hợp với chúng ta”, cô cười quay mặt nhìn lên màn hình.

Lại bỏ chạy! Thôi được, hắn cũng không ép, yên lặng cùng cô nhìn lên màn hình. Có cô ở bên cạnh cùng hắn chia sẻ niềm đam mê thật tuyệt. Cảm giác thư thái và ngọt ngào đầy ắp, giống như việc thưởng thức một cốc cà phê đá mát lạnh giữa ngày hè vậy.

Bỗng đằng sau có tiếng ồn ào ảnh hưởng đến hai người. Quay đầu nhìn về phía sau, thấy hai cô gái ở hàng khác đang thì thầm với nhau khiến An An có dự cảm không tốt. Quả không sai, một trong hai cô gái mặc áo hồng tiến đến gần họ: “Anh là Cuồng Phong phải không, cuộc đua lần trước em cũng xem anh thi đấu, hôm nay trông anh rất tuyệt!”, gương mặt cô ta hào hứng nhìn Tiểu Vũ.

Xong rồi, bị đám “fan” nhận diện rồi. Lần này hẳn không làm bộ lạnh lùng, gật đầu thừa nhận: “Cảm ơn”. Woa, cái tảng băng này cũng biết nói cảm ơn à? An An không nhịn được cười thầm, cô gái vừa nghe thấy hẳn xác nhận vội quay sang vỗ cô bạn kia, hai người tíu tít muốn chụp hình cùng hắn, Vũ Minh cũng không từ chối. Cô gái vội nhảy vào giành một chỗ ngồi bên cạnh hắn, cô gái còn lại đứng trước mặt An An, sau đó rất lịch sự nói: “Cô có thể giúp chúng tôi chụp vài kiểu được không?”.

“Được”, An An ngoan ngoãn làm một người qua đường, cầm máy ảnh, chụp giúp họ mấy tấm. Sau đó mỗi cô còn muốn chụp riêng cùng hắn, Vũ Minh cũng OK.

Cuối cùng, hai người đó còn mạnh dạn hỏi số điện thoại của hắn. Vừa nghe thấy hắn ngẩn ra, nghĩ ngợi rồi liếc mắt qua An An, cô lạnh lùng nhìn nhử mà ảm chỉ: “Nhìn tôi làm cái gì?”. Vũ Minh quay đầu lại thản nhiên trả lời: “Chuyện này, phải hỏi qua bạn gái tôi xem cô ấy có đồng ý không đã?”, nói xong, còn cố ý nhìn An An đầy triumf. Quái quỉ, lại thế. An An trừng mắt nhìn, nhưng Vũ Minh lại có vẻ ung dung đắc ý. Hai cô gái tỏ ra rất thất vọng, gương mặt xụ xuống, làm sao có thể chứ? Người này là bạn gái của anh chàng Cuồng Phong điển trai ấy hả? Thật không thể tưởng tượng được! Cô liền quay sang, khẽ cười với hai cô gái, ánh mắt lộ vẻ đồng cảm, như muốn nói rằng đúng là rất khó tin.

Chỉ có điều, không muốn làm khó hắn, cô đành giả vờ nói: “Thật xin lỗi. Nếu như hai cô muốn số điện thoại có thể lưu số của tôi. Tôi là bạn gái anh ấy kiêm quản lý”. Gương mặt hai cô gái nhả lại, cuối cùng vùng vằng về tiếc rẻ bỏ đi.

“Lần này là lần cuối.” Thấy họ đi xa rồi cô mới quay sang cảnh cáo Vũ Minh. Gương mặt hắn vẫn còn tỏ vẻ đắc ý. “Tôi nhẽ ra không nên giúp cậu. Mấy cô em đó đẹp thế, cậu nên suy nghĩ lại chút đi, đừng lãng phí”. Hắn từ đầu đến cuối chỉ cười mỉm, tiếp tục theo dõi cuộc đua. An An chẳng có cách nào khác, đành phải làm theo.

Cuối cùng cô cũng chính miệng nói ra, đồ ngốc, chỉ giỏi cãi bướng! Muốn cô thừa nhận, hắn biết con đường đó còn rất dài nhưng chỉ cần nghe những lời nói lúc này cũng khiến Vũ Minh hạnh phúc lắm rồi. Hắn không quan tâm cô phủ nhận chuyện gì, hắn tin chắc dần dần cô sẽ đón nhận hắn, hắn muốn cô biết rằng mình không xem đây là một trò chơi. Lúc này, chỉ cần có thể thường xuyên có cô bên cạnh, tận hưởng sự quan tâm dịu dàng này cũng đã khiến hắn rất vui rồi.

Cuộc đua thứ ba cũng kết thúc. Quả nhiên xe số ba của Cuồng Phong đạt mười phút mười chín giây chiếm vị trí số một hôm nay, tiếp tục dẫn đầu bảng xếp hạng tổng thể.

Tiếp theo là chương trình trao giải, nhìn hắn đứng trên khán đài vỗ tay, cô biết là Vũ Minh đang vỗ tay với mình, trong lòng cảm thấy có chút ngọt ngào, được người khác quan tâm cũng thật tuyệt. Nhìn mấy cô gái phía dưới gào thét: “Cuồng Phong, Cuồng Phong”, trong lòng cô không khỏi ghen tỵ khi bọn họ có thể công khai biểu hiện sự cuồng nhiệt đối với hắn.

Có lẽ cũng vì vẻ ngoài mà hắn dễ dàng trở thành tâm điểm chú ý. Nhưng ở phương diện khác, thấy hắn đứng trên đài vinh quang, rạng rỡ như vậy, lòng cô dấy lên cảm xúc khác thường, không phải chỉ vì khuôn mặt tuấn tú mà còn bởi sự hoàn mỹ thật sự đang hiện hữu trong hắn.

Chương 24: Cái ôm

Hắn dắt cô ra khỏi trường đua, nhưng không đi thẳng xuống núi mà men theo đường mòn, mất khoảng mười lăm phút đến một khu đất bằng rộng rãi. Dọc theo sườn núi là các quán ăn, đây là chỗ cho khán giả khi xem xong nghỉ ngơi ăn uống. Những món ăn nhẹ ở đây cũng rất phong phú, còn có rất nhiều các món nướng và hải sản tươi sống.

Vũ Minh dẫn cô đi hết hàng này đến hàng khác, như muốn cho cô thưởng thức qua tất cả những món ăn ở đây. Nào là thịt viên, khoai tây hầm cay, hải sản nướng... Bọn họ giống như hai đứa trẻ, tay cầm xiên đồ ăn thông thả tản bộ. Ăn đến mức An An phải xua tay từ chối không thể ăn thêm được nữa, lúc này họ mới vui vẻ rời khỏi các quầy hàng.

“Không ngờ chỗ này lại có nhiều món ngon đến thế, tôi cứ nghĩ trên núi ngoài trường đua ra thì chẳng còn cái gì hay ho cả”, An An ôm bụng cười, nói: “Lần sau lại đến nữa, đã thật!”. Hắn mỉm cười, cô gái này đúng là dễ dụ, chỉ cần có đồ ăn ngon thì chẳng sợ lặn sau cô từ chối.

Trời sắp tối, đèn hai bên đường núi cũng bắt đầu được bật lên. Họ đi đến một cái nền đá nằm ở giữa núi, vừa bằng phẳng, vừa sạch sẽ, có lẽ nó đã được công nhân sửa sang lại.

Hắn bỏ kính râm, đi đến bên phiến đá, ngồi xuống rồi quay đầu lại nhìn cô, An An cũng ngồi xuống ngay bên cạnh hắn, hai chân duỗi thẳng. Woa, thật mát mẻ, chỗ này dường như là phần nhô ra của quả núi, ba mặt đều thông thoáng, ở phía dưới còn có một phiến đá khiến người ngồi trên cảm thấy rất an toàn, giống như ngồi giữa trời.

Phóng tầm mắt ra xa, ánh đèn lấp lánh, vẻ kiêu diễm của thành phố trong đêm quỳnh rũ khiến con người không thể không muốn chìm vào đó. Cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, xua tan cái nóng bức của ngày hè, chỉ còn lại một thế giới mát rượi.

“A... A...”, không nén được sự thích thú An An hét lên, dường như mọi buồn phiền và áp lực đều được những ngọn gió mang đi. Cảm giác này thật tuyệt, cô chỉ muốn ở mãi đây không đi đâu nữa.

Vũ Minh yên lặng nhìn tự do vui vẻ cô, hạnh phúc khi thấy nụ cười đầy. Hắn biết cô nhất định sẽ thích nơi này. Mỗi lần sau cuộc đua, hắn đều đến đây, một mình lặng lẽ ngồi bên sườn núi, nhìn vào khoảng không tĩnh lặng phía trước, nghĩ về những tình huống trong cuộc đua, những đoạn đường tối, những khúc cua gấp,... còn tiếng gió rít bên tai, tiếng gầm của động cơ. Tưởng chừng như trái tim hắn không thuộc về mình nữa, giống như sự kích thích, nỗi khát vọng và niềm đam mê sâu kín nhất trong lòng, tất cả đều được kích nổ, chỉ biết đi theo bản năng, thả mình để những cơn gió lạnh kéo đi.

Sau khi xả xong mọi buồn phiền, cô quay đầu dò xét người bên cạnh, như muốn tìm hiểu kỹ về hắn: “Sao cậu lại thích trò chơi đầy kích thích này?”.

“Không được à?”, hắn hỏi lại.

“Không phải, chỉ là không nghĩ rằng bình thường cậu lạnh lùng thế, hơn nữa vóc dáng cậu...”, vừa nói ánh mắt cô vừa lướt qua ngực hắn, cô nhớ nó không được cường tráng cho lắm: “Gầy gầy, nhìn không giống một người vận động nhiều”.

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên: “Tôi là loại người tiềm ẩn”.

Xí, đúng là đồ tự phụ. Cô lờm Vũ Minh một cái, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy đúng là thế thật. Lần trước lúc bị hắn ÔTL vào lòng, thực sự cũng ngạc nhiên, không ngờ trông gầy gò như thế mà lại rất khỏe, cổ vùng vậy cũng không thoát được. Cô bắt đầu có chút tin tưởng.

“Tôi thích cái cảm giác như đang chết ấy, bên tai là tiếng gầm rú của động cơ, cơ thể bị kéo đi vun vút, lồng ngực bị bóp nghẹt như có vật gì đè lên, mỗi khi lướt đi giống như bị hất tung”, hắn lặng lẽ nói, nét mặt không chút biểu cảm. Nhưng cô lại có thể cảm nhận được trái tim hắn chắc chắn đang kích động, đó là điều hắn theo đuổi, Vũ Minh thích cái cảm giác vượt qua mọi thứ, hoàn toàn quên đi bản thân, thậm chí quên cả sự tồn tại của cuộc sống.

Cô cứ ngồi bên cạnh Vũ Minh, chăm chú nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của hắn, hàng mi cong lên như ẩn hiện trong bóng tối, lóe sáng như sự cố chấp, như ngọn lửa không tên bùng cháy đam mê.

Hắn tiếp tục bình tĩnh nói: “Tôi không thích kết giao với người khác. Họ đều có mục đích riêng khi tiếp cận tôi, chỉ cần nhìn vào mắt họ, tôi thấy những thứ xấu xa trong lòng họ”. Đôi mắt sáng rực kia trong phút chốc trở nên u ám phủ lên cùng sự chán ghét.

“Chẳng lẽ cậu không có một người bạn thực sự nào sao?”, cô nghi ngờ hỏi, hắn luôn đề phòng với người khác ư? Vậy thì quá mệt.

“Cô cho rằng có không? Mỗi người đều vì mục đích cá nhân mà tiếp cận người khác.” Vũ Minh cười nhạt, mắt vẫn nhìn ra xa. Lấy điều thuốc ra, châm lửa, đóm đỏ thoát ẩn thoát hiện trong đêm càng trở nên rõ ràng hơn. Giống như trái tim hắn, lúc gần lúc

An An nhìn vào gương mặt trầm lặng của hắn, trong lòng dấy lên một cảm giác xót thương, tại sao một thanh niên như hắn lại có cái nhìn u tối về cuộc sống đến vậy.

Nhưng vẻ ảm đạm của hắn dần dần trở nên dịu dàng, khẽ quay đầu lại, nhìn thẳng vào cô: “Tuy nhiên, vẫn còn cô gái gốc này”.

Trái tim cô như bị thất dần lại, giọng nói ấy nhẹ như cơn gió, nếu không yên lặng cảm nhận, nó sẽ lướt qua tai.

“Trước giờ chưa gặp người nào gốc như cô, lại có thể đối đãi với người khác gốc đến vậy”, Vũ Minh trầm tĩnh nhả khói.

“Tôi không có, tôi chỉ... chỉ là tôi không thể từ chối những người mà mình quan tâm, cậu không cảm thấy chăm sóc một người, thấy người đó vui thì cậu rất hạnh phúc sao?”, An An tranh luận một cách ngây thơ.

Hắn không nói gì, lặng lẽ rút thuốc rồi nhả ra, điều thuốc sắp cháy hết, làn khói nhanh chóng bị cơn gió cuốn tan đi.

Quay mặt qua nhìn cô, giọng nói lộ rõ sự mệt mỏi: “Trước giờ tôi không chăm sóc ai cả, bản thân cũng luôn cho rằng hạnh phúc không thuộc về mình. Nhưng...”, hắn ngừng lại, rồi nói một cách khó khăn: “Bây giờ tôi mới phát hiện ra mình rất khao khát thứ hạnh phúc này”.

Cứ như thế, đầu hắn cúi xuống, chậm chậm dựa vào vai cô, cánh tay nhẹ nhàng vòng lại, giống như sợ rằng cô sẽ kháng cự mà chạy trốn, sau những thận trọng thăm dò cuối cùng Vũ Minh cũng ôm được An An vào lòng.

9. Chương 9

Sự Dị Dạng Chết Tiệt - Chương 09

Chương 25: Mùi hương

Cô ngồi ngây ra, trong lòng dấy lên những cảm xúc phức tạp. Không thể, phải đẩy hắn ra, không nên cho hắn bất kỳ hy vọng nào, chuyện này không đúng. Nhưng cơ thể An An không cách nào động đậy được, chỉ có thể thần thờ để mặc hắn dựa vào.

Coi như làm ơn một lần đi, hắn cũng chỉ là một đứa trẻ

cần sự ấm áp. Minh Minh, tha thứ cho em, em đã lấy một phần ấm áp ấy để chia cho cậu ta.

Cô do dự, cố gắng nâng bàn tay lên, nhẹ nhàng chạm vào lưng hắn. Hắn chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ khiến người khác yêu thương.

Cảm nhận được sự đáp lại của cô, vòng tay của Vũ Minh càng chặt hơn, đầu vùi sâu vào cổ cô, như muốn hít lấy sự ấm áp ấy từ người con gái này.

Trái tim cô không ngừng nhắc nhở, điều mình cho hắn chỉ là một cái ôm mà thôi. Hắn cứ thế ôm chặt cô vào lòng. Làn gió lạnh khẽ lướt qua mái tóc, nhưng dường như họ lại chỉ cảm nhận được hơi ấm của đôi phương.

Bên tai vọng lại tiếng thì thầm, cô không nghe rõ nên hỏi lại: “Cá

Giọng nói kia lại lặp lại, cuối cùng cô cũng nghe ra. “Cô thật thơm!”, lúc này An An nhận thấy mùi của hắn đã kề sát cổ cô, vừa ngứa vừa ráp. Cả người cô giống như bị thiêu, tay đẩy ngực hắn, muốn thoát khỏi cái ôm kia.

Nhưng Vũ Minh vẫn ghì chặt, không hề có ý định bỏ ra. Cô đẩy không được, đành lấy tay đập lên lưng hắn: “Mau buông ra”.

Hắn hơi ngước đầu lên nhìn cô: “Nói cho tôi biết trước, sao cô thơm thế?”, nói xong lại cúi xuống hít hà mấy cái.

Cô đỏ mặt, vùng vẫy lùi lại phía sau. Cô muốn giữ khoảng cách với con người đang nóng bừng này.

“Làm sao tôi biết được, thơm đâu mà thơm?”, cô ngại ngùng nói.

“Nhưng quả thật là rất thơm, lần đầu tiên ôm cô vào lòng đã phát hiện ra rồi, cô có mùi hương rất đặc biệt, chỉ gần kề mới ngửi thấy”, hắn nhìn cô đầy phấn khích.

“Không có, không có mà”, bản thân An An còn không biết thì bảo sao cô trả lời được. Chỉ có điều, Minh Minh cũng rất thích mùi hương trên cơ thể cô. Nghĩ tới Minh Minh cô mới giặt mình, lúc này hai người quá thân mật.

“Được rồi, cậu bỏ ra trước đã.” Cô không thể cứ ngồi mãi thế này. Lúc này hần mới lưu luyến đành buông ra.

“Tôi cũng không biết. Nhưng trước giờ tôi chỉ dùng một loại sữa tắm, tinh dầu thơm, ngay từ lần đầu tiên dùng đã rất thích, vì thế từ đó đến nay không đổi. Ở đây không có, thường nhờ người bạn ở Quảng Châu gửi đến cho”, cô khẽ cười: “Lần nào cũng gửi ba chai lớn đủ dùng nửa năm. Sợ nó hết thì chẳng còn gì để tắm”.

Vũ Minh nhìn cô mơ màng, như cảm nhận lại mùi hương từ cô. Ánh mắt hần lóe lên sự thích thú: “Tôi cũng muốn”, cô không rõ ý hần, cũng người ra một lúc: “Sao?”.

“Tôi cũng muốn dùng loại sữa tắm này, rất thích mùi hương của cô.” Gương mặt Vũ Minh bỗng nhiên trở nên rất đáng yêu, còn nháy mắt với cô nữa chứ.

An An vội vàng che mắt của hần, chết thật, cái ánh mắt này, lẽ hần đòi một chiếc Mercedes-Benz chắc cô cũng không thể từ chối.

Lấy lại bình tĩnh cô mới thả tay xuống: “ừm, vậy để lần sau tôi nói bạn tôi gửi cho cậu.” Trái tim vẫn còn mê mụi, cô thầm mắng mình đúng là lại tự đi tìm phiền phức. Chẳng còn cách nào khác, cô cười khẩy.

“Không cần”, hần từ chối, không cần ư? Vậy cậu muốn thế nào?, “Tôi muốn dùng bây giờ”. Trời ạ, một chàng trai dễ thương thế này làm nũng thì người nào có thể từ chối được chứ? Aimag lại chỉ cách cho cô đi, cô thì không có cách nào chống cự được.

“Vậy thì...”, cô không ngần ngại nói: “Trong nhà tôi vẫn còn một lọ trữ, hôm nào gặp tôi đưa cậu nhé”. Nói xong còn lăm lăm, lại phải làm phiền người bạn gửi gấp lên cho rồi. Lần này phải đặt hai phần. Haha, sẽ lấy phí của hần đắt một chút, kiếm tý tiền. An An không nhịn được với ý nghĩ đó bật cười, haha, cách này hay tuyệt.

“Au!”, lại bị cốc đầu một cái nữa. Cô la lên phản đối “Cậu với Minh Minh sao giống nhau thế, cứ muốn gõ đầu người khác”.

Đột nhiên cô cảm thấy bầu không khí tức khắc đóng băng. Cái vẻ đẹp mê hoặc kia như bị đông cứng, gương mặt hần hiện lên vẻ lạnh lùng. Cô cảm thấy hối hận, thật đấy, cô đã nói một câu ngớ ngẩn khiến hần mất vui. Haizz, đúng là trẻ con mà.

An An bối rối không biết để tay vào đâu, đành vờ phủi quần, tay chợt chạm vào chiếc túi xách đằng sau lưng, còn một món quà chưa tặng hần liền vội lấy ra đưa cho hần. Vũ Minh nhìn chằm chằm cái hộp màu xanh trên bàn tay nhỏ nhắn của cô đầy ngạc nhiên.

“Tặng cậu”, cô cố che giấu sự bối rối ban nãy, cười nói: “Hôm đó nghe cậu nói nghiêm túc như thế, tôi tưởng là sinh nhật cậu, hóa ra là ngày cậu thi đấu. Nhưng không sao cả, coi như quà tặng cậu hôm nay giành vị trí đầu bảng”. Vũ Minh lặng lẽ nhận món quà, trời tối nên không thể nhìn rõ vẻ mặt của hần. An An bồn chồn nhìn hần mở hộp quà.

“Là sinh nhật tôi.” Mãi lâu sau hần mới thốt ra được một câu.

“Hả?”, cô không tin nổi, “Thật hả?”, nét mặt nghi ngờ nhìn hần: “Không phải do không muốn làm phụ tùng lòng của tôi mà nói vậy chứ”.

Hần khẽ cười, chẳng thèm để ý đến cô, bình thản nói: “Hôm nay thật sự rất vui, có cô đi xem tôi đua xe, cùng tôi ngồi đây, không ngờ còn chuẩn bị quà cho tôi nữa.” Hần mỉm cười nhìn cô: “Hôm nay là một ngày đáng nhớ của tôi”.

Thật sao? An An không kịp phản ứng, cứ cho rằng mình đã đoán sai, nào ngờ lại trúng.

Hần mở quà ra, trong hộp màu xanh có đặt chiếc bật lửa Zippo tinh xảo, hoa văn kiểu cổ, vỏ ngoài mờ mờ, đặc biệt nhất là ở mặt sau góc bên phải có thể cảm nhận được một phần hơi sần sùi. Hần bật lửa lên, mượn ánh sáng để nhìn rõ hơn, đúng là chỗ đó khắc chữ, hai ký tự viết tắt “VM” - Vũ Minh. Hần cười hạnh phúc, thì

ra cô đã chuẩn bị món quà đặc biệt này. Nhìn vẻ mặt của Vũ Minh, cô biết hẳn rất thích, trong lòng cũng thoải mái, thầm nghĩ “Không tặng nhầm rồi”.

“Cô muốn được tặng gì? Tôi cũng muốn tặng cô một thứ gì đó.” Hấn nhìn cô xúc động, nghiêm túc nói.

“Không cần đâu, cũng không phải là sinh nhật tôi.” Cô lắc đầu, chỉ cần hẳn vui là được rồi.

Vũ Minh dịu dàng nhìn cô, chưa kịp phản ứng gì thì hẳn đã cúi xuống đặt lên khóe môi cô một nụ hôn phớt: “Cảm ơn, thật đấy”.

An An lặng người, từ từ mới khẽ nở nụ cười yên tâm. Bỗng thấy mình giống như vừa làm một việc gì vô cùng vĩ đại, có thể giúp chàng trai lạnh lùng này cảm nhận được sự ấm áp thật sự, còn giúp hẳn học được sự biết ơn và dịu dàng.

Tối nay hai người trao cho nhau hơi ấm, cảm nhận được sự chân thành nhất từ đối phương, trái tim họ dường như xích lại gần hơn chút nữa.

Chương 26: Chỗ dựa

Đêm muộn, một chiếc taxi phóng vút trên con đường đầy lá khiến chúng bay tứ tung.

Trong xe, ở hàng ghế sau, hẳn và cô đang ngồi đó.

Tâm trạng An An lúc này đang rối bời, hôm nay rất vui, lâu lắm rồi khi

được thoải mái như thế, nhưng cô cũng vô cùng lo lắng, không hiểu sao tối nay Vũ Minh cứ quẩn riết lấy mình, giống như muốn chiếm giữ sự ấm áp trên người cô.

Cũng có thể hôm nay hẳn mệt thật, sau cuộc đua khốc liệt kia, cơ thể căng như dây đàn ban này giờ mới được thả lỏng. Hấn tựa đầu vào vai An An, nắm lấy bàn tay mềm mại, ấm áp của cô.

Nhìn mái tóc mềm mượt của hẳn rủ trên trán, trái tim cô như gợn lên từng đợt sóng, không cách nào từ chối con người này, Tiểu Vũ chỉ cần một chỗ dựa, cho nên lúc hẳn nắm chặt lấy tay cô không chịu rời, An An cũng không cố gỡ ra. Nhớ đến lúc tối, trong ánh mắt u ám của hẳn còn hiện lên sự mất lòng tin và khinh thường, trái tim cô như thất lại.

Quá khứ của hẳn đen tối ra sao, An An không tài nào biết được, cũng không thể can dự vào. Nhưng cô thật lòng hy vọng tương lai của hẳn sẽ hạnh phúc, chỉ ít thì cuộc sống sẽ có nhiều kỷ niệm đẹp hơn. Nếu như họ gặp nhau sớm hơn, trước Minh Minh, thì liệu cô có chấp nhận hẳn không? Thật khó để trả lời, khoảng cách sáu tuổi trong quan điểm của An An thì đó là một hố sâu rất khó vượt qua. Lúc này, có thể rất cần cô nên trong mắt hẳn điều gì thuộc về cô cũng đều tốt đẹp.

Nhưng sống gần nhau lâu ngày sẽ càng hiểu rõ và phát hiện ra đối phương có nhiều khuyết điểm. Giống như cô và Minh Minh, ở bên nhau càng lâu càng thấy đối phương có nhiều thói quen mà bản thân khó chấp nhận. Vừa khơi ra đã tranh cãi, mặc dù chỉ muốn đối phương thay đổi để hòa hợp với mình hơn, nhưng kỳ thật, điều đó khó có thể thành hiện thực. Chẳng thể ép buộc theo ý mình, nên chỉ còn cách là bắt bản thân phải thích ứng. Có rất nhiều chi tiết nhỏ trong cuộc sống, phải từ từ tìm hiểu để chấp nhận, bản thân mình cho đi nhiều hơn một chút, quan tâm nhiều hơn một chút mới có thể bao dung được người kia.

Người ta thường nói: choyêu thương thì dễ, nhận lại mới khó. Đúng thật, tình yêu có lẽ chỉ là sự rung động tức thời, còn muốn nó bền vững thì phải thấu hiểu và bao dung, đồng thời học cách thích ứng lẫn nhau. Có khi chỉ cần nhượng bộ đúng cách cũng khiến đối phương cảm thấy bạn luôn quan tâm đến anh ta, đối tốt với anh ta. Anh ta sẽ hiểu, nếu người đó thật sự yêu bạn thì anh ta nhất định hiểu.

Vì vậy, trong tình yêu của cô và Minh Minh, người quan tâm và chăm sóc cho đối phương nhiều hơn chính là cô. Nhưng An An tin, anh sẽ đền đáp lại cô, chỉ là lúc này thỉnh thoảng tình yêu đó khiến cô mệt mỏi.

Tuy nhiên, cô đối với Tiểu Vũ hoàn toàn không có chút tin tưởng nào. Hấn còn trẻ, hơn nữa lại đẹp trai, so với Minh Minh mà nói thì càng khiến người khác có cảm giác bất an. Bây giờ hẳn có thể thề non hẹn biển nói rằng chỉ thích mình cô, chỉ yêu thương cô, nhưng sau này, khi đã chính thức ở bên nhau thì sao? Hấn còn có thể chấp nhận tất cả những gì không hoàn mỹ của cô không? Khi hẳn ba mươi tuổi - cái tuổi trưởng thành

đầy cuốn hút, còn cô đã ba mươi sáu rồi, đã là gái già rồi thì sẽ ra sao? An An không dám tưởng tượng là lúc ấy hẳn còn có thể nắm tay cô không.

Vì vậy cô nhất quyết khước từ, luôn nhắc nhở mình không được để cho vẻ đẹp kia mê hoặc. Hẳn không hợp với cô, dù là người lạ quan chẳng nữa cũng không thể chấp nhận được bản thân yêu một cậu nhóc, cảm giác bất an này phải chẳng cần dũng khí rất lớn mới có thể vượt qua được? Với tư cách là một người chị, xem hẳn như người thân trong gia đình, mới có thể biến những khát vọng nơi con tim mình thành tình yêu thương để quan tâm hẳn.

Cô rất thích hẳn, bất luận hẳn dễ thương hay u ám cô đều thích, trái tim cuồng nhiệt của bản năng người mẹ đang dẫn đường cho cô, dù biết rõ càng gần gũi thì càng tạo điều kiện cho hẳn ý lại, nhưng cô vẫn chọn cách mang sự ấm áp đến cho con người này.

Không thể khước từ hẳn, mà chỉ có thể tự kiểm soát bản thân gắt gao hơn, xem hẳn như một người em đáng yêu, một thành viên trong gia đình mà mình không thể động lòng.

Tiểu Vũ khẽ nhúc nhích, dường như mái tóc xõa xuống làm mí mắt hẳn bị ngứa. Cô muốn vén mái tóc hẳn lên, nhưng vừa định rút tay ra thì bị hẳn nắm chặt lại, miệng lẩm bẩm, đầu càng rúc sâu vào cổ cô. Cô cười, đành để mặc cho hẳn nắm, dùng tay khác vén phần tóc lòa xòa kia lên.

Vàng trán cao sáng sủa, góc cạnh, hàng mi dày rất cong. An An muốn chạm vào lông mày của hẳn, nhưng lại do dự, trong lòng cố kìm nén, không dám chạm vào. Cuối cùng, cô chầm chậm lướt nhẹ như phác họa lên đường cong đó, chiếc mũi thẳng, lại còn đôi môi hấp dẫn, lúc nào cũng hồng hào tươi tắn, bàn tay như ngấn ngọc đặt lên khoe môi hẳn.

Không gian yên tĩnh, đột nhiên Tiểu Vũ khẽ động dậy, đôi môi mềm mại, ấm áp ấy chạm vào đầu ngón tay khiến cô giật mình, vội nhìn vào mắt hẳn, may quá, chưa tỉnh.

An An sợ hết hồn vội rút tay lại, nghĩ rằng hẳn đã tỉnh, cậu nhóc này có phải cố ý là không, cô cảnh giác nhìn chằm chằm vào mắt hẳn, nhưng nó đang nhắm chặt, một cách bình yên.

Hít một hơi thật sâu, cô quyết định không nghĩ ngợi nữa nếu không đêm nay lại mất ngủ, An An quay người nhìn ra cửa sổ, đúng lúc cơn gió thổi qua khiến xung quanh mù mịt.

Mong rằng giấc mơ này mãi mãi không bao giờ kết thúc, hẳn có thể cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay cô lướt trên khuôn mặt mình. Chạm vào chân mày, khuôn mặt, mũi và cả miệng, chỉ nhẹ nhàng lướt qua, mặc dù không hề chạm vào, nhưng bằng sự nhạy cảm của mình, hẳn nhận thấy được điều đó, nó tác động vào khả năng xúc giác của hẳn.

Cô thích hẳn, mặc dù ngoài miệng vẫn không chịu thừa nhận, ngoan cố lấy cách xưng hô chị em em ra để phủ nhận, nhưng Tiểu Vũ biết, mình không hề nhìn sai, An An đã thích hẳn rồi.

Từ nhận thức đi đến khẳng định, sinh nhật hai mươi hai tuổi năm nay hẳn đã đợi được cô gái dịu dàng của lòng mình, cuối cùng Vũ Minh cũng cảm nhận được sự ngọt ngào của hạnh phúc.

Làm sao hẳn có thể buông tay được, từ lâu đã không thể rồi, sự dịu dàng lương thiện của cô khiến hẳn cam tâm tình nguyện, cho dù gặp phải rất nhiều sự phản đối, nhưng mặc kệ tất cả, Vũ Minh chỉ muốn nắm giữ sự ấm áp không dễ tiếp cận kia thôi.

Đừng nói tôi phải buông tay, hãy để tôi độc đoán một chút, trái tim hẳn cứ thẳm sâu cầu xin như thế, không bao giờ cho phép cô rời xa.

Chương 27: Tự trách

Mùa hè trôi theo ngày hôm đó, trái tim cô cũng chầm chậm có sự biến chuyển.

Cô ngây thơ cho rằng mối quan hệ giữa hai người họ vẫn không có gì thay đổi, tất cả đều thuận theo trái tim. Cô và Minh Minh mỗi tháng gặp nhau vài lần. Công việc của anh gần

ây gặp phải một số trục trặc, lúc nói chuyện điện thoại có thể nghe thấy rõ ràng sự cáu kỉnh mệt mỏi, An An rất lo lắng, muốn được ở bên cạnh an ủi anh.

Hôm nay, Minh Minh trở về.

Cô thu dọn xong đồ đạc, ra khỏi công ty, ngược mắt nhìn thấy bóng tối đã giăng xuống, đèn đường bắt đầu sáng trưng.

Minh Minh nói tan làm sẽ gọi điện cho cô, lên kế hoạch cho buổi tối nay. Đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại vang lên. Vừa bắt máy đã nghe anh nói: “Tối chỗ Bình Bình nhé”. Xem ra tối nay lại có hoạt động gì đây, cô bắt một chiếc taxi, đi thẳng đến quán karaoke của Bình Bình. Bước vào cửa, trong quán tối mờ, không có bóng dáng ai cả. Cô đi tới một trong những cánh cửa khép hờ ở tầng dưới, họ đang ngồi ở đó.

Minh Minh gầy đi nhiều, An An có chút xót xa đi tới ngồi xuống ngay cạnh anh. Minh Minh phát hiện ra cô hôm nay có trang điểm, khẽ cười gật đầu: “May là không mặc đồng phục”.

Cô ngờ vực nhìn anh, “Hôm nay chúng ta đi đến quán Caribbean”, anh giải thích. Bình Bình cười trêu, khua bàn tay đang cầm thuốc lên: “Vừa rồi Minh Minh còn nói sẽ đưa em về thay quần áo”.

Cô cười cười, quay sang Bình Bình hỏi thăm: “Gần đây sao rồi? Quán làm ăn thế nào?”.

Bình Bình lắc đầu cười trách cô: “Cũng tạm tạm, em không chịu dẫn bạn bè em tới đó”.

“Lần trước em có tới với mấy cô bạn đó thôi, họ không trở lại nữa hả?”, cô nói về áy náy. Mấy cô nàng trong công ty đều đến hát ở những nơi nổi tiếng như Milo Star, còn quán nhỏ thế này thường thì chỉ khi có tụ tập mới đến. An An cũng chẳng còn cách nào khác.

“Có đến đây một, hai lần gì đó.” Bình Bình biết cô cũng có ý giúp đỡ nên không nói thêm gì nữa. Minh Minh sát lại gần chạm mũi vào cổ cô. “Anh lại gầy đi rồi”, bàn tay cô vuốt lên đuôi tóc của anh, mái tóc vẫn rất dày, không giống mái tóc mỏng mượt của hân. Cô khẽ run lên, sao có thể lấy hai người họ ra so sánh với nhau chứ. Cố mỉm cười, An An kề sát vào mặt Minh Minh, tìm kiếm hơi ấm từ anh để xua tan những ынghĩ đang xuất hiện trong đầu.

Bình Bình nhìn hân người, cười bỏ ra ngoài, tiện tay đóng cánh cửa lại.

Minh Minh ôm lấy cô, đặt một nụ hôn lên đôi môi kia. “Ừm...”, mùi hương quen thuộc biết bao nhiêu, đây mới chính là hạnh phúc thuộc về cô, duy nhất của cô. Khẽ nhếch đôi môi đón nhận cuộc xâm lăng này, vừa cuồng nhiệt, vừa phóng túng, nó khiến An An nghẹt thở, cuối cùng không kìm được bật ra những tiếng rên, rất khẽ nhưng lại càng kích thích Minh Minh, bàn tay anh siết chặt hơn, bắt đầu vuốt ve những nơi nhạy cảm quen thuộc.

Đôi môi dần dần mơn man đến vành tai, cắn nhẹ vào đó. “A”, cô không kìm được thở gấp, cơ thể đã bắt đầu run rẩy. Nhìn cơ thể mềm rũ như nước của cô, Minh Minh càng muốn trêu đùa, cọt dại giống như luồng điện chạy khắp cơ thể, An An co người lại tránh né sự tấn công này. Nhưng anh vẫn không định buông tha, ghì lại, bắt đầu cắn nhẹ lên vai cô. Trên bờ vai trắng như tuyết lở mờ in dấu hồng hồng, cảm giác thoải mái tràn tới khiến toàn thân cô hoàn toàn thả lỏng.

Đầu óc đã hoàn toàn bị cơn ảo mộng này bao phủ. Mọi thứ trước mắt dần dần chìm vào mơ hồ, cô cảm nhận được bờ môi nóng bỏng của anh lướt trên cổ mình... hàng mi dài, đôi mắt sâu, sáng ngời, trong đầu An An hiện lên một gương mặt rất quen, đầy lạnh lùng nhưng ẩn chứa ngọn lửa mãnh liệt, dường như làm cô tan chảy.

“A”, An An giật mình kinh ngạc, làm sao có thể như vậy được, rõ ràng cô nhìn thấy gương mặt Tiểu Vũ. “Tiểu Vũ...” cô sững sờ, mở trừng mắt, lúc này mới nhìn rõ, không phải hân mà là anh. Minh Minh hoàn toàn không để ý đến sự khác thường của cô, “Con gấu ngốc nghếch. Được rồi, Bình Bình còn đứng ngoài kia”.

Anh còn cố dùng mũi cọ vào mặt cô, vuốt ve gương mặt đang ửng đỏ đó: “Mama, thơm quá”.

An An thuận thế dựa vào lòng Minh Minh, tâm trạng hỗn độn phức tạp giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì đó bị người lớn bắt gặp. Châm chậm hít thở, đầu óc mịt mù, làm sao có thể đang trong vòng tay của Minh Minh lại nghĩ về một người đàn ông khác, thậm chí đem người mình thân mật biến thành một kẻ khác. Minh Minh chẳng phải là người yêu duy nhất mà cô luôn thề nguyện đó sao? An An cảm thấy bản thân mình thật trớ trêu, trái tim này đã phản bội, nó giống như một sự lừa dối, lệch lạc về nguyên tắc sống của cô.

Không thể nào, hoàn toàn không thể, có lẽ là gần đây quá gần gũi với cậu nhóc đó nên bản thân mới dễ dàng bị ảnh hưởng như vậy. Tuyệt đối không được xảy ra chuyện như thế này nữa.

Cô ôm chặt lấy Minh Minh, thậm chí bỏ vai vưng chãi này chẳng phải là duy nhất của mình sao? Nỗi sợ hãi vấy kín trái tim cô nơi đây mất như có thứ gì đó sắp trào ra, làm cô đau đớn vô cùng.

“Sao thế, tối nay bọn anh không đi nữa vậy.” Minh Minh cảm nhận được vòng tay của An An chặt hơn, âu yếm quay mặt cô lại.

Ôm chặt lấy Minh Minh, vùi đầu vào vai anh, để giấu đi bộ dạng lúc này của cô. Hít một hơi thật sâu, nước mắt trào ra, An An vội vàng lấy mu bàn tay lau sạch dấu vết đau khổ đó, thì thầm: “Minh Minh, hãy yêu em thật nhiều, được không?”.

Minh Minh ngây ra một lúc: “Con cún ngốc, xấu quá thế này!”, rồi kéo bàn tay ra khỏi cổ mình, nhìn vào gương mặt mệt mỏi của An An cố tình đùa: “Ừm, anh định đi tìm một cô nương xinh đẹp, cún này già rồi”. Minh Minh rất thích những con chó nhỏ, cho nên những khi chỉ có hai người, anh thường gọi cô là con cún ngốc, còn cô gọi anh là con gấu ngốc. Câu đùa quen thuộc này chẳng hề giúp cô thoải mái hơn chút nào. Từ trước đến nay cô vốn nghĩ mình không hay buồn phiền, nhưng thật sự nỗi bất an lúc này khiến cô không tìm được, mắt lại đỏ hoe lên.

Minh Minh nhìn An An đang cúi đầu không nói câu nào, liền xoay người cô lại. Thấy nét mặt đó đột nhiên anh lại cảm thấy rất thú vị: “Cún con ngốc nghe biết phiền muộn rồi”. Đưa tay ra ghì cô vào, kéo đầu dựa lên vai mình, còn một tay anh nhẹ nhàng vuốt gương mặt cô, “Ồi, xấu quá, nhưng trên thế giới này lại không tìm được người thứ hai như vậy. Khuyến chỉ chơi với khuyến thôi”. Lòng cô nhộn nhạo, Minh Minh yêu mình, và bản thân cô cũng toàn tâm toàn ý yêu anh, cho nên đừng suy nghĩ lung tung nữa. Trái tim hồi lỗi trong cô tự nhắc nhở không thể để Tiểu Vũ gần gũi như vậy, nhất định phải nhìn nhận mối quan hệ của hai người một cách nghiêm túc, chỉ có thể là chị em, không được để hấn làm ảnh hưởng.

Chương 28: Tình cờ

Sau khi bình tĩnh trở lại Minh Minh mới kéo cô ra khỏi phòng.

Bình Bình đã đợi sẵn ở bên ngoài, thu dọn quán xong giao lại cho cô em gái. Ba người bước ra khỏi quán vào một chiếc taxi đi thẳng đến bar Caribbean.

Caribbean vừa là bar vừa là câu lạc bộ vui chơi giải trí. Tầng một là nơi cho đám thanh niên nhảy nhót, câu lạc bộ nằm ở tầng hai, ở đây có nữ nhân viên phục vụ riêng, là thế giới của những kẻ trưởng thành. Bên trong trang trí rất phong cách, thiết bị âm thanh đều thuộc dòng cao cấp nhất, đan xen giữa quầy bar và sàn nhảy đặc biệt phù hợp với thị hiếu của giới trẻ. Mỗi tối chín giờ mở cửa là dòng người nườm nượp tràn vào không ngớt, hơn nữa đều phải đặt chỗ trước mới có thể hoặc phòng riêng.

Nhân viên tiếp đón ở đây trên thực tế đều là những thanh niên hay đến chơi tại các quán bar, có mối quan hệ rộng. Ban đầu thường thì ở các quán khác, nhân viên đều phải chủ động gọi điện mời, nhưng Caribbean lại hoàn toàn không giống như vậy, đa số khách đều gọi đến để đặt chỗ trước nếu biết số điện thoại của nhân viên. Cho nên họ rất thoải mái, không lo lượng khách nhiều hay ít, vừa có thể cùng những vị khách quen biết giải trí mà không cần bỏ tiền ra, do đó có nhiều thanh niên rất thích làm công việc nhân viên tiếp đón này, đặc biệt là ở quán Caribbean.

Hôm nay cũng là nhờ quen biết một nhân viên quản lý ở Caribbean tên Tiểu Khải mà đám của Minh Minh mới đặt được một phòng. An An vừa bước vào phòng đã thấy bốn, năm người đang ngồi đó, tất cả đều là bạn của Minh Minh và Bình Bình, còn họ cũng biết cô chính là “mama” của anh.

Bọn họ hay đùa, đều thích gọi người bạn gái đầu tiên của mình là “mama”, bạn gái thứ hai - chính những người gặp gỡ bên ngoài - gọi là vợ, nếu như còn cô thứ ba mới gọi là Tình Thế. Hơn nữa họ còn thiết lập những quy tắc riêng: mama, thể hiện người con gái đầu tiên và quan trọng, luôn đặt trong tim, sống trong nhà. Vợ, đương nhiên là để đi ra ngoài chơi, phải đẹp, sành điệu và tuyệt đối không được lảm nhảm. Tình Thế hẳn là thỉnh thoảng mới đùa giỡn, không thể nghiêm túc được.

An An đối với chuyện này cũng chỉ ậm ừ qua loa, cô không muốn biết mình là gì của Minh Minh, nhưng cô chỉ có mỗi mình anh, chỉ cần người đàn ông này nghĩ đến cô là được rồi. Bản thân đã quá quen với cái

cách mà mấy người họ đối đãi phụ nữ. Bạn bè bên cạnh đều là mấy tay công tử nhà giàu, vừa đẹp trai vừa biết dỗ dành các cô gái, họ đối với “mama”, với “vợ” người nào người nấy đều rất suôn sẻ, nhưng kết quả lại vô cùng mệt mỏi. Bởi chẳng cô gái nào chịu cảnh phải chia sẻ tình cảm của người mình yêu cho kẻ khác. Nhưng Minh Minh lại không như vậy, chẳng phải anh không muốn, mà việc cùng một lúc phải chăm sóc cho nhiều người khiến anh cảm thấy rất phiền phức, chỉ cần không quá đà, cô cũng không muốn quản lý gì.

Bar nhanh chóng nhộn nhịp bằng tiếng nhạc xập xình, hôm nay phòng nào ở Caribbean cũng chật kín, rất nhiều cô nàng xinh xắn lạ mắt xuất hiện. Đàn ông thì lúc nào cũng vậy, ngay cả khi bạn gái ngồi bên cạnh vẫn muốn có càng nhiều em xinh đẹp càng tốt, ngay cả khi không thể làm gì thì cũng phải nhìn cho đã mắt.

10. Chương 10

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 10

Đám bạn của Minh Minh hưởng rất hăng, rượu ngoại đã gọi tới bốn, năm chai, anh ôm chầm lấy cô nhảy một lúc, cuối cùng mệt quá ngồi xuống nghỉ. An An bắt đầu mơ màng vì uống quá nhiều, rồi cuộc không chịu nổi đành phải ra ngoài hít thở chút không khí trong lành. Cô giơ tay ra hiệu cho Minh Minh, rồi bước ra khỏi phòng. An An thấy chân mình bắt đầu loạng choạng, tay bám vào tường, đèn trên lối đi lơ mơ, bị ánh sáng màu từ sàn nhảy hắt lại khiến cô càng hoa mắt. Bụng nhộn nhạo khó chịu, giống như có hàng trăm con sâu đang cắn trong đó, cảm giác bồng rất tràn ngập trong người. Cô lảo đảo bước vào phòng vệ sinh, loay hoay một hồi trong đó mới bám vào bồn rửa xả nước lên mặt, ngẩng lên nhìn chằm chằm vào gương thấy khuôn mặt mình đỏ rực, đây đâu phải là cô mọi khi, lẽ nào cũng có lúc mình buông thả bừa bãi thế này? Ánh mắt cô mờ dần, gương mặt trong gương cũng trở nên lẫn lộn.

Cố gắng chớp mắt, cô vỗ vào mặt mình để tỉnh táo hơn, sau đó hít một hơi thật sâu rồi quay người đi ra, bước về phía căn phòng lúc này, đi được vài bước, đột nhiên cảm thấy sao chônào cũng giống nhau, tìm mãi không thấy cửa phòng đâu. Cô hoàn toàn không nhớ số phòng mình ngồi là bao nhiêu.

An An dựa người vào tường, mãi mới rút được điện thoại ra mở máy, chán nản bấm số, tay cô bủn rủn ngay cả bàn phím cũng ấn không nổi. Cuối cùng cũng gọi được cho Minh Minh. Bản nhạc chờ quen thuộc vang lên, đứng trong chỗ ồn ào thế này, cảm giác như nó từ đâu đó rất xa vọng lại. Nhưng chẳng ai bắt máy, nhất định là anh đã bỏ điện thoại trong túi nên không nghe thấy. Cô thấy chân mình càng ngày càng lâng lâng, còn đầu thì nặng trĩu trĩu, những người đi qua chẳng ai để ý đến cô. Trong trường hợp này không thể trách được ai, nếu như cô gái đó lại một thân một mình say rượu ở đây, rất dễ khiến bọn đàn ông có ý đồ xấu. Cô bám vào tường, từ từ đi về phía trước, thậm chí phải tới quầy phục vụ trước đã, sau đó hỏi Tiểu Khải sẽ biết ngay chỗ của mấy người kia đang ở đâu.

An An vừa định rẽ sang một góc khác thì đột nhiên đâm sầm vào một cơ thể to lớn. Đầu cô va vào bờ vịn rồi của kẻ kia. Vừa định nổi cáu, thì nhìn thấy ánh mắt của người đàn ông đang hí híp lại nhìn chằm chằm vào mình, “Cô em, đi một mình hả? cần anh đến giúp không?”. Hơi thở nồng nặc mùi rượu, cảm thấy khó thở, bụng dạ lộn nhào cả lên, cô lùi lại mấy bước, không thềm để ý đến gã, định lách sang bên cạnh. Nhưng tên kia đâu để cô đi dễ dàng vậy, đưa tay ra chặn trước mặt.

An An bực mình, muốn đập cho gã đó một phát vào đầu thì bỗng cả người đổ về phía sau, một cánh tay ôm lấy eo mình kéo lại, lưng cô áp sát lồng ngực vững chãi đầy. Đầu óc cô lơ mơ, là Minh Minh ư?

“Cực cực, sao đi lâu thế? Suýt nữa nghĩ là em bỏ đi rồi”, nói xong quay người cô ôm vào lòng. Gã đàn ông đáng ghét trước mặt nghĩ rằng đó là bạn trai cô liền mất hứng bỏ đi. Đầu óc như búa bổ, chân không còn chút sức lực nào mềm nhũn ra, trái tim căng lên muốn nghẹt thở, cô vùi mặt vào trong lòng đối phương, không dám dám ngước đầu lên.

“Tại sao lần nào cũng đến nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của cô vậy, hừ”, giọng hằn lại vang lên.

Tại sao lại là hắn, tại sao??? An An không muốn nghĩ nữa, cô không muốn nghĩ nữa. Hình ảnh quấy nhiễu cô cả tối nay chính là đây, không thể tưởng tượng nổi nó lại xuất hiện ngay trước mặt cô. Tại sao mỗi lần khi cô cần ai đó thì kẻ xuất hiện không phải là Minh Minh, mà là Tiểu Vũ -cậu nhóc đáng ghét. Tại sao cứ như âm hồn không tan quấy rối cuộc sống, lý trí và cả trái tim mềm yếu của cô.

Một đêm chán nản, một đêm mà trái tim An An cảm giác như bị bóp nghẹt, nhưng lúc nghe thấy giọng nói của hắn, cảm nhận được cái mùi hương vừa quen vừa lạ đó, trong tíc tắc cô như vỡ vụn. Nước mắt không kìm nén được trào ra, cô không nghĩ đến hắn, thật sự là không nghĩ tới, một chút cũng không, nhưng tại sao lại không thể ngăn được nước mắt, đầu cô đau như sắp nổ tung.

Bồng nhiên cả người được bế lên, An An giật mình sợ hãi, mở trừng mắt nhìn hắn, hắn muốn làm gì?

Tiểu Vũ cúi đầu nhìn cô, gương mặt sầm lại, mím môi, buông một câu chắc nịch: “Đi khỏi nơi ma quỷ này”. Cô sợ hãi tỉnh táo hẳn lên, tay bấu chặt lấy vạt áo trước của hắn, hai chân giãy giụa muốn nhảy xuống.

“Họ đang ở đây”, cô hoảng hốt: “Minh Minh cũng ở đây”. Nhưng tay hắn không buông, ngược lại còn ôm chặt hơn. “Cô là của tôi”, nói xong dứt khoát bước ra bên ngoài, không thèm để ý đến những ánh mắt soi mói của người xung quanh.

Cánh tay đang ghì cứng kia khiến An An khó thở, sống mũi cay cay, mình đang say và đây nhất định là một giấc mơ, cô cảm thấy mọi thứ như không có thật. Đúng, đây chỉ là một giấc mơ, cô vui đầu sâu vào vòng tay ấm áp kia, nhắm chặt mắt lại.

Chương 29: Lạc lối

Một luồng gió mát lan khắp người, cơ thể vẫn còn nhũn nếp trong vòng tay hắn, cô chẳng biết mình còn đủ sức để chống trả lại hắn hay không?

Vũ Minh ôm cô ngồi vào taxi, nói tên một địa điểm nào đó, cô nghe mơ hồ không rõ.

Bar Caribbean dần dần khuất sau tầm mắt. An An muốn vứt bỏ mọi suy nghĩ kia, để có thể thoải mái ngủ một giấc ngon lành, chẳng phải đã có hắn ở đây thì dù đến chỗ nào cũng an toàn sao?

B nhỏ nhắn đặt lên đùi hắn, áp dưới má, cô khẽ tựa quây tìm một tư thế thoải mái rồi thiếp đi.

Nhìn cô yên tâm chìm vào giấc ngủ, nhưng cơn giận trong lòng hắn vẫn chẳng hề dịu đi. Cô gái ngốc này hôm nay lại gây chuyện gì đây? Tức chết đi được.

Hôm nay mấy người đồng nghiệp trong tiệm game đến tìm hắn rủ đi tụ tập, vì từ khi Vũ Minh nghỉ việc ít có cơ hội gặp nhau, nên muốn làm gì đó coi như tiệc chia tay. Hắn nhận lời nhưng đến nơi lại thấy không hợp, cả buổi chỉ ngồi một chỗ, hút thuốc, không hề ranh mãnh, bên cạnh mấy cô em tranh nhau rủ hắn chơi xúc xắc uống rượu.

Hắn cảm thấy cực kỳ nhạt nhẽo, những cô cậu ăn mặc đẹp đẽ kia người nào cũng điên cuồng nốc rượu, có người còn thấy chưa đủ gọi thêm thứ khác. Giám đốc bảo hắn thử nhưng hắn lạnh lùng từ chối, không muốn bị những thứ này làm mù mị bản thân. Mới được khoảng hai giờ đồng hồ, Tiểu Vũ đã thấy uể oải, không chịu được đi vào phòng vệ sinh.

Đang định gọi điện cho mấy người đó viện cớ về sớm, nếu nói ngay trước mặt họ mấy cô gái kia nhất định không để hắn ra khỏi đây, như vậy sẽ càng thêm phiền phức. Nhưng hắn không ngờ được lại đụng phải An An, hơn nữa còn đang trong tình trạng thâm hại như vậy.

Tức muốn chết, chẳng phải vừa nãy cô nói là đi cùng gã đàn ông kia tới đây sao. Làm thế nào lại bị rơi vào tình cảnh này, mới nghĩ đến đó thôi cơn giận của hắn đã bùng lên. Khốn kiếp, rõ ràng gã kia sẽ chẳng đem lại hạnh phúc cho cô, vậy mà con người ngu ngốc này vẫn khẳng định không chịu tỉnh ngộ, lần nào cũng tự làm tổn thương chính mình. Vũ Minh không đưa thẳng cô về nhà mà đi thẳng tới bãi sông. Người tài xế nhìn hắn bế cô xuống xe đẩy nghi hoặc, nghĩ rằng hắn đang có ý đồ gì đó tối. Không hiểu sao lúc nào cô cũng khiến hắn rơi vào tình huống khó xử như vậy, chẳng thêm để ý đến ông ta, hắn ôm cô bước xuống triền đê.

Hắn cần phải nói chuyện với cô.

Gió hiu hiu thổi tới, đêm càng mát hơn. Cô cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo lên rất nhiều, hít lấy một hơi rồi cố gắng mở mắt ra. An An biết người bên cạnh mình chính là Tiểu Vũ, đây không phải một giấc mơ, vừa rồi chẳng qua là cô đang tự lừa dối chính bản thân mà thôi. Nhắc đầu khỏi vai hần, cô ngồi thẳng người dậy, buồn bã nhìn về phía sông.

Cô bất đắc dĩ gượng cười, vẫn không quay đầu nhìn hần: “Sao cậu lại ở đó?”

Một lúc lâu sau chưa thấy hần trả lời, cô cũng theo đó mà im lặng.

“Nếu tôi không xuất hiện, cô sẽ ra sao?”, cuối cùng Vũ Minh không kìm được buột miệng hỏi, trong âm thanh mai đây vẫn lộ rõ sự lo lắng.

“Tôi không biết”, cô thành thật trả lời, nhắm tịt mắt lại, thở dài: “Có lẽ tôi đã như cậu nói, một cô gái ngu ngốc, rất ngốc”, khóe miệng khẽ nở nụ cười đau khổ.

Quay mặt An An đối diện với mình, cơn tức giận trong hần dần tan biến, giờ chỉ còn yêu thương: “Cô sao rồi? Rốt cuộc là sao?”. Hần biết bình thường cô sẽ không mềm yếu như thế, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhìn thấy sự thương hại trong mắt hần, trái tim An An nhức nhối, sống mũi cay cay, đừng đối tốt với cô như vậy, cô rất sợ, trái tim như bị xé nát, nhưng làm sao cô có thể nói ra được. Cảm giác phản bội và day dứt trong lòng trở dậy, hần càng tốt bao nhiêu thì cảm giác tội lỗi với Minh Minh càng nhiều bấy nhiêu, nhận thức được điều này khiến cô thấy mình giống như một kẻ trơ tráo.

Vũ Minh lo lắng nhìn cô, đôi mắt kia đang ầng ậng nước, chỉ cần chớp một cái là sẽ trào ra hết.

Đột nhiên, hần khẽ sát lại, đôi môi mềm mại, ấm áp chạm lên mắt cô, đúng lúc đó dòng lệ rơi xuống. Hần không cần biết, chỉ muốn hôn lên khuôn mặt cô gái này, sao lại đau khổ đến vậy? Vì gã kia chăng? Nếu như đúng vậy thì hần có tức giận cũng vô dụng, chỉ có thể ôm chặt cô vào lòng, để xua đi những đau khổ đó.

Bờ môi ấm áp kia lướt từ đôi mắt chậm chậm đến sống mũi, hai má rồi sau đó thấp xuống chạm vào khóe miệng. Lúc hần sắp chạm tới đôi môi An An run rẩy tránh sang một bên. Cứ thế yên lặng, hần không di chuyển nữa, áp chặt vào má cô.

Từ từ buông cô ra, ánh mắt hần u buồn, An An vẫn chưa chấp nhận hần.

Cô biết cảm giác đó của hần, biết rất rõ, đôi mắt kia khiến trái tim cô như bị bóp nghẹt. Xin lỗi, xin lỗi, cô không thốt ra nổi lời này cũng như tiếng yêu thương hần, trái tim thực sự giãy vò đau khổ.

Thật không công bằng, sao cô có thể ích kỷ đón nhận lòng tốt, sự dịu dàng của hần. Tình cảm hần dành cho mình ra sao, cô vẫn biết nhưng không cách nào đáp lại.

Đêm nay, trái tim An An bị chính những nhận định này làm cho sợ hãi, bản thân rõ ràng ở bên Minh Minh nhưng tâm trí lại liên tiếp hiện lên hình ảnh của Tiểu Vũ. Chỉ cần nhìn thấy một cậu thanh niên nào đó, lập tức cô lại nghĩ ngay đến gương mặt hần, chính vì vậy cô phải tự chuốc say, hy vọng có thể mượn rượu để vứt hết những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, nghĩ rằng chỉ cần đến ngày mai tỉnh táo lại, cơn mê sẽ chấm dứt thôi.

Tuy nhiên, rượu chẳng thể làm tê liệt được những suy nghĩ ấy, giây phút nghe thấy giọng hần, trái tim cô đau nhói, gương mặt đó chưa từng bị xóa nhòa, cảm giác quen thuộc tràn qua ý thức của An An như thủy triều cuộn cuộn dâng trào, cô nhớ hần, cảm cực cả đêm thật ra là đang đợi sự xuất hiện của hần. Sự nhận thức này khiến cô xấu hổ tự trách bản thân, điều không thể chịu đựng được nhất cuối cùng cũng xảy ra, cô đã đi quá xa rồi.

Chương 30: Thổ lộ

Lúc này điện thoại đột nhiên vang lên. Cô rút điện thoại ra như một cái máy, quả nhiên là Minh Minh, nên nói với anh thế nào đây, do dự mãi An An mới lên tiếng: “Alô? Alô, em rang ngoài hít thở chút không khí, em...”, chưa kịp nói xong thì anh đã sốt ruột ngắt lời: “Vậy em về trước đi, tối nay anh không về”. Sau đó liền cúp máy, xem ra ở đó anh đang rất vui vẻ, hoàn toàn không hề lo lắng cô có xảy ra chuyện gì không, gọi điện thoại tìm được người rồi coi như chẳng còn điều gì nghiêm trọng. Đó chính là con người của Minh Minh, chàng trai mà cô luôn tin tưởng. Đúng vậy, cô rất ổn, làm sao có chuyện gì chứ? Cúp máy, trái tim cô

cũng bình tĩnh trở lại. vốn dĩ vẫn do dự không biết nên giải thích ra sao chuyện không quay lại chỗ đó, giờ thì xem ra việc này không cần nữa rồi.

Không biết hai người đã nói những gì, nhưng sau khi An An nghe điện thoại xong tâm trạng có vẻ càng xấu đi, nhất định là gã kia đang tìm cô. Hắn ghét bản thân mình như vậy, lần nào cũng xen vào chuyện người khác, không tài nào bỏ được việc lo lắng cho cô. Nhưng điều đó lại không hề làm An An cảm kích, cho đến cuối cùng cô vẫn quay trở về bên cạnh anh ta. Đúng, là do hắn tự mình chuốc lấy phiền phức. Ngã người về sau rồi đứng lên, phải quần, xong xuôi Tiểu Vũ mới đưa tay về phía cô, thăm hỏi: Đưa cô ta về nhà thôi.

Cô quay mặt nhìn cánh tay đang chìa về phía mình, mãi lâu sau, cô mới nắm chặt lấy nó nhưng không chịu đứng dậy, ngược lại kéo mạnh hắn ngồi xuống. Hắn ngạc nhiên nhìn cô: “Tôi đưa cô về”.

“Ở bên tôi, tôi không muốn về.” An An ngược lên nhìn hắn, trong mắt là sự do dự và mong muốn đang đấu tranh vật lộn. Cô không biết hậu quả sau câu nói này là gì, nhưng trái tim lại nói với cô rằng mình muốn làm vậy, vậy thì cứ làm đi.

Hắn không dám tin, từ từ ngồi xuống cạnh cô.

An An liền bỏ tay ra, khum chân lại, bắt chéo tay đặt trên đầu gối rồi tựa đầu lên đó, khiến cơ thể cô nhìn càng gầy hơn. Cô hít một hơi thật dài, cổ trăn trăn lại.

Họ cứ ngồi vậy, im lặng nghe tiếng nước của dòng sông đang chảy, thỉnh thoảng còn có tiếng còi hơi của những con thuyền từ đằng xa vọng lại. “Có phải tôi rất ương bướng?”, cô đột nhiên hỏi một câu khiến hắn không biết nên hiểu thế nào.

Tiểu Vũ không trả lời, im lặng nhìn mặt nước phía trước, chờ cô nói tiếp.

“Chắc là vậy rồi.” Cô cũng không để ý đến sự im lặng của hắn, tự độc thoại: “Tôi luôn cho rằng quyết định của mình rất đúng, bất luận là trong tình yêu với Minh Minh hay là chuyện xa lánh cậu”.

“Tôi và Minh Minh yêu nhau đã sáu năm, anh ấy nhỏ hơn tôi hai tuổi”, cô nói thản nhiên như thể đang kể một câu chuyện về người khác. Hắn cũng im lặng một chút, im lặng.

“Đúng thế, anh ấy cũng già hơn tôi. Dường như tôi luôn thích những người trẻ hơn mình. Khi tôi quen Minh Minh, anh ấy còn là một sinh viên, nửa năm nữa mới tốt nghiệp. Ban đầu tôi không hề nghĩ mình thích đối phương, chỉ cho rằng cả hai là bạn bè tốt của nhau, huống hồ lúc đó chúng tôi không sống cùng thành phố, tôi có công việc của tôi, còn anh ấy lại là con cưng của gia đình”.

Cuối cùng hắn quay sang, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô, ánh mắt đó đang lấp lánh những kỷ niệm.

“Tất cả mọi người khi nghe chuyện chúng tôi sống cùng nhau ai nấy đều lắc đầu, cho rằng tình yêu trên mạng quá viễn vông. Nhưng tôi vẫn ngang bướng, bỏ lại gia đình, cha mẹ, công việc, thậm chí cả người bạn thân nhất của mình. Đến đây một thân một mình trong thành phố xa lạ này.” Đây là lần đầu tiên hắn được nghe câu chuyện về hai người họ.

“Tôi luôn nhắc nhở mình, đừng sợ, nếu như thực lòng yêu thì hãy can đảm đón nhận. Nếu như bản thân đã sẵn sàng cho điều tồi tệ nhất thì có tổn thương nào mà mình không thể chịu được?”, cô cười nhạt, “Tôi cũng sợ hãi, sợ sau khi Minh Minh nhìn thấy con người thật của tôi sẽ thất vọng, sợ rằng anh ấy chỉ vì mê muội nhất thời mà yêu tôi. Nhưng chúng tôi cuối cùng cũng sống với nhau, hơn nữa còn bên nhau sáu năm qua”.

An An ngừng giây lát, khịt khịt mũi, cố không để cho nỗi đau đón theo nước mắt trào ra. Hắn không dám đưa tay qua, chỉ biết si ngốc ngắm gương mặt cô, “Đúng vậy, sáu năm, hơn những gì tôi mong đợi rất nhiều. Tôi luôn nghĩ nếu như anh ấy không yêu tôi, thì một hai năm chúng tôi sẽ chia tay, nhưng cho đến lúc này cả hai vẫn đang sống cùng nhau”.

“Tôi biết anh ấy đối với tôi rất tốt, cho dù bạn bè xung quanh đều nói tôi đã cho đi nhiều hơn, vì anh ấy mà bỏ lại gia đình, bạn bè để đến một thành phố xa lạ, phải thích nghi với môi trường mới. Hơn nữa họ còn nói tôi yêu anh ấy nhiều hơn anh ấy yêu tôi. Nhưng họ đâu phải là tôi, làm sao họ biết được trái tim tôi đang nghĩ gì?” Cô bướng bỉnh không để nước mắt chảy xuống, cố kiên cường nuốt ngược vào trong.

“Tôi đã đạt được thứ hạnh phúc mà tôi không nên có, thì tại sao tôi phải oán trách? Tại sao còn không biết hài lòng?” Cô tự giễu cợt mình nói: “Minh Minh luôn nói tôi xấu xí, đúng thế, tôi chẳng phải quốc sắc thiên hương, thì dựa vào tài cán gì có một anh chàng điển trai như vậy yêu mến”, nói xong An An quay mặt sang nhìn hần, khẽ cười.

“Gia đình Minh Minh cũng phản đối, họ luôn muốn con trai mình phải tìm một cô gái vừa trẻ lại vừa đẹp, chí ít thì cũng là người trong vùng, do đó lúc họ gặp tôi, sự thất vọng của họ tôi đều biết. Tuy nhiên Minh Minh yêu tôi nên trước mặt anh ấy, họ không dám phản đối, nhưng thực chất từ đáy lòng họ chẳng hề chào đón tôi. Vì vậy chúng tôi đã ynchau đến sáu năm rồi mà vẫn chưa kết hôn, mẹ anh ấy cứ viện cớ rằng cả hai còn quá trẻ, không cần gấp gáp.”

Nhẹ nhàng ôm An An vào lòng, hần có thể đọc được nỗi buồn và sự mệt mỏi trong cô.

“Mà Minh Minh cứ như một cậu bé mãi không chịu lớn, chơi từ năm hai mươi hai tuổi đến khi hai mươi sáu tuổi, trái tim anh ấy vẫn không quyết định được. Mặc dù chúng tôi có cãi cọ, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện chia tay, lần nào tôi cũng là người thỏa hiệp, chấp nhận anh ấy và tiếp tục sống như vậy. Tôi luôn nghĩ, có lẽ đợi anh ấy trưởng thành hơn một chút thì mọi thứ sẽ ổn.” Giọng cô yếu ớt, buồn bã, có thể đoán hết tâm can để thổ lộ với người khác, bỗng nhiên An An cũng thấy lòng mình nhẹ hơn rất nhiều.

Cánh tay hần siết chặt hơn, hóa ra trông cô kiên cường cứng cỏi là vậy nhưng nội tâm lại đầy những lo lắng và mềm yếu. “Tôi không như anh ta”, hần khẳng định.

Cô ở trong lòng hần cười khẽ, sự rung động đó như đánh thẳng vào trái tim Tiểu Vũ.

“Tôi nhìn cậu liền nhớ ngay tới Minh Minh của thuở ban đầu. Trẻ trung và đầy tương lai”, cô ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào mắt Vũ Minh, giọng đầy chua chát: “Tôi đã ném qua sự chuáxót đau khổ khi yêu một chàng trai ít tuổi hơn mình rồi, cậu bảo tôi làm thế nào để chấp nhận tình yêu của cậu đây? Tôi hy vọng cậu sẽ có một tương lai tươi sáng, đừng để bị trói buộc bởi sự mê muội trước mắt, con đường của cậu còn rất dài, tôi không đáng đâu”.

Hần rút cuộc cũng đã hiểu ra, cô luôn khước từ hần chẳng qua bởi vì cô đã trải qua nhiều cay đắng khi yêu một người kém tuổi. Nhất định cô cho rằng hần chính là một Minh Minh thứ hai, rồi cũng sẽ phải nhận lấy sự căm ghét và ruồng bỏ của gia đình hần.

Chương 31: Kiên định

Nếu tôi nói, tôi không như anh ta, cô sẽ chấp nhận phải ‘không?’, hần nhìn thẳng vào cô, cái nhìn bình tĩnh như thể muốn xuyên thấu tâm can An An.

Cô xúc động nhìn Vũ Minh, nhưng trong mắt tràn ngập sự thiếu tin tưởng. Cô nhẹ nhàng vuốt gương mặt hần, “Cậu nhất định sẽ g

ặp được một người con gái tốt”. Khóe miệng run run, cô không muốn nói nhưng cuối cùng nó cũng tự thốt ra. Trái tim gần như vỡ vụn, cô biết, hần là người tốt, bằng không sao trái tim cô lại dễ dàng bị cuốn đi nhanh đến vậy. Nhưng tia ý chí cuối cùng sót lại nói với cô rằng, bản thân mình không đáp ứng được những điều hần muốn, dù cho bây giờ đau khổ chẳng nữa thì có lẽ đây là điều tốt nhất cho Tiểu Vũ.

“Cô không phải là tôi, làm sao cô có thể khẳng định điều đó?”, hần giữ chặt gương mặt An An, nghiêm túc chất vấn.

Cô cười: “Bởi vì tôi hy vọng cậu gặp được những điều tốt đẹp. Mà không phải là tôi”. Hần giận dữ túm lấy vai An An, mãnh liệt như muốn vò nát cô, gào lên: “Tôi chỉ muốn cô, chỉ muốn cô, những thứ khác tôi không cần. Gia đình anh ta phản đối, vậy cô nên tránh xa anh ta thì tốt hơn, sao phải để họ coi thường như thế. Tôi đã từng nói, người đàn ông đó vốn không hợp với cô, lại không biết quý trọng những gì đang có”.

Thấy cô buồn rầu không lên tiếng, Tiểu Vũ đành nén cơn giận dữ lại. Buông vai cô ra, hần châm điếu thuốc, rít lấy rít để, cuối cùng mới bình tĩnh lại: “Cô hoàn toàn không phải locha mẹ tôi có thích cô hay không, bởi vì họ căn bản không thêm quan tâm gì đến tôi”, cô ngạc nhiên nhìn hần.

Trước giờ hần chưa từng nhắc qua về gia đình mình với bất kỳ ai. “Họ đều là những người ích kỷ”, âm thanh phát ra đầy oán hận, không có chút nào là yêu thương, “Họ chỉ nghĩ đến kiếm tiền, từ lâu hai người đó đã ly

thân, nhưng vì còn quyền lợi trong kinh doanh nên mới tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân. Từ khi còn rất nhỏ, tôi đã thấy họ dẫn tình nhân về nhà rồi, ai cũng có cuộc sống riêng của mình”, hắn nhìn thấy sự đồng cảm trong mắt cô, lòng chợt ấm áp hơn.

“Tôi không may lại nhận được tất cả những gen hoàn hảo nhất của họ, nhưng chính vì vậy mà họ không ưa tôi. Bởi vì mỗi lần nhìn thấy đứa con này, giống như nhìn thấy hình ảnh của người kia, sự căm ghét cuối cùng lại đổ lên người tôi. Không bao giờ trao chon nhau những cái ôm, sau này tôi mới hiểu, cái gia đình đó đã mục nát rồi, họ không ly hôn không phải là vì còn có đứa con này, mà là vì công việc làm ăn quá lớn nên phải duy trì thôi.”

An An nắm chặt lấy tay của hắn, đêm nay rất mát, vậy mà bàn tay hắn vẫn đổ mồ hôi, quang ký ức này đối với Vũ Minh mà nói giống như một sự tra tấn.

“Tôi rời khỏi gia đình từ rất sớm, hồi trung học tôi đã ở trường nội trú, gần như cả năm không về nhà, đơn giản bởi vì không muốn nhìn thấy mặt hai người đó. Họ rất thoải mái trong chuyện tiền bạc, do đó lúc nào cần tiền tôi mới gọi về, cũng không muốn phí thời gian suy nghĩ làm gì nữa.” Trong mắt hắn càng ngày càng lộ rõ sự khinh bỉ ghê gớm.

“Còn những cô gái có chút nhan sắc kia, sau khi trở nên thân thiết thì chỉ muốn người khác phải thuận theo họ, chăm sóc họ. Tôi rất ghét loại con gái đó, ngực to não bé. Thà rằng thích người như cô, ngốc nghếch chẳng có yêu cầu gì nhưng biết chăm sóc người khác còn hơn.” An An khẽ cười, con gái bây giờ rất hay làm nũng, chẳng trách Tiểu Vũ lại thích những người lớn tuổi hơn.

“Mỗi tháng họ đều chuyển tiền vào thẻ cho tôi, thêm nữa tham gia đua xe cũng có thưởng”, miệng hắn nhếch lên, “Tôi tin là mình có thể nuôi được cô, hơn nữa giờ tôi đã có công việc mới rồi”.

Hắn nói rất nghiêm túc, giống như đã lên kế hoạch hết sức chu đáo.

Cô ngó người, thần nhiên bật cười, thật ra Tiểu Vũ rất đáng yêu, vẫn còn ngây ngô, nhưng đến hôm nay cô mới biết, trái tim hắn ẩn chứa quá nhiều khoảng tối, cho nên mới khao khát yêu thương đến vậy.

“Tôi có rất nhiều tật xấu”, đột nhiên An An muốn trêu chọc hắn, cả đêm nay đến lúc này mới cảm thấy tâm trạng thoải mái nhất. “Cô đúng là ngốc nghếch, tôi chắc chắn cũng thế”, hắn cười giấu cợt cô.

Cô trừng mắt nhìn hắn, nhưng trong lòng cảm thấy vui vui.

Nghe hắn tâm sự nhiều chuyện thế này, An An dần dần hiểu rõ hơn, tuy nhiên con đường sau này, không ai có thể tự lựa chọn, chỉ ít bây giờ trái tim cô đã chấp nhận hắn, nhưng nhất thời cô chưa muốn cho hắn biết. Hiện thực vẫn là hiện thực, vẫn còn rất nhiều điều chưa xác định. Thôi thì giữ tất cả những điều này lại để ngày mai vậy.

“Cậu có việc mới rồi à? Làm gì thế?”, An An tò mò hỏi.

Hắn thấy tâm trạng cô khá lên cũng cảm thấy có chút an ủi, không biết sau đêm nay mối quan hệ của họ có tiến gần hơn không.

“Đúng vậy, hai ngày trước khi hoàn tất thủ tục tốt nghiệp. Công ty này đã chấp nhận rồi, làm về lĩnh vực thiết bị truyền thông, chỉ cần đợi làm xong giấy tờ là đến báo cáo thôi.” Cô hơi lo lắng, nghe hắn nói vậy là hình như phải đi chỗ khác làm. “Yên tâm, ở đây cũng có chi nhánh của công ty”, hắn như nhìn thấu được trái tim cô, An An ngại ngùng đỏ mặt, “Nhưng trước khi có thể đảm nhận công việc chính thức phải đi tập huấn ở tổng công ty hai tuần”.

11. Chương 11

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 11

Cô có chút tiếc nuối khi nghĩ tới việc hấn rời khỏi đây đến nửa tháng, nhưng vẫn nở nụ cười chúc: “Tốt quá, cố gắng làm việc. Cậu nhất định sẽ làm rất tốt”.

Nhận lấy lời chúc đó, hấn nhẹ nhàng ôm lấy cô, “Tôi biết, tôi luôn rất giỏi. Tôi hy vọng, cô có thể nghe theo tiếng nói từ trái tim mình, không phải tự lừa dối bản thân”.

Tiểu Vũ, cậu đúng là một cậu nhóc đặc biệt, trái tim cô âm thầm nhắc nhở.

Đêm đó, họ ngồi nói chuyện ở bờ sông đến mười hai giờ hấn mới đưa cô về.

Chương 32: Không nghỉ ngơi

Sáng ngày hôm sau, An Anra khỏi nhà đi làm mà Minh ^-Minh vẫn chưa về. Cô thầm thở dài, chẳng phải đã sớm quen rồi sao? Lần nào anh cũng ham chơi bỏ mặc cô một mình, đến hai ba ngày sau mới về.

Công việc tiến triển bình thường, mấy cô gái trong công ty vẫn chưa chịu buông tha Tiểu Vũ, lần nào cũng tìm lý do để dò la tin tức của hấn. Có lẽ cô gái nào cũng muốn chàng trai của mình chỉ chú ý đến mỗi cô, nhưng chính vì thế lại khiến bản thân như đang mang một khoản nợ lớn, mặc dù nó là một thứ ràng buộc đầy ngọt ngào.

Cố gắng xua đi những suy nghĩ lung tung trong đầu, An An tập trung chuẩn bị bài báo cáo cho cuộc họp thường kỳ hôm nay.

Công ty có thêm dự án mới, hôm qua xem trên email, phòng kinh doanh vừa ký được một hợp đồng lớn, nếu không nhầm thì hôm nay sẽ bàn luận về dự án này.

Thì ra lần này dự án triển khai ở tỉnh khác, cần một nhóm đặc biệt để thử vận hành thiết bị cho khách hàng xem, đây là hợp đồng bạc triệu nên công ty rất coi trọng, trong hợp đồng ký kết ngoài hỗ trợ về máy móc kỹ thuật còn cung cấp một số mô hình tiên tiến của công ty. Cho nên, ngoài việc cử thành phần ưu tú nhất của phòng tiếp thị và kỹ thuật thì giám đốc còn đặc biệt đề cử cô làm trợ lý, để tối ưu hóa và đào tạo phương thức quản lý cho đối tác.

CEO hết sức chăm chú lắng nghe chi tiết đàm phán của bản hợp đồng, sau đó sắp xếp công việc cho các bộ phận, còn nhấn mạnh thêm lần này giám đốc bên đối tác đánh giá cao phương thức điều hành của công ty, hết lời khen ngợi, nên mọi người cần dốc toàn tâm toàn lực cho dự án này.

Kế hoạch thực hiện từ tuần sau, bắt đầu ở Đại Liên, đặc biệt nhóm đi công tác phải ở đó từ một đến hai tuần, nhưng chủ yếu là nhân viên kinh doanh và kỹ thuật, cô chỉ chịu trách nhiệm huấn luyện nên có lẽ ở lại chừng một tuần.

Cuộc họp giải tán, An An vội lao vào chuẩn bị cho công việc. Thời gian quá gấp, chỉ có ba ngày để làm tài liệu tập huấn, cô sắp xếp một người thay thế khi cô vắng mặt, tạm thời Nhạc Vân sẽ gánh vác tất cả mọi chuyện ở phòng nhân sự. Nếu như có việc gì đặc biệt thì liên hệ trực tiếp với cô.

Cô nghiên cứu tỉ mỉ thông tin của khách hàng, sau đó gửi cho bộ phận kinh doanh một bản, trong đó đã phân nào định hình được một vài ý tưởng. Sau đó lập tức mở tài liệu quản lý của công ty chọn ra một vài nội dung đào tạo phù hợp, lập ra một khung đề mục lớn, rồi lên mạng tìm kiếm những đề án huấn luyện mới nhất gần đây để viết đề cương bài giảng, chọn trò chơi nhỏ phù hợp trong quá trình đào tạo.

Một ngày bận rộn qua đi, công việc căng thẳng khiến cô không còn thời gian để nghĩ đến những chuyện khác, đồng thời cũng bớt đi được không ít ưu phiền trong lòng.

Buổi tối cô vừa vào nhà liền phát hiện điện trong phòng ngủ đang sáng. An An treo túi lên giá quần áo, đẩy cửa bước vào phòng, Minh Minh đang chìm sâu trong giấc ngủ, điều hòa và nhạc đều vận rất lớn. m thanh mặc dù ồn ào nhưng không hề ảnh hưởng đến anh, nhất định là đã thức trắng đêm qua.

Cô bước tới, vặn nhỏ âm lượng rồi đi ra chuẩn bị bữa tối, thường thì chỉ một tháng một lần Minh Minh mới về nhà, n hôm nay cô muốn nấu một bữa thật ngon lành cho hai người.

“Mama, về rồi à.” Giọng anh bỗng vang lên ngay đằng sau, Minh Minh đang bám vào cánh cửa nhà bếp, mặt vẫn còn ngái ngủ. Cô mỉm cười nhìn anh: “Đi tắm đi, một lát nữa là xong”.

Anh gật đầu, ngáp một cái rồi bước vào phòng tắm.

Nhìn theo bóng anh, lòng An An nặng trĩu, liệu anh có hỏi tới qua cô đi đâu không?

Đến lúc Minh Minh rời khỏi nhà tắm thì cô đã nấu xong. Tóc anh ướt nước nhỏ từng giọt một, mình trần ngồi xuống bàn đối diện với cô. An An lấy cơm cho anh rồi mới ngồi xuống.

Cô lặng lẽ ăn, quan tâm hỏi: “Hôm qua anh không ngủ hả?”.

Minh Minh gật đầu: “Ừm, đều do bọn Bình Bình cả, lúc sau còn thêm mấy người nữa, chơi tới chơi lui đến tận sáng. Mệt chết được”. Cô gấp đồ ăn cho anh sau đó lại cúi xuống tiếp tục ăn. “Đúng rồi, tới qua sao em lần về trước vậy? Không nói câu nào đã chạy rồi?”, anh hỏi.

“Em thấy khó chịu nên về trước.” Cô ngước lên, bình thản nói, không hề nhìn vào mắt anh. “Vậy sao không cầm túi theo? Sáng nay may có Bình Bình nhắc không thì suýt chút nữa anh cũng quên”, Minh Minh tò mò hỏi.

“À, em có gọi điện nhưng anh không bắt máy.” Cô nhìn anh, bình tĩnh nói: “Túi của em để ngay bên cạnh, em nghĩ là anh thế nào cũng cầm về hộ”. Anh gật đầu, không nghi ngờ gì: “Ừ, sáng đó mới thấy cuộc gọi của em, chẳng phải anh đã gọi lại cho em rồi à?”. An An rầu rĩ ậm ờ một tiếng. Anh cũng chỉ có hỏi đến vậy, cần gì quan tâm cô đi đâu.

“Khi nào anh bắt đầu họp?”, bởi mỗi lần anh về nhà đều là vì phải tham dự cuộc họp của công ty.

“Ngày mai, chủ nhật tuần này cũng phải đi làm, sếp muốn kiểm tra công việc của bọn anh ở đó.”

“Ngày mai? Thứ năm?”, công nhân hỏi.

“Ừ, vì vậy lần này chỉ ở chơi được một hai ngày đã phải đi rồi.” Anh cũng chán nản nói, nhưng không phải là vì công việc mà là thời gian được ở lại quá ít.

“Lần này em cũng đi công tác”, An An nói.

“Vậy hả? Đi đâu?”, anh khựng lại nhìn cô, vì rất ít khi cô phải đi công tác.

“Đi Đại Liên, công ty nhận một dự án mới, phải đến đó huấn luyện.”

“Ồ, công ty em lần này kiếm được hợp đồng lớn à? Khi nào em đi”, anh trêu cô.

“Vâng, vì vậy mới phải cố gắng, dốc toàn lực thực hiện. Giám đốc đã ra lệnh rồi, lần này phải làm cho thật tốt. Thứ hai tuần sau em đi, dự định khoảng một tuần”, cô cười nhạt trả lời.

Thời gian khít, anh đi chủ nhật, thì thứ hai cô tới Đại Liên. Minh Minh không ý kiến gì: “Cũng tốt, dù sao mấy ngày này anh rất bận, em cứ làm việc của em đi, anh để máy tính ở nhà cho em dùng”.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, chẳng dă động gì mấy đến việc tới qua cô về trước. Trái tim An An vì vậy càng nặng trĩu hơn, anh đúng là chẳng quan tâm đến chuyện có cô ở bên cạnh hay không. Chỉ là do cô suy nghĩ vớ vẩn, còn mong chờ anh sẽ chất vấn tại sao bỏ đi trước, cô sẽ giải thích một chút nếu như anh có trách móc mình. Tuy nhiên, chẳng có gì xảy ra cả, ngay cả sự nghi ngờ cũng không. Mọi quan hệ của họ là vậy, mỗi người có một cuộc sống riêng, chỉ cần không làm phiền đối phương, thì mọi chuyện đều ổn.

Sự áy náy day dứt của bản thân có phải quá dư thừa rồi không? Cô chán nản cùng cực.

Chương 33: Chuẩn bị

Cuộc sống của họ vẫn như thường lệ. Buổi sáng, điện thoại của Tiểu Vũ gọi tới Minh Minh hoàn toàn không nghi ngờ, vẫn cho rằng đây là điện thoại của đồng nghiệp, do trước đây cũng thường có người của công ty gọi điện đến đánh thức cô dậy. Hơn nữa mỗi ngày lúc đi làm anh vẫn còn đang ngủ, công ty của Minh Minh chín giờ mới họp nên có thể đến muộn một chút.

Mấy ngày nay vì dự án kia mà cô thường phải ở lại công ty đến tận tám chín giờ tối. An An không hề thấy mệt, ngược lại còn hy vọng sự bận rộn này sẽ khiến bản thân có thể quên đi những chuyện khác.

Tuy nhiên, sự quan tâm của Tiểu Vũ không vì vậy mà gián đoạn. Cô cùng Tiểu Vân vừa ăn xong họp, đang tiếp tục soạn thảo các phần tiếp theo của chương trình huấn luyện thì điện thoại của hân gọi đến, cô khẽ cười cầm điện thoại đi ra khỏi phòng, “A lô”.

“Ăn cơm chưa?”, giọng hân hoan vẫn ấm áp như vậy. “Ăn rồi”, cô dùng tay vẽ lên tấm cửa kính, dưới kia dòng xe cộ như mắc cửi tạo thành một chuỗi ánh sáng lấp lánh, nó chẳng khác gì cuộc sống này, lúc nào cũng bận rộn, hối hả đến ngột thở.

“Sao mấy ngày nay đều tăng ca vậy?”, Vũ Minh phát hiện ra hai ngày nay cô đều ăn cơm rất muộn, lúc đầu còn nghĩ rằng do anh chàng kia trở về nên phải chăm sóc cho gã, hẳn không muốn hỏi nhiều. Nhưng sau đó cũng vì chuyện ăn uống thất thường này mà hẳn khó có thể gặp được cô.

“À, tuần sau phải đi công tác, công ty nhận được một dự án lớn”, cô cười nói.

“Cô mà còn phải đi công tác sao? Đi đâu?”, hẳn không tin liền hỏi: “Cô đâu phải là nhân viên kinh doanh”.

“Lần này là đi đào tạo cho đối tác ở Đại Liên, đi một tuần”, nhìn gương mặt mình phản chiếu trong gương, An An khẽ cười, cảm giác như thể hẳn đang đứng ngay trước mặt vậy. Có người quan tâm thật tuyệt.

Đầu dây bên kia đột ngột im lặng, “Còn đó không?”, cô ngạc nhiên dò hỏi.

“Ừm, còn.” Hẳn dường như có tâm sự, “À, khi nào đi?”. “Thứ hai, vé đã đặt rồi, một tuần không thể gặp nhau, nếu nhớ chị thì lúc về sẽ có quà cho cậu”, cô mỉm cười đưa tay vẽ lên cửa sổ.

“Anh ta cũng biết chứ?”, hẳn ngập ngừng hỏi, cô biết là hẳn đang muốn nói đến Minh Minh, cô thấy mình gật đầu trong gương: “Nói với anh ấy rồi, chủ nhật này Minh Minh họp xong cũng phải đi”.

“Vậy chú ý sức khỏe, tôi không đi tiễn được”, hẳn dặn dò rồi cúp máy.

Tách ra đi, ba người đều có những con đường riêng của mình, tách ra có lẽ sẽ tốt hơn. Cô thầm thì với cái bóng của mình, sau đó bước vào phòng, tiếp tục giải quyết công việc.

Về văn phòng thấy Tiểu Vân vẫn còn ở đó, đặt tài liệu xuống, cô đi tới bàn giao công việc: “Tiểu Vân, tuần tới vẫn có người tới phỏng vấn, em sắp xếp lại danh sách một chút, thứ hai thông báo cho họ đến đây. Còn nữa, hai ngày trước bộ phận kinh doanh nói cần thêm hai nhân viên, em lên mạng đăng thông tin, rằng bộ phận chăm sóc khách hàng chưa hài lòng lắm với cuộc phỏng vấn lần trước, tiếp tục tuyển dụng nhé”. Cô trở lại bàn, mở ngăn kéo lấy ra mấy con dấu và một chùm chìa khóa: “Tiểu Vân giữ mấy cái này nhé, tài liệu em đều biết để đâu rồi đó. Đúng rồi, nhớ công bố kết quả thi của lần huấn luyện trước, hôm nay giám đốc có nhắc đến. Đừng quên đấy”, cô nhấn mạnh. An An sao chép những tài liệu có liên quan vào máy tính xách tay, sau đó gửi thêm một bản qua email cho mình. Kiểm tra lại giấy tờ, sắp xếp thứ tự tài liệu cất vào túi, tất cả đều chuẩn bị ổn thỏa xong, cô mới an tâm thở phào nhẹ nhõm. Mọi thứ đều để sẵn ở đó ngày mai chỉ việc lên công ty lấy rồi đi cùng mọi người ra sân bay.

Hôm nay, cuộc họp của công ty Minh Minh cũng vừa kết thúc, hai người hẹn nhau đi mua một ít đồ du lịch cho cô.

Đang lúc ở Wal-Mart chọn đồ thì điện thoại của Minh Minh reo lên. Anh đi ra chỗ khác bắt máy, chắc có lẽ lại có cuộc vui nào rồi. Haizz, cô không nói gì tiếp tục chọn đồ nhu yếu phẩm hàng ngày, tiện thể mua luôn một ít để ở nhà.

Anh tắt máy đi tới, cố làm ra vẻ tự nhiên nói: “Mama, hôm nay Phó Dương lại gọi đi chơi”, thấy An An không trả lời biết là cô không vui, anh vội thêm vào: “Ngày mai anh sẽ đưa em đi ăn, xong anh mới về công ty”. Nói xong còn ôm eo cô, hôn nhẹ lên má an ủi: “Phải đi ăn trước đã, không thì cún ngọc sẽ lại buồn”. Miễn cưỡng nở một nụ cười, cô còn có thể yêu cầu anh điều gì đây? Đã từ lâu cô chẳng trông đợi vào điều đó nữa rồi.

Minh Minh đưa cô đến quán Hàn Kim Cung ăn đồ nướng, vừa ăn vừa chọc để cô vui. Nhưng nghĩ đến chuyện ngày mai đi công tác mà anh vẫn không quan tâm đến cô, trong lòng An An khó tránh khỏi có chút lạc lõng. Nếu là Tiểu Vũ thì... tự nhiên lại mang hai người ra so sánh rồi nghiêng hẳn về một phía.

Trong lúc ăn, điện thoại của anh lại reo lên, xem chừng có vẻ mấy người bạn kia đang thúc giục. Minh Minh bối rối phân nản: “Haizz, Phó Dương thật là, lại rủ đi chơi, không đến mailà hết được chơi rồi”. Phó Dương là giám đốc kinh doanh, cũng là ông chủ của anh, đã ba mươi mấy tuổi rồi nhưng rất ham chơi, suốt ngày lôi kéo người khác đi nhậu nhẹt. Nhìn anh có vẻ phân nản, nhưng cô biết thể nào anh cũng đi, giống hệt như mọi lần. Ăn xong, Minh Minh gọi một chiếc taxi rồi vội vàng rời khỏi quán ăn.

Ngồi trong taxi nhìn dòng xe ngược xuôi ngoài cửa sổ, đột nhiên cô thấy nhớ Tiểu Vũ, từ sau cuộc điện thoại hôm đó, hân đường như mất tích, hai ngày nay không gọi điện, cũng không xuất hiện. Chẳng phải là mới nói tạm thời tách ra một thời gian sao, bây giờ phải bắt đầu thích nghi thôi.

Chương 34: Xa nhà

Thứ hai, hôm nay phải tạm thời rời xa thành phố này.

Minh Minh đã đi từ sáng sớm trong lúc cô còn đang ngủ say, trước khi ra khỏi cửa anh còn nhẹ nhàng hôn cô một cái. Hôm nay không nghe thấy tiếng chuông điện thoại quen thuộc, cô phải chờ đồng hồ báo thức mới dậy được. Xách túi lên, trước khi mở cửa An An còn quay lại nhìn một lượt khắp căn phòng, để đảm bảo tất cả cửa sổ đã được khóa, các phích cắm đều rút khỏi ổ. Chẳng qua chỉ đi công tác hơn một tuần, nhưng trong nhà không có ai nên phải chú ý an toàn hơn.

Đến công ty, đồng nghiệp đã có mặt đầy đủ. Mọi người điểm danh, sắp xếp hành lý, kiểm tra giấy tờ. Sau khi chắc chắn mọi thứ đều ổn thỏa, họ bắt đầu xuất phát.

Đứng ở phòng chờ, cô tập hợp vé máy bay và chứng minh thư của mọi người để đi làm thủ tục. Sau đó cầm bảng danh sách kiểm tra một lần nữa, lúc này mới phát hiện, mình là cô gái duy nhất trong đoàn. Cũng chẳng sao, cô chỉ đi công tác chứ có phải đi du lịch đâu, đúng không?

Sau khi hoàn thành thủ tục An An đưa thẻ lên máy bay cho các nhóm trưởng rồi ngồi xuống ghế đợi, lấy máy ảnh ra chụp sân bay, thầm đoán xem chút nữa sẽ ngồi máy bay nào.

Đang lúc cầm máy chụp lung tung thì điện thoại có tin nhắn. Hóa ra của Tiểu Vũ, cô vội mở máy đọc: “Trên độ cao ba mươi ngàn mét nếu nhớ tôi sẽ có tâm trạng thế nào nhỉ? Lúc nào xuống máy bay hãy nói tôi biết”. Cô phì cười, cậu nhóc thật đáng yêu, bảo cô quên thế nào được, vẫn khỏe chứ? Có phải cũng chuẩn bị tham gia đợt đào tạo dành cho nhân viên mới? Sự lo lắng mấy ngày hôm nay của An An đã được thay thế bằng tâm trạng vui vẻ.

Nghe loa báo ra khỏi cửa khởi hành, cô hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, nở nụ cười tươi tắn, bước nhanh lên máy bay. Xuất phát thôi, chuyến hành trình Đại Liên.

Cô ngồi ngay sát cửa sổ, nhìn những tầng mây ngoài kia, trong đầu lại suy nghĩ mông lung, Đại Liên với thành phố này có giống nhau không? Món ăn có ngon không? Thời tiết ra sao? Cô đều không biết, vì trước giờ cô chưa từng đi qua nơi này. Nhưng có một điều cô biết, ở nơi đó không có người cô muốn gặp. Đeo kính râm lên, dựa vào thành ghế, hơi nghiêng đầu sang một bên, người khác đều nghĩ An An đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nơi đây là độ cao ba mươi ngàn mét sao? An An ngẩn ngơ nghĩ đến lời hân nói. Cô cười, chắc chắn vậy, bởi vì đó là lời hân nói mà.

Nhớ lại quãng thời gian quen biết hân, cô dường như không hiểu gì về hân. Hồi tưởng lại từ lần từ chối ban đầu, tiếp đó là thời gian cố tình giữ khoảng cách đến hiện tại. Ngoài ra hân còn thích gì nữa? Trước giờ cô chưa từng thấy hân chơi cái gì khác. Àngi cũng để cô chọn, ngay cả đồ uống cũng chọn thứ giống cô.

An An nhớ lại, có lần hân bú bình muốn gọi Yakult cho cô, cô không muốn uống, nhưng hân vẫn cứ đòi gọi, cô rất ngạc nhiên, sao hân cứ phải gọi cái đó. Kết quả, lúc ăn cơm cô hỏi thẳng. Không ngờ rằng hân nói, lần đầu tiên lúc cô mua nước ở tiệm, cô uống Yakult, còn gọi cho Minh Minh Coca. Cô giật mình, hét lên kinh ngạc: “Lúc nào?”, vì cô chẳng nhớ gì cả.

Vũ Minh không thèm để ý, bực tức nói: “Chẳng phải cô còn đòi cho anh ta chai lạnh sao?”, nói xong trừng mắt nhìn cô, hân đang giận dữ. Chuyện này lâu quá rồi, ai nhớ nổi chứ, nhưng nhìn hân tỏ thái độ như vậy, quả thật cô rất muốn véo mặt hân. Bây giờ nhớ lại, An An vẫn không nhịn được cười. Cô không hề biết từ lúc nào Vũ Minh đã chú ý đến mình, còn ấn tượng của cô đối với hân chính là cái lần đầu tiên cô lúng túng đứng trước mặt hân. Chỉ nhớ là lúc đó cô đứng như tượng, hoàn toàn không để ý đến hân, nhờ hân giúp thì hân lại né đi chỗ khác. Cô còn nghĩ là Tiểu Vũ ghét mình.

Vì vậy sau khi cô nghe xong lời thú nhận của hân, An An hoàn toàn choáng váng, cảm giác như bị trêu chọc nhiều hơn là ngạc nhiên, hơn nữa sự nghi ngờ vốn có của bản thân khiến cô không thể thực sự xem xét mức độ chân thành của hân. Nhưng càng gặp gỡ nhiều, cô càng nhận ra bên ngoài vẻ lạnh lùng đầy là sự nồng nhiệt, dần dần An An như bị hấp dẫn, muốn tìm hiểu xem con người này tại sao lại có sự mâu thuẫn ấy.

Tiểu Vũ không thích thân thiết với người khác, cũng không quen bộc lộ con người thật của mình ra ngoài. Cô hiếm thấy hắn mỉm cười với người ngoài, lúc nào cũng lạnh lùng, không hiểu còn cho rằng hắn thích làm ra vẻ. Nhưng chính vì thế càng dễ bị cuốn hút bởi điều đó, rồi từ đấy hiểu hắn hơn và quan tâm đến hắn một cách chân thành.

Suốt chặng đường đi, ký ức vui vẻ về hắn cứ hiện ra. Trái tim An An càng ngày càng rõ, hình bóng gia đình trở nên quan trọng với mình biết nhường nào, bất luận sau này ra sao, cô đều rất biết ơn hắn vì đã cho cô cảm giác được yêu thương là như thế nào.

Cuối cùng, máy bay cũng hạ cánh. Bước ra khỏi sân bay nhìn thành phố hoa lệ nhưng đầy lạ lẫm này, tâm trạng cô mang cả lo âu và chờ đợi.

Đi hoàn thành công việc thật tốt nào, cho dù không chung một khoảng trời nhưng vẫn có thể dựa vào nỗi nhớ để mỉm cười.

Chương 35: Xã giao

Ngồi trên xe do bên đối tác cử đến đón, An An mới lấy

điện thoại ra, do dự có nên nhắn tin cho hắn không. Lấy can đảm, cô thầm nhủ không thể nuốt lời được: “Hôm nay mới phát hiện ba mươi ngàn mét cũng không cao lắm, bởi vì có cậu tiểu quý này đang dõi theo tôi”. Mặc dù miệng vẫn phàn nàn, nhưng trong lòng thấy ấm áp vô cùng, khóe miệng cô khẽ nhếch lên.

“An An, vừa báo cáo bạn trai à”, nhân viên kinh doanh Tổng Bộ ngồi kế bên nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của cô, không nén được trêu chọc.

An An sững người, ngượng ngùng cười không trả lời. Phải rồi, chỉ cần nghĩ tới Tiểu Vũ là Minh Minh như bị quên lãng. Trái tim cô thất lại, chẳng phải đã rời xa rồi sao, vậy thì tạm thời cứ quên đi.

Khách hàng ở Đại Liên xem ra quy mô cũng nhỏ. Người được phụ trách tiếp đón mang họ Đồng, mọi người đều gọi ông là Đồng chủ nhiệm, một người đàn ông trên bốn mươi tuổi, nét mặt lúc nào cũng tươi cười, rất nhiệt tình. Đồng chủ nhiệm sắp xếp cho họ nghỉ ở khách sạn Hải Cảnh, và vì chỉ có mình cô là nữ nên được ở hẳn một phòng riêng. Đồng chủ nhiệm bảo mọi người về phòng nghỉ ngơi trước, mười hai giờ sẽ mời họ đi dùng cơm.

Bước vào phòng, toàn thân như thả lỏng, cô đóng cửa, bỏ túi xách lên bàn, bước tới kéo rèm cửa sổ. Từ tầng năm phóng tầm mắt ra xa, phía trước là biển cả mênh mông, xanh ngắt, lấp lánh ánh mặt trời, trông vô cùng mỹ lệ. Họ rất tế nhị, đặc biệt sắp xếp cho cô căn phòng nhìn ra biển. Phía dưới, bên ngoài khách sạn là một cái sân lớn, rất nhiều xe ô tô đỗ ở đấy, đi ra một chút nữa là đường cái. Hơn nữa mấy tòa nhà phía đối diện đều không cao nên hoàn toàn không chắn tầm nhìn, có thể thấy cả con đường và biển cả ở tí tắp đằng xa.

Tưởng tượng việc tỉnh dậy đón ánh bình minh từ trong căn phòng gần biển này, cảm giác nhất định vô cùng tuyệt.

Treo quần áo vào tủ, sắp xếp đồ dùng vệ sinh xong xuôi, cô rút điện thoại ra, thắc mắc lẽ nào hắn chưa nhận được tin nhắn ư? Nhưng An An vẫn do dự, quyết định không gửi nữa. Một tuần sẽ trôi rất nhanh, lúc về có quà cho hắn là được. Lấy bộ đồ ngủ đi vào phòng tắm, cô bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Khi cô vừa bước ra từ phòng tắm thì điện thoại trong phòng reo lên, “Xin chào, Đồng chủ nhiệm, à, được rồi, tôi xuống ngay đây”. Mọi người đều đã sẵn sàng, cô vội vàng thay quần áo, trang điểm nhẹ, rồi nhìn vào gương cố mỉm cười, xong đâu đấy mới hài lòng nhấc túi xách, rút thẻ khóa phòng đi ra.

Giám đốc bên đối tác Hàn Tổng cũng đến, những người khác trong phòng ăn chủ yếu là cấp quản lý. Có thể thấy khách hàng cũng hết sức coi trọng dự án này. Cô có thể nhận ra một vài vị quản lý kinh doanh lớn tuổi tỏ vẻ không mấy hài lòng khi biết cô phụ trách toàn bộ việc đào tạo, vì lần này họ đặt nhiều kỳ vọng vào đội ngũ kinh doanh và kỹ thuật. Cô luôn mỉm cười, không giải thích gì, hành động và kết quả mới là tiêu chí kiểm định cuối cùng, cô chỉ cần tận lực hoàn thành tốt công việc là được rồi.

Khách hàng cũng chỉ chú trọng vấn đề hiệu quả, sau hai giờ bữa cơm kết thúc, họ vội đưa mọi người về công ty, buổi chiều sẽ mở một cuộc họp để lên kế hoạch cho dự án. Sau khi cấp trên của phòng kinh doanh, kỹ thuật của công ty giới thiệu những điểm quan trọng của dự thảo, An An cũng lên trình bày sơ qua về chương

trình đào tạo, nhìn thấy ánh mắt khen ngợi của Giám đốc Hàn và Đồng chủ nhiệm, cô biết bước đầu tiên đã thành công rồi. Họ không còn coi thường cô gái trẻ này nữa. Cả buổi chiều ngồi trong phòng họp, thời gian trôi qua rất nhanh, bộ phận kinh doanh và kỹ thuật của hai bên thảo luận về các vấn đề chuyên môn hết sức hứng thú và vui vẻ. Mà cô, chủ yếu là giới thiệu cho Đồng chủ nhiệm lịch trình đào tạo của mình, nhờ Đồng chủ nhiệm sắp xếp thời gian cho nhân viên các phòng ban, ngoài ra các hoạt động ngoài trời cũng cần có đạo cụ và địa điểm để thực hành. Đồng chủ nhiệm phối hợp rất ăn ý, cầm tài liệu, bắt đầu cho cấp dưới đi thu xếp.

Buổi tối mọi người dùng bữa ngay tại nhà hàng trực thuộc công ty. Nơi này vốn là nhà ăn của nhân viên, sau khi hết hạn hợp đồng, đơn vị kinh doanh bên ngoài liền xây thành một nhà hàng nhỏ, đây cũng là một hình thức đa dạng hóa kinh doanh.

Trong tiệc rượu cánh đàn ông thường khó chối từ nâng ly xã giao qua lại, mới qua mấy vòng rượu đều đã ngà ngà say. Mấy vị quản lý hồi chiều vẫn còn coi thường cô, giờ cũng cảm rượu đến mời liên tục. Mặc dù Tổng Bộ đã giúp cô rất nhiều lần nhưng khó từ chối được nên vẫn phải uống mấy ly, vị cay của rượu trắng chảy vào bụng khiến toàn bộ dạ dày An An cháy bừng lên.

Căn bản hôm nay cô không có cảm giác ngon miệng, bữa tối cũng chưa ăn, bụng trống rỗng, bây giờ lại thêm rượu vào nên thấy rất khó chịu. Bình thường những lúc uống rượu ngoại, thì trước đó cô đã ăn gì đó lót dạ rồi, hơn nữa rượu ngoại giống như một thứ đồ uống, từ từ thưởng thức, cũng không quá mạnh. Đâu có giống cái này, chỉ cần nửa ly mặt cô đã đỏ bừng rồi.

Cuối cùng tiệc rượu cũng kết thúc, đối tác cử xe đến đưa họ về khách sạn. An An chỉ mong mau chóng về phòng để nghỉ ngơi, thật sự cô cảm thấy rất mệt.

12. Chương 12

Sự Dị Dạng Chết Tiệt - Chương 12

Chương 36: Ngạc nhiên

Vừa bước vào phòng, quăng túi sang một bên, cô đổ sập xuống giường. Đi công tác chẳng vui chút nào, vừa phải để ý đến những người không quen biết, còn phải nghe hàng loạt câu hỏi đầy nghi ngờ của mấy lão già đó. Nằm được một lúc, cô nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đêm nay đầy những vì sao.

Cô lồm cồm bò dậy, chân trần chạy tới trước cửa sổ.

Tính đến giờ, đây là khách sạn An An thích nhất. Mọi thứ trong phòng đều hợp với sở thích của cô, phòng tắm trang trí giống như ở nhà, có một lớp kính ngăn đơn giản, cửa có giá đỡ để đặt phụ kiện, ngoài ra còn có một cửa sổ nhỏ, lúc không tắm có thể mở ra. Không giống như những khách sạn khác thường đặt một cái bồn tắm lớn, ngăn cách với bên ngoài là một tấm rèm. Trước giờ cô ở khách sạn đều không dùng bồn tắm, vì thấy nó không vệ sinh, cho nên thường sử dụng vòi hoa sen, khách sạn này sắp đặt khiến cô cảm thấy rất thuận tiện. Còn nữa, ở đây có một cái cửa sổ lớn nối liền với sàn nhà. Cô luôn có cảm tình đặc biệt với những chiếc cửa sổ kiểu này, mơ ước được ở trong những ngôi nhà cao tầng, từ cánh cửa sổ này có thể nhìn xuống dưới và bên ngoài. Giống như bây giờ, cô yên lặng ngồi sát cửa sổ, lưng dựa vào tường nhìn ra biển mù mịt ngoài kia, thỉnh thoảng có vài ngọn đèn le lói, những ngôi sao sáng rực trên trời. Không ngờ một nơi thế này lại có thể nhìn thấy nhiều sao đến vậy, Đại Liên quả là một thành phố sạch sẽ và tươi đẹp.

Giữa bóng tối, trong túi đựng đồ trang điểm bỗng lóe sáng, tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên. Lúc này, có thể là ai? Lẽ nào mấy người đó vẫn chưa uống đủ. Haizz, không muốn để tâm đến họ, cô cần một chút tự do. Có điều, tiếng nhạc chuông vẫn vang lên dai dẳng, phải chăng có chuyện quan trọng.

An An khó chịu bước lại gần giường, vừa lấy điện thoại ra liền sững người. Sao có thể là hắn, cô vội bắt máy, “Alô”, trong đêm yên tĩnh trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô nắm chắc điện thoại, lo lắng không biết hắn có nghe thấy âm thanh đang dội lên kia không. Giọng bỗng trở nên run rẩy, thật sự cô rất nhớ

hắn. “Sao rồi? Mệt không?”, giọng nói ấm áp quen thuộc của hắn ngay bên tai, an ủi cô. Trong bóng tối, cô khẽ cười: “Van khỏe, vừa mới ăn tối với đôi tác xong. Còn cậu? Khỏe không?”, cô định hỏi thêm nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ đơn giản muốn nghe giọng của hắn. “Không phải là vừa ăn no sao? Nhớ tôi không?” Cô cười vui vẻ: “Haha, nhớ, rất nhớ cậu. Nếu như lúc này cậu mời tôi ăn hải sản, tôi nhất định sẽ đi”.

“Đe tôi suy nghĩ chút”, cô ngần ngại cắn môi, im lặng nghe hắn nói: “À, nhưng hình như tôi hơi thiệt, nếu tôi mời cô ăn hải sản thì cô mời tôi cái gì?”. Cô cười thì thầm: “Nếu bây giờ thực sự có thể làm được điều đó, cậu muốn gì tôi sẽ đáp ứng”. Cô cười vui vẻ, cho dù chỉ là trong ý nghĩ cô cũng rất vui. Bởi vì An An biết hắn không thể đến đây để đưa cô đi ăn hải sản.

Tuy nhiên, giọng hắn rất phấn khích: “Thật không?”, rồi mới chắc nịch tiếp: “Nói lời phải giữ lấy lời”. Hắn thật đáng yêu, rất chu đáo, cô biết hắn đang nhớ cô, chỉ vậy thôi cô đã cảm thấy rất vui rồi nhưng cũng không dám mong nó thành sự thật. Cô hứa theo: “Tất nhiên rồi. Nhưng giờ bay từ đó tới đây cũng phải đến ngày mai, khi đấy chỉ có thể dùng bữa sáng. Quá thời gian không được tính”. Cô tin chắc rằng hắn chẳng có cách nào thực hiện được.

“Tiểu Vũ, thật lòng cảm ơn cậu, tôi rất vui, chỉ ít cậu cũng nghĩ cách làm tôi cười. Cậu nghỉ sớm đi.” Tiểu Vũ không đáp lời, nói giản đơn: “Tạm biệt”, rồi cúp máy. “Tạm biệt” có lẽ là chúc ngủ ngon, cô lầm lẫm nói trong bóng đêm.

An An bước vào phòng tắm, định dội qua nước cho thoải mái, hôm sau còn phải huấn luyện cả ngày nữa.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, cô bước ra với mái tóc vẫn còn ướt, vừa đi vừa dùng khăn lau những giọt nước, lại nhìn ra biển thăm nhủ, ngủ ngon, biển thân yêu, tối mai tôi sẽ đi thăm bạn.

Lúc này, điện thoại lại vang lên. Hừ, ai thế nhỉ? Giờ này mà còn gọi, cô nhìn đồng hồ, sắp mười giờ rồi, nhưng cô vẫn bắt máy.

“Có phải đang đói không? Nếu như trong vòng mười phút cô xuống đây tôi sẽ dẫn cô đi ăn hải sản.” Giọng nói lạnh lùng quen thuộc nhưng cảm giác rất ấm áp, Tiểu Vũ??? Chuyện gì thế này? Hắn nói cái gì? Hắn điên hả, nằm mơ à? Sao lại kêu cô đi xuống, đây là Đại Liên đúng không, đâu phải ở nhà. Lúc lâu sau cô mới chợt tỉnh, nói về hờn dỗi: “Tiểu Vũ, cậu đừng làm loạn lên nữa đi, tôi đang ở Đại Liên”.

“Ồ, còn chín phút, quá giờ là không được tính đâu.” Giọng hắn trầm tĩnh, dội vào tai cô, gây chấn động tâm trí. “Cậu? Cậu nói thật chứ? Cậu đang ở đâu?”, cô vẫn không dám tin.

“Ở dưới tầng”, Tiểu Vũ khẽ cười: “Cô không xuống là tôi nuốt lời đấy”.

An An vội ném điện thoại, chạy tới tủ quần áo chọn một chiếc váy, xông vào nhà tắm thay bộ đồ ngủ. Chải lại móng tóc rồi bù, nhìn vào gương, tim đập thình thịch, đi ra lấy điện thoại, xách túi, rút thẻ khóa phòng.

Bước vào thang máy, dự người vào tường rồi cô mới cảm nhận được trái tim mình đang đập điên loạn. Có thật Tiểu Vũ đang ở dưới không? Cô càng nghĩ trái tim càng loạn nhịp, thật đáng sợ, nếu không có ở đó thì sao? Nếu cô xuống muộn, cậu nhóc đó đi rồi thì làm thế nào? Trái tim cô thấp thỏm như bị tra tấn.

“Đình đoong”, tới rồi, nhìn cửa thang máy dần dần mở ra, đột nhiên An An có chút sợ hãi, ước chân cũng trở nên khó khăn. Cô hít hai hơi thật sâu mới bước ra. Một bước, hai bước, bước chân càng đi càng nhanh. Cho dù hắn có đứng đợi phía dưới hay không thì cô cũng muốn ra ngoài ngắm nghía một chút, dù hắn chỉ đơn giản là lừa cô chẳng nữa cô cũng không thể quay đầu lại, cam tâm tình nguyện để bị lừa.

Đi ra đại sảnh, không có ai. Ngoài nhân viên phục vụ đứng sau quầy lễ tân ra thì chẳng thấy bóng người nào cả. Trong lòng có chút lo lắng, cô bước ra ngoài cửa lớn.

Ngoài cửa cũng không có ai. Chầm chậm bước xuống bậc thềm, An An vội vã chạy ra phía sân, ngoài này đỗ rất nhiều xe, ánh điện từ mù phản chiếu trong sân mờ mờ ảo ảo. Vòng qua mấy chiếc xe ô tô, lòng cô càng ngày càng thấp thỏm, sợ nếu không thấy ai cả, nhưng nếu hắn ở đây thì cô không biết làm sao để đón nhận niềm vui đột ngột này.

Trước mắt là khoảng không trống rỗng ảm đạm, đằng xa thấp thoáng bóng một người, đang đứng yên đó. Ánh đèn mờ tối nhìn không rõ, cô nắm chặt túi, cắn môi, từ tốn bước tới.

Càng lúc càng gần, bóng dáng người đó ngày một rõ hơn, nhưng sao cô lại thấy như mờ ảo đi thế này, chẳng khác gì cảm giác phải xa cách. Đến lúc cô đứng trước mặt Tiểu Vũ, bàn tay nắm quai túi đã phát đau, mắt cũng như bị kim châm rất khó chịu. Cô đứng yên không dám động đậy, chỉ sợ vừa cử động thì gương mặt kia sẽ biến mất.

“Tôi nói rồi, quá mười phút là tôi sẽ đi mà.” Hần vứt điều thuốc đi, khẽ cười, nét mặt có phần mệt mỏi. Thấy vẻ mặt kinh ngạc của An An, hần mỉm cười đưa tay ra, ôm gọn cô vào lòng, “Không cần cảm động quá đâu, tôi chỉ là muốn tìm người tôi thích, dẫn tôi đi ăn hải sản thôi”.

Cô khóc không nói nên lời, ghì chặt cổ Tiểu Vũ, hít hà mùi cơ thể của hần, hoàn toàn không để ý đến nước mắt đang tuôn ra đầm đìa, cô chỉ muốn ôm chặt hần.

Hần vỗ nhẹ lên lưng cô, để An An thoải mái khóc trong vòng tay mình. Trong lòng lại cảm thấy mãn nguyện, cuối cùng cũng đợi được rồi, lần đầu tiên cô chủ động, hoàn toàn không hề do dự ôm chầm lấy hần, vậy là quá đủ rồi, dù mệt mỏi bao nhiêu, cực khổ bao nhiêu đều rất đáng.

Chương 37: Sự ngọt ngào

Nhưng vẫn không hết nấc. Hần vỗ lưng cô: “Chúng ta không đi, bảo vệ đến bất đắc dĩ”. An An giật mình, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này, cả hai vẫn đang đứng dưới khách sạn, bất cứ lúc nào người trong công ty cũng có thể phát hiện ra. Cô bối rối, đột nhiên chiếc khăn giấy được đưa tới trước mặt, cô cầm lấy lau vội. Hần khoác túi, ôm cô rakhỏi sân khách sạn.

Đến tận lúc hai người đang ngồi xuống quán hải sản, cô vẫn hoàn toàn chưa hết choáng váng, ánh mắt đờ đẫn nhìn hần. Tiểu Vũ gọi ông chủ tới nhờ giới thiệu vài món ngon, ngao biển, sò, ốc...

“Này”, hần đưa tay huơ trước mặt cô, bởi An An đang ngồi ngây ra trước mặt mình: “Còn ngần ngừ gì đó à, mau nghĩ xem còn muốn ăn gì nữa?”.

“Tôi...”, cô không biết nên nói gì, trong lòng đang có rất nhiều, rất nhiều câu hỏi, “Sao cậu lại ở đây?”, đây là điều ông rõ khóc bao lâu, mãi một lúc sau cô mới chịu nói cô muốn biết nhất.

Hần khẽ cười: “Tôi có quyền không trả lời không, tối nay chưa ăn gì cả?”, cô nghe xong liền cau mày: “Mấy giờ rồi mà còn chưa ăn? Mười giờ ba mươi rồi đúng không, sao cậu có thể hành hạ sức khỏe mình thế”. Cô không nhịn được mắng hần.

Nhưng hần không cảm thấy tự ái, ngược lại còn rất vui, vì cô thật sự lo lắng cho hần.

“Cho nên mới muốn kéo cô đưa tôi đi ăn hải sản.” Tiểu Vũ không định trêu chọc cô nữa: “Được rồi, không sao, tôi có ăn một chút trên máy bay, chỉ là không vừa miệng lắm nên giờ lại đói rồi”.

Cô nhìn hần miệng muốn trách mà nói không nên lời. “Làm sao cậu đến đây? Sao lại đến đây?”, An An thật lòng không mong hần đến đây vì cô, như vậy quá vất vả, cô không chịu nổi khi nghĩ đến điều đó.

“Đừng nghĩ lung tung, tôi đến đây vì công việc”, hần cốc vào đầu cô, sau đó lại dùng ngón tay cái xoa nhẹ trán cô.

“Công việc?”, cô không tin: “Không phải cậu nói đi đào tạo sao, làm thế nào..cô ngừng lại: “Cậu, cậu đi đào tạo ở Đại Liên?”, không phải trùng hợp thế chứ, thật khó tin.

“Không sai, câu trả lời chính xác”, cuối cùng cô gái này cũng trở lại bình thường rồi.

“Nhưng, sao không nghe cậu nói gì hết.” Cô tiếp tục truy hỏi, nếu như Tiểu Vũ từng đề cập đến chuyện này sao mình không có chút ấn tượng nào nhỉ?

“Cô cũng có hỏi đâu”, hần pha trò, thấy mắt An An trừng lên giận dữ mới ngừng cười: “Được rồi, tôi cũng không ngờ là trùng hợp đến thế, nghe cô nói đi Đại Liên công tác, tôi cũng không tin”. Hần rót cho cô một ly nước rồi tiếp tục: “Tổng công ty bên tôi nằm ở Đại Liên, nên tôi muốn cho cô một sự bất ngờ lớn”.

“Nhưng sao cậu biết tôi ở đây? Tôi chưa nói với cậu mà.” Cô vẫn còn rất nhiều thắc mắc nảy ra trong đầu.

“Không còn cách nào khác, đành phải hy sinh một chút nhan sắc thôi.” Gương mặt hần lộ vẻ bất đắc dĩ, “Nhan sắc?”, An An ngạc nhiên la lớn, hần vội đưa tay bịt miệng cô lại, cô ngốc này sao lại kích động đến thế? Nhìn quanh một lượt, thấy mọi người đều đang hướng về phía cả hai.

Cô kéo tay hần xuống, không chịu buông tha. Tiểu Vũ vội giải thích: “Được rồi, không trọng vậy đâu, chỉ là hỏi tin tức từ trợ lý của cô thôi. Cô ta vừa biết là tôi liền chủ động nói hết”, nói xong, hần còn chớp chớp mắt.

Tiểu Vân? Sao lại không gọi điện báo cho cô chuyện này chứ? Nhìn An An vẫn có vẻ nghĩ ngợi, hần liền nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó nhìn cô trìu mến: “Lẽ nào cô không muốn gặp tôi sao?”. An An ngơ ngác gật đầu rồi lại lắc đầu, ánh mắt hần đột nhiên nheo lại nhìn cô.

“Cô không nhớ là tôi dẫn chúng ta cách nhau ba mươi ngàn mét và tôi đang nhìn cô sao?”, giọng hăng giống như vòng kim cô, từng vòng từng vòng phong tỏa chỗ hai người, cách ly mọi thứ xung quanh.

“Nhưng tôi không nghĩ là cậu lại xuất hiện đột ngột như vậy”, cô trả lời.

“Hiện giờ tôi đã ở trước mặt cô rồi, đừng nghi ngờ nữa.” Tiểu Vũ nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng đưa gần lên miệng rồi đặt xuống một nụ hôn, như để khẳng định cho cô thấy.

Ông chủ ồn ã bưng đồ ra. Hần buông tay cô, nói: “Mau ăn đi, tôi đói lắm rồi”. Ánh mắt hần lộ vẻ đói khát, nhìn về một mồi trên gương mặt hần, cô hết sức cảm động.

Cô không ăn chút nào, chỉ ngồi gắp sò rồi lấy thịt ra, chấm gia vị bỏ vào bát hần. Tiểu Vũ vui vẻ nhìn An An chăm sóc mình, ra hiệu cho cô cùng ăn. Nhưng cô chẳng để tâm đến, hần liền tỏ vẻ không bằng lòng, gắp một miếng thịt sò đưa lên miệng cô. An An lắc đầu nhưng hần thuyết phục: “Cô không ăn cùng, tôi ăn chẳng thấy ngon gì cả”. Hần lại bắt đầu làm nũng, rốt cuộc cô đành há miệng.

Hần cười tiếp tục thưởng thức bữa hải sản. Cô múc cho hần một bát cháo ốc, đưa đến trước mặt hần. Nhưng Tiểu Vũ bĩu môi không chịu ăn, nũng nịu muốn cô xúc cho mình. Cô nhìn cậu nhóc trước mặt, gương mặt điển trai đáng yêu như vậy, cô không nỡ từ chối.

Cô xúc từng thìa một đưa lên miệng hần. Cứ như thế, mỗi người một miếng, hai người đút cho nhau ăn hết một bàn hải sản.

Chương 38: Tâm tư

Cô rốt cuộc cũng ăn xong. Đêm sâu hun hút, những chiếc thưa dần, tay trong tay hần kéo cô đi dọc ven đường, chậm chậm về đến khách sạn. Hôm nay hần thật sự rất vui, tất cả những vất vả đều được khoảnh khắc hạnh phúc này vùi lấp.

“Cậu ở đâu? Cách đây xa không?”, cô khẽ hỏi.

“Đi xe chỉ mất hai mươi phút thôi”, Tiểu Vũ bình thản trả lời, “Vừa đến nơi, tôi không tìm được nên gọi điện cho cô, muốn gặp cô ngay, còn chưa vào phòng nữa, chỉ nói với họ là muốn đi thăm một người bạn, rồi lao thẳng đến đây”.

An An mỉm cười: “Cậu thật là, sếp không phê bình vô tổ chức, vô kỷ luật”

“Cũng may, tôi nói với họ là tôi đi gặp người thân đưa ít đồ”, Tiểu Vũ đắc ý bảo.

Cô không chịu được đưa tay véo má hần, “Cậu như vậy rất xấu”, nhưng hần không giận, ngược lại còn thích thú.

“Nhưng làm sao Tiểu Vân có thể dễ dàng nói tên khách sạn tôi nghĩ cho cậu?”, cô vẫn còn tức giận, không ngờ con bé đó lại dễ dàng bán đứng cô như vậy.

“Là vì tôi nói với cô ta, người bà con ở Đại Liên có nhờ cô mang giúp chút đồ, tôi chẳng phải là ‘em họ’ cô là gì. Cho nên cô ta hoàn toàn không nghi ngờ mà nói cho tôi biết.”

Hần buông tay, chuyển qua ôm lấy vai An An, cô ngốc này hình như đang ghen. “Công việc sao rồi? Có đảm đương nổi không?”, hần đổi chủ đề.

“Cũng tạm, có chuẩn bị từ trước nên vẫn làm được.” Cô bĩu môi: “Còn cậu thế nào? Kế hoạch đào tạo sắp xếp sao rồi?”.

“Không lên lớp học thì lại hoạt động theo nhóm, còn phải học văn hóa doanh nghiệp nữa.” Tiểu Vũ có vẻ không hứng thú lắm, chẳng qua đây chỉ là hình thức. Nhưng buổi tối có thời gian hoạt động tự do, chỉ cần báo cáo với nhóm trưởng, vẫn có thể đi với bạn bè, dạo quanh đây đó.

“Cô ở đây bao lâu?”, hần tính toán xem có bao nhiêu thời gian bên cạnh cô.

“Theo tiến độ có lẽ là khoảng một tuần, không chừng còn ngắn hơn”, cô cười, “Sao thế? Lẽ nào còn muốn tôi ở lại với cậu thêm một tuần nữa”.

“Tôi muốn lúc nào cô cũng bên tôi.” Tiểu Vũ vẫn nhìn về phía trước, khoác vai cô tiếp tục đi. An An ngẩng đầu nhìn gương mặt hần, bình thản, ánh mắt xa xăm nhìn về phía con đường tối. Nếu như có thể, thật sự cô cũng rất muốn như vậy, hai người không ai lên tiếng, cứ thế lặng lẽ đi bên nhau. Màn đêm yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài chiếc xe vội vã lướt qua. Ngọn đèn đường hắt bóng hai người đổ dài, quán quýt, nín giữ đến khó rời.

Hần đưa cô đến cổng khách sạn, đứng từ xa nhìn cô bước vào thang máy mới quay người rời đi, bắt một chiếc taxi, trở về khách sạn của mình.

Đồng nghiệp cùng phòng gra mở cửa cho Tiểu Vũ, trông cậu ta có vẻ chân chất thật thà, cũng không nhiều chuyện hỏi hần đi đâu. Mở cửa xong, lại quay về giường ngủ tiếp.

Hần cũng chỉ đơn giản nói cảm ơn, đặt túi lên bàn, đi thẳng vào phòng tắm, hứng nước vãi lên mặt, thuận tay vuốt xuôi tóc xuống, sau đó dựa vào tường. Tiểu Vũ nở nụ cười mãn nguyện, hần đang rất vui.

Nhớ lại vẻ mặt ngỡ ngàng của An An, nhất định lúc này cô cảm thấy khó tin. Hần đã thành công. Trước đây cho dù làm bất cứ điều gì khiến cô bất ngờ, ngạc nhiên nhưng rốt cuộc lý trí và ràng buộc vẫn luôn khiến cô rời bỏ hần. Mỗi lần quan sát, rõ ràng thấy sự dao động đấy, nhưng cuối cùng cô vẫn thu mình lại, ương bướng nhấn mạnh mối quan hệ “chị em” càng khiến hần chán nản.

Cuộc đấu tranh và do dự của cô đều không qua được mắt hần. Nhưng nếu như phải từ bỏ, quả thực hần không làm được. Hiện nay ngoài chuyện đua xe ra, điều duy nhất hần mong muốn thực sự được sở hữu, đấy chính là cô, ngờ nghệch nhưng rất dễ dãi dàng, lại luôn thấu hiểu hần. Trái tim An An rất mềm yếu, chỉ cần hần làm nũng cô nhất định sẽ đầu hàng. Cho nên, hần không muốn ép cô phải lựa chọn ngay bây giờ, điều đó chỉ khiến cô khó xử, nên hần quyết định lùi bước. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt đầy xúc động của cô, Vũ Minh biết người con gái này đang tiến đến cái bẫy của mình ngày càng gần hơn.

Để có được An An, hần không quản hao tổn tâm sức, thậm chí là lợi dụng những người bên cạnh cô. Hần tự hỏi tại sao mình lại thích cô gái ngốc nghếch này, đúng đấy, chính hần cũng không rõ, tại sao lại là An An. Vũ Minh chỉ biết mỗi lần trông thấy sự dịu dàng của cô đối với anh chàng kia, trái tim hần giống như có ngàn vạn con kiến đang gặm nhấm, cảm giác đó khiến hần suốt đêm mất ngủ. Tại sao lại có cô gái ngốc nghếch đến nỗi bị coi thường như vậy mà vẫn bằng lòng quan tâm chăm sóc người kia. Hần luôn cho rằng bất kỳ người nào cho đi cũng sẽ muốn nhận lại điều gì đó. Nhưng cô đã dạy cho hần biết một điều, cho đi cũng là một thứ hạnh phúc.

Dựa vào cái gì mà một người ưu tú như hần lại gặp phải một cô gái ngốc như cô. Những người trong gia đình đã dùng tiền để dạy cho hần biết một điều, tất cả những gì đạt được đều phải trả giá trước. Hần căm ghét cái loại để đạt được mục đích, sẵn sàng đi ngược lại lẽ cho người khác. Thậm chí những cô gái tiếp cận hần, ngoài mặt tỏ ra ngưỡng mộ, nhưng bên trong dục vọng đã lộ ra hết, lòng tự trọng có lẽ cũng sớm vứt bỏ, dường như chỉ cần có thể khiến hần vui thì điều gì cũng đáp ứng được.

Đối diện những ý đồ ghê tởm của đám người ấy, hần chỉ có thể thu mình lại, giống như một cơn gió vụt qua, thách thức giới hạn cao nhất của cuộc sống, ngược lại cuộc đời cũng chẳng thực sự quan tâm đến hần. Có lẽ vì vậy mà Vũ Minh không tin vào bất kỳ điều gì, hần coi những thứ được gọi là tình yêu mà mọi người tán dương kia là dối trá, cuộc đời như một trò chơi mà thôi.

Nhưng, cô gái ngốc nghếch này lại vô tình nhảy vào cuộc sống của hần. Ngây ngô, dịu dàng cho đi, không quan tâm người khác nói thế nào, trong mắt chỉ có một người, mà gã già vốn không biết yêu thương cô. Tiểu

Vũ tự trách mình, một người con gái “thiếunã” như vậy thì có gì đáng để hắn phải chú ý. Tuy nhiên, ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trái tim đã bị cô dẫn đi mất rồi.

Hắn thích cảm giác ấm áp đó, mỗi lần chỉ cần trông thấy sự yêu thương luyến tiếc trong mắt cô là có thể cảm như có người đang chăm sóc mình, nó khiến hắn như kẻ bị trúng độc, không muốn từ bỏ.

Tiểu Vũ không quan tâm, chỉ biết cô phải thuộc về hắn, cho dù dùng thủ đoạn nào đi chăng nữa, hắn cũng phải giữ được cô. Lấy số điện thoại, cố ý xuất hiện bất ngờ ở dưới công ty, vờ như không để ý lại thông báo cô là bạn gái hắn, cố ý vạch trần tâm tư của cô, tâm sự về quá khứ của hắn... Hắn biết trái tim cô mềm yếu như thế nhất định sẽ mềm lòng.

Nhìn An An từng bước savào bầy, hắn không hề có chút day dứt nào, bởi đơn giản cô nhất định sẽ là của hắn, cho dù bây giờ bên cạnh cô vẫn có anh chàng kia, hắn vẫn muốn giành lấy cô.

Lại xối nước lạnh lên đầu, những giọt nước chảy tràn trên mặt, cảm giác ngộp thở bao quanh Tiểu Vũ. Sự thôi thúc mãnh liệt lại đến, khiến con tim đầy khát vọng càng thêm nóng bỏng, nhất định sẽ không từ bỏ cô chỉ có thể là của hắn.

13. Chương 13

Sự Dị Dạng Chết Tiệt - Chương 13

Chương 39: Trúng “độc”

Sau một đêm ngon giấc, An An dậy rất sớm. Trời tờ mờ sáng, ngoài khơi xa đã thấy vài chiếc thuyền nhỏ ra khơi, dập dờn điểm xuyết trên những con sóng xanh biếc. Đường chân trời vẽ một vệt dài vô cùng mỹ lệ ngăn cách không gian, giống như lơ lửng ở đó chẳng muốn bỏ đi. Cô tự cốc vào đầu mình, không nghĩ ngợi nữa, hôm nay bắt đầu căng thẳng rồi.

Công việc đào tạo rất thuận lợi. Chỉ duy lúc sáng, do Đồng chủ nhiệm có dặn dò trước là Giám đốc rất chú trọng kết quả đào tạo lần này, nên mọi người đều hết sức chăm chú lắng nghe, ghi chép đầy đủ. Nhưng An An tỏ ra thích thú hơn khi thấy mọi người trao đổi với nhau, cô liền đưa ra một hai đề thi trắc nghiệm, quả nhiên, rất nhanh, sự tò mò của mọi người được thức tỉnh. Đa số họ đều là những người còn trẻ, có thể đã quá quen với việc một người ở trên giảng còn bên dưới lắng nghe, sau đó làm bài thi coi như xong. Không ngờ rằng, trong chương trình đào tạo này còn có rất nhiều trò chơi và bài kiểm tra thú vị. Học cảm một ngày nhưng ai nấy đều tỏ ra hết sức hưng phấn, tinh thần lên rất cao. Đồng chủ nhiệm đứng gần đó quan sát hải lòng gật đầu, cô gái này quả là có rất nhiều ý tưởng hay.

Tâm trạng của An An rất tốt, trái tim mong mỏi đã được khóa lấp, công việc hiện giờ giống như một trò chơi, trong lòng cô chỉ nghĩ đến việc còn nửa giờ nữa là có thể gặp được cậu học dễ thương kia rồi. Cô rất muốn kiểm chế lại nhưng vừa nghĩ đến đây, khó miệng liền không giấu được nụ cười, ánh mắt vì thế cũng trở nên dịu dàng. Thì ra, nhớ một người lại ngọt ngào như vậy, đợi chờ từng giây từng khắc trôi qua, đến khi gặp được hắn trái tim cô như ngừng đập.

Bước ra khỏi phòng họp, nhìn đám người xa xa phía trước cô khẽ mỉm cười nói với Đồng chủ nhiệm: “Đồng chủ nhiệm, tối nay tôi muốn ra ngoài đi dạo một chút, tiện đi thăm người bạn ở đây. Bữa cơm tối nay, tôi có thể không góp mặt được không?”. Đồng chủ nhiệm cười hòa nhã: “Không việc gì, thanh niên mà, cứ đi chơi đi. Hôm nay rất tuyệt, không ngờ mọi người lại thích cách huấn luyện này đến vậy. Cô cũng mệt rồi, đi thư giãn một chút cũng tốt, tôi sẽ nói với Giám đốc Hàn cho. Dù sao đi với mấy ông già, mình cô con gái chắc không thích lắm”.

Cô cảm kích nhìn Đồng chủ nhiệm, khẽ gật đầu: “Cảm ơn chủ nhiệm, giáo án ngày mai tôi sẽ đưa cho Tiểu Chu trước để cô ấy có sự chuẩn bị trước”. Tiểu Chu là trợ lý của ông Đồng, một cô gái còn rất trẻ.

Đồng chủ nhiệm bố trí xe đưa cô về khách sạn. Lúc về đến nơi vẫn chưa thấy ai cả, chắc mọi người còn đang nghiên cứu mấy vấn đề kinh doanh và kỹ thuật, đây đều là những chi tiết cần phải có thời gian tìm hiểu kỹ lưỡng.

An An tắm xong ngồi bên cửa sổ sấy tóc, ngược mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, mới sáu giờ, không biết Tiểu Vũ đã học xong chưa? Hôm nay có đến muộn không? Vừa nghĩ cô vừa nhìn ra biển, ánh mặt trời chậm chậm cùng những con sóng dần dần chìm xuống. Cô không muốn làm phiền Tiểu Vũ lúc này, sợ sẽ ảnh hưởng đến kỳ đào tạo của hắn.

Nhưng trong lòng lại rất nhớ, muốn hắn đột nhiên xuất hiện trước mặt cô như lần trước, cùng cô ăn cháo, gương mặt không tìm được bóng hồng lên. Thật sự cô càng ngày càng thích hắn, cảm giác này không biết có từ lúc nào, con người đó đã gieo vào trái tim cô một hạt giống, nó dần dần, lặng lẽ nảy mầm lớn lên, thời gian trôi qua, nó đã bám sâu tận đáy lòng. Mỗi lần hắn xuất hiện như chạm vào nơi cội rễ trái tim cô, kéo theo toàn bộ cơ thể, tâm trí, ảnh hưởng đến cả suy nghĩ của cô. Đợi đến khi cô muốn chống cự thì cái rễ kia đã ăn sâu đến nỗi ngay cả hít thở cũng có thể nhớ đến mùi trên cơ thể hắn, thậm chí ngập tràn trong đầu là hình ảnh nụ cười vui vẻ của hắn.

Cô trúng “độc” rồi, trúng một thứ độc gây chết người nhưng vô cùng ngọt ngào.

Hơn nữa bản thân lại không muốn được giải độc, nếu như đây là sự phản bội do chính cô chủ động thì cứ để cô nhận lấy đi. An An không còn muốn tiếp tục đấu tranh nữa, mặc kệ cái gì là trách nhiệm và tội lỗi, cô chỉ muốn tận hưởng, ghi giữ thật chặt hạnh phúc, cho phép mình ích kỷ, chẳng mong hạnh phúc này có thể mãi mãi, cứ coi đây là giấc mơ mà cô có thể chậm chậm trải qua, chậm chậm tỉnh giấc.

Trong vô thức, cô ôm đầu gối dựa vào thành cửa sổ, chìm dần vào giấc ngủ, sự ngọt ngào mông manh kiêu đường như vẫn còn phảng phất trên khóe miệng.

“There are you hear me one night say

And I am waiting, and you say mying.”

Tiếng nhạc quen thuộc vang lên, cô tỉnh dậy, quay đầu nhìn chiếc điện thoại nằm trên giường nháy đang rung. Cô mỉm cười, bước tới cầm lên.

“À lô, tôi vừa kết thúc xong, còn cô thì sao? Có phải đi ăn cùng họ không?”, giọng nói mà cô nhớ nhưng đó đang vọng đến, rất rõ ràng. “Hôm nay không phải đi, tôi nói với khách hàng rồi, định ra ngoài dạo một chút.” Cô nghe thấy phía bên kia giọng hắn khẽ cười, cô có cảm giác mặt mình đang đỏ lên, nhưng lại không muốn phủ nhận vì hắn mà từ chối mọi người. “Vậy thì được”, Tiểu Vũ chậm rãi nói: “Chút nữa tôi đến đón cô, khoảng chừng sáu giờ bốn mươi. Đứng ở trạm xe buýt đợi tôi”. Cô cười, khẽ nói đồng ý.

Cuộc gọi kết thúc, An An cầm điện thoại ngẩn ngơ một lúc, nhớ hắn quá, muốn được gặp hắn ngay bây giờ. Lúc ấy cô mới phát hiện ra nỗi nhớ đang giày vò kia giống như một sự tra tấn, cho dù đã nghe được giọng nói nhưng vẫn cảm thấy không đủ, vẫn mong được gặp hắn thật sớm, muốn mỗi giờ mỗi khắc được bên hắn.

Cô không thể ngồi yên, còn tới hai mươi phút nữa hắn mới tới, nhưng lại không muốn một mình thẩn thờ trong phòng thể này, sự trống trải nơi đây khiến nỗi nhớ của cô như trào ramãng liệt. An An liền thay quần áo, trang điểm qua rồi đi xuống lầu.

Chương 40: Đứa bé

Trời đã dần chìm vào bóng tối, nhưng cái nóng của mùa hè vẫn còn sót lại, không khí oi bức trộn với vị biển càng khó chịu hơn.

Cô đi qua khoảng sân của khách sạn, chậm chậm tiến về phía trạm xe buýt, sắp tới ngày hè, dòng người nhộn nhịp, ai cũng vội vã trở về căn nhà ấm áp và đầy hạnh phúc của mình. Mặc dù đi trong thành phố xa lạ này, nhưng An An lại không hề cảm thấy cô độc, bởi vì ở đây còn có hắn. Cô khẽ mỉm cười, phát hiện tất cả mọi thứ xung quanh bỗng trở nên đáng yêu biết bao.

Trạm xe buýt thưa thớt vài người đứng đợi, phần lớn đều là trở về nhà. Cô kiên nhẫn ngồi trên ghế, nhìn những chiếc taxi qua lại, mong đợi người sắp xuống xe kia là hình bóng mà cô quen thuộc.

Đột nhiên, bên cạnh vang lên tiếng thút thít yếu ớt, sau đó ngày càng lớn dần, An An ngạc nhiên quay người lại, cách đó không xa một cô bé chừng bốn năm tuổi đang ngồi bệt ngay bên vệ đường, gào khóc. Cô tò mò đứng dậy đi tới, ngồi xuống gần cô bé, muốn vỗ lên vai đứa nhóc đó, nhưng bàn tay vừa chạm vào lập tức bị tránh ra. Đứa bé này có vẻ rất nhạy cảm. Cô rút tay lại, nhẹ nhàng ngồi cạnh nó, nhìn xung quanh không thấy có ai, chỉ có những người đi đường đang chỉ trở, nhất định cô bé này đã bị lạc rồi. Cách đây khoảng năm mươi mét có một siêu thị lớn, người ra người vào không ngớt.

Cô thử an ủi đứa nhóc: “Em à, có phải em bị lạc mẹ phải không?”. Khuôn mặt nhoe nhoẹt nước mắt vừa nghe tới mẹ liền ngẩng đầu lên, giọng nói non nớt, nức nở nhìn người đang ngồi trước mặt, “Mẹ.... mẹ không nữa rồi”.

An An đoán chắc là cô bé Tâm Tâm này đi cùng mẹ đến đây mua đồ rồi bị lạc, liền dỗ dành: “Tâm Tâm, đừng khóc nữa”.

Cô mỉm cười: “Có phải mẹ mua cho Tâm Tâm những thứ Tâm Tâm thích ăn không? Xách rất nhiều túi phải không?”. Tâm Tâm dần dần nín khóc, nước mắt vẫn còn dính trên gương mặt nhónhắn.

An An rút ra một tờ khăn giấy, đưa cho cô bé, nhưng Tâm Tâm cảnh giác tránh ra. Cô cũng không ép, đưa tờ khăn giấy trước mặt cô bé: “Tâm Tâm rất ngoan phải không nào? Vậy tự mình lau mặt, được không?”. Tâm Tâm bĩu môi, do dự với lấy cái khăn, vo thành một cục rồi lau lung tung làm cho nước mắt nước mũi nhoe nhoẹt lên mặt. Cô mỉm cười lấy tờ khăn khác lau cho cô bé, lần này Tâm Tâm không tránh nữa, cảm thấy người đi trước mặt mình rất dịu dàng, không giống như những người xấu mà mẹ nó đã nói.

Những người vây quanh đứng xem thấy đứa trẻ không khóc nữa cũng dần bỏ đi. Họ nghĩ cô gái này sẽ giúp đứa bé đó đi tìm mẹ.

“Tâm Tâm, nói cho đi biết, có phải lúc này Tâm Tâm cùng mẹ đi mua đồ phải không?”, cô nhẹ nhàng xoa lên mái tóc cô bé.

“Mẹ... Tâm Tâm muốn ăn thạch. Huhu... mẹ không cần Tâm Tâm nữa.” Đứa bé cứ lặp đi lặp lại, tiếng thút thít bắt đầu vang lên. An An vội ôm cô bé vào lòng an ủi: “Tâm Tâm, không phải mẹ không cần Tâm Tâm đâu. Ngoan nào, đừng khóc, chắc là mẹ đi mua thạch đấy”. Có lẽ hai mẹ con đang trên đường về sau khi mua đồ xong, Tâm Tâm đòi ăn thạch nên mẹ cô bé đã quay lại mua, thế nên mới đi lạc.

Tâm Tâm nghe xong, bần thần bán nghi hỏi lại: “Có thật mẹ sẽ mua thạch cho Tâm Tâm không?”. “Tất nhiên rồi. Mẹ yêu Tâm Tâm nhất mà, chắc chắn là đi mua thạch cho Tâm Tâm rồi”. Đứa bé méo mồm, nghiêng đầu, dựa vào vai cô rồi nhìn lên: “Mẹ, mẹ... Tâm Tâm không cần ăn thạch, chỉ cần mẹ thôi”.

An An nhẹ nhàng ôm lấy Tâm Tâm, thầm nghĩ lát nữa phát hiện không thấy con mình đâu chắc mẹ cô bé sẽ quay lại tìm thôi.

“An An”, nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô quay đầu lại, thì ra là Tiểu Vũ, đang đứng cách đó không xa, cô liền mỉm cười gượng tay vẫy hân.

“Đây là...?”, Tiểu Vũ đi đến nơi nhìn vào đứa nhóc cô đang ôm trong lòng, gương mặt nhỏ nhắn hơi cau lại, trên mặt còn đầy nước mắt với nước mũi, đôi mắt ngây thơ đang nhìn hằm hằm chăm.

“Đây là Tâm Tâm, cô bé bị lạc mẹ.” An An xoa đầu đứa nhóc đầy yêu thương: “Tâm Tâm, chú này là bạn của dì, không phải người xấu đâu”. Nhưng Tâm Tâm không thèm để ý đến lời cô nói, cứ dán mắt vào Tiểu Vũ. Lát sau, cô bé vùng dậy thoát khỏi vòng tay cô, bước tới giật giật áo hân, quay đầu nhìn cô: “Đây là anh, không phải chú”.

Thật chịu không nổi, đúng là ranh con. Anh chàng này vừa xuất hiện, Tâm Tâm liền chẳng thèm để ý đến cô nữa. Tiểu Vũ thấy thế, trong lòng cười trộm, nháy mắt với cô, đầy đắc ý.

Tâm Tâm thấy vậy tỏ vẻ không vui, càng giật mạnh áo hân: “Anh, bé, bé”. Ôi trời, tức chết mất, ban nãy cô muốn ôm thì không cho, vậy mà khi Tiểu Vũ vừa xuất hiện lại đòi bế. Sao hân đi đến đâu cũng mê hoặc người khác vậy, thậm chí cả đứa nhóc ngây ngô này nữa chứ.

Tiểu Vũ đành khom người xuống, một tay nhẹ nhàng bế Tâm Tâm lên, một tay kéo cô đứng dậy. An An ngơ ngác từ nãy đến giờ cũng bắt đầu tê hết cả chân không đứng nổi. Tâm Tâm được Tiểu Vũ ôm trong lòng,

hôn hờ vuốt mặt hân, đôi tay nhỏ sờ sờ vào mũi, môi, sau đó hôn mạnh một cái vào mặt Tiểu Vũ. “Cậu thì, đi đến đâu cũng làm các cô gái mê muội, ngay cả mấy đứa nhóc cũng không tha”, cô giận hờn đánh vào cánh tay hân.

Nhưng Tiểu Vũ không hề giận, thản nhiên quay sang cười với cô bé. Đúng lúc hai người đang chơi đùa cùng Tâm Tâm thì từ đằng xa vọng lại tiếng gọi lớn: “Tâm Tâm, Tâm Tâm”. Đứa bé vừa nghe thấy tiếng mẹ vội giẫy dùi xuống, chạy ngược lại phía sau, mẹ Tâm Tâm tay xách túi đồ lớn cũng đang chạy tới.

Hai người nhìn nhau, Tiểu Vũ ôm lấy cô, còn cô an tâm ngã đầu vào ngực hân, nhìn mẹ Tâm Tâm bế cô bếtết lại gần, trong lòng tràn ngập ấm áp. Tâm Tâm được mẹ bế trên tay tiến gần tới cảm ơn hai người họ, còn nói với mẹ mình: “Tâm Tâm thích anh này”. Mẹ Tâm Tâm ngại ngùng nhìn hai người rồi cảm ơn thêm lần nữa. An An xoa đầu cô bé nói: “Không cần cảm ơn”, rồi còn khen cô bé rất ngoan. Tâm Tâm giật giật áo mẹ: “Mẹ, mẹ, con mới hôn vào má anh đẹp trai kia, con muốn hôn một cái nữa”. Mẹ Tâm Tâm áy náy nhìn hai người, rồi ngăn cái cơ thể nhỏ bé đang với sang kia.

An An đẩy Tiểu Vũ ra hiệu cô bé. Tiểu Vũ nghe theo, rướn qua hôn vào má Tâm Tâm một cái, cô bé hôn hờ hờ lại vào má hân, rồi cười khanh khách. Hai người nhìn theo mẹ Tâm Tâm bế cô bé đi, xa dần khuất khỏi tầm mắt, thấp thoáng còn thấy cô bé vẫy tay chào hai người họ.

Nhìn mãi về phía đó, cho đến khi hai mẹ con mất hút trong dòng người nhộn nhịp, cho đến khi bỗng cảm thấy eo mình bị thắt chặt, An An ngẩng lên thấy Tiểu Vũ đang nhìn mình âu yếm, trái tim bỗng trở nên ấm áp, cô mỉm cười nói: “Tâm Tâm thật đáng yêu”, trong mắt dường như vẫn còn hiện lên gương mặt nhỏ nhắn dễ thương kia.

Hân chỉ chỉ vào mũi cô: “Đúng thế, mới nhỏ đã biết đánh giá thế nào là một anh chàng đẹp trai”. Ngay lập tức cô nhớ lại cảnh Tâm Tâm vừa nhìn thấy Tiểu Vũ đã không thềm để ý đến mình, An An quay sang giận dỗi: “Thật quá đáng, lúc đầu đưa tay muốn ôm nó, còn hờc còn không cho, cậu vừa đến đã đòi hôn má”.

Hân cười đắc ý, nhẹ nhàng ôm lấy cô, rồi vẫy một chiếc taxi.

Chương 41: Tốt bụng

An An trong lòng cảm thấy bất bình, lúc ăn cơm vẫn còn bực bội, tại sao đi đến đâu hân cũng nổi tiếng như thế? Đã vậy còn tự mãn: “Tâm Tâm sau này chắc chắn sẽ có con mắt tinh đời để chọn bạn trai, đây là một cô bé cực kỳ thông minh”.

Ăn cơm xong đã đến tám giờ. Hai người nắm tay nhau thông thả bước dọc con đường cái hướng ra biển. Biển cách đường khôn

g xa, đi qua một bãi đất trống, len qua những bãi cỏ và luống hoa, đi qua mấy nhà dân cứ hai ba người một hoặc cả gia đình đang trải thảm ngồi hóng gió.

Biển sâu hun hút, tối đen hòa với nền trời thành một màu đồng nhất hiện ra trước mặt. Trong bóng tối, tất cả đều trở nên mờ mịt, chỉ có ngọn đèn tí tắp đằng xa báo cho họ biết hướng đi đến bờ biển. Đi qua đám cỏ dại, giẫm lên bãi cát, đôi giày cao gót bịch xuống, cô phải nhấc từng bước từng bước một.

Càng đi gần về phía biển, cát ở dưới chân càng mịn, An An trong lòng cảm thấy bất bình, lúc ăn cơm vẫn thấy thích thú cởi giày, chân trần bước lên bờ cát mềm mại. Cô kinh ngạc thốt lên: “Woa, cát ở đây mịn thật, rất dễ chịu” rồi phấn khích giơ đôi giày lên, ra hiệu bảo hân cũng bỏ giày ra. Tiểu Vũ liền nghe theo để chân trần giống cô.

An An như một đứa trẻ, chạy nhảy la hét trên cát. Hân xách giày, bám theo sau nhìn cô, khi gần khi xa, mờ mờ ảo ảo, hân chỉ có thể thấy hình những tán hoa bay phấp phới trên áo cô, bất giác mỉm cười nhớ lại hình ảnh tốt bụng ban nãy.

Lúc đó hân đang đứng từ đằng xa nhìn thấy cô ngồi đây ngồi bên cạnh đứa bé kia. Không nghe rõ cô nói gì, nhưng thấy gương mặt đầy dịu dàng đấy, hân biết cô đang dỗ dành đứa nhóc.

Bức tranh đó vẽ lên thật đẹp, ánh sáng le lói của buổi chiều chạng vạng hòa vào cơ thể cô, giống như một vầng hào quang bao quanh bức tranh ấm áp đó.

Cô cứ thế kiên nhẫn dỗ dành cô bé, nhẹ nhàng lau mặt và ôm nó vào lòng. Trái tim hần tuôn đầy thương yêu, nhất là khi nhìn thấy sự dịu dàng ấm áp trên khuôn mặt cô, cô gái này nhất định rất yêu trẻ con, đáng về vỗ về ôm ấp kia, giống như đang bảo vệ một vật báu vô cùng quý giá.

Tiểu Vũ biết mình không yêu nhầm người, cô tốt bụng không hề tính toán, lúc nào cũng toát ra sự dịu dàng, luôn dùng tình yêu thương để đối đãi những người xung quanh, lúc nào cũng chỉ nghĩ cho người khác. Nhớ lại lúc cô nhìn theo bóng Tâm Tâm khuất dần, ánh mắt lộ vẻ thân thiết không nỡ rời xa. Hần rất muốn ôm chặt cô vào lòng, cầu xin cô cũng đối với mình như Tâm Tâm, quan tâm yêu thương, đừng né tránh hần. Cô có thể lưu luyến một đứa nhóc xa lạ, vậy nếu như cô thật sự thích một ai đó, thì chắc chắn sẽ toàn tâm toàn ý yêu thương người ấy vô điều kiện. Do đó, điều mà trái tim hần mong mỗi tình yêu, sự quan tâm chăm sóc của cô.

“Mau đến đây, Tiểu Vũ, mau lên”, cách đó không xa, An An hào hứng ngồi xuống gọi lớn. Hần khẽ cười bước lại chỗ cô.

“Cậu xem, tôi đào được một con sao biển”, cô phấn khích lôi nó lên. “Chúng ta thi xem ai đào được nhiều sao biển hơn đi?”, nói xong cô liền quăng giày sang một bên, ngồi xổm xuống đất chăm chú tìm những con sao biển đang nằm trên cát.

Hần bật cười, để giày của cả hai đặt lên một chỗ đất khô. Sau đó bắt đầu đi tìm sao biển, một con sao biển lờ mờ hiện ra, hần nhẹ nhàng từ từ kéo nó lên. Hần thích thú đào tiếp, nhào người trên cát, chậm chậm dò tìm.

Ở bên cạnh, cô cũng í ới khi vừa phát hiện ra một con. Cô gọi tên hần, nhưng Vũ Minh không thèm để ý, chỉ chăm chăm tìm kiếm, hần muốn cho cô một bắt nờ lớn.

Bỗng gần đó, cô kêu lên: “Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, mau lại đây, sao con sao biển trở nên cứng thế này?”. Hần đứng dậy bước lại phía cô, quả nhiên là An An tìm được cũng không ít sao biển, nhưng những con đào được lúc đầu đều đã cứng đờ, giống như đá vậy. Cô nhăn mặt, phụng phịu: “Sao lại thế này?”. Hần cầm con sao biển trên tay cô đặt lên mặt cát, quả nhiên mấy con chưa cứng vội chui vào cát, hoàn toàn không thấy chúng di như thế nào nhưng nó cứ chìm dần xuống. Còn những con đã cứng lại thì vẫn nằm yên một chỗ. Hần hiểu ra: “Mấy con sao biển này khi ra khỏi cát sẽ nhanh chóng chết vì bị mất nước, sau đó chúng sẽ trở nên như thế này”.

Ai da, như chợt nhớ ra điều gì, hần chạy vội đến chỗ mình vừa ngồi ban nãy. Cô tò mò chạy theo sau, thấy Tiểu Vũ xoài người ra đất, bên cạnh chân có đến chục con sao biển, không hiểu hần đang làm gì. “Haizz, lại thế rồi”, hần than thở: “Làm sao lại nữa?”.

Hần cười giải thích: “Tôi mới bỏ một đám ở đây, nhưng không ngờ chúng lại có thể chạy được, cô nhìn xem”, tay hần chỉ một con, bên cạnh nó còn xuất hiện mấy dấu vết: “Nó vừa mới ở chỗ này, một lát sau đã chạy đến kia rồi.”, hần lại chỉ một con dưới chân, gần như đã mất dạng, chỉ còn dấu năm cánh của nó trên nền cát: “Chúng chỉ giấu mình dưới cát thôi. Nếu cô móc xuống chắc chắn vẫn thấy nó”. Hần vui vẻ chỉ vào mấy con ngay bên cạnh chân, lần đầu tiên cô phát hiện sao biển lại kỳ lạ đến thế, hơn nữa dấu vết chúng để lại khi di chuyển cũng không giống nhau, thậm chí có con còn vùi mình xuống theo hình tròn ốc.

Hần bắt đầu xếp những con sao biển lại, dùng nó để tạo thành hình trái tim. Cô thích thú nhìn hần, không ngờ con người này lại lãng mạn đến thế. Hần còn dùng tay viết lên mấy chữ: “Thân tặng An An tốt bụng”, cô cảm động nhìn hình trái tim được tạo ra từ sao biển, liền rút chiếc máy ảnh trong túi ra chụp lại.

Nhìn dòng chữ đầy ấm áp hiện lên trong máy ảnh, cô mỉm cười nói: “Cảm ơn”.

Hần khẽ cười, ngắm dáng vẻ ngọt ngào này của cô. Thấy An An có vẻ thích sao biển nên hần tìm thêm mấy con để cô mang về làm kỷ niệm. Nhưng cô lại ngăn hần: “Không cần đâu, tôi thấy tội nghiệp chúng lắm, vừa rời khỏi nước đã chết. Tôi không muốn đâu. Cứ để chúng đi đi”. Hần dừng lại, dịu dàng nhìn cô, người con gái tốt bụng này quả nhiên có trái tim lương thiện.

Đột nhiên Tiểu Vũ đưa bàn tay đầy cát lên chạm vào mặt cô. “Á...”, cô giật mình hét lớn, gương mặt dính đầy cát, hần vội bỏ chạy, cô tức mình vừa đuổi theo vừa gọi hần.

Chương 42: Quyển luyến

Hắn thích thú nhìn cô không đuổi kịp, càng thích thú hơn khi chạy ra phía biển, nước biển lạnh lạnh tạt lên bắp chân, cảm giác khoan khoái dễ chịu như xua đi cái nóng bức của ngày hè. Những đợt sóng đang cuộn tới, giống như bàn tay dịu dàng vuốt ve đôi chân. Hắn đứng đó, yên lặng cảm nhận sự rung động của nước biển.

Cô nhào tới, đâm sầm vào người Tiểu Vũ, bám chặt cánh tay hắn, sau đó mới thở phào, chống hông đứng cạnh. Bất chợt An An thấy mình giống như đứa trẻ chưa từng thấy biển, mỗi khi có sóng ập tới cô lại nhảy lên, “Nhảy sóng đi... còn kéo hắn lại để đợi những con sóng kế tiếp.

Dường như niềm vui của cô đã tràn sang hắn, lâu lắm rồi Tiểu Vũ không cười vui vẻ như thế này, mỗi lần ở bên cô cảm giác thật khác.

An An bám vào vai hắn, thở hổn hển vì mệt. Đợi đến khi lấy lại sức cô mới buông tay ra, tiến thêm một chút nữa. Hắn vội kéo tay cô lại, vì sợ đi quá xa, cô quay đầu mỉm cười tỏ vẻ không sao.

Rồi cô đứng trước mặt hắn, hít một hơi thật sâu, dang rộng đôi tay, ngả đầu về phía sau như muốn lặn lẽ đón lấy màn đêm.

Hắn bước tới cạnh, nghe cô thì thầm: “Biển đêm tuyệt quá, nhắm mắt thế này không chỉ cảm nhận được sự yên bình của biển cả mà cậu còn có thể nghe thấy âm thanh của gió”, nói xong cánh tay càng dang rộng hơn.

Tiểu Vũ bắt chước theo cô, nhưng ngoài tiếng sóng vỗ rì rào ra, bên tai hắn chỉ vọng lại hơi thở của An An.

Giọng cô nhẹ nhàng truyền đến bên tai hắn: “Nó tới đây, cậu có cảm thấy không? Nó như đôi tay mềm mại, nhẹ nhàng lướt qua vai cậu, hôn nhẹ vào má cậu, rồi lên môi, nghe thấy không? Nó đang nói, đêm nay vì có cậu mà biển trở nên tuyệt đẹp đến vậy”.

Hắn hít một hơi thật sâu, cảm giác mọi buồn phiền trong tim đều được trút hết ra ngoài, cơn gió nhẹ nhàng tràn qua cơ thể giống như muốn gột sạch tất cả. Cảm giác toàn thân thả lỏng, Tiểu Vũ chậm chậm mở mắt, quay sang nhìn cô, An An vẫn đang yên lặng tận hưởng đêm tuyệt vời này, lại một lần nữa cô hắn xúc động.

Cô mở mắt mỉm cười, thấy ánh mắt mơ màng của hắn. Đột nhiên cô cúi người té nước về phía hắn, làn nước lạnh tạt lên mặt khiến Tiểu Vũ bừng tỉnh, cô thấy hắn giật mình, bật cười rồi chạy thật nhanh. Cuối cùng cũng trả thù được hắn, cô cười sung sướng.

Không ngờ cô ngốc này dám đánh lên mình. Hắn vội vàng đuổi theo, nhào về lên phía trước túm lấy cô, hai cơ thể nghiêng ngả ngã lăn ra cát. An An cảm thấy chóng hết cả mặt, đợi đến khi cô lấy lại tinh thần thì đã nằm gọn trong vòng tay của hắn.

An An thở hổn hển, cơ thể nóng bừng, muốn đẩy hắn ra, nhưng dường như Tiểu Vũ không hề có ý định đứng dậy. Hắn cúi đầu nhìn chằm chằm vào cô, làn tóc mềm xoa trên cát, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, đôi mắt ngời sáng, cặp môi khẽ mở đang thở gấp, vẻ quyến rũ đó chẳng khác gì hình ảnh từng xuất hiện trong những giấc mộng của hắn.

Ánh mắt mê hoặc của Tiểu Vũ chiếu thẳng vào khiến cô bối rối, bầu không khí giữa hai người như bị đóng băng. Cô không dám nhúc nhích, trong lòng căng thẳng, lại mơ hồ như chờ đợi. Hơi thở của hắn ngày càng gấp gáp, ngày càng nóng hơn, từ từ lan sang khiến toàn thân cô như bị đốt cháy.

Cô căng thẳng liếm môi dưới, đột nhiên thấy hắn rung mình, cơ thể cứng ngắc giống như cố gắng giữ chặt một cái gì đó.

Một tay hắn chống xuống nền cát, tay còn lại vén những sợi tóc của cô ra sau vành tai, rồi lướt qua cánh mũi, cảm giác ngứa ngứa khiến cô không nén được thở hắt ra.

Giọng nói như ma thuật của hắn phảng phất truyền vào tai An An: “Giờ tôi có thể yêu cầu món quà của mình không?”. Đầu óc cô tê dại, từ từ suy nghĩ, nhớ lại lúc nói chuyện điện thoại cô đã đồng ý với hắn, nếu có thể xuất hiện mỗi cô ăn hải sản thì cô sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của hắn. Nhưng, nhưng, trái tim cô đang do dự, hồi hộp và cả sợ hãi nếu hắn nói ra yêu cầu đó.

Ánh mắt hắn nhìn thấu tận đáy lòng cô, gương mặt hắn ngày càng tiến gần tới. Cô lo lắng nhắm chặt mắt lại, nín thở. Đôi môi mềm mại của hắn đặt lên môi cô, có chút mát lạnh, nhẹ nhàng chạm vào giống

như chiếc lông vũ lướt qua. Hắn khẽ cắn đôi môi mềm mại đó, nhắm nháp, sự dịu dàng này khiến trái tim cô cảm thấy rã rời, chậm chậm thảnh thơi, để mặc những rung cảm ập tới.

14. Chương 14

Sự Dịu Dàng Chết Tiệt - Chương 14

Đột nhiên An An cảm thấy ẩm ướt, mềm mượt, cảm giác này khiến cô thấy khát khô, cổ họng phát ra âm thanh mơ hồ.

Miệng ấy phẳng phất bên tai Tiểu Vũ giống như lời khích lệ, lưỡi hắn tiến vào trong, bắt đầu khẽ mở đôi môi. Cô thấy bất lực, đầu óc hoàn toàn mê muội. Nụ hôn mang theo tất cả mùi vị của hắn, mùi khói thuốc nhẹ nhẹ, hơi thở nồng đượm, như được truyền thẳng từ miệng đến não, khơi dậy khát vọng nằm sâu kín tận đáy lòng cô.

Tay hắn không tự chủ được lướt trên cơ thể mềm mại này, nhẹ nhàng tìm tới vành tai cô, cơn khoái cảm tê dại lan tỏa khắp cơ thể đi tới tận ngón chân. Cảm nhận được toàn thân cô đang run rẩy trong tay mình, hắn lơ mơ hiểu ra, tai chính là nơi nhạy cảm nhất của cô. Hắn từ từ đưa lưỡi tới, rồi khẽ cắn vào làm cơ thể cô đột nhiên căng cứng, An An cắn chặt bờ môi dưới, chỉ sợ âm thanh đó sẽ trào ra.

Tiểu Vũ ngẩng đầu nhìn gương mặt mê man đỏ ửng của cô, đôi môi vẫn cắn chặt kìm nén. Hắn khẽ cười, bất ngờ cúi đầu xuống tiếp tục, “Aaa..”, một cảm giác mãnh liệt kích thích toàn bộ cơ thể khiến An An không thể kiềm chế nữa, buột miệng kêu lên.

Giọng nói êm dịu và ám áp len vào tai cô: “Gọi Vũ Minh đi”, cô mê man nhìn đến gương mặt mờ ảo hiện hữu trước mắt, bất giác khẽ gọi: “Vũ Minh”. Nghe thấy tên mình được thốt ra từ khe miệng An An, âm thanh đầy yêu thương đầy tạo nên một luồng khoái cảm lan khắp cơ thể hắn. Vũ Minh hôn lên đôi môi cô, khác với sự dịu dàng ban này, sự cuồng nhiệt, gấp gáp đã hoàn toàn chiếm gọn lý trí hắn. Đôi bàn tay nóng rực với vuốt ve cơ thể, từ cổ xuống ngực, xoa nắn nhẹ nhàng rồi đi tới phần eo, cả cơ thể cô như tê dại. An An bứt rứt ghì chặt đầu hắn xuống, bàn tay nhẹ nhàng len vào mái tóc. Không chịu nổi sự trêu chọc giày vò này nữa, cô khẽ gọi: “Vũ Minh, Vũ Minh”, nhưng đôi môi hắn vẫn đang lướt tới cổ áo, dùng răng mở cúc áo rồi phủ lên ngực cô, cảm giác nóng bỏng nơi đó khiến cô như hoảng loạn, bàn tay không kìm nén được kéo mái tóc hắn lại.

Tiểu Vũ khẽ ngước đầu lên, mê man nhìn vào mắt cô. Thấy ánh mắt như đang cầu xin kia, hắn hít một hơi thật sâu, lại cúi đầu xuống nhưng không vùi mình vào nơi ấm áp đó nữa mà chỉ chạm tới hõm vai cô, đôi bàn tay ôm cô thật chặt. Bất động hồi lâu, hơi thở vẫn còn hỗn hển, cô đợi hắn bình tĩnh lại.

Mãi sau hắn mới ngước lên, tay khẽ chống cơ thể rời khỏi người cô để giảm trọng lượng. An An dịu dàng nhìn hắn, không dám động đậy. Chạm nhẹ lên khuôn mặt của cô gái gốc gác nghèo này, cuối cùng hắn thốt ra một câu: “Cô biết không? Mỗi đêm nhớ cô đều khiến toàn bộ cơ thể tôi đau nhói”.

Nhìn gương mặt khô ngò đầy kích động của hắn, cô có thể cảm nhận được khát vọng đang phải kiềm chế trong hắn. Cô cảm động vuốt mặt hắn, biết rõ hắn đối với mình rất tốt, liền rướn lên tặng hắn một nụ hôn. Cô hiểu hắn yêu cô thật lòng, đó là điều chắc chắn.

Tiểu Vũ nhìn chằm chằm vào cô, gào lên một tiếng rồi lật người nằm xuống bên cạnh, mắt khép chặt, tay vẫn nắm lấy tay cô. Hắn rất muốn, nhưng cái hắn cần là cô phải hoàn toàn thuộc về hắn, muốn cô ngày ngày là của hắn. Phải kìm nén cảm xúc mọi lúc, hôm nay cũng không phải ngoại lệ, nhưng cô đáng để hắn nâng niu coi trọng.

Hai người cứ như vậy nằm trên bãi cát, mặc cho cơn gió đêm thổi qua xóa tan đi những đam mê, kích động.

Chương 43: Chấp nhận

Không biết mình về khách sạn bằng cách nào, An An gồi trên giường đầu óc vẫn còn trống rỗng. Mọi thứ diễn ra như một giấc mơ, nhưng những rung cảm và hồi hộp ban nãy lại quá chân thực. Bất giác cô đưa tay lên môi mình, cảm giác mềm mại của đôi môi hân khiến trái tim cô vẫn đang loạn nhịp.

Cô ngây ngất ngã ra giường, nhắm mắt lại, tâm trí hỗn loạn, nh

tới ánh mắt hân lúc kiểm chế dục vọng, cô biết Tiểu Vũ rất khổ sở, chấp nhận sự giày vò đến vậy đơn giản chỉ vì cô. Hân luôn nói không quan tâm đến người khác, nhưng lần nào cô cũng ngạc nhiên khi phát hiện ra sự dịu dàng chu đáo của hân, nó tình cờ lặng lẽ vây lấy tâm trí An An, xâm nhập vào tâm can khiến cô đắm chìm không cách nào thoát ra được.

Ông trời ơi, cứu tôi với! Phải làm thế nào đây mới có thể yêu hân, mới có thể đáp ứng những điều hân muốn? Đôi chân mệt mỏi, tự ôm lấy mình, nhìn ra phía biển thăm thẳm ngoài xa kia, cô rất muốn toàn tâm toàn ý đáp lại tình cảm của con người này, nếu như thật sự có thể, cô sẽ dành cho Tiểu Vũ nhiều yêu thương hơn để bù đắp lại những tình cảm mà hân đã mất đi trong quá khứ.

Trong khoảng thời gian này hãy lãng quên tất cả mọi thứ, đây là Đại Liên, nơi thuộc về hân và cô. Đừng nghĩ đến những trách nhiệm đáng ghét kia, hãy cứ vui vẻ sống hết một tuần này, mặc cho tương lai xảy ra bất cứ chuyện gì.

Trong bóng tối An An nở nụ cười kiên định, vứt bỏ muộn phiền, đây là hạnh phúc mà họ đã đánh cắp của Thượng Đế, chỉ cần ở bên hân, và tận hưởng những ngọt ngào chỉ thuộc về hai người.

Trong một căn phòng tối khác, Tiểu Vũ lặng lẽ ngồi dựa vào đầu giường, tay cầm điều thuốc, căn phòng tỏa đầy khói, hân lại mất ngủ. Hôm nay anh chàng đồng nghiệp cùng phòng sang phòng bên đánh bài, chỉ còn một mình hân thẫn thờ ngồi đây. Trong đầu chỉ toàn là hình bóng cô, đôi môi ngọt ngào, cơ thể mềm mại và vành tai nhỏ nhỏ đáng yêu đó.

Một buổi tối diễn ra như trong phim, những hình ảnh tái hiện lại trong đầu, cảm giác như cơ thể hân lại không thể kìm nén nổi. Nhớ tới tiếng rên quặn rũ từ đôi môi mọng đỏ bật ra kia, hân khẽ cười, lúc tên hân được cô thì thầm cảm giác thật vô cùng tuyệt diệu.

Khát vọng trong lòng hân không hề giảm bớt khi được cô chấp nhận, ngược lại nó còn mãnh liệt hơn, giống như thuốc phiện, càng ném trải bao nhiêu thì càng đòi hỏi bấy nhiêu.

Đôi mắt trầm lắng sụp xuống, cảm giác nhớ nhung giày vò này đến lúc nào mới có thể dừng lại.

Hai người đề nghị rằng sau đêm nay khoảng cách giữa họ sẽ thu hẹp lại, mà Thượng Đế cũng ngầm chấp thuận để hai người lặng lẽ tận hưởng cảm giác hạnh phúc chỉ thuộc về nhau. Nhưng cuộc sống không phải lúc nào cũng như ý muốn. Hạnh phúc ngắn ngủi như một giấc mơ, khi bình minh ló rạng vào buổi sớm mai, lúc bạn còn đang nhớ nhung lưu luyến thì nó sẽ lặng lẽ ra đi. Sự mất mát đó có thể đánh tan một giấc mơ đẹp.

Sáng sớm hôm sau, An An còn chưa tỉnh dậy thì chuông điện thoại của Minh Minh vang lên. Cái giọng nói một mối ấy truyền tới khàn đặc: “Mama, gấu không vui, mấy cô em hôm qua xấu quá, còn xấu hơn cả em cơ”. Nghe cái âm thanh nghe như xa lạ nhưng hết sức quen thuộc này, trái tim cô chùng xuống, nằm trên giường im lặng nghe anh phàn nàn, giọng nói như vẫn đang chuyển choáng: “Anh chơi suốt đêm à? Lại không ngủ hả?”. Trái tim cô vẫn không thể nhấn chìm dù biết chỉ những lúc buồn chán anh mới nhớ tới mình, biết vậy nhưng không kìm được an ủi anh.

“Ừm ừm, cún ngốc không ở nhà, chơi chẳng vui chút nào.” Cô nghe giọng anh trách, không nén được cười khỏ, phải chăng khi cách xa mới nhận ra được mình từng có một người ở bên cạnh.

“Được rồi, cuối tuần mama về, chẳng phải anh đang ở ngoài sao? Cũng không về được mà.” Cô cố ý đề cập đến điều đó, khoảng cách luôn tồn tại, lẽ nào vì chuyện đi này nên nó mới trở nên rõ ràng hơn?

“Không vui, không nói nữa, cún ngốc đúng là chán ngắt”, rồi anh tắt máy.

Nhìn màn hình điện thoại tối dần rồi tắt hân, trái tim cũng như chìm xuống đáy, An An từ từ ngồi dậy, chân trần bước xuống giường, đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy biển thấp thoáng ngoài xa. CƠN GIÓ BAN SỚM THỔI TỚI, CÁI LẠNH NHƯ THẤM TỪ LÒNG BÀN CHÂN TỪ TỪ TRUYỀN LÊN ĐẾN ĐỈNH ĐẦU. Cô ôm lấy bờ vai, thì ra bản thân không hề chạy trốn, vẫn nghĩ nơi đây là bầu trời hạnh phúc riêng của cô, nhưng dường như ông trời đã

không nghe thấy lời thỉnh cầu đó, ngay khi cô vừa chạm tay tới hạnh phúc thì đồng thời lại kéo cô trở về với thực tại đầy tàn khốc. Đúng thế, cô có quyền gì được tận hưởng hạnh phúc chứ? Bản thân mình chẳng phải còn đang ràng buộc với người khác sao? Từ trong đáy mắt của An An hiện lên nỗi đau khổ sâu xa, hạnh phúc quả thật luôn quá ngắn ngủi.

Cả ngày đi đào tạo theo giáo án, cố gắng kìm nén sự lo lắng trong lòng để giữ nụ cười, cô muốn mượn công việc giải đáp thắc mắc của mọi người để quên đi mọi phiền não. Tinh thần của học viên đang lên rất cao, họ tham gia từ đầu đến cuối các trò chơi để trải nghiệm ý nghĩa thực sự của việc xây dựng một tập thể. Cô cũng tham gia cùng họ, không để bản thân mình có chút nghỉ ngơi nào, sợ nỗi buồn sẽ ập đến ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Buổi đào tạo hôm nay diễn ra rất suôn sẻ, lúc kết thúc Đồng chủ nhiệm từ tốn đi đến bên cô, nói nhỏ: “An An à, tối nay cô rảnh không? Giám đốc Lưu nghe nói việc đào tạo đội ngũ nhân viên gần đây có phần hơi rất tốt, nên muốn mời cô ăn tối, nói chuyện”. Cô vừa thu dọn giáo án, vừa im lặng lắng nghe, ánh mắt đang sụp xuống không thể thấy bất cứ biểu hiện cảm xúc nào trên gương mặt. Lúc ngẩng đầu lên, nở nụ cười rạng rỡ không hề lộ diện từ lúc nào: “Đương nhiên là có rồi, người trong công ty tôi cũng đi mà”.

Đột nhiên cô có chút lo lắng khi phải đối diện với Tiểu Vũ, sợ rằng mình chẳng thể che giấu được tâm trạng không vui hôm nay nếu đứng trước mặt hắn. “À, công ty chúng tôi còn có anh Tổng và một số quản lý của bộ phận kinh doanh cũng đi”. Đồng chủ nhiệm vội trỗi dậy, đưa tay lên nhìn đồng hồ: “Thế này nhé, xe đang đợi ở bãi rồi, tôi và cô đi cùng luôn”. Cô khẽ cười gật đầu, cũng tốt, chỉ ít lúc này có thể trốn đâu đó một lúc.

Sắp xếp giáo án và cất máy tính xách tay xong xuôi, thấy Đồng chủ nhiệm đang đứng ngoài hành lang gọi điện thoại, cô cũng bước tới bên cửa sổ rút di động ra. Do dự một lúc rồi nhắn cho Tiểu Vũ một tin: “Tối nay có chút việc, không đi ăn cùng cậu được”. Nhìn biểu tượng tin nhắn được gửi đi, tự nhiên lại thấy giống như trái tim cô, không biết làm thế nào mới có thể quay lại được. An An thở dài nhìn ra ngoài cửa sổ, tại sao ngay cả trời cũng ối bức, u ám đến vậy.

Chương 44: Hiểu lầm

Đơn giản là một bữa cơm mà thôi, cánh đàn ông mượn rượu nói chuyện ngoài công việc, phụ nữ chỉ giống như người lấp chỗ trống. Giám đốc Hàn hết lời khen ngợi An An, nói cô làm việc rất chuyên nghiệp, quả nhiên tuổi trẻ tài cao, còn nhờ cô giới thiệu cho ông thêm hai người có khả năng như vậy, hiện tại chỗ ông đang rất thiếu nhân tài. Cô mỉm cười nhận lời, nói khi về sẽ lưu tâm đến chuyện này, tìm người giới thiệu giúp ông.

Thời gian chậm chạp từng phút trôi qua, đàn ông bên bàn rượu dường như không còn niềm vui nào ngoài việc nâng cốc. Rượu rót luân phiên hết lượt đến lượt khác, hôm nay còn có mấy cô gái xinh đẹp đến góp vui, nghe đâu là người của bộ phận hành chính và chăm sóc khách hàng do giám đốc Hàn kéo đến, bọn họ đều rất hào hứng, đặc biệt là suốt cả buổi đều chỉ nhìn chằm chằm vào mấy vị quản lý trong công ty.

Cô bỗng thấy buồn cười. Trong công ty của An An có vài anh chàng còn độc thân, đều chỉ khoảng từ hai tám đến ba mươi tuổi, cũng được xem là nhân tài, nhưng đối với cô mà nói đều bình thường như nhau cả, chỉ trừ có cấp dưới của Tổng Bộ là Phương Hoa, ba mươi tuổi, tính tình hóm hỉnh, ngồi quanh có mấy cô em xinh đẹp. Mấy cô gái này đâu phải đối thủ của anh ta, trong công ty anh ta vốn được coi là tay chơi mà.

Cô cảm thấy hơi mệt, điện thoại bỗng rung lên, mở ra xem thấy ngay tin nhắn của Tiểu Vũ: “Tôi ở cổng đợi cô”. An An cúi xuống, cầm ly nhấp một ngụm trà, hôm nay làm sao mà cả trêu chọc thế này. Đúng thế, điều gì cần đến sẽ đến thôi, cô chào Tổng Bộ, xin phép về trước, rồi đứng dậy quay sang giám đốc Hàn khẽ chào: “Giám đốc Hàn, mọi người ở lại chơi, tôi xin về trước”. Giám đốc Hàn cũng không miễn cưỡng, nói Đồng chủ nhiệm sẽ sắp xếp xe đưa cô về, nhưng đúng lúc Đồng chủ nhiệm không có đó.

An An xua tay nói: “Không cần đâu giám đốc Hàn, tôi đón taxi về được rồi”. Giám đốc Hàn không antâm, nói phụ nữ đi một mình không an toàn, phải tìm người đưa cô về. Đang lúc hai bên đang trao đổi qua lại thì có một người đứng dậy, “Giám đốc Hàn, ông không cần khách sáo đâu, tôi cũng muốn về để xem chút tài liệu, tôi đưa An An về được rồi”. Cô nhìn sang người đó, chính là Phương Hoa, đang đứng bên cạnh bàn. Cô hơi ngạc nhiên, nhưng dù sao cũng là người của công ty mình, như vậy đỡ phải làm phiền bên đối tác.

Ngồi chung với Phương Hoa ở hàng ghế sau, An An im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô và anh ta không thân,

cũng chẳng biết nói chuyện gì, huống hồ hôm nay tâm trạng không được tốt, nhưng không ngờ anh ta lại tìm được đề tài để tán gẫu: “Xem ra giám đốc Hàn đáng giá cô rất cao”.

An An quay mặt lại nhìn anh ta, khẽ cười: “Đó là do giám đốc Hàn khách sáo nói vậy thôi”. Đối với cách nói chuyện nhàn nhạt của cô, anh ta hoàn toàn không để ý: “Đến Đại Liên đi ngắm biển chưa?”. Cô chỉ gật đầu cười.

“Đi một mình à? Hay có bạn ở đây? Tôi đến Đại Liên mấy lần rồi nhưng chưa từng đi ngắm biển. Muốn tìm người đi cùng xem sao.” Phương Hoa không có ý định dừng cuộc trò chuyện lại, cô gấp máy trả lời: “À, tôi có bạn ở đây. Để hôm nào tôi bảo Đồng chủ nhiệm sắp xếp mấy cô gái bản địa đưa anh tham quan vài nơi đặc sắc ở đây”. Cô như người mất hồn, ánh mắt xa xăm, nếu không có Tiểu Vũ thì cô sẽ đi ngắm biển với anh à? Có lẽ là một mình thôi.

Phương Hoa còn muốn nói thêm nhưng taxi đã đi vào trong sân của khách sạn. Cô mở cửa, ngẩng đầu nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng hần. Phương Hoa trút tiền xong cũng bước xuống xe.

Lưỡng lự giữa việc về phòng hay ra ngoài tìm hần, cuối cùng cô quyết định trở lại phòng, gật đầu chào Phương Hoa: “Cảm ơn anh”, vừa định quay người đi thì bỗng một bàn tay nắm lấy vai cô giữ lại. An An sững người, quay lại nhìn, có lẽ cảm thấy hơi đường đột, anh ta vội buông tay ra, gượng cười nói: “An An, nếu cô không phiền, đi dạo với tôi một lát được không?”. Cô ngẩn người một lúc, áy náy nói: “Xin lỗi, tôi còn có chút việc. Tôi... thực ra lúc này cô hoàn toàn chẳng có tâm trạng nào để đi dạo cả, chưa kịp nói xong đã trông thấy cái đáng gờm đứng bên chiếc xe, đang lặng lẽ nhìn cô.

Cô vội lấy lại bình tĩnh, đành cáo lỗi Phương Hoa: “Thật ngại quá, giờ tôi có chút việc, lần sau nhé, lần sau cùng hẹn mọi người đi dạo”. Tiểu Vũ đã đi ra ngoài sân, không đợi, cô xin lỗi thêm lần nữa rồi bước xuống bậc thềm, chạy về phía đó.

Cô đi ra ngoài cổng, nhìn xung quanh thấy hần đã đi đến trạm xe buýt, lao nhanh về phía đó, An An thắc mắc sao hần không đợi cô.

Cuối cùng cũng đuổi kịp được Vũ Minh, cô thở hổn hển nhìn hần, nhưng dường như hần không thèm để ý, chỉ đưa tay ra vẫy taxi, sau đó chẳng nói chẳng rằng chui vào xe. Cô cũng theo sau hần, chiếc xe bắt đầu lăn bánh.

“Sao cậu không đợi tôi?”, cô thấy hần im lặng, không hiểu hần đang giận dữ chuyện gì, Tiểu Vũ bảo tài xế đến đường Tân Hải, bãi biển hôm qua hai người ở đó. Trên đường đi hần không thèm để ý đến cô, chỉ một mực nhìn ra ngoài cửa sổ. Càng nghĩ cô càng tức, tâm trạng cả ngày đã bị dồn nén, còn chưa được xả mà hần còn không thèm quan tâm cô, cô bực mình nhìn sang hướng khác.

Hai người xuống xe, một trước một sau đi ra bờ biển. Trời dần tối, cô bước cao bước thấp trên cát, mặc dù biết An An không theo kịp nhưng hần vẫn đi thẳng một mạch không quay đầu lại.

Cô giận dữ vội đuổi theo, kéo mạnh tay hần giật lại, chặn trước mặt.

Chương 45: Bài học

Hai người giận dữ nhìn nhau, cuối cùng cô là người không chịu được trước, bực tức hỏi: “Tại sao cậu lại giận? Tôi đã làm gì sai? Có phải vì tôi không đi ăn cùng cậu?”.

Tiểu Vũ quay mặt đi chỗ khác, lạnh lùng không thèm trả lời.

Tâm trạng dồn nén cả một ngày, dường như lúc này mới bộc phát ra: “Được, cậu muốn giận thì cứ giận, tôi chẳng hiểu ra sao cả, tôi về”, nói xong liền quay người đi ngược lại.

Hần đột nhiên vòng tay ôm cô lại, xoay người kéo An An ngã xuống bãi cát, sau đó, rõ ràng là, rõ ràng là...??? Bàn tay hần phát mạnh lên móng cô! Cô choáng váng, hần... hần dám đánh cô.

Cảm giác đau rát khiến cô bình tĩnh, giận dữ vùng vẫy muốn đứng dậy, nhưng bàn tay kia ấn vai cô xuống. Một cái, hai cái, hần vẫn đánh. Sự ảm ức trong lòng cùng cảm giác buồn bực, khó chịu cả ngày nay đến giờ như dồn hết, cô khóc nức lên.

Nhìn thấy cô gào lên khóc lóc, cơn giận của hần dần bị cuốn trôi đi, bàn tay từ tốn dừng lại.

Hắn buông tay, muốn kéo cô đứng dậy nhưng ngay lập tức bị An An hất ra không cho đụng vào mình. Tức chết đi được, hắn dám đánh cô, người bức mình phải là cô mới đúng chứ, thật quá đáng.

Tiểu Vũ túm lấy tay cô, ôm chặt vào lòng, vỗ về. Cô nức nở nghẹn ngào, tên đáng ghét này, không thèm quan tâm đến hắn nữa, vô duyên vô cớ bức tức với cô, còn đánh cô, không thèm quan tâm đến hắn nữa, An An cảm giận tự nhủ trong lòng.

Hai người họ vẫn ngồi ôm nhau như thế, rất lâu, cô giãy ra không được, đành quệt hết nước mắt nước mũi lên áo hắn. Mãi sau Tiểu Vũ mới rời lỏng vòng tay, nhìn cái miệng vẫn đang phụng phịu của cô, thầm thở dài, lắc đầu, thôi bỏ đi, cô ngốc này lúc nào mà chẳng thế.

Nhưng cơn giận của An An vẫn chưa dứt, đẩy mạnh hắn ra, nhưng đẩy thế nào cũng không được, hắn vẫn ôm cô, thấy cách này không có tác dụng, cô trừng mắt: “Hôm nay cậu bị thần kinh à, sao dám đánh người ta?”.

“Vì cô không ngoan”, hắn hùng hồn đổ lỗi cho cô.

“Tôi không ngoan?”, An An không tin vào tai mình, hét lên: “Tôi không ngoan chỗ nào, tôi phải đi ăn với sếp, đã nhận tin cho cậu rồi còn gì, đây là công việc”.

“Đi với sếp sao lại để người đàn ông kia đưa về? Còn đứng ở cửa dùng dằng mãi?”, hắn tức mình hỏi vặn lại.

“Tôi?”, cuối cùng cô cũng hiểu ra, không chịu được liền trừng mắt với hắn, rõ ràng tên này đang ghen tuông lung tung: “Tôi xin cậu đấy, đó là đồng nghiệp của tôi, người ta chỉ tiện đường mới đưa về thôi”.

“Vậy sao còn kéo cô?” ,hắn vẫn không tin, rõ ràng là thấy người đàn ông đó sống chết cũng không chịu buông cô ra.

“Cậu đúng là đồ không biết lý lẽ”, An An sắp bị hắn làm cho tức chết rồi: “Người ta chỉ muốn rủ tôi đi dạo một chút. Chẳng có gì cả, hơn nữa tôi cũng không đồng ý”.

“Đồ ngốc, cô đương nhiên không thể nhìn ra, anh ta đâu có đơn giản như vậy, ý đồ của anh ta hiện rõ trên mặt đấy.” Tiểu Vũ tức tối nói, cô lúc nào chẳng tốt, khi nhìn thấy gã đàn ông kia kéo cô lại, chỉ cần qua ánh mắt cũng đủ biết tên kia đang chủ ý nhắm vào cô, vậy mà con người này vẫn ngu ngốc tỏ ra thân thiện.

“Cậu nghĩ quá nhiều rồi đấy.” An An hoàn toàn không để ý, cho rằng đó chỉ là do hắn nhỏ nhen mà thôi.

Cuộc điện thoại của Minh Minh sáng nay khiến tâm trạng cô sa sút không ít, cả ngày như bị tra tấn, đã vậy hắn còn hiểu lầm. Tại sao tối qua hắn dịu dàng như vậy mà hôm nay thành ra thế này. Cô dùng sức đẩy hắn, hét lên: “Không thèm quan tâm đến cậu nữa, mặc kệ cậu, đồ đáng ghét”. Không sao ngăn được cánh tay khua khoắng loạn xạ của An An, hắn thành linh túm chặt hai tay cô, dùng miệng ngăn đôi môi đang la hét kia lại, khiến tiếng kêu chỉ còn là những âm thanh ừ ừ.

Mạnh mẽ, gấp gáp, dùng nụ hôn để kiềm chế cơn tức giận của cô, chỉ cần nghĩ đến việc cô không nhận ra ý đồ của gã đàn ông kia, trong lòng hắn lại bùng bùng tức giận, lưỡi càng hoạt động mạnh hơn như muốn chiếm giữ tất cả, ghì chặt không cho cô cử động.

An An như sắp ngừng thở, toàn bộ không khí đều bị hắn hút hết, đầu óc choáng váng, cô khó chịu giằng ra. Không giống với sự dịu dàng tối qua, hoàn toàn là cảm giác nóng giận xông thẳng tới não, cô dần mất đi lý trí, hắn đang trừng phạt cô.

Mãi lúc sau Tiểu Vũ mới chậm rãi, miễn cưỡng rời khỏi đôi môi đó, rồi bất ngờ nâng khuôn mặt cô lên, ngang ngược nói: “Lần sau không được tỏ ra dịu dàng đối với bất kỳ gã đàn ông nào khác”. An An đỏ mặt khóc dở cười nhìn về mặt bảo thủ nhưng đầy nghiêm túc kia, thực ra cô vốn chẳng nghĩ đến cái gì gọi là tốt với không tốt ở đây.

Hắn cúi đầu áp vào trán cô, khoảng cách gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của An An, thấp giọng nói: “Tôi đã phải giành lấy cô từ một người đàn ông khác, nếu như phải làm việc này thêm một lần nữa tôi sẽ phát điên mất”. Giọng hắn run run, tim cô như thất lạc, lẽ nào Tiểu Vũ đang sợ hãi. Cơn giận trong lòng phút chốc tan biến, thay vào đó là sự áy náy.

Vì hôm nay tâm trạng không tốt, nên cô không dám gặp hắn, buổi tối mới cố ý viện cớ đi ăn với cấp trên. Hoàn toàn không nghĩ đến sự khó chịu của Tiểu Vũ, cô nâng khuôn mặt hắn lên, vuốt ve bằng tất cả yêu thương, khẽ nói: “Xin lỗi, nhẽ ra tôi không nên bỏ mặc cậu một mình”.

Tiểu Vũ nghiêng mặt khẽ hôn lên tay cô, dụi sát vào đó lắm lắm: “Tôi rất sợ, sợ sau đêm qua cô sẽ lẩn tránh tôi. Cả ngày hôm nay tôi chỉ muốn tuyên bố với tất cả mọi người là tôi đã có được cô. Nhưng tin nhắn của cô đã ném tôi vào địa ngục”, hắn ngược lên, ánh mắt đầy tổn thương.

“Tôi vẫn đứng ở đó đợi, kết quả là nhìn thấy gã kia đưa cô về, ánh mắt anh ta chăm chăm nhìn vào người cô mà cô không hề có phản ứng nào. Tôi tức giận đến nỗi chỉ biết đứng đó. Cô không muốn gặp tôi là vì đi cùng người khác, mà những người kia tên nào cũng... mẹ kiếp giống như bọn háo sắc”, hắn giận dữ, ngay cả lời chửi thề cũng thốt ra được. An An không nhịn được cười, ôm khuôn mặt hắn, lắc lắc: “Cậu đấy, không nên nghĩ người nào cũng xấu xa thế được không? Người đó chỉ là một đồng nghiệp, chẳng thân thiết gì, người ta điều kiện tốt như vậy sao thích tôi được chứ?”. Cô lườm hắn: “Cậu nghĩ ai cũng ngốc như cậu hả, biết rõ tôi là cô gái vụng về rồi mà còn đâm đầu vào”.

Hắn gần sát lại, cọ lên mũi cô: “Tôi chỉ hy vọng họ đều không thích cô vì sự vụng về đấy, bởi vì cô chỉ thuộc về tôi, chỉ là của tôi, tôi không muốn họ thấy những điều tốt đẹp đó của cô”, nói rồi Tiểu Vũ ghì chặt cô vào lòng.

An An xúc động khẽ cười, những phiền muộn trong lòng dần dần tan biến hết. Giờ phút này được ở trong vòng tay hắn, tham lam hưởng thụ sự ấm áp từ cơ thể hắn, cảm giác bình yên xuất hiện mọi ưu phiền. Nhưng cô muốn nói với hắn điều khiến cô buồn hôm nay: “Sáng sớm nay Minh Minh có gọi điện tới”. Thấy hắn thoáng cứng đờ rồi tay càng ghì chặt cô hơn.

“Tôi cứ nghĩ đến đây là có thể mặc kệ tất cả, chỉ ở bên cậu”, cô tiếp tục nói: “Nhưng dường như lúc nào cũng không như ý muốn. Có những việc không thể trốn mãi được”.

Tiểu Vũ khẽ nắm lấy bờ vai cô, ánh mắt kiên định nói chắc nịch: “Hãy cứ giao hết cho tôi, giao tất cả những suy nghĩ ấy cho tôi. Cô chỉ cần nhớ về tôi là được rồi”.

Nhìn ánh mắt đó của hắn, trái tim cô lại càng sôi sục. Hắn lúc nào cũng kiên định một cách tuyệt đối, ngang ngược đến ương bướng, trước sau vẫn không cho cô chọn đường rút lui. Tấm chân tình của một chàng trai như vậy làm sao cô từ chối được, có thể chạy đi đâu đây?

15. Chương 15

Sự Dị Dàn Chết Tiệt - Chương 15

Chương 46: Quấy rối

Rất muộn hắn mới đưa cô về. Chiếc taxi chạy một mạch vào sân khách sạn, bốn phía tĩnh mịch chỉ nghe thấy tiếng động cơ xe “xình xịch” vọng lại. Hắn bước xuống, vòng sang mở cửa cho cô, tay chần lên mũi xe, đưa tay diu cô ra, An An mỉm cười tận hưởng sự chăm sóc chu đáo của hắn. Lúc nào Tiểu Vũ cũng vô tình thể hiện sự quyến rũ như vậy.

Cô nắm lấy tay hắn, khẽ nói: “Cậu mau về đi, muộn lắm rồi, cấp trên lại ý kiến này nọ”. Nhưng hắn lật tay nắm lại tay cô, kéo sát lại nhẹ nhàng đặt lên mặt cô một nụ hôn, ánh mắt chan chứa yêu thương. An An nở nụ cười thật tươi, ngọt ngào, khẽ bỏ tay hắn ra, nói nhỏ: “Ngủ ngon, mơ những giấc mơ đẹp nhé”.

Cô quay người đi vào khách sạn, mới được mấy bước ngoảnh lại thấy hắn đứng cách chiếc taxi, ánh mắt vẫn đang nhìn mình, cô khẽ nở nụ cười hạnh phúc rồi mới đi tiếp vào sảnh, đến khi An An bước vào thang máy hắn mới quay vào xe về khách sạn của mình.

Ngủ một giấc đến tận sáng. Hôm nay là thứ tư, cô đã đến Đại Liên được ba ngày rồi. Cảm giác hạnh phúc này khiến từng ngày trôi qua trở nên vô cùng đặc biệt, thúc đẩy trong chờ đợi, để mong đến cuộc hẹn ngọt

ngào buổi tối.

Đúng vậy, cần gì phải suy nghĩ chuyện sau này, cứ giao cho Tiểu Vũ đi, chẳng phải hẳn sẽ mang đến cho cô một tương lai sao? Nếu đã quyết định nắm lấy tay hẳn thì không cần phải do dự, cùng hẳn đến đích cuối cùng. An An vui vẻ quẳng hết ưu phiền, quyết định tận hưởng những ngày hạnh phúc còn lại, thay vì nghĩ ngợi quá nhiều và vật lộn với đau khổ chỉ bằng mở rộng trái tim tận hưởng những gì mình đang có.

Cô đứng trong thang máy, hôm nay cô đi sớm hơn ngày thường, mọi người vẫn chưa thấy ai xuống. “Đình”, đèn thang máy sáng lên, dừng ở lầu ba, cửa mở khiến cô giật mình, người đứng ngoài chính là Phương Hoa. Đột nhiên nhớ lại chuyện Tiểu Vũ ngày hôm qua vì người đàn ông này mà lên cơn ghen, cô có chút bực mình, ngăn ra quên cả chào.

Thang máy đóng lại, không gian trống trải chỉ cô và anh ta. Vẫn đang nghĩ ngợi lung tung không hề chú ý đến vẻ mặt của người bên cạnh. Phương Hoa mở lời trước: “Hôm nay sao dậy sớm vậy?”, lúc này cô mới tỉnh lại, khẽ cười ậm ừ một tiếng cảm giác giọng nói của anh ta có gì đó lạnh nhạt không hề thân thiện, hay tại cô đã quá nhạy cảm rồi.

“Tối qua đi chơi về muộn như vậy mà sáng vẫn dậy sớm được, giỏi thật.” Quả nhiên không phải do cô quá nhạy cảm, vẻ lạnh nhạt của anh ta đích thị là đang chế nhạo cô. An An sửng sốt, quay sang nhìn, anh ta đang nói cái gì? Tối qua? Lẽ nào...

Nhưng Phương Hoa không nhìn cô, nụ cười trên mặt khiến người ta khó có thể đoán ra được điều gì: “Không ngờ cô lại thích mấy tên mặt búng ra sữa”. Anh ta đứng là theo dõi mình, cô ngạc nhiên nhìn Phương Hoa, không rõ làm thế nào anh ta biết được, nhưng có thể khẳng định là tối qua lúc Tiểu Vũ đưa cô về anh ta đã trông thấy hai người. Thì ra, Tiểu Vũ nói không sai, tên này đúng là có ý đồ xấu.

Cơn giận dữ xông lên đầu, cô cũng không khách sáo: “Chuyện đó đâu cần anh phải bận tâm”. Anh ta laì la mà dám chỉ trích cô, gặp ai là chuyện của cô, ngay cả Minh Minh còn chưa dám nói, huống hồ đây lại là một kẻ chẳng liên quan gì, anh ta là ai chứ, cô giận dữ.

Phương Hoa quay sang hơi cúi đầu xuống nhìn An An thăm dò rồi rướn người về phía cô: “Thì ra nụ cười này là để quyến rũ mấy cậu nhóc. Thế mới nói, lúc nào cô cũng làm như thể không thấy tôi, thì ra là tôi không hợp ‘khẩu vị’ của cô”. Anh ta càng nói càng quá đáng, cô lùi lại giận dữ trừng mắt nhìn, đây đúng là gã đàn ông ngạo mạn, ý mình có địa vị, nghĩ rằng phụ nữ ai cũng ngã vào vòng tay anh ta chắc.

“Phương Hoa, anh nên ăn nói có tự trọng một chút. Tôi nghĩ chúng ta chưa đủ thân để có quyền đánh giá bạn bè của nhau”, cô cảnh cáo: “Tôi nghĩ Tổng Bộ cũng không muốn có một cấp dưới làm việc mà công tư không rõ ràng đâu”. Anh ta nên biết là Tổng Bộ ghét nhất là những kẻ làm những chuyện mờ ám trong công ty.

Ánh mắt Phương Hoa ngay lập tức có chút do dự, nhưng nhanh chóng được thay bằng cái nhìn nhạo báng, tay không yên phận đưa về phía cô: “An An, cậu nhóc đó làm sao có thể đáp ứng được cô, đợi đến khi chán ngấy rồi lại phát hiện người như tôi mới hợp với cô”. Cô ghê tởm lùi vào góc thang máy tránh xa bàn tay đó. Lúc tay Phương Hoa sắp chạm vào tay cô thì “Đình”, thang máy đến nơi, cửa liền mở ra, bàn tay cứng ngắt hạ xuống, thấy có người đứng bên ngoài cô thở phào nhẹ nhõm, vội lách qua anh ta đi ra.

Thật buồn nôn, đúng là kẻ xấu xa, tên đàn ông đáng ghét, tưởng mình có chút tướng mạo là có thể mê hoặc được hết phụ nữ trên thế giới chắc. Người ta thường nói: “Con thỏ không ăn cỏ cạnh hang” (6), nhưng anh ta khi lên cơn đói lại ăn tất cả chẳng chừa cái gì. Đến Đại Liên, bao nhiêu cô gái xinh đẹp sao anh ta không tán tỉnh lại đi quấy rối cô, thật khiến người ta ghê tởm. Cô ghét cay ghét đắng loại đàn ông như vậy. Nghĩ tới Tổng Bộ, thật không ngờ cái người mà sếp tín nhiệm lại là kẻ tiểu nhân đến vậy.

Buồn bực đi ra khỏi sảnh, thay vì đi xe của đối tác An An quyết định bắt một chiếc taxi, vì không muốn nhìn thấy bộ mặt đáng ghét kia. Lại nghĩ đến gương mặt giận dữ của Tiểu Vũ, đúng là hẳn đoán không sai, con người này quả là không đơn giản chút nào.

Cô nhớ hẳn, muốn nghe giọng nói của hẳn, nhưng hiện tại mới bảy giờ ba mươi không biết hẳn đã dậy chưa. Ngồi trong xe lấy điện thoại ra, do dự một lát nhưng An An vẫn gửi cho Tiểu Vũ một tin nhắn, đơn giản nhưng đầy ấp nhớ mong: “Tự nhiên nhớ cậu quá”.

Ngay tức thì, điện thoại vang lên, cô mỉm cười bắt máy, giọng nói quen thuộc truyền tới bên tai nhưng không

thể giảm đi nỗi nhớ, ngược lại càng khiến nỗi nhớ chuyển từ giọng nói sang khuôn mặt. “Chào buổi sáng, tôi lúc nào cũng nhớ cô, ngay cả trong giấc mơ cũng thấy cô, làm tôi không muốn dậy chút nào, bởi vì trong giấc mơ cô chỉ biết có tôi thôi”. Cô yên lặng nghe giọng nói kia thì thầm những điều ngọt ngào, như mũi kim nhỏ đâm vào tim cô, nỗi đau đó khiến trái tim An An căng cứng.

Tiểu Vũ lúc nào cũng nói thật với cô tất cả những điều hân hạnh, lúc nào cũng đòi hỏi tình yêu từ cô, ngay giờ đây cô rất muốn ôm ghì lấy hắn, nắm chặt điện thoại trong tay, định mở miệng nói điều gì đó, nhưng cổ họng lại khô khốc không nói nên lời. Từ đáy lòng cô muốn hét lớn, muốn yêu hắn, nhất định yêu thương hắn. Một cảm giác khác lạ áp chẩy qua tim, không nên do dự nữa, nếu như chỉ có tình yêu của cô mới đủ khả năng khiến hắn hạnh phúc thì hãy để cô can đảm yêu đi. Hắn đáng được hưởng hạnh phúc.

Thật lâu, Tiểu Vũ vẫn không nói gì, cũng không cúp máy, sự im lặng bao trùm hai người. Cuối cùng giọng nói nhẹ nhàng của cô chầm chậm phát ra: “Thật sự rất nhớ cậu”. Không nghe thấy câu trả lời nhưng có thể cảm nhận được hắn đang cố kìm hơi thở, kiểm chế trái tim, chờ đợi.

“Tôi biết”, giọng hắn trầm lắng mãi lâu sau mới truyền lại, chân thực, chắc chắn, đó chính là Vũ Minh. An An mỉm cười, hạnh phúc đang ngập tràn trong lòng cô, chỉ cần hết lòng yêu hắn là được rồi, không cần bất kỳ điều gì khác.

Tắt điện thoại, hắn mới dần dần lấy lại được ý thức. Cô vừa mới nói trong điện thoại, rất rõ ràng rằng, cô nhớ hắn. Trái tim thỏa mãn, cảm giác thật tuyệt, trước giờ hắn chưa từng cảm thấy tràn đầy sinh lực như lúc này. Cuối cùng cô cũng tự mình nói ra nỗi nhớ nhung trong lòng, Vũ Minh nắm chặt tay mình, dè dặt lên tấm gương, khuôn mặt u ám kia đang tươi tắn trở lại. Hạnh phúc thật sự chính thức bắt đầu từ giây phút này, cuối cùng hắn cũng không còn phải cô độc một mình nữa.

(6) Ý chỉ: làm người không nên gây tổn hại cho những người xung quanh mình.

Chương 47: Công việc

Cảm giác hạnh phúc theo cô suốt cả ngày, hiệu quả công việc vì thế cũng lên rất cao. Chương trình chuyển đổi đào tạo về văn hóa doanh nghiệp và sức mạnh của sự gắn kết. Những từ ngữ mang tính trừu tượng này bình thường chỉ để treo trên tường, mặc dù ngày nào cũng thấy nhưng rất ít người suy nghĩ một cách nghiêm túc ý nghĩa sâu xa của nó. Tuy nhiên thông qua một số hoạt động người thật việc thật đã khiến mọi người cảm thấy, những từ ngữ này không phải vô nghĩa, hơn nữa càng dễ dàng thấu hiểu cũng như có trải nghiệm sâu sắc.

Mọi người bên dưới tranh luận rất sôi nổi, An An khẽ cười, đúng thế, văn hóa doanh nghiệp không chỉ là những từ ngữ đẹp đẽ, nó còn phải dùng hành động và cả tinh thần để thu hút mọi người, giúp mọi người thật sự lĩnh hội được viễn cảnh về sự phát triển của công ty, sau đó sẽ thấm dần bắt đầu thay đổi từ những điều nhỏ nhất.

Hôm nay công việc rất thuận lợi, bốn giờ chiều đã kết thúc. Cô chào Đồng chủ nhiệm rồi trở về khách sạn.

Về tới phòng, An An mở máy tính xách tay lên kiểm xem hai ngày nay có email nào từ công ty không. Tiểu Vân có gửi hai ba cái, đều nói về thủ tục trong việc tuyển người mới, và một vài chuyện giải quyết, hòa giải trong nhân viên. Ngoài ra còn báo cáo sơ bộ về tình hình bộ phận mình thời gian gần đây, tất cả đều rất ổn.

Giám đốc cũng gửi một email, hỏi về tiến độ công việc. Cô nghĩ một hồi rồi tường trình chi tiết từng bộ phận, làm một bảng báo cáo gửi lại, còn viết ra một bản kế hoạch công việc, công tác đào tạo của cô đã hoàn thành hai phần ba, ước tính thứ sáu có thể kết thúc.

Cô đăng nhập vào MSN, lát sau Tiểu Vân xuất hiện, “Chị An, vẫn khỏe chứ? Có mệt không?”.

Cô cười, trả lời lại: “Vẫn khỏe, nhân viên bên đây rất nhiệt tình, có tinh thần hợp tác. Hiệu quả đào tạo rất tốt. Tình hình công ty sao rồi?”.

“Tất cả đều tốt, em có gửi chị ba email, hai cô nhân viên mới vào làm bên dịch vụ khách hàng do Lang Thanh giới thiệu đều rất ổn.”

“Chị An, Đại Liên vui không? Đi ngắm biển chưa? Thật thèm quá đi, nhớ mang quà về cho bọn em.” Tiểu Vân thích thú, còn gửi một biểu tượng mặt cười thể hiện sự thèm muốn, “Có cuộc hẹn hò lãng mạn nào không, cậu một ông triệu phú về đây”.

Con bé quỷ quái này, cô cười: “Làm gì có cuộc hẹn hò lãng mạn nào, tối đây công tác mà. À, yên tâm, lúc về sẽ có quà. Thôi được rồi, có chuyện gì thì gọi cho chị, thoát đây”. Tắt MSN, cô khẽ cười, Tiểu Vũ của cô có được tính là cuộc hẹn vô cùng lãng mạn không nhỉ? Chuyện này nếu mà để cho bọn Tiểu Vân biết thì không hiểu mình sẽ rơi vào thế nào đây, cô thật không dám tưởng tượng.

Hôm nay Đồng chủ nhiệm có phản ánh một điều, về lần trước cô căn cứ theo tình hình của công ty đối tác để tiến hành thực hiện các quy trình đào tạo liên quan, sau một số hoạt động thực tế mới cải tiến, ông ta muốn An An bổ sung lại một chút. Cô đồng ý, quyết định sẽ tiếp tục nghiên cứu vấn đề này từ góc độ quản lý, tăng cường thêm một số hoạt động giám sát kỹ lưỡng hơn.

Cô chăm chú gõ bàn phím, những vấn đề cần sửa đổi và kiến nghị đều được liệt kê ra, hy vọng việc này có thể giúp được họ, ngày mai sẽ bàn bạc lại với Đồng chủ nhiệm.

Màn hình hiện lên một email mới, cô bấm vào xem, thì ra của trợ lý giám đốc, sếp tương đối hài lòng về tiến độ công việc, nói cô nhắc bộ phận kinh doanh và kỹ thuật chú ý đến từng chi tiết nhỏ, không được coi nhẹ mà để thiếu sót cho cả dự án. Còn nhắc cô thông báo với hai bộ phận này trưa mai chuẩn bị một cuộc họp trực tuyến.

Cuối cùng, giám đốc còn đặc biệt nói một câu, rằng hiếm khi được đi công tác nên nếu thứ sáu kết thúc thì cô có thể ở lại Đại Liên hai ngày để thăm quan, chỉ cần sáng thứ hai có mặt ở công ty là được. Xem ra giám đốc không gượng ép cô về, trong lòng An An có phần cảm kích. Con người giám đốc rất tốt, không phải thuộc dạng chỉ biết có công việc mà không quan tâm đến cảm nhận của nhân viên, chỉ ít là cô cảm thấy làm việc cho công ty đến nay, tình cảm vẫn rất được coi trọng.

Nghĩ đến chuyện mỗi ngày chỉ có thể gặp Tiểu Vũ vào buổi tối, cô thật sự rất muốn bên cạnh chăm sóc hẳn. Không biết khóa đào tạo của hẳn tiến triển sao rồi? Cậu nhóc đó thông minh như vậy, nhất định sẽ không gặp khó khăn gì.

Cô lại vui đầu vào tiếp tục sắp xếp lại một số ý kiến phản ánh trong buổi đào tạo ngày hôm nay. Mỗi lần đào tạo cô đều phát cho học viên một bản phản hồi để xem mọi người có vấn đề hay kiến nghị gì với chương trình hôm đó không. Những thông tin kịp thời này rất có lợi để An An triển khai những hoạt động đào tạo kế tiếp. Hơn nữa, đa số học viên ở đây đều còn trẻ, suy nghĩ linh hoạt, thường hay có những ý tưởng mới mẻ mà khó có thể nói với cấp trên, nhân buổi đào tạo thoải mái này có thể dễ dàng đưa ra hơn. Vì thế đối với công việc của Đồng chủ nhiệm mà nói, những ý kiến này cũng là một sự trợ giúp khá tốt.

Hôm nay có một phản ánh, thì ra là của một cô gái tên Tống Ngưng viết: “Cô Vu, có thể hướng dẫn bọn em các thao tác của phần mềm vi tính văn phòng không? Trước đây chúng em ít sử dụng, nhưng bây giờ công ty yêu cầu phải biết lập bảng biểu, nếu cứ đi hỏi người khác thì bất tiện quá, cô có thể dành chút thời gian để dạy mọi người cái này không?”. Cô nhìn vào chức danh, nhân viên hành chính kinh doanh, cô gái này trên lớp thường yêu cầu làm các dạng bảng biểu và phân tích dữ liệu. Có lẽ thời trung học, trong trường chỉ dạy một số thao tác cơ bản, còn rất nhiều thao tác trong công việc mà phải trải qua thực tế mới có thể thành thạo được.

An An mỉm cười, đánh một cái dấu, quyết định thêm vào nội dung đào tạo ngày mai phần này, lên mạng tìm một số tư liệu về word, excel, xếp vào một bảng biểu, bên dưới ngoài giải thích một số phím tắt thường dùng, còn có các chức năng khác và biểu đồ. Thật ra công năng của Office rất nhiều, nhưng bình thường đa phần chỉ dùng word và excel, nên cô chỉ chú trọng nói về mấy loại này thôi. Rốt cuộc cũng hoàn thành, nhìn lại kết quả ngày hôm nay, cô rất hài lòng, chương trình có sự tương tác sẽ dễ dàng biết được nhu cầu mong muốn của các học viên, sau đó mới nhắm tới mục tiêu đào tạo chuyên môn, như vậy có thể giúp họ thu được nhiều kiến thức hơn, đó mới là việc đào tạo thực sự.

[7] MSN: (viết tắt của từ Microsoft Network), là một tập hợp các dịch vụ Internet được cung cấp bởi Microsoft vào ngày 24 tháng 8 năm 1995, là dịch vụ nhắn tin nhanh trên MSN Messenger.

Chương 48: Bữa tiệc

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhìn đồng hồ đã sắp sáu giờ. Có lẽ tầm này Tiểu Vũ cũng huấn luyện xong, cô vội thu dọn các thứ, đi vào nhà tắm, không biết tối nay hẳn sẽ cho cô sự bất ngờ nào.

Bồng nhiên điện thoại reo lên, là tin nhắn của Tiểu Vũ: “Tối nay dẫn cô đến một nơi, sáu giờ ba mươi tôi đến đón”. Cậu nhóc này lại định làm gì đây? Nhớ nhưng một ngày trời, cuối cùng sắp được gặp hẳn, trái tim An An lại phập phồng niềm hạnh phúc. Ngoài biển ra còn có thể đi đâu chứ? Cô cười thầm, chỉ cần ở bên hẳn thì đi đâu cũng được.

Ngồi vào xe, đôi mắt như cười, cô không muốn bị Tiểu Vũ phát hiện ra mình lại nhớ hẳn đến thế. Khi cách xa, người ta có thể dễ dàng nói ra những nhớ nhung sâu kín trong lòng, nhưng lúc đối diện thì ánh mắt lại không biết nên nhìn đi đâu, cô hơi xấu hổ nghĩ đến việc nhất định lúc này hẳn đang cười nhạo mình. Như cậu nhóc giờ đã lớn rồi, radáng một người đàn ông trưởng thành”, nói xong lại cười hết sức vui vẻ.

Hắn lườm cô một cái, nói rất tự tin: “Những việc này đàn ông đều làm được, trước đây chỉ là do tôi lười mà thôi”. Chỉ vừa mới nghĩ tới sự dịu dàng chu đáo của hẳn thôi, trái tim cô đã như được rót đầy mật ngọt.

“Đúng, một người đàn ông trưởng thành và hấp dẫn không phải xem anh ta có bao nhiêu kinh nghiệm, mà là xem anh ta có biết cách chăm sóc chu đáo cho một người phụ nữ không?” An An hí mắt vui vẻ nói: “Cậu cứ quan tâm thế này với mấy em nữ sinh, không biết có thể làm bao nhiêu cô chết mê mê nhỉ?”.

Mặc kệ lời trêu chọc đó, Tiểu Vũ không muốn đối đãi với người khác như thế, chỉ cần biết làm sao để đối với cô thật tốt, tất cả những gì mình có thể nghĩ ra, hẳn đều muốn dành cho cô. Nếu như người con gái này vẫn không hiểu được thì hẳn chỉ còn cách sẽ cố thật đau vào đầu cô thôi.

Nhìn phục vụ mang thực đơn tới, cô hơi sững sờ, đồ ăn ở đây không phải là đắt đỏ bình thường, lẳng lẳng nhìn hẳn, ám chỉ lần này sẽ rất tốn kém đấy. Nhưng Tiểu Vũ dường như không để ý, nói cô cứ gọi món. An An tìm một lượt, quyết định chỉ gọi những món có giá vừa phải. Nhưng hẳn không hề do dự, gọi một chai vang đỏ và bít Phục vụ cầm thực đơn đi rồi, cô liền nhăn mặt, nói nhỏ: “Ồ đây đắt quá”. Hẳn khẽ cười: “Hôm nay tâm trạng tôi rất tốt, muốn mời cô ăn một bữa ra trò, nhưng cô lại không muốn, vậy thì đừng trách tôi”.

“Ăn một bữa ra trò cũng đâu cần phải lãng phí vậy, tôi tình nguyện đến mấy quán nhỏ thưởng thức hải sản, ăn vừa được nhiều lại vừa vui”, miệng An An méo xệch, thật sự đã quen ăn uống thoải mái như vậy rồi.

Xung quanh đều là những người có tiền ăn mặc chỉnh tề đồ tây giày da, vừa nhìn đã biết là thường xuyên lui tới nơi này. Giá đắt như vậy mà vẫn rất đông khách. Đàng xa một nhóm người khoảng bốn, năm mươi tuổi, đang ngồi xung quanh trên một cái bàn cực lớn, đoán chừng là khách du lịch. Có lẽ những người giàu có đến nơi thế này mới thực sự cảm thấy được hưởng thụ. Một bữa ăn trung bình chắc phải mất đến năm sáu ngàn tệ.

Cô lên giọng giáo huấn hẳn: “Giờ mới bắt đầu đào tạo chắc chắn cậu chưa có lương, vẫn phải xin gia đình chu cấp, cậu không nên tiêu bữa bãi thế, lãng phí là vô sỉ, thầy cô không dạy cậu sao?”. Hẳn không chịu được lườm cô một cái, đúng là làm giáo viên quen rồi, coi ai cũng như con nít không bằng. “Hôm nay là ngày đặc biệt, tôi rất vui cho nên muốn chọn một nơi đặc biệt một chút”. Tiểu Vũ nhìn xung quanh: “Nói thực, đây cũng là lần đầu tiên tôi đến”. Nơi này là do hẳn hỏi một người đồng nghiệp ở Đại Liên, mới biết Seaview là một nhà hàng sang trọng, quan trọng là nhìn ra biển, hẳn biết cô sẽ thích nên muốn dẫn cô đến đây để thưởng thức, có thể vừa dùng bữa vừa ngắm cảnh đêm.

Nghĩ tới việc vì muốn mình vui mà dẫn cô đến nơi này, trong lòng An An vô cùng cảm kích.

Rất nhanh, món ăn được mang lên. Hai người vui vẻ tận hưởng sự xa xỉ hiếm có này, nói những chuyện thú vị của ngày hôm nay. Chương trình đào tạo của hẳn gần đây cũng có nhiều cái mới, quen biết một hai người bạn khá đặc biệt, còn kể cho cô nghe những sự cố vẫn xuất hiện trong chương trình đào tạo. Nhìn Tiểu Vũ bắt đầu mở lòng với mọi người xung quanh, cô rất vui, càng hy vọng cuộc sống của hẳn sẽ bước ra khỏi sự u ám trước đây.

Hẳn nói chuyện rất thoải mái, ánh mắt quẩn rũ thỉnh thoảng lại lóe lên sự vui tươi đầy phấn khích, có lẽ một người cảm thấy hạnh phúc sẽ dùng một ánh mắt hoàn toàn mới mẻ để nhìn ngắm xung quanh. Thành tâm chấp nhận hẳn chính là một quyết định đúng đắn của cô.

Chương 49: “Trộm” hương

Bữa tối rất cuộc cũng kết thúc. Hai người tính tiền xong liền đi ra hành lang. Một lúc sau, thang máy tới, hần ôm cô bước vào. Đây là thang máy trong suốt, có thể thấy toàn bộ khung cảnh phía dưới, bên ngoài ánh sáng mờ ảo lung linh rất đẹp, An An thích thú đứng sát vào tấm kính để ngắm nhìn mọi thứ.

Ngay khi cánh cửa sắp đóng thì ở ngoài đột nhiên vọng tới âm thanh ồn ào cùng tiếng bước chân vội vã. Phút chốc một nhóm người đi vào, thì ra là mấy vị khách ngồi ở cái bàn lớn lúc này. Hần ôm cô lùi lại phía sau, những người ở bên ngoài vẫn chen vào, thang máy chỉ chứa được mười lăm người giờ đã đứng kín. Cuối cùng họ nghe tiếng chuông báo quá tải mới đi ra bảo đợi chuyển sau. Cửa dần đóng lại, chậm chậm đi xuống dưới.

Thang máy chật chội, cô bị ép vào sát tường, tay đặt trước ngực, cảm nhận rõ sự ngột ngạt trong không gian bít kín. Hần đứng sát ngay sau lưng, một tay đặt lên tường phía trên đầu An An, cổ giành lấy chút không gian, một tay ôm lấy cô không để người khác chạm vào.

Mọi người đứng trong thang máy đều bị ép chặt cứng. Chỉ có thể nghe thấy tiếng thở, cô cảm thấy người mình càng ngày càng như bốc hỏa, thang máy sao mà đi chậm quá vậy.

Đột nhiên thấy ngựa ngửa eo, cô kinh ngạc, muốn quay đầu nhưng bị thân hình đằng sau chèn lại, không có chút khe hở nào. Tiểu Vũ đặt tay lên eo cô, ngón tay khẽ vẽ thành những vòng tròn, An An cảm thấy tê dại, dạ dày như thắt lại, khó chịu, hần dám trêu chọc.

Mọi người đều chăm chú nhìn về phía cửa thang máy, mong xuống dưới thật nhanh, chẳng ai chú ý đến sự thân mật của họ. Gương mặt cô đỏ bừng, mắt dán vào Tiểu Vũ đang phản chiếu trong gương, mắt hần long lanh nhú lại thích thú, cô biết hần đang cố ý.

Bàn tay đặt trên eo càng tự tung tự tác, theo eo dần dần đặt lên sát ngực, cả người cô bần rần, cố gắng tách ra để lấy chút không gian, rồi đưa tay xuống nắm chặt lấy bàn tay đó, ngăn hần làm loạn.

Tay hần bị giữ chặt không thể cử động được nhưng ngón tay vẫn lén lút gợn nhẹ lên ngực cô, An An vội túm lại, hai người cứ thế quấn vào nhau, cơ thể ép sát, bàn tay nóng hổi.

Cô dùng mắt cảnh cáo hần không được làm bừa qua hình ảnh phản xạ trên tấm kính. Tiểu Vũ chớp chớp mắt cười. Cuối cùng thì bàn tay ấy cũng dừng lại.

Nhưng tay không cựa quậy được thì đầu hần lại càng ngày càng cúi sát, đặt ngay vào sau gáy cô. Cảm nhận được hơi thở phía sau cổ, An An lo lắng khó chịu ép sát người hơn vào tường muốn tránh, nhưng nó cứ như hình với bóng khiến cô không thể thoát được.

Cô khẽ siết tay hần ra hiệu dừng náo loạn nữa. Không chịu nổi, An An khép mắt lại, không dám nhìn vào mắt hần, ánh nhìn kia như muốn nuốt gọn, khiêu khích cô. Nhưng nhắm mắt lại thì càng cảm nhận được rõ ràng hơn hơi thở đó, qua sự chuyển động của cơ ngực, lúc chậm lúc dồn dập, đè lên cả người như bị khổng chế, cơ thể cô nằm trong vòng tay Tiểu Vũ, siết chặt, đầy hòa hợp.

A!, cô mở trừng mắt, kinh ngạc nhìn vào gương mặt đang trộm cười kia, hần đang nhẹ nhàng dùng môi mơn man nơi cổ mình, gáy cô đơ lại, cơ thể căng cứng. Lo lắng sợ bị người khác phát hiện, tim đập thình thịch, hơi thở bắt đầu hỗn loạn, cô càng siết chặt lấy tay hần. Vũ Minh điên rồi, nếu bị người ta phát hiện thì làm thế nào, xấu hổ chết mất. Lo lắng, ngượng ngùng, mê đắm và cả cảm giác ngăn cấm đầy cảm dỗ mạnh mẽ dồn lên đầu, trong cái không gian ngột ngạt này nó càng khiến đầu óc cô quay cuồng.

Thích thú với cảm giác nghe thấy trái tim cô đang đập điên cuồng, Vũ Minh càng ép vào chặt hơn. Cô gái đáng yêu, hần khẽ cười, trêu chọc cô thật thú vị.

Hôm nay An An mặc một chiếc áo yếm để lộ ra một khoảng lưng trắng trẻo, đứng sát có thể ngửi được mùi hương hấp dẫn nơi cô, làm sao hần chịu cho nổi. Mặc dù ở đây đông người, nhưng vì hoàn cảnh chật chội nên hần mới có cơ hội này.

“Đỉnh”, cuối cùng thang máy cũng tới nơi. Đám đông ào ào tràn ra ngoài. Không còn chật chội nữa, cô vội đẩy hần, quay người, lườm một cái, rồi cúi đầu kéo tay hần rời khỏi chỗ đó. Hần khẽ cười chạy theo sau.

16. Chương 16

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 16

Vội vội vàng vàng đi thật nhanh, đến một góc trong sảnh lớn cô mới hất tay Tiểu Vũ ra, giận dữ trừng mắt nhìn hắn. Nét mặt tức giận còn vương chút hưng phấn đang hồng lên.

“Cậu thật quá đáng, vờ rồi sao cậu có thể... bao nhiêu người như thế”, hắn hại cô bây giờ ngượng đến nỗi không dám đi ra ngoài gặp người khác. Vũ Minh khẽ cười, tiến gần lại ôm chặt lấy cô đè sát vào tường: “Không thể trách tôi, là do cô hấp dẫn tôi”, nói rồi nháy mắt nhìn cô. “Vớ vẩn”, cô đẩy hắn ra nhưng bản thân lại bị giam lỏng giữa ngực hắn và bức tường.

“Nhìn cô xem, hôm nay mặc áo thể này, lại còn rất thơm, đứng ngay trước mặt làm sao tôi chịu được”, nói xong vội đặt một nụ hôn lên môi cô, tỏ vẻ khoái chí.

Hơ, tên nhóc này, đã lợi dụng người khác còn tự đắc không chịu nhận. “Nhưng cậu cũng không thể làm như vậy trong hoàn cảnh nhiều người thế chứ. Nếu bị nhìn thấy thì người ta nghĩ sao, xấu hổ lắm”, cô vẫn còn giận nhéo má hắn.

Nhưng Tiểu Vũ làm như không có chuyện gì, cười nói: “Vây là trong hoàn cảnh không có người thì được phải không?”, đôi mắt sáng lên ý đồ đen tối. Quý thật, cô không muốn tiếp tục tranh luận với hắn về vấn đề này nữa, “Dù hoàn cảnh nào cũng không được”, cô cầu nhàu.

Mặt hắn thoáng chốc ỉu xiu, ra vẻ buồn bã: “Không công bằng, do cô cảm dỗ tôi mà lại đi trách tôi”. Nhưng vừa nhìn thấy cô sắp giận thì hắn vội cười nói: “Thế này nhé, cô muốn tôi về sau không thể nữa, cũng được, nhưng phải đồng ý với tôi một điều kiện”.

An An không muốn chấp nhận hắn, đúng là lằng nhằng. Cô yên lặng nhìn khuôn mặt dễ thương của hắn, đợi xem hắn nói gì.

“Nếu như muốn tôi về sau không thể này nữa, dĩ nhiên là được, nhưng phải cho một cái hôn an ủi.” Thấy cô có vẻ còn giận, hắn giả vờ làm ra vẻ ủ rũ: “Nhớ cô mà còn phải kìm nén. Vậy có được một cái hôn an ủi không? Tôi rất ngoan mà”, nói xong còn chớp chớp mắt, hàng lông mi thật khiến người khác không cầm lòng nổi.

An An không nín được cười, đúng là tiểu quỷ, muốn giận cũng không được. Được rồi, nhìn hắn dễ thương thế này thôi thì cho hắn một nụ hôn an ủi vậy. Cô bám vào vai hắn hơi nhón chân lên đặt lên môi một nụ hôn. Sau đó lùi lại dựa người vào tường nhìn hắn cười: “Như vậy được rồi chứ”. Nhưng Tiểu Vũ bất động không có phản ứng nào cả.

Hắn nhìn chằm chằm vào môi An An, hồi lâu sau mới thốt một câu: “Nụ hôn an ủi không phải vậy”, nói xong liền cúi xuống hôn lên môi cô. Hắn muốn phải mạnh mẽ cuồng nhiệt hơn thế này. Chân cô mềm nhũn, chỉ biết bám vào vai hắn, hai người chìm trong ngây ngất.

Mãi lâu sau Tiểu Vũ mới từ từ buông cô ra, sự cuồng nhiệt vẫn còn trong đôi mắt của người đối diện. Hắn ôm lấy cô, kéo đầu cô ngóc này tựa lên ngực hắn. Phải đến khi nào mới thực sự có được cô, thử thách này còn phải đợi đến bao giờ.

Đêm lãng mạn, đam mê, ám áp ấy chỉ thuộc về hai người.

Chương 50: Cuộc họp

Trong công việc, An An cố tình tránh ở một mình với Phương Hoa. Cô biết anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định, chỉ là do còn kiêng dè người khác nên không dám làm gì.

Trưa thứ Năm, tại phòng họp của đối tác có tổ chức một cuộc họp trực tuyến, bao gồm trưởng phòng và các thành phần chủ chốt của hai phòng kinh doanh và kỹ thuật, Phương Hoa vừa thấy An An bước vào, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô. Cô bực mình tìm một chỗ cách xa anh ta nhất, ẩn sau mấy người đồng nghiệp ngăn cái ánh mắt đáng ghét đó lại.

Công ty yêu cầu mỗi nhân viên đều có một tài khoản MSN để thuận tiện cho việc tiến hành họp trực tuyến. Mỗi người một máy tính xách tay, một tai nghe, cô phụ trách mở họp thoại cho mọi người, sau đó thêm từng người vào. Lúc thêm Phương Hoa vào, anh ta gửi cho cô một tin nhắn: “Gần đây rất vui nhỉ! Thằng nhóc quả nhiên có khả năng, có thể chơi với cô lâu thế”. Cô vừa nhìn thấy li đồng ngay cửa sổ hội thoại lại. Con người này không ngờ lại liều lĩnh làm loạn đến thế, trong cuộc họp mà dám nói những câu vô liêm sỉ vậy. Tuy nhiên, cô vẫn thêm anh ta vào không để bị ảnh hưởng bởi sự quấy nhiễu đó, tiếp tục cuộc họp.

Sau khi thử âm thanh, cô bắt đầu bằng thông báo với mọi người chủ đề của buổi họp hôm nay, đầu tiên là báo cáo công việc sau đó là kế hoạch thực hiện. Rồi bộ phận kinh doanh và kỹ thuật báo cáo tiến độ công việc của họ, còn phần kế hoạch công việc thì do An An trực tiếp báo cáo.

Sau khi tổng kết các công việc, giám đốc bắt đầu truyền đạt chỉ thị mới nhất, yêu cầu các bộ phận chú ý tiến độ công việc, đặc biệt là các vấn đề nhỏ, không được chủ quan. Tiềm thể cũng biểu dương bộ phận kỹ thuật và chương trình đào tạo của An An, nghe nói đối tác phản ánh rất tốt, hiệu quả thấy rõ. Còn bộ phận kinh doanh, có người phản ánh nói là một số ít nhân viên kinh doanh mượn công việc để có quan hệ nhạy cảm với một số nữ nhân viên của công ty đối tác. Giám đốc nhắc nhở yêu cầu Tổng Bộ quản lý cấp dưới chặt chẽ hơn, không được để một ấn tượng xấu nào trong mắt khách hàng, ảnh hưởng đến hình ảnh của công ty. An An cười khinh bỉ, đoán được đó là kẻ nào rồi.

Trên màn hình lại hiện ra một tin nhắn của Phương Hoa. Thật đáng ghét, nhưng cô vẫn mở ra. “Không ngờ cô cũng thủ đoạn quá, thì ra lén lút báo cáo với sếp, cẩn thận không tôi lột tên nhóc của cô ra ngoài ánh sáng đó”, anh ta đe dọa.

Đồ điên, cô mà thèm quan tâm đến chuyện của tên này, cô chỉ muốn anh ta đừng có quấy nhiễu mình, nước sông không phạm nước giếng. “Tôi chẳng rảnh rỗi để làm mấy chuyện đó, không liên quan gì đến tôi”. Cô không sợ sự đe dọa của Phương Hoa, chỉ là cảm thấy con người này thật vô vị, cái gì cũng đổ lên đầu cô, bực mình liền đóng hội thoại của anh ta lại.

Lúc anh ta gửi tiếp tin nhắn đến thì cô quyết định mặc kệ, mỗi lần nhận được cô đều thả tay tắt đi. Rốt cuộc cũng yên, tập trung vào cuộc họp, cuối cùng giám đốc yêu cầu bộ phận kinh doanh và kỹ thuật xúc tiến để rút ngắn thời gian, gần đây công ty vừa nhận được một hợp đồng mới nên mọi người đang rất khẩn trương.

Cuộc họp kết thúc, An An ngồi lại chỉnh lý biên bản cuộc họp, thấy mọi người đều đang đứng dậy ra về, Phương Hoa còn ngồi ngay đối diện, cô hơi giật mình. Gập máy tính lại, vội vã đi ra phía cửa, nhưng đúng lúc đó anh ta gọi lại: “An An, cô đợi một chút”. Đầu cô căng ra, vội kéo Tổng Bộ đang đứng ngay bên cạnh: “Tổng Bộ, giám đốc vừa dặn dò mấy việc, chúng ta ở lại nói chuyện một chút, anh đừng về vội”, rồi quay lại nhìn Phương Hoa, mặt anh ta đã tối sầm, trong lòng không khỏi dắc ý, còn cười hỏi: “Chuyên viên Phương, có việc gì?”.

Anh ta thấy Tổng Bộ cũng ở đây, hơn nữa sắc mặt sếp có vẻ khó coi vì vừa bị giám đốc chỉ đích danh ra, nên bản thân cũng không dám nói nhiều: “À, biên bản cuộc họp vừa rồi cô gửi cho tôi một bản, có vài thứ tôi quên ghi lại”. An An cười gật đầu: “Không vấn đề gì”. Phương Hoa nói xong ngượng ngùng đi ra.

Cô thở phào nhẹ nhõm, tuyệt đối không để cho anh ta có bất kỳ cơ hội nào, con người này đúng là trắng trợn một cách vô sỉ.

Cô quay người sang Tổng Bộ, biết là tâm trạng anh không vui. Cô vội nói: “Tổng Bộ, giám đốc tối qua có, công việc của bộ phận kinh doanh ở đây có thể giảm bớt thời gian không, nếu như có thể thì rút một hai người về trước. Công ty đang cần người về nhận hợp đồng mới, nếu không e là mấy người mới vào không thể ứng phó được”, nói xong nhìn Tổng Bộ chờ ý kiến của anh.

Tổng Bộ suy xét một chút rồi gật đầu: “À, rút một hai người thì có thể. Tôi hiểu giám đốc muốn gọi ai về rồi. Nhưng hợp đồng này chủ yếu là do anh ta xúc tiến, nếu bỏ về e rằng khách hàng sẽ có ý kiến”. Cô hiểu là Tổng Bộ cũng biết giám đốc đang ám chỉ Phương Hoa, thật tình anh là con người rất hiểu chuyện.

“An An, đối tác bên đây nhờ cô đi xoa dịu giúp, giám đốc Hàn và Đồng chủ nhiệm đều rất tin tưởng cô.” Cô nghĩ ngợi một lúc, cũng đành phải thế. Tổng Bộ thở dài lắc đầu: “Phương Hoan này, ngay cả Đồng chủ nhiệm

cũng phản ánh qua với tôi rồi”. Thì ra, bên đây cũng đã có ý kiến về chuyện công tư không rõ ràng của anh ta.

Thứ Sáu, Tổng Bộ thông báo vì công ty cần người lo cho hợp đồng mới nên sắp xếp Phương Hoa và một nhân viên kinh doanh khác về trước. An An không nhìn thấy bộ mặt đáng ghét của Phương Hoa lúc đó, biết chắc anh ta rất oán hận cô. Có điều việc này chẳng liên quan gì đến cô, do anh ta tự tung tự tác, sống bừa bãi, thật đáng đời.

Không lâu sau công việc của cô cũng kết thúc, tất cả đều vô cùng thuận lợi, cuối cùng đã có thể xả hơi. Thứ Bảy, Tiểu Vũ vẫn phải đào tạo, thời gian của họ còn rất ít. Cô quyết định đi dạo một mình, mua ít quà cho Tiểu Vân và mấy cô nàng ở công ty, tiện thể chọn cho Minh Minh một cái. Không biết anh giờ thế nào, chắc cũng chẳng có gì thay đổi, anh đã quá quen với việc không có cô ở bên cạnh rồi. Đối với Tiểu Vũ, càng ngày càng quen với việc có được cô. Hắn thường hôn trộm cô giữa chốn đông người, ngay lúc cô còn đang ngỡ ngàng thì hắn lại đánh trống lảng như không có chuyện gì quay sang chỗ khác, khiến An An cảm thấy tất cả giống như ảo giác; khi nắm tay, hắn cũng bất ngờ ôm eo, kéo đầu cô vào vai hắn giống như những đôi yêu nhau khác; lúc dạo phố hắn sẽ lặng lẽ từ phía sau nhét vào tay cô một thứ gì đó, có thể là một món đồ nhỏ nhỏ cô vừa xem nhưng không mua.

Mỗi đêm nhớ lại những hành động lén lút đó của hắn, cô luôn cảm thấy ảm áp. Thì ra yêu cuồng nhiệt là thế, luôn có những hành động trẻ con. Bỏ mặc những người xung quanh, nếu thế giới này chỉ còn hai người thì biết mấy.

Lần nào cũng vậy, khi về đến nơi Tiểu Vũ đều ở trong phòng tắm gọi điện cho cô, thỉnh thoảng vọng lại tiếng nước chảy, chắc là sợ bạn cùng phòng nghe thấy nên cố ý mở vòi nước giống như đang tắm. Cô nằm trên giường, cầm điện thoại lắng nghe âm thanh từ bên kia truyền tới. Thật không ngờ, bình thường lạnh lùng như thế, vậy mà suốt ngày nói những lời âu yếm với cô. An An xót tiền điện thoại, thường giục hắn nói ít đi, mau tắt máy, nhưng Tiểu Vũ không thèm để ý, còn hận giá như không phải ngủ, than thở ban ngày đã mất tám tiếng để đi đào tạo, nên khi nhớ không thể gặp được. Buổi tối mới chỉ được ở bên cô một chút đã phải chia tay rồi. Hắn hay cố ý làm nũng nói không muốn ngủ, nên cô cứ phải nhỏ nhẹ dỗ dành, chẳng khác gì một cậu nhóc đòi mẹ kể chuyện xong mới chịu lên giường.

Thời gian cứ như vậy trôi qua trong sự quẩn quýt và say mê. Một tuần cũng sắp hết, ngày mai đã là Chủ nhật rồi.

Chương 51: Mộc mạc

Cơn gió sớm mai mát lạnh thổi nhẹ qua tấm rèm cửa, những tia nắng đầu tiên chiếu vào căn phòng. Hôm nay là Chủ nhật, công việc đào tạo cũng đã kết thúc, cô hoàn toàn có thể thoải mái nghỉ ngơi.

Chiếc điện thoại ở đầu giường không biết điều vang lên, rung thành từng đợt. Cô nhú mào, mắt vẫn nhắm, đưa tay mò mẫm tìm điện thoại, thật không dễ để tìm ra nơi có tiếng ồn ào kia. Đặt lên tai, bấm nút nghe, cô cần nhả: “Ai thế?”, một tay còn xoa mặt vộm một mối, muốn ngủ thêm chút nữa.

Giọng nói hắn truyền lại: “Còn ngủ nữa? Hôm nay Chủ nhật đó, đừng lãng phí, mau xuống đây”. Cô lẩm bẩm không muốn dậy, ậm ừ cho xong, toàn thân chẳng có chút gì là muốn dậy cả. Hắn biết nhất định cô sẽ không dậy ngay đâu, khẽ cười, đe dọa: “Cô còn không dậy hả? Được, tôi sẽ lên thẳng kéo chăn của cô ra”.

Chăn? Ánh mắt cô dần dần hé mở? Nào bộ phải mất ba giây mới có phản ứng. Hắn nói sẽ lên đây? Ngay tức khắc An An bị dọa cho tỉnh hẳn, ngồi dậy, bổ nhào về phía cửa sổ.

Thật không thể tin nổi, đúng là hắn đứng dưới kia, đằng sau chiếc xe, đang ngược lên nhìn về phía phòng cô, tay cầm điện thoại, không phải mình nằm mơ. Cô vội giơ tay ra hiệu cho hắn, nét mặt bối rối: “Sao hôm nay cậu đến sớm thế? Đợi tôi chút”. Nhưng hắn không chịu: “Tôi muốn lên đó đợi”.

Hả?? Cô cúi xuống nhìn bộ quần áo ngủ trên người, “Không được, cậu đợi chút thôi, tôi xuống ngay giờ đây”.

“Không, đứng đây chẳng khác gì một tên gốc”, hắn vẫn khẳng khái muốn lên.

Đột nhiên thấy hắn đi thẳng vào khách sạn, cô khẽ kêu, bám vào khung cửa sổ, sợ rằng nếu cứ thế này đi lên sẽ bị người ta nhìn thấy: “Tiểu Vũ, hôm nay người trong công ty đều ở khách sạn đó”. Nhưng dường như

hắn không thèm quan tâm: “Cô không nói cho tôi biết số phòng, tôi sẽ đến hỏi lễ tân”. Không thấy bóng dáng hắn đâu, chắc là đã bước vào sảnh rồi.

An An vội quay người vào, bước tới bước lui lo lắng “Tiểu Vũ, hắn, ai da, được rồi, cậu lên từ từ thôi, tôi ở phòng 502”. Cũng may, tầng này chỉ có phòng 505 của Tổng Bộ và một người đồng nghiệp khác, có lẽ hôm nay họ phải qua bên đối tác. Còn những người khác ở tầng ba và bốn, chắc sẽ không thể bắt gặp.

Đảo mắt qua một vòng quanh phòng, trên giường bừa bộn, nhưng cô mặc kệ nó, bước tới tủ quần áo tiện tay lấy bừa một bộ, chạy thẳng vào phòng tắm thay. Cậu nhóc này sao cứ thích làm cô đau tim, nhức hết cả đầu, thêm vài lần nữa chắc cô già sớm mất.

Từ trong phòng tắm An An nghe thấy tiếng chuông ngoài cửa, giật mình vội chỉnh trang lại quần áo, nhìn vào gương thấy đầu tóc rối tung, cô cũng mặc kệ, muốn dọa唬 hấn sợ một phen.

Lao về phía cửa, vừa mở đã thấy Tiểu Vũ đứng đó mặt đầy vẻ khó chịu vì phải đợi lâu. Cô vội kéo hắn vào, thò đầu ra dò xét, thấy không có ai liền nhanh chóng đóng cửa lại, hắn đã thản nhiên ngồi trên giường từ lúc nào không biết.

“Tôi xin cậu, đừng có lần nào cũng làm tôi sợ như vậy được không? Tôi già rồi, không chịu nổi đâu, thêm mấy lần nữa chắc tôi lên cơn đau tim mất”, cô đứng tựa vào bàn trang điểm trừng mắt với hắn.

Còn hắn lại cười: “Đó là kiểm tra đột xuất, xem cô có vụng trộm gì không?”. Cô chun mũi bỏ mặc hắn đi vào phòng tắm rửa mặt, bị dọa cho một phen đến nỗi ngay cả mặt cũng chưa kịp rửa.

Rào rào rào, nghe tiếng nước chảy từ phòng tắm vọng ra, hắn nhìn quanh, đúng là phòng cao cấp, từ cửa sổ có thể thấy được biển rộng trải dài trước mắt, phong cảnh rất đẹp. Nhớ lại lúc này ở dưới kia nhìn lên, hình ảnh cô đứng đó bên rèm cửa sổ cùng với chiếc váy ngủ khê phát phơ trông giống như một thiên thần, đột nhiên hắn muốn kéo cô lại gần hơn, để nhìn cho kỹ. Trái tim hắn rung động, muốn đi thẳng lên đó, không cần suy nghĩ nhiều, chỉ muốn thấy cô thật nhanh.

Tiểu Vũ nhẹ nhàng bước đến bên cửa phòng tắm, khẽ dựa vào cửa lặng lẽ nhìn cô trong gương, tay đang xoa sữa rửa mặt, mái tóc có vài sợi rối chìa ngang ra.

Đột nhiên trong lòng hắn tràn ngập ấm áp, giống như thấy một hình ảnh hoàn toàn chân thực trước mặt mình. Tựa như cặp vợ chồng mới cưới, hắn đang đợi cô để đi làm cùng. Hình ảnh hạnh phúc đó hiện lên trong suy nghĩ càng ngày càng rõ, hắn thực sự khao khát nó.

Nhìn vào kính thấy Tiểu Vũ đang đứng ngoài cửa, cô vừa rửa mặt vừa xua hắn: “Đều do cậu hết, mặt cũng chưa kịp rửa, cậu đi ra ngoài đợi đi, một lát thôi”, nói xong, cúi xuống mở vòi nước rửa sạch đám bọt trên mặt.

Cô vuốt nước trên mặt, tay quờ quạng tìm khăn thì chợt thấy nó được đưa tới tận tay. Bồng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, cô cầm lấy thấm nhẹ những giọt nước vương trên mặt.

Bất ngờ đôi tay hắn vòng qua eo, An An kinh ngạc mở mắt ra ngẩng lên, nhìn vào gương thấy hắn đang ôm mình từ phía sau, mặt kề sát vào gáy, cô không nhìn được cười: “Nhìn thấy chưa? Cô gái xấu xí thế đấy”. Nhưng hắn vẫn yên lặng ngắm cô, tay càng siết chặt hơn. Cô đưa tay vuốt lên mặt hắn: “Sao thế? Sợ rồi hả? Nhìn cho rõ đi, sau này hối hận không kịp đâu”.

Hắn im lặng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mặt cô: “Tôi muốn ngày nào cũng được nhìn cô rửa mặt, lấy khăn cho cô”, giọng nói phát ra đầy yêu thương.

Trái tim An An đột nhiên như bị bóp chặt, cảm giác nhộn nhạo và bồi hồi làm sống mũi cay cay, tự nhiên muốn khóc. Sao lúc nào hắn cũng dễ dàng bước vào phần yếu đuối nhất của trái tim cô. Từ trước đến nay cô chỉ có một mong muốn đơn giản, chỉ cần mỗi sáng thức dậy có thể nhìn thấy người mình yêu nằm bên cạnh, hoàn toàn không quan tâm đến vẻ bề ngoài của cô, cùng người ấy thức dậy, ăn sáng, tay trong tay ra khỏi nhà. Có được thứ hạnh phúc nhỏ bé như vậy, cho dù phải trả giá thế nào cô cũng chấp nhận.

Cô ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt hắn trong gương: “Nếu như khuôn mặt này về sau già đi, trở nên xấu xí, cậu còn yêu tôi không?”.

“Bất luận thay đổi rasao, ánh mắt ấy vẫn không thay đổi, tôi yêu sự dịu dàng sâu thẳm trong đôi mắt cô.” Nụ cười chậm chậm nở trên môi, hân hít một hơi thật sâu, sợ rằng thở mạnh sẽ làm sự xúc động nơi đôi mắt kia chạy trốn mất. An An quay lại, đặt lên môi hân một nụ hôn, lâu rất lâu mới rời ra: “Tiểu Vũ, cảm ơn cậu. Cho dù sau này rasao, hiện tại tôi đã thỏa mãn lắm rồi”, nói xong cô đưa tay ôm chặt hân.

Trái tim Vũ Minh rung lên vì xúc động, đúng thế, chỉ cần có cô, hân đã mãn nguyện lắm rồi.

Chương 52: Kỳ lạ

Ngày Chủ nhật ngoài đường đông nghịt, ai nấy đều vội vã qua lại như mắc cửi. Xa xa, hòa trong đám đông là hai kẻ tay trong tay, hạnh phúc đi qua những cửa hàng nhỏ bên đường, thỉnh thoảng ghé vào một tiệm.

Cô rất vui, mỗi lần trông thấy một món đồ nhỏ nhỏ dễ thương nào đó liền sáp vào ngắm nghía. Hân lặng lẽ nắm tay cô, mỉm cười nhìn thấy vẻ mặt thích thú của An An, thỉnh thoảng vén những sợi tóc rối bên tai cô ra đằng sau. Những lúc như thế cô sẽ quay mặt lại cười một cách ngọt ngào với hân. Thấy cô cầm mấy món đồ nhỏ nhỏ lắc lắc trước mặt hân, hỏi “Cái này đẹp không?” thật chẳng khác gì một cô bé đang hăm hở, tận hưởng niềm vui của chính mình.

Cô còn đòi ăn sirô đá bào, nói nhớ nó lâu lắm rồi, nhưng vì bận quá nên chưa đi ăn được. Thấy vẻ mặt thèm thuồng thích thú bảo người bán hàng cho thêm dưa hấu, đào tươi vào, hân nhẹ ôm eo cô, nhận lấy cốc sirô đá đầy ắp. Cô vui vẻ cầm thìa ăn lấy ăn để nhưng vẫn không quên đút cho hân một miếng, cười đến híp cả mắt lại, có thể cùng ăn với nhau là điều tuyệt vời nhất. Đây cũng là sự ngọt ngào hân đáng được tận hưởng.

Đi dạo cả buổi sáng, cuối cùng hân dẫn cô đến một nhà hàng tên Greenery, được đồng nghiệp giới thiệu là không gian và món ăn rất tuyệt.

Quả nhiên vừa bước vào trong đã thấy ngay cách bố trí nội thất rất nghệ thuật, trang nhã, bốn phía xung quanh ngăn cách bởi tấm rèm màu xanh lá, những chiếc ghế sofa vuông thấp được xếp đối diện nhau, rộng đến nỗi người ngồi vào giống như lọt thỏm trong đó, vô cùng thoải mái, bên cạnh đây những bản tình ca được chơi ở đây càng khiến khung cảnh trở nên lãng mạn. Là nơi rất thích hợp cho các đôi tình nhân hẹn hò.

Hơn nữa, đây là nhà hàng Tây nên món ăn đa số đều của các nước Châu u, có rất nhiều lựa chọn. Chọn món xong, trong lúc chờ đợi, cô vui vẻ chống cằm nhìn ngó xung quanh hào hứng nói: “Chỗ này không gian đẹp thật, nếu như có thể tới thường xuyên thì thích quá”. Hân gật đầu cười tỏ vẻ đồng ý, cô thích là được rồi, điều quan trọng nhất là làm cô vừa lòng.

“Lục Vũ Minh”, bỗng có tiếng gọi lớn khiến hai người đều giật mình, quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh kia. Hân trợn mắt ngạc nhiên bản khoăn sao họ cũng đến đây.

Hai người đó đi đến gần, liếc Tiểu Vũ rồi lại nhìn An An một cái, sau đó cười rất tinh quái. Một người mặc áo thun đen, tóc cắt ngắn, trán cao, gương mặt để lộ nụ cười mờ ám, kéo vai hân: “Tiểu Vũ, cậu đúng là nhanh thật đấy, mới đó đã tán được gái rồi?”. Người kia mặc áo sơ mi hồng, tóc hơi dài, đeo kính, mỉm cười nhìn cô chằm chằm. Mặt Tiểu Vũ nhăn nhó đau khổ nhìn họ, hai tên này định đến phá đám đây, hân người lên mặt hầm hầm hỏi: “Các cậu đến đây làm gì?”. Người mặc áo đen cười thích thú bá vai người mặc áo hồng: “Haha, tên tiểu tử này thấy bút rút rồi, haha”, rồi quay qua nhìn An An: “Dĩ nhiên là bọn tôi đến dùng bữa”.

Sau đó cậu ta bỗng trở nên nghiêm túc, rất lịch sự đưa tay về phía cô: “Chào cô, chúng tôi là bạn của Vũ Minh, tôi tên Vệ Tử Minh, cậu kia tên Mẫn Nhất Hàng”. Cô ngó người ra, nhưng vẫn lịch sự đưa tay ra: “Xin chào, tôi tên Vu An An”. Anh chàng càng cười dữ hơn, vẫn không bỏ tay ra, quay sang nhìn về mặt cau có của Tiểu Vũ: “Chẳng mấy khi có dịp, chúng ta ngồi chung nhé?”. Cô không biết phải làm sao quay sang nhìn Tiểu Vũ dò hỏi.

Tiểu Vũ đột nhiên đứng dậy, kéo tay cô ra khỏi tay Vệ Tử Minh, nắm chặt, sau đó nói với vẻ không mấy niềm nở: “Hai người đi chỗ khác không thấy ở đây chật chội lắm à?”.

Vệ Tử Minh không giận còn cười vỗ vào vai Mẫn Nhất Hàng: “Người anh em, chúng ta ngồi chật một chút cũng không sao phải không?”, cậu ta cố tình trêu chọc không muốn đi.

Tiểu Vũ bực mình chuyển sang ngồi bên cạnh cô. Hai người kia ngồi xuống phía đối diện, cười nhún nhún như không thấy vẻ mặt khó chịu của Tiểu Vũ. An An lo lắng nhìn hân, cho dù có bực mình cũng chưa đến mức

phải đuổi hai người kia đi. Cô nghĩ đi nghĩ lại, không biết có phải là hai người “kỳ quái” mà lần trước hẳn có nhắc tới không.

Trong lòng cười thầm, suy đoán, hai người này tính cách quái lạ khác hẳn người thường, vậy mà Tiểu Vũ lại chấp nhận cho ngồi cùng cũng khiến cô có chút tò mò.

Vừa ngồi xuống Vệ Tử Minh đã không khách sáo gọi phục vụ đến, mỗi người gọi một xuất bò bít tết và cơm chiên, còn cố tình nói lớn rằng muốn thử xem đồ ăn ở đây thế nào.

Tiểu Vũ không thêm quan tâm đến họ, mặt vẫn cau có, nhưng cô biết hẳn không hề giận, dường như đã sớm quen với tính cách hai người này. Mẫn Nhất Hàng ngồi yên, không nói gì chỉ cười, còn Vệ Tử Minh thì liên thoảng không ngừng. Cậu ta thấy Tiểu Vũ không lên tiếng, quay sang nói chuyện với cô: “Gọi cô là cô Vu có xa cách quá không?”, nói xong ánh mắt còn cố tình liếc qua Tiểu Vũ. Cô cười trả lời: “Gọi tôi An An là được rồi”.

Dần dần, An An bắt đầu nhận thấy việc hẳn để họ ở lại hoàn toàn có lý, Vệ Tử Minh bị Tiểu Vũ cản nhằn nhưng cậu ta cũng không giận. Còn Mẫn Nhất Hàng ít nói, mắt sáng, có thể thấy đây là người rất khôn khéo, không thích phô trương. Con người Tiểu Vũ thường ngày không dễ dàng tỏ ra thân thiết với người khác, trừ phi đối phương đủ kiên nhẫn hoặc có thể đồng cảm thì hẳn mới vui vẻ mở lòng với họ.

Nhớ lại lần hẳn nhắc tới hai người đó, vẻ mặt rõ ràng khinh khỉnh, nhưng cô vẫn nhìn thấy nụ cười hiềm hoi của hẳn. An An khẽ quay sang nhìn hẳn, quả thực là Tiểu Vũ rất thích hai người này.

Vệ Tử Minh nói rất nhiều, hơn nữa còn hay châm chọc, thấy điệu bộ của Tiểu Vũ, liền lấy khuỷu tay thúc vào Mẫn Nhất Hàng: “Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao đang đêm ngủ ngon lành lại nghe thấy tiếng là lạ, chắc chắn có người trong phòng tắm, vừa ngồi rồi vừa tán gái”. Mẫn Nhất Hàng cười nhưng không lên tiếng. Tiểu Vũ không chịu được liền mắng: “Cậu đúng là già mồm, có tin tôi cho cậu bay khỏi đây không?”.

Nhưng Vệ Tử Minh hoàn toàn không sợ lời đe dọa đó, còn cười ranh mãnh: “Haha, cậu ta bị nói trúng tim đen nên lo kìa”, sau đó anh chàng còn giả vờ ngạc nhiên nói: “Cậu dám nói ngày nào cũng nửa đêm mới về phòng, không phải cùng người đẹp An An đi chơi chẳng lẽ còn cô nào nữa? Chắc, An An, thấy chưa, tên nhóc này có cô rồi còn đi tán gái khác”. Cô chỉ mỉm cười không nói.

17. Chương 17

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 17

Tiểu Vũ quyết định cắt lờ của Vệ Tử Minh, nếu càng phản ứng thì cậu ta lại càng đắc ý. Tiểu Vũ nhìn sang Mẫn Nhất Hàng hỏi: “Hai người hôm nay đến đây làm gì?”, nét mặt cũng bình tĩnh trở lại, bực mình với tên điên đó chỉ một người. “Vệ Tử Minh nói giới thiệu cho tôi mấy cô em đại học của hẳn, kết cục đến nơi thì người ta về hết rồi, chẳng gặp được ai”, Mẫn Nhất Hàng nói hết sức nghiêm túc. Tiểu Vũ sớm biết hai tên này ngoài chuyện tán gái ra thì chẳng còn chuyện gì khác, liền không khách sáo nói: “Không tán được em nào thì đến đây ăn gì cho lãng phí không gian”.

“Đúng thế, vốn định dẫn mấy em tới đây cho thoải mái, nào ngờ chỉ còn hai thằng, cho nên tớ đành phải bắt đực dĩ cùng ‘con muỗi’ này tạo thành một đôi tình nhân độc Mẫn Nhất Hàng ngồi yên, không nói gì chỉ cười, còn Vệ Tử Minh thì liên thoảng không ngừng. Cậu ta thấy Tiểu Vũ không lên tiếng, quay sang nói chuyện với cô: “Gọi cô là cô Vu có xa cách quá không?”, nói xong ánh mắt còn cố tình liếc qua Tiểu Vũ. Cô cười trả lời: “Gọi tôi An An là được rồi”.

Dần dần, An An bắt đầu nhận thấy việc hẳn để họ ở lại hoàn toàn có lý, Vệ Tử Minh bị Tiểu Vũ cản nhằn nhưng cậu ta cũng không giận. Còn Mẫn Nhất Hàng ít nói, mắt sáng, có thể thấy đây là người rất khôn khéo, không thích phô trương. Con người Tiểu Vũ thường ngày không dễ dàng tỏ ra thân thiết với người khác, trừ phi đối phương đủ kiên nhẫn hoặc có thể đồng cảm thì hẳn mới vui vẻ mở lòng với họ.

Nhớ lại lần hân nhắc tới hai người đó, vẻ mặt rõ ràng khinh khỉnh, nhưng cô vẫn nhìn thấy nụ cười hiềm hoi của hân. An An khẽ quay sang nhìn hân, quả thực là Tiểu Vũ rất thích hai người này.

Vệ Tử Minh nói rất nhiều, hơn nữa còn hay châm chọc, thấy điệu bộ của Tiểu Vũ, liền lấy khuỷu tay thúc vào Mẫn Nhất Hàng: “Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao đang đêm ngủ ngon lành lại nghe thấy tiếng là là, chắc chắn có người trong phòng tắm, vừa ngồi rồi vừa tán gái”. Mẫn Nhất Hàng cười nhưng không lên tiếng. Tiểu Vũ không chịu được liền mắng: “Cậu đúng là già mồm, có tin tôi cho cậu bay khỏi đây không?”.

Nhưng Vệ Tử Minh hoàn toàn không sợ lời đe dọa đó, còn cười ranh mãnh: “Haha, cậu ta bị nói trúng tim đen nên lo kìa”, sau đó anh chàng còn giả vờ ngạc nhiên nói: “Cậu dám nói ngày nào cũng nửa đêm mới về phòng, không phải cùng người đẹp An An đi chơi chẳng lẽ còn cô nào nữa? Chắc, An An, thấy chưa, tên nhóc này có cô rồi còn đi tán gái khác”. Cô chỉ mỉm cười không nói.

Tiểu Vũ quyết định cắt lời của Vệ Tử Minh, nếu càng phản ứng thì cậu ta lại càng đắc ý. Tiểu Vũ nhìn sang Mẫn Nhất Hàng hỏi: “Hai người hôm nay đến đây làm gì?”, nét mặt cũng bình tĩnh trở lại, bực mình với tên điên đó chỉ một người. “Vệ Tử Minh nói giới thiệu cho tôi mấy cô em đại học của hân, kết cục đến nơi thì người ta về hết rồi, chẳng gặp được ai”, Mẫn Nhất Hàng nói hết sức nghiêm túc. Tiểu Vũ sớm biết hai tên này ngoài chuyện tán gái ra thì chẳng còn chuyện gì khác, liền không khách sáo nói: “Không tán được em nào thì đến đây ăn gì cho lãng phí không gian”.

“Đúng thế, vốn định dẫn mấy em tới đây cho thoải mái, nào ngờ chỉ còn hai thằng, cho nên tớ đành phải bắt đầu dĩ cùng ‘con muỗi’ này tạo thành một đôi tình nhân độc thân”, Vệ Tử Minh khoái chí nhấn mạnh.

An An nhìn ba người, mặc dù Vệ Tử Minh nói năng lung tung, nhưng Tiểu Vũ không hề lên tiếng chỉ ném cho cậu ta ánh mắt khinh thường. Cô nhận thấy có chút gì đó thú vị, họ thật sự hiểu con người Tiểu Vũ, có thể dễ dàng hân thoải mái cay nghiệt, thật sự rất hiếm thấy, do đó tự nhiên cô đem lòng kính nể hai người.

Chương 53: Buồn bực

Các món ăn nhanh chóng được đưa lên. Có Vệ Tử Minh đây không lo bầu không khí nhạt nhẽo, thỉnh thoảng cậu ta cố tình trêu Tiểu Vũ, càng thấy Tiểu Vũ bực mình anh chàng này càng vui. Hơn nữa cả hai đều rất tò mò về An An, thỉnh thoảng lại mượn chủ đề nào đó nói chuyện với cô.

“An An, cô người Đại Liên hả?”, Vệ Tử Minh tò mò hỏi.

“Không, tôi đến đây công tác thôi.” An An khẽ cười trả lời, vì đoán chắc họ là bạn thân của Tiểu Vũ nên cô cũng rất thân thiện.

“Vậy ra cô là người gần gũi chúng tôi?”, Vệ Tử Minh nghi ngờ nhìn Mẫn Nhất Hàng, này giờ họ vẫn nghĩ là Tiểu Vũ đến đây mới tán được chứ.

“Đúng thế, chúng ta vốn quen biết từ trước”, An An cười.

“Cậu điều tra hộ khẩu hả? Hỏi nhiều làm gì, lo ăn đi”, Tiểu Vũ không chịu được, cái tên Vệ Tử Minh này sao cứ bám riết người ta thế, lúc này ngồi yên giống như Nhất Hàng có phải tốt không.

Nhưng Vệ Tử Minh cười, nói với Tiểu Vũ: “Tôi cứ nghĩ cậu quen ở đây thì chỉ cho bọn tôi với để hai đứa đỡ khỏi cô độc”. Mẫn Nhất Hàng lúc này mới gạt đầu cười phụ họa.

Đúng là hai người này, trong mắt họ thì tán gái luôn là chuyện đại sự hàng đầu. “Muốn tán thì tự tìm đi”, Tiểu Vũ quảng cho một câu tàn nhẫn rồi tiếp tục ăn.

“An An, cô xem cái tên này rõ ích kỷ. Ý có người đẹp bên cạnh nên không thèm đếm xỉa bọn tôi nữa.” Vệ Tử Minh còn pha trò: “Người đẹp, công ty lần này đến đây còn có cô em nào nữa không, haha, gọi đến đây làm quen chút”. Mẫn Nhất Hàng cũng đưa mắt nhìn cô vờ dè la.

“Lần này đến đây chỉ có mình tôi là nữ, làm anh thất vọng rồi”, An An cười đáp.

“Vậy hả?”, Vệ Tử Minh cố liếc sang Tiểu Vũ: “Lúc về thì sao? Giới thiệu cho tôi vài mỹ nữ trong công ty cô nhé”. An An cười, đang nghĩ không biết nên trả lời ra sao thì trên đùi bỗng truyền đến cảm giác đau nhói, cô sững người, Tiểu Vũ đang nhéo vào đùi mình. An An cười cười nghiêng mặt qua trừng mắt với hân, sau đó mới quay sang nói tiếp với Vệ Tử Minh: “Mấy cô ở công ty tôi, phải về mới biết được. Nhưng bọn họ cực

kỳ thích những anh chàng đẹp trai”. Lúc này Tiểu Vũ có vẻ hờn dỗi, không hiểu tại sao hắn lại trẻ con như vậy.

“Không vấn đề gì, mặc dù bọn tôi không đẹp trai bằng anh chàng Tiểu Vũ của cô nhưng gặp mấy cô em đó vẫn rất tự tin, đúng không, Muối?”, Vệ Tử Minh nói một cách tự mãn. Anh chàng này đúng là mặt dày, nhưng đúng là cũng có chút tư chất.

An An không nén được cười: “Vậy để lúc về tôi hỏi thử xem”. Nhớ lời Tiểu Vũ từng nói giữa bọn họ có rất nhiều chuyện thú vị, đột nhiên cô nghĩ nếu ba người này cùng đi với nhau chắc chắn sẽ thành một nhóm quái dị.

Mẫn Nhất Hàng vẫn rất ít nói, thỉnh thoảng liếc nhìn Tiểu Vũ, thấy hắn đang cố kiềm chế khi Vệ Tử Minh cứ tìm cách bắt chuyện với An An, nhưng anh ta lại giả vờ như không biết cười trừ. Nhất Hàng biết, Vệ Tử Minh chẳng qua đang cố tình trêu chọc cái tính thiếu kiên nhẫn của Tiểu Vũ. Bình thường mặt hắn lúc nào cũng lạnh tanh, chẳng quan tâm đến ai, hai người họ muốn nói chuyện, hắn cũng chẳng phản ứng gì, còn muốn hắn tỏ thái độ rõ ràng thì đúng là khó hơn lên trời. Tuy nhiên, hôm nay rõ ràng là khác, dường như có cô gái tên An An này bên cạnh, Tiểu Vũ rất dễ bị tác động, sự khó chịu dường như viết rõ trên mặt hắn. Đây đúng là vở kịch hay. An An thấy gương mặt Tiểu Vũ càng ngày càng khó chịu, đang nghĩ xem làm cách nào để an ủi hắn. Nhưng cũng không thể không trả lời những câu hỏi của Tử Minh, cậu ta dường như không thấy gương mặt của Tiểu Vũ đang xám xịt lại, vẫn mãi tán chuyện rất vui vẻ.

“Người đẹp ở Đại Liên bao lâu?”, Vệ Tử Minh vừa uống ly vang đỏ vừa nhướn mày hỏi.

“Hôm nay tôi phải về rồi, tối nay bay”, cô nhìn Tiểu Vũ, nhẹ nhàng nói.

“Ồ, sao nhanh thế?”, Vệ Tử Minh ngạc nhiên kêu lên, quay sang nhìn Mẫn Nhất Hàng, anh chàng này cũng hơi ngỡ ngàng: “Vậy còn một tuần nữa Tiểu Vũ sao mà sống được?”.

“Tắt đài đi, không khiêu cẩu quan tâm”, Tiểu Vũ đang buồn bực, đâu dễ tìm được một nơi lãng mạn thế này, vậy mà bị hai tên đáng ghét đến phá đám, hắn chưa nói thì thôi, đã vậy còn phải nhìn An An cười với họ, đúng là cực kỳ khó chịu mà.

Vệ Tử Minh tỏ ra oan ức nói: “Là tôi quan tâm cậu, sợ cậu buồn, cô độc giống bọn tôi”.

Mẫn Nhất Hàng lúc này mới lên tiếng: “Vệ Tử Minh, cậu nói ít thôi, ăn đi. Không thấy Tiểu Vũ sắp cầm dao đuổi chúng ta à?”. Con người này quả nhiên chỉ cần mở miệng là cay nghiệt.

An An đành cười hòa giải: “Nghe Tiểu Vũ nói, chương trình đào tạo của các anh rất thú vị”. Vệ Tử Minh vừa thấy An An không khó chịu liền vui vẻ trở lại, nói: “À, Tiểu Vũ là siêu làm trò, buổi đầu tiên hôm đào tạo cậu ta bị giáo viên nhầm là con gái, haha, buồn cười chết mất”. An An kinh ngạc vừa cười vừa quay sang Tiểu Vũ, sao lại không nói với cô chuyện này nhỉ, nhìn cái vẻ xinh xắn này, không nói chuyện đúng là rất dễ khiến người khác nhầm lẫn.

Tiểu Vũ nhấp một hơi rượu, xem ra hôm nay đừng hy vọng hai tên này sẽ biến đi, phải nghĩ cách thôi. An An nghe Vệ Tử Minh kể mấy chuyện thú vị, cười hơn hở, thật chẳng ngờ bình thường Tiểu Vũ cũng dễ đùa vậy, không giống với lúc ở bên cô chút nào.

Tiểu Vũ dựa lưng vào sofa mọi người nói chuyện không lên tiếng. Thấy lưng An An lộ ra, ánh mắt hắn lơ lửng lên ranh mãnh. Khẽ đặt tay vào eo cô, nhẹ nhàng vẽ lên, vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhìn hai người đối diện.

Hai tay An An đang cầm dao đĩa dừng phắt lại, Tiểu Vũ đang làm gì thế? Cô trấn tĩnh giữ nụ cười, đầu óc cố đoán xem hắn đang muốn nói điều gì, bên tai không còn nghe được lời của Vệ Tử Minh nữa, chỉ có thể ngồi đờ ra cười. “Không - vui”, Tiểu Vũ viết rõ ràng hai chữ, cô cho một miếng thịt bò vào miệng để giấu đi nụ cười, cậu nhóc này, làm sao an ủi đây?

Cô ngồi thẳng lưng lên, sợ người đối diện có thể phát hiện ra Tiểu Vũ đang nghịch sau lưng cô. Cũng may là cái khăn trải bàn rất lớn, ngồi lọt thỏm trong sofa, nửa người đều bị che kín.

Thấy An An không có phản ứng gì, ngón tay hắn tiếp tục viết “Tôi - muốn - hôn”, lúc viết đến chữ “hôn” còn đặc biệt nhấn mạnh từng nét từng nét một. Nụ cười trên mặt An An có phần cứng ngắc, hắn lại muốn làm

gì đây? Ngược mắt nhìn sang đối diện, bắt gặp ánh mắt cười tinh quái của Mẫn Nhất Hàng, không xong rồi, chắc chắn là anh ta trông thấy điều gì rồi?

Có chút hoảng hốt, bỏ dao đĩa xuống, cô cầm ly lên nhấp rượu, hơi liếc sang trừng mắt với Tiểu Vũ, tuy nhiên cậu nhóc này hoàn toàn không để ý, dựa người vào sofa tay vẫn hoạt động.

An An lo lắng, muốn dừng ngay tên thần kinh này lại, không biết hắn còn làm những chuyện điên rồ nào nữa. Cô đặt ly xuống, nhìn Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng tỏ ý xin lỗi: “Mọi người cứ tự nhiên, tôi vào phòng vệ sinh một chút”, sau đó, xách túi nói nhỏ với Tiểu Vũ: “Cho tôi ra”. Tiểu Vũ nghiêng người tránh cho cô đi.

Vừa bước vào nhà vệ sinh cô vội vuốt ngực, cuối cùng cũng có thể thở phào. Cậu nhóc này lần nào cũng khiến cô căng thẳng, biết làm sao giờ? Cô bồn chồn đi qua đi lại trước bồn rửa, hai người này không đi, Tiểu Vũ chắc đang cực kỳ khó chịu. Tuy miệng không nói ra nhưng chiều nay là cơ hội cuối cùng để hai người bên nhau, hắn nhất định không muốn bị người khác phá rối, nhưng cũng chẳng thể đuổi họ đi, đúng là khó xử.

Tránh vào đây suy cho cùng chỉ là kẻ tạm thời, không thể cứ ở lì mãi không ra. An An cắn môi, dù sao vẫn phải quay lại bàn, cô nhìn vào gương cố gắng cười.

Nhưng vừa mới ra khỏi cửa đã bị ôm cứng lại. Cô hoảng hốt kêu lên một tiếng, thấy một gương mặt to lớn choán trước mắt, không phải Tiểu Vũ thì là ai? Rõ ràng đứng chờ ngoài cửa để bắt người mà. An An đắm nhẹ vào người hắn: “Sao lại lén lén lút lút trốn ở đây?”.

“Ừm, không vui”, hắn khỗ sở vùi đầu vào cổ cô, An An thấy buồn cười vỗ về hắn: “Chỉ là ăn cùng thôi mà, chẳng phải chút nữa họ đi rồi sao?”.

Đúng lúc này một cô gái đi vào, thấy họ ôm nhau bên ngoài phòng vệ sinh không nén được cười, mắt còn liếc liếc. An An bối rối, khẽ đẩy Tiểu Vũ: “Mau tránh ra, bị người ta thấy bây giờ”. Hắn từ từ ngẩng đầu lên, nét mặt vẫn ử rử nói: “Tôi muốn được an ủi một cái”, An An nhìn gương mặt dễ thương đó, vừa buồn cười vừa bực, nhìn xung quanh xem có ai không rồi hôn vội một cái lên môi hắn. Thấy hắn chồm tới, cô vội dùng ngón tay đặt lên môi hắn: “Không được, ở đây không được, bạn cậu còn ở ngoài kia đợi kìa”. Thấy hắn nhả mặt, cô liền đưa hai tay ôm khuôn mặt đáng ghét đó dỗ dành: “Được rồi, mau quay lại thôi, ở đây lâu quá rồi, không lịch sự”, nói xong, kéo tay hắn ra ngoài lối đi.

Về đến bàn ăn, thấy chỗ họ ngồi trống trơn. Hắn kéo cô ngồi xuống, trên bàn để một mảnh giấy nhỏ, Tiểu Vũ cầm lên xem, bật cười, nét mặt tươi tắn trở lại. Cô tò mò giật lấy tờ giấy xem, trên đó ghi: “Tiểu Vũ, chắc cậu bức bối lắm rồi. Tôi và Tử Minh biến trước nhé, nhưng vì trừng phạt cậu có sắc quên bạn nên bữa ăn này cậu bao. Đừng nói bậy tôi xấu xa, dù sao cũng có người đẹp trong lòng, chút tiền con con này đừng tính toán. - Con muỗi”.

Cô đọc xong khẽ cười, hai người này quả là quái đản. Cô thấy Tiểu Vũ đang cười, liền cầm mảnh giấy dán vào mũi hắn đùa: “Đọc đi, hai người đó đều nói cậu trọng sắc khinh bạn đó”。“Cô không biết họ là một đôi thô phỉ à? Nhưng may là còn chút biết điều, cuối cùng cũng đi rồi”, Tiểu Vũ đắc ý nói, kể sách của hắn quả là hữu hiệu.

“Tuy nhiên, tôi biết cậu rất thích họ”, An An nhìn gương mặt không còn buồn bực của hắn, vui vẻ nói.

“Nhưng bị họ làm phiền cũng mệt, chẳng còn cách nào khác cả.” Tiểu Vũ mặc dù làm ra vẻ không đồng tình nhưng vẫn nở nụ cười, vậy là họ lại có thể tận hưởng cơ hội cuối cùng được ở bên nhau rồi.

Chương 54: Xa cách

Khoảng thời gian tươi đẹp trôi qua rất nhanh, nhìn từng phút từng giây vượt mất, tâm trạng An An dấy lên một nỗi buồn khó tả, cô mong hạnh phúc này nán lại lâu hơn chút nữa.

Nhìn Tiểu Vũ bên cạnh nắm chặt lấy tay cô, cùng ngắm hoàng hôn đang khuất dần nơi cuối chân trời, chỗ đó đỏ rực lên một màu chói lóa. Người ta đều nói ánh tà dương rất đẹp, nhưng gần đến xế chiều mới có thể chiêm ngưỡng nó, phải chăng mọi thứ đẹp đẽ đều chỉ tồn tại trong thoáng chốc? Cô cứ ngồi nhìn mãi về phía đó, rất lâu không nói tiếng nào.

Tiểu Vũ bỏ tay ra, khẽ vòng tay ra sau ôm lấy bờ vai cô: “Đừng nghĩ nhiều quá, tất cả những phiền muộn cứ để cho tôi, được không?”. Hắn biết cô đang lo âu. Chia xa luôn khiến người ta có cảm giác mơ hồ, những

điều tốt đẹp đã trải qua giống như bị sự chia lỵ này cắt nhỏ. An An chậm chậm ngã vào vai hắn, mỉm cười hỏi nhỏ: “Chúng ta thật sự có thể bên nhau không?”. Tay hắn siết chặt lại: “Nhất có thể, chỉ cần kiên trì, nhất định có thể”, giọng nói nặng trĩu, nhưng đầy sức mạnh. Cô cười, gạt đầu, chẳng phải đã lựa chọn rồi đó sao? Tiểu Vũ lúc nào cũng ngang ngược không bao giờ cho cô rút lui, ngoài con đường đi tới vòng tay hắn ra hoàn toàn không còn lối thoát nào khác. Hắn dùng sự ngọt ngào ấm áp và hạnh phúc để dẫn dắt cô. Chính bản thân An An cũng thừa nhận rằng mình không còn khả năng kháng cự nữa.

Cô nằm gọn trong lòng hắn khẽ đưa tay ôm quanh hông Tiểu Vũ, mặt áp sát vào lồng ngực rộng: “Nói cho tôi biết, đây không phải là một giấc mơ, tôi rất sợ sau khi trở về, tất cả những điều này sẽ tan biến”, trong lòng cô bất an.

Hắn nắm chặt lấy tay cô: “Tôi luôn chờ đợi giây phút giấc mơ đẹp này thành hiện thực, bao nhiêu lần tôi tự hỏi mình, đến khi nào mới có thể bước ra khỏi những giấc mơ để thật sự ôm cô trong tay”. Hắn dùng cằm xoa lên đầu cô, “Bây giờ, cô đã chắc chắn là của tôi, dù có chạy đi đâu nhất định tôi sẽ kéo cô trở lại”. Trái tim An An vừa xót xavừa ngọt ngào, cô sẽ không chạy đi đâu cả, chỉ cần một câu nói của hắn, chỉ cần nghĩ đến việc Tiểu Vũ đang đợi cô, bất luận trở về phải đối mặt với điều gì chăng nữa, cô cũng không hề chùn bước.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn hắn đầy xúc động, cố kìm nước mắt: “Tiểu Vũ, thực sự cảm ơn cậu, nếu như sau này có một ngày cậu chán ghét tôi, hãy cho tôi biết trước, tôi sẽ học cách mỉm cười tạm biệt, sau đó sẽ cảm ơn cậu về khoảng thời gian tươi đẹp này”.

Hắn đột ngột hôn lên má cô, mạnh mẽ như muốn nuốt hết những lời nói đó. An An cuối cùng vẫn không kìm được nước mắt, thế là đủ rồi, dù cho con đường phía trước có khó khăn đến đâu, nhất định cô sẽ vượt qua, để đền đáp lại hạnh phúc mà hắn đã mang đến cho cô.

Trong nụ hôn vừa ngọt ngào vừa đau khổ này, Vũ Minh còn nếm được vị mặn mòi của nước mắt. Cô gái ngốc này, sao lại khờ thế chứ, không được nghỉ ngơi, bất cứ điều gì cũng không được nghĩ, tất cả hãy cứ giao cho hắn. Trái tim điên cuồng gào thét, đôi môi ghì siết như muốn mãi mãi không bỏ cuộc, giữ cô ở bên cạnh mình. Nhưng Tiểu Vũ lơ đãng, sợ rằng không ở bên cạnh cô, trái tim người con gái này sẽ lại bị lung lay khiến hắn không thể nào nắm bắt được.

Sự lo lắng về cuộc chia tay dần vặt hai người, bởi vậy họ càng trân trọng cái ôm cuối cùng này hơn bao giờ hết.

Cuối cùng An An vẫn không để hắn tiễn cô ra sân bay, sợ rằng trước mặt đồng nghiệp cô lại không kìm được nước mắt. Cô hy vọng mang nỗi nhớ của hắn theo về, nhìn đoàn người đi qua đi lại trong phòng chờ, trái tim cô thầm nhắc nhở mình: Rồi hai người sẽ được bên nhau, Tiểu Vũ, tôi sẽ đợi cậu về.

Mỗi lần máy bay cất cánh đều để lại vệt sáng dài trên bầu trời, Vũ Minh lặng người, tay cầm điều thuốc, ngọn gió vô tình qua cuốn làn khói tản mát trong không gian. Hắn vẫn đến, mặc dù cô không cho phép, hắn vẫn đến, dù trong lòng lưu luyến, muốn khắc ghi từng hình ảnh của cô vào trong đầu. Đứng sau hàng cột, hắn chăm chú nhìn An An, rồi cô bước vào cửa soát vé, trái tim hắn thất lại.

An An, nhất định phải đợi tôi.

Trở lại điểm xuất phát, một tương lai chưa rõ về đâu đang đợi hai người. Họ có đủ dũng cảm để đi tiếp không? Không ai có thể đưa ra câu trả lời chính xác, chỉ có thể dõi theo con đường mà họ đang đi.

Chương 55: Trái tim băng giá

Máy bay dần hạ cánh, cuối cùng vẫn phải quay lại.

An An hít một hơi thật sâu, rời khỏi sân bay. Ngồi trên ô tô nhìn ra cửa sổ thấy cảnh vật xung quanh, cô phải liên tục nhắc nhở bản thân rằng, mình đã trở về. Không biết điều gì chờ đợi ở tương lai, chỉ cần đối mặt, ngoài mỉm cười, cô còn có thể có tâm trạng nào nữa chứ?

Đứng dưới tầng ngược lên nhìn phòng của mình, An An ngạc nhiên khi thấy có ánh đèn hắt ra. Bây giờ mới giữa tháng, Minh Minh về rồi ư? Hơi bất ngờ, thật trùng hợp, cô thở dài, không nghĩ phải đối mặt sớm như vậy, chắc muốn cô giải quyết mọi chuyện sớm đây.

Lấy chìa khóa mở cửa sắt dưới tầng, cô xách túi đi lên. Nhìn vào cánh cửa nặng nề, tâm trạng tự nhiên hồi hộp, không biết đằng sau nó, điều gì đang chờ đón cô?

Mở cửa, vẫn là căn nhà quen thuộc, đơn giản, sạch sẽ ngăn nắp, có hơi hướng người ở. Cô đóng cửa lại, tháo giày, đi vào bên trong.

Một khuôn mặt hoàn toàn bất ngờ đập vào mắt An An, cô dừng lại, cứ thế ngẩn ra nhìn đối phương. Sao có thể chứ? Mẹ của Minh Minh? Bà ấy xuất hiện trong nhà lúc này khiến cô hoang mang, chút căng thẳng mơ hồ lộ rõ sự bất an.

Mãi lâu sau cô mới định thần lại, gượng cười: “Chào dì, dì đến khi nào vậy?”, cô nhẹ nhàng đặt túi xuống một góc bên cạnh lối vào, cúi mặt để che giấu cơn chấn động đang diễn ra trong lòng.

Mẹ Minh Minh là một phụ nữ rất thời thượng, biết cách chăm sóc cơ thể nên hoàn toàn không thể nhận ra bà đã gần năm mươi tuổi. Gương mặt lạnh lùng, không chút cảm xúc nhìn cô dò xét: “về rồi à?”, rồi nhìn thẳng vào mắt An An hỏi: “Sao? Không hoan nghênh à?”.

An An mỉm cười: “Làm gì có chuyện đó, hiếm khi dì đến, không biết ở có quen không?”, cô lúng túng chộtay sau lưng. Bà ta vẫn vậy, không thân thiện chút nào.

“Đúng là chẳng quen, mọi thứ sắp xếp trong nhà tôi đều không biết ở đâu”, bà ta quay người đi đến chỗ sofa ngồi xuống tiếp tục xem tivi. An An khẽ gật đầu, định vào phòng cất đồ đạc, nhưng dường như bà ta không để ý liền nói: “À, trong nhà có nhiều thứ tôi tìm không thấy, nên tôi dọn cái tủ trong phòng để bỏ đồ tìm cho dễ”. An An lặng người đi nhưng vẫn gượng cười, biết là mẹ anh sẽ bắt bẻ mình: “Dì ạ, cháu vào phòng cất đồ trước”.

Thật không ngờ, vừa về tới nhà người đầu tiên cô gặp không phải là Minh Minh mà lại là mẹ anh, việc này càng khiến cô choáng váng, đầu óc rối tung cả lên.

Bước vào phòng, trên bàn vẫn nguyên vẹn như trước. Cô đặt túi xuống, định treo quần áo vào tủ. Mở tủ ra, vừa nhìn vào cô chết sững thêm lần nữa. Sao bà ta có thể làm thế? An An nắm chặt cánh cửa, tức giận, mẹ Minh Minh đã dọn hết quần áo cô đi, trong tủ toàn là đồ của bà ta, đồ của cô một cái cũng không thấy đâu.

Cô kéo ngăn tủ to phía dưới, thì ra bà ta bỏ đồ của cô và Minh Minh ở đây nhưng để tách biệt, đồ Minh Minh nằm hết ở trên còn đồ cô nằm dưới tận tầng đáy, nội y và áo khoác bà tanhét hết vào một chỗ. Điều này khiến An An phát điên lên, ngay cả quần áo mà bà ta cũng muốn can thiệp?

An An hít một hơi thật sâu cố gắng kìm nén cơn giận dữ, dù sao thì mẹ anh có lẽ chỉ ở đây vài ngày thôi. Quần áo định treo lên cô cũng gấp lại cho vào ngăn tủ, rồi nhẹ nhàng đóng lại, cô cắn môi, đứng dậy đi ra ngoài. Mẹ anh dường như không muốn giải thích về mấy chuyện đó, vẫn ngồi xem tivi. An An bước tới hỏi: “Dì ăn chưa?”.

“Giờ này chẳng lẽ còn chưa ăn? Ngày nào cũng ăn muộn như vậy chẳng trách Minh Minh nói dạ dày thường khó chịu.” Bà ta không quay mặt sang, vẫn nhìn vào tivi tiếp tục phàn nàn. An An cố nhẫn nhịn: “Dì ơi, cháu đi nấu chút đồ ăn đây”, nói rồi lặng lẽ đi vào trong bếp.

Thoát khỏi ánh mắt đó, cảm giác ức chế trong cô cũng giảm đi chút ít, An An đưa tay day day thái dương, vốn đau đầu vì chuyện làm thế nào để mở lời với Minh Minh, không ngờ mẹ anh lại đến.

Nấu xong mì, An An ngồi trong bếp hồi vọng ra, nhưng không thấy bà ta trả lời. Hai tiếng ở trên máy bay, tai vẫn còn ong ong khó chịu, giờ lại đến đầu cũng căng cứng. Tâm trạng thấp thỏm không yên, không biết mẹ anh lần này đến đây làm gì, cô cũng không dám hỏi, sợ gây hiểu lầm lại càng bị ghét hơn.

An An đang ăn dở thì mẹ Minh Minh đi vào, bà ta kéo ghế ngồi đối diện cô. Nét mặt u ám giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ một cơn lốc xoáy, An An cảm thấy da đầu mình căng lên, bà ta vẫn không nói lời nào, nhìn cô chăm chăm. An An lo lắng, cố gắng nuốt vội rồi lên tiếng: “Dì, có chuyện gì ạ?”. “Cô một tháng lương được bao nhiêu?”, mẹ anh vừa mở miệng đã hỏi thẳng.

An An choáng váng, hoàn toàn bối rối trả lời: “Trên dưới bốn ngàn tám ạ.” Cô không hiểu mẹ Minh Minh muốn biết làm gì?

“Cô biết Minh Minh một tháng bây giờ bao nhiêu không?”, nét mặt bà ta càng xám xịt lại. Cô người, lẽ nào là do lương cô cao hơn? Cô do dự nói: “Hình như là bốn ngàn”.

“Cái gì mà bốn ngàn, nó giờ một tháng chỉ có khoảng ba ngàn rưỡi”. Mẹ anh lạnh lùng nói: “Phòng này ai trả tiền?”. Cô càng căng thẳng, nhưng cuối cùng cũng hiểu ra ý mẹ của anh nói gì, thì ra do vấn đề trả tiền phòng ư?

“Trước giờ là Minh Minh trả, cháu chỉ ứng trước thôi”, cô thấy bất an khẽ trả lời.

“Lúc đầu thì không nói làm gì, nhưng nó chịu trách nhiệm trả tiền phòng sao lại để cô ứng trước?”, nét mặt bà ta đầy vẻ khó chịu.

An An khẽ hắng giọng: “À, Minh Minh nói là tháng này sẽ trả lại cho cháu”.

18. Chương 18

Sự Dị Dạng Chết Tiệt - Chương 18

Cô cảm thấy mệt mỏi, thật sự rất mệt. Nếu như có thể ích kỷ hơn thì đã tốt, không cần nghĩ xem Minh Minh có còn tình cảm gì với cô không. Từ khi yêu nhau đến nay, anh đã để lại cho cô không ít tổn thương, mệt mỏi, cô lúc nào cũng tự an ủi bản thân rằng chỉ cần nỗ lực yêu thương, quan tâm anh, rồi một ngày nào đấy Minh Minh sẽ học được cách yêu cô hơn. Nhưng lúc này cảm giác đó ngày càng xa vời. Có lẽ buông tay nhau mới là cái kết cuối cùng cho họ.

Đột nhiên cô không muốn nghe thêm lời quở trách nào của người ngồi đối diện mình nữa: “Dì à, nếu như dì cảm thấy Minh Minh vì ở với cháu mà trở nên như vậy thì cháu rất xin lỗi. Cháu không thể trả dì một người con ngoan, nhưng có thể cho dì một đáp án mà dì mong muốn, đó là có lẽ chúng cháu không hợp để sống chung với nhau”, nói xong, không đợi mẹ anh có phản ứng gì, cô đã cầm bát đồ phần mì thừa rồi đi rửa.

Mẹ anh dường như bị câu nói của An An làm cho chết sững, hồi lâu sau vẫn chưa định thần lại, nét mặt như có đám mây mù che phủ, bà ta đột ngột đứng dậy, đi đến cửa bếp: “Cô đã biết là không hợp rồi thì sao còn chưa rời khỏi Minh Minh? Lẽ nào muốn dính chặt lấy ngôi nhà này?”. An An khẽ nhắm mắt lại, để mặc bà ta muốn nói gì thì nói.

“Tôi nói cho cô biết, căn phòng này do chúng tôi mua, số tiền cô trả kia tôi sẽ bảo Minh Minh đưa lại cô.” Bà ta vẫn tiếp tục không buông tha, cười nhạt nói: “Lần này đến đây là để giới thiệu cho Minh Minh một người phù hợp hơn, hai ngày trước còn dẫn nó đi xem mắt, hai đứa nó đều rất vừa ý. Nếu cô cảm thấy không hợp sao không nhân lúc này đi sớm đi, tài giỏi như thế mà cũng sợ không kiếm được thằng đàn ông nào sao?”.

An An nắm chặt chiếc bát, trong lòng đau đớn, cố kìm nước mắt, tuyệt đối không thể khóc, chẳng phải cô đã biết trước kết quả như vậy rồi sao? Sẽ có một ngày Minh Minh tìm được một người tốt hơn cô, sáu năm có lẽ quá gì, mà đúng là con ngu, anh ta đã đi xem mắt rồi đấy.

An An hít một hơi dài, từ từ quay người lại nhìn người đàn bà tao nhã đang dùng những lời lẽ ác ý để ép mình rời khỏi đây. Cô nở nụ cười: “Vậy sao? Nếu như cảm thấy hợp thì tốt quá rồi, cuối cùng anh ta cũng làm mấy vị hài lòng”, nói xong, cô lau khô chiếc bát rồi cất lên tủ, lách qua người bà ta đi vào phòng tắm đóng cửa lại.

An An ngồi lên bồn vệ sinh, tự ôm lấy mình, tại sao lại lạnh thế này chứ? Bản thân mình ngu ngốc, lúc nào cũng ray rứt mâu thuẫn, còn Minh Minh đã sớm có lựa chọn mới rồi. Sáu năm ư, sáu năm thì sao chứ?

Mắt cô khô cạn, đã không còn khóc được nữa, cũng không biết khóc vì điều gì? Vì sự ngu ngốc của mình, hay vì những điều mình đã cho đi, tất cả là do cô tự chuốc lấy, nhưng sao trong lòng đau đớn như vậy. An An rất hy vọng Minh Minh sẽ chửi mắng cảm thù cô vì sự phản bội đó, nhưng không phải là những lời tàn khốc như lúc này, khoảng thời gian có với cô, thì ra đã từ lâu con người này không còn quan tâm đến nó nữa.

Mẹ anh tức giận nói: “Đã nói rồi, không được lấy tiền của cô, chúng tôi không phải không có tiền cho nó. Đường đường là một thằng đàn ông, sao lại lấy tiền của phụ nữ tiêu được chứ?”. An An nghe xong trong lòng khó chịu, người nhà Minh Minh luôn là vậy, mãi mãi xem cô như người dưng.

Dường bà ta vẫn chưa chịu bỏ qua, tiếp tục bực tức nói: “Còn nữa, tháng này ngân hàng gọi điện thoại đến nhà giục, vì nó chưa trả tiền nhà, làm tôi và cha nó bề mặt chết đi được”.

An An chán nản, Minh Minh sao lại thế này chứ. Mỗi tháng ba bốn ngàn tiền lương vẫn không đủ cho anh chơi bởi sao, thường đến ngày trả tiền phòng đều gọi điện bảo cô ứng trước. Cô biết mình đi công tác không thể đến ngân hàng trả được, nên trước đó còn nhắc anh đừng quên hạn người ta thu tiền.

Nhưng cuối cùng An An vẫn đỡ lời cho anh: “Có lẽ mấy ngày nay anh ấy bận công tác nên quên”.

Mẹ Minh Minh càng nói càng tỏ ra tức giận: “Sớm nghe lời tôi thì tôi đã mua nhà cho ở. Giờ ngay cả tiền phòng cũng không lo nổi, không biết nó chơi bởi kiểu gì?”. An An không biết nên an ủi bà ta thế nào đành im lặng.

“Minh Minh vốn đâu có như vậy, giờ nó không giống con trai tôi rồi, càng ngày càng không nghe lời”, nói xong, ánh mắt có phần ác cảm nhìn cô. Lòng An An chùng xuống, ý của mẹ anh đã quá rõ ràng, trước giờ bà ta vẫn không tán thành cho họ sống chung, thậm chí ngay cả chuyện anh ham chơi cũng đổ lên đầu cô.

Chương 56: Giày vò

Một hồi chuông quen thuộc len qua cửa truyền vào, điện thoại! An An định thần lại, cô vỗ vỗ mặt, giữ bình tĩnh, mở cửa đi ra. Lúc ngang qua phòng khách vẫn thấy mẹ Minh Minh ngồi đó xem tivi, dường như còn bực mình vì thái độ lúc này của cô.

Tiếng nhạc kiên trì vang lên, càng đến gần càng to, như thể chờ đợi. An An lục tìm trong túi xách, trong lòng mỗi lúc một sốt ruột hơn, liệu Tiểu Vũ bực mình không? Nhưng càng hấp tấp lại càng không tìm được, đầu óc cô bắt đầu hỗn loạn, cuối cùng nhìn thấy chổ ánh sáng hắt lên, cô vội vò lấy, đúng là của Tiểu Vũ.

Tay run run cầm điện thoại, cảm giác ngay cả giọng của cô cũng vậy. Không thể để cho Tiểu Vũ biết, tuyệt đối không thể! Liếm đôi môi khô rang, ấn nút nghe, cô ra ngoài ban công nép mình sau cánh cửa. Lúc giọng nói quen thuộc đó vang lên, trái tim An An như mềm nhũn, cô nhớ hẳn, thật sự rất nhớ. “Sao lâu thế mới nghe máy, ngủ à?” Đúng là hẳn có chút bực mình, nhưng may là chưa cúp máy.

“Vừa rồi tôi đang tắm”, trong bóng tối nụ cười cứng nhắc hiện ra, nhất định phải cười, nhất định phải vui bởi Tiểu Vũ luôn mong cô vui vẻ.

“Ý tôi là, sao gọi ba lâu thế mới bắt máy, lẽ nào vừa về nhà đã không nhớ tôi nữa?”, Tiểu Vũ trách móc.

“Định tắm xong, chuẩn bị đi ngủ sẽ gọi điện nói chuyện thật lâu với cậu, cho nên dĩ nhiên phải làm xong các việc khác”, trái tim cô dấy lên những cơn đau, nhưng nó lại bị đè xuống bởi tiếng cười gượng gạo.

“Còn nữa, hôm nay vừa về đến phòng, hai tên điên kia đã bám lấy tôi, bắt phải bảo cô giới thiệu cho họ vài người đẹp. Haizz, đúng là mấy tên sói, kệ họ đi.” Bên đó còn vọng lại mấy tiếng chê trách, hẳn liền đi vào phòng tắm để nói chuyện với cô. Cô khẽ cười, im lặng nuốt từng từ từng chữ của hắn phát ra.

“Hôm nay mệt rồi, ngủ sớm đi, ngày mai tôi gọi cô dậy. Vừa mới về chắc vẫn chưa cân bằng được.” Trái tim cô có thể cảm nhận được sự ầm ập từ giọng nói của hắn trong đêm đầy gió này. An An khó khăn ừ một tiếng, không biết nên nói gì, chỉ muốn níu giữ sự dịu dàng của hắn. “Nhớ đi vào giấc mơ của tôi để báo cáo, phải nhớ tôi”, giọng hắn ngang ngược.

“Em nhớ anh”, âm thanh nhẹ nhàng đó cuối cùng cũng thoát ra, vẫn nhớ cảm giác ầm ập được hắn ôm vào lòng. Tình yêu của tôi, sao anh không ở bên cạnh tôi lúc này, trong đêm lạnh giá này, tôi nhớ anh, phải làm thế nào đây?

Tiểu Vũ khẽ cười: “Ngoan, anh cũng rất nhớ em, muốn hôn em.” Từ trong điện thoại truyền lại âm thanh “muah”. Cô cũng hôn một cái vào trong điện thoại, Tiểu Vũ, nếu như không có anh, em phải làm sao?

Chầm chậm cúp máy, An An im lặng đứng trước ban công, nhìn ánh đèn nhấp nháy từ những căn nhà, cảm nhận cơn lạnh dưới bàn chân, đây đã không còn là nhà của mình nữa.

Cô quay người bước vào phòng, thấy mẹ Minh Minh đang ngồi trên giường. An An đứng trước bàn trang điểm, định nghe xem bà ta còn muốn nói những lời khó nghe nào nữa không? “Phòng nhỏ tôi ngủ không quen, tôi ngủ ở đây, ga giường tôi đã thay cho cô rồi”. An An gật đầu, không nói câu nào, lấy mấy bộ quần áo trong ngăn tủ, rồi đi thẳng ra khỏi phòng. Nơi đây đã không còn là nhà, ngủ ở đâu có quan trọng gì? An An mất ngủ, nằm trong căn phòng quen thuộc mà sao thấy xa lạ, những hồi ức sáu năm yêu đương như thước phim quay chậm, cãi vã, bao dung, và cả những lời chỉ trích của người nhà anh ta. Nhưng hình ảnh cuối cùng lóe lên trong đầu cô lại là gương mặt ngang ngược đầy ám áp của Tiểu Vũ, trái tim bị bóp nghẹt. Nếu không gặp hẳn, thì liệu cô có đi đến bước đường ngày hôm nay không? Kết cục này có phải đã sớm được xác định rồi không. Những lời khuyên và lo lắng của gia đình đều hiện lại trong đầu cô. Đúng thế, mọi mong ước ban đầu khi tới đây đều đã trở thành hư vô. Còn Tiểu Vũ, một sự bắt đầu bất ổn, liệu có kết cục tốt đẹp? Từng khung cảnh như dấu chấm hỏi lớn giày vò trái tim cô.

Vũ Minh ở Đại Liên xa xôi cũng bị tra tấn đến không ngủ được. Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng suốt đêm cố gắng hỏi chuyện hần và An An quen nhau ra sao. Hai người này rất tinh ý, chỉ nhìn qua đã biết An An trưởng thành hơn hẳn, mặc dù trông còn rất trẻ, nhưng qua đôi mắt và lời nói họ mau chóng nhận ra sự chững chạc của cô, không giống những cô gái bình thường hay gặp. Tiểu Vũ bị dồn ép không còn cách nào khác đành từ tốn kể lại chuyện họ gặp nhau, dĩ nhiên là lược bỏ chuyện hần ở cùng An An trong cái đêm đó. Vệ Tử Minh chăm chú nghe, Mẫn Nhất Hàng nheo mắt cười, hai người đều lộ rõ sự hiếu kỳ, không ngờ rằng Tiểu Vũ bình thường lạnh lùng là vậy mà tán gái chẳng thua kém ai.

Mẫn Nhất Hàng mãi lâu sau mới hỏi một câu mà Vệ Tử Minh cũng rất muốn biết: “An An và cậu hơn kém nhau bao nhiêu tuổi, cô ấy sao chấp nhận cậu được?”. Tiểu Vũ biết anh ta muốn hỏi tuổi tác, miệng nở ra một nụ cười: “Tuổi tác là cái quái gì, mấy cô em nhỏ hơn các cậu ngoài việc đòi tiền, làm nũng, còn gì nữa không?”.

Vệ Tử Minh nghe xong gật đầu đồng ý, mấy cô em đó đúng là được nuông chiều quá, không vừa ý là khóc lóc rồi la hét ầm ĩ thậm chí còn đòi tự tử, thật quá mệt mỏi: “Nhưng phụ nữ thường già nhanh hơn đàn ông, cậu dám đảm bảo là đến lúc đó sẽ không chán chứ?”.

“Ai biết được có thể sống bao lâu, sống đến bốn năm mươi tuổi là đủ rồi”, Tiểu Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tôi chỉ biết lúc này mình muốn có cô ấy. An An chính là người sẽ đi cùng tôi đến lúc già”. Câu nói chắc nịch của hần khiến hai người bạn sững sốt, đưa mắt nhìn nhau, tên tiểu tử này đã quyết thì tuyệt đối không bỏ cuộc.

Họ vỗ vào vai Tiểu Vũ, ngoài việc nên chúc phúc, họ còn có thể nói gì nữa? Có lẽ, chỉ những người yêu nhau thực sự mới có thể hiểu được cảm giác mong muốn cháy bỏng này.

Chương 57: Tin đồn

Một đêm không ngủ, nhìn vào gương cũng phải giật vì khuôn mặt của An An, hai mắt thâm quầng, cô vội lấy mấy viên đá trong tủ lạnh chườm lên. Hôm nay xem như là ngày đầu tiên trở lại sau chuyến công tác, đến nhất định không thể xuất hiện trong bộ dạng quá xấu xí, An An trang điểm kỹ càng, nhìn vào gương thấy vừa ý mới đi tới phòng chính lấy túi xách, mẹ Minh Minh vẫn đang ngủ, không dám kinh động bà ta, chỉ sợ con người đó mà tỉnh dậy lại nhiech móc cô.

Vừa bước vào cổng công ty, nhìn thấy đồng nghiệp, An An liền tươi cười chào. Họ cũng chào lại nhưng cô thấy có gì đó không ổn, mấy cô nàng này sao hôm nay không hào hứng đến đòi quà? Mặc kệ, cô bước vào phòng, Nhạc Vân đã có mặt, cô liền mỉm cười nói: “Chào buổi sáng, Tiểu Vân”. Nhạc Vân ngẩng đầu lên, vẻ mặt kỳ cục nhưng cười đáp lại: “Chị An về rồi à?”.

“Gần đây chắc em bận lắm hả?” Cô ngồi vào bàn, sau đó mở túi ra gọi Tiểu Vân lại: “Tiểu Vân, đây là quà Đại Liên, em mang đi chia cho mọi người nhé, chị chỉ mua về một chút đồ ăn vặt thôi”.

Tiểu Vân bước tới nhận quà, cười gượng: “Đến trưa em mang chia cho mọi người ăn nhé, sắp giờ làm rồi”. An An gật đầu: “Vâng đi”. Tiểu Vân cầm túi đứng bên cạnh khẽ nói: “Chị An, phó giám đốc có dặn khi nào chị về thì báo đến phòng bà một chút”. An An nghi ngờ, hơi lo lắng, phó giám đốc Phương à? Bà ấy rất hiếm khi tìm cô, có chuyện gì đây? Cô thuận miệng hỏi: “Giám đốc không ở văn phòng à?”. “Giám đốc Kiều mai mới về, đã đi Thượng Hải rồi”.

An An khẽ gật đầu, rồi cầm theo mấy túi xách tay đi ra, xung quanh mọi người đều im lặng, không ồn

àogiống như mọi khi, công ty đang xảy ra chuyện gì sao? Sao người nào người nấy cũng ngoan ngoãn thế? Cô nghi ngờ bước vào phòng của phó giám đốc Phương.

Khẽ gõ cửa, nghe thấy có người đáp lại cô mới đẩy cửa vào. Phó giám đốc đang nghe điện thoại, đây là một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, bình thường chỉ quản lý công việc kinh doanh, rất ít khi hỏi tình hình công việc trong phòng An An. Nhưng về rồi cũng phải chào hỏi một tiếng, An An yên lặng đứng trước bàn. Phó giám đốc Phương gơ tay ra hiệu cô ngồi xuống.

“An An, lần công tác này có thu hoạch được gì không?”, bằng giọng khàn khàn, phó giám đốc Phương hỏi. An An ngẩn ra, thu hoạch gì? “À, việc quản lý của đối tác bên đó rất tốt, chỉ cần điều chỉnh một chút để hoàn thiện hơn”. Cô tường thuật lại cặn kẽ cảm nhận về chuyến công tác Đại Liên lần này.

Bà Phương nhìn chằm chằm cô: “An An, tôi biết giám đốc Kiều luôn đánh giá cao cô. Tôi tin cô cũng là một người thông minh, hơn nữa làm việc gì cũng khiến mọi người rất an tâm”. An An có chút bồn chồn, sao tự nhiên bà ấy lại khen ngợi cô, chỉ có điều giọng điệu giống như đang mỉa mai. Cô không lên tiếng, đợi phó giám đốc Phương nói tiếp.

“An An, gần đây chuyện bạn trai cô thế nào rồi? Dự định khi nào uống rượu mừng đây? Bà ta chuyển chủ đề hỏi đến chuyện riêng của cô, cuối cùng là bà ta muốn gì? An An phấp phồng: “Chuyện đó vẫn tốt, chúng tôi đang lên kế hoạch”. Cô không muốn để bà ta biết quá nhiều, cảm thấy đây là chuyện riêng đầu nhất thiết phải báo cáo.

“Có dự định kết hôn rồi? Vậy. Phó giám đốc bưng tách trà lên, nhấp một ngụm, ngược mắt nhìn cô. An An cảm thấy chuyện hôm nay đến gặp người này là một việc không sáng suốt. “Gần đây saonghe nói, cô còn đi lại với một người đàn ông khác?”, quả nhiên bà ta không phải tìm cô để nói chuyện về công việc. Phương Hoa! Tên tiểu nhân bỉ ổi này, nhất định là anh ta đã nói xấu sau lưng cô.

An An khẽ nhắm mắt lại rồi mở ra nhìn phó giám đốc Phương: “Phó giám đốc Phương, tôi nghĩ hôm nay chỉ gọi tôi đến để tìm hiểu tình hình tiến độ công tác ở Đại Liên. Chuyện riêng của tôi với những vấn đề này chẳng liên quan gì”, giọng nói có phần bực mình.

“Vu An An, tôi chỉ quan tâm đến cô một chút. Nhìn cô cũng đâu còn ít tuổi nữa, sắp kết hôn rồi thì đừng để bên ngoài có những lời đồn thổi không hay”, bà ta vẫn không chịu buông tha.

“Lời đồn thổi nào?”, An An nhíu mày, cô muốn biết xem cái tên tiểu nhân Phương Hoa đã đặt điều những gì.

“Cũng không có gì, chỉ là gần đây trong công ty rỉ tai nhau chuyện cô đang đi lại với một cậu thanh niên. Cô đã hai mươi tám rồi, sao còn học kiểu của mấy cô gái trẻ, mơ tưởng những điều không thực tế vậy”, mặt bà ta lộ rõ vẻ khinh thường.

An An hít một hơi thật sâu: “Phó giám đốc Phương, tôi không biết ai ác ý đồn thổi. Nhưng tôi không nghĩ là chuyện riêng của mình lại phải cần mọi người xen vào bàn tán. Việc công việc tư rõ ràng, tôi không làm ảnh hưởng đến công việc”.

“Tuy nhiên cô cũng cần chú ý đến hình tượng một chút chứ. Một trưởng phòng nhân sự, cả ngày phải nói chuyện với những người khác về văn hóa doanh nghiệp, về cách quản lý. Cô thế này thì những người kia họ nghĩ ra sao?” Bà ta khẽ liếc mắt nhìn An An, giọng nói cũng nhấn mạnh hơn, “Tôi nghĩ, cô mới về đến nơi chắc mệt rồi, giờ có thể về nghỉ ngơi, suy nghĩ cho kỹ càng mọi thứ. Cô định để những lời đồn thổi này còn lan truyền đến bao giờ nữa?”.

An An kinh ngạc nhìn chằm chằm vào bà ta, lại còn đuổi cô về? Ai muốn nói gì cô đâu có quản được, lên nào cấp trên cũng vì chuyện này mà không ghi nhận đóng góp của cô? Chưa nói đến chuyện cuộc sống tình cảm của cô phải cần họ bình luận sao?

“Phó giám đốc Phương, xin lỗi chị! Chuyện này tôi không làm được, công việc hiện giờ của tôi vẫn đang triển bình thường, chưa nhận được chỉ thị của giám đốc Kiều, tôi sẽ không tự ý tùy tiện bỏ vị trí của mình”, An An nghĩ giờ cũng chẳng cần phải tôn trọng bà ta làm gì, chỉ cần công việc của mình hoàn thành tốt là được rồi. “Nếu không còn việc gì khác, tôi xin đi trước thưa phó giám đốc”, nói xong, cô đứng phắt dậy đi ra cửa.

“Vu An An, cô..bà ta chưa kịp nói hết câu thì cánh cửa đã đóng lại.

An An ôm chắc máy tính trong tay, đi ra hành lang, không thèm để ý đến những ánh mắt tò mò xung quanh. Thăng lưng đi một mạch vào phòng.

Thật là phiền phức, sao mọi việc cứ dồn đến một lúc. Mẹ Minh Minh, bà phó giám đốc Phương đều như mây oan hồn, ở bên cạnh gây ra biết bao phiền phức. Cô ngồi trên ghế, giận dữ nghĩ, nhất định là tên tiểu nhân Phương Hoa không biết ở sau lưng cô, anh ta đã nói những điều gì. Ngay cả bà phó giám đốc cũng lên tiếng, bình thường bà ta rất thích Phương Hoa mà, gã miệng lưỡi lươn lẹo thế chắc đã đến đặt điều để trả thù, khiến bà ta mất cảm tình với cô.

Nhạc Vân lúc này mới thận trọng bước đến chỗ cô. “Chị An, phó giám đốc Phương tìm chị có việc gì vậy?”, thấy An An không trả lời chỉ lắc lắc đầu cô nàng tiếp tục nói: “Có phải là tìm chị để nói chuyện đó.. An An đột nhiên mở trừng mắt nhìn Tiểu Vân, lẽ nào người trong công ty đều biết hết? “Mọi người đều đang bàn tán chuyện chị ở Đại Liên đi lại với một cậu thanh niên, hơn nữa rất đẹp trai. Có phải chính là người em gặp hôm đó, mà chị bảo là ‘em họ’ không?”, Tiểu Vân nhìn An An hoảng hốt.

An An chán nản, “Tiểu Vân, người trong công ty truyền tai nhau thế nào?”. Nhạc Vân đưa mắt ra phía ngoài, ánh mắt né tránh: “Là việc có người nhìn thấy chị với cậu trai kia ở Đại Liên đi ngoài phố ôm ôm ấp ấp. Còn nói chị vì mãi yêu đương mà công việc đào tạo không tốt, đối tác cũng có kiến nghị đến giám đốc”. An An sắp tức muốn chết, Phương Hoa, anh ta quả là thừa bĩ ổi, rõ ràng là tung tin đồn nhằm bôi xấu cô. Cô kìm chế cơn tức giận, khẽ cười: “Tiểu Vân, nếu như thật sự có việc này thì người bị triệu về trước, không phải là người nào khác mà phải là chị mới đúng”.

An An đứng dậy, khẽ vỗ vào vai Tiểu Vân: “Chị ra ngoài một chút, em cứ an tâm làm việc. Việc của chị, chị sẽ tự đi giải quyết”. Cô quyết định phải đi tìm tên thói tha bĩ ổi kia để nói cho ra nhẽ.

Chương 58: Nói chuyện

An An vào quán cà phê đối diện công ty rồi mới lấy điện thoại ra gọi. Tên tiểu nhân này, cô muốn xem cuối cùng thì anh ta muốn gì?

Cô gọi một ly cà phê, nhìn qua lớp kính thấp thoáng thấy bóng Phương Hoa đang vội vàng băng qua từ bên kia đường. An An lạnh lùng nhìn tên đó bước vào, tìm kiếm xung quanh một lúc rồi cũng thấy cô, liền đi thẳng đến.

Anh ta bước đến cười đắc ý, ngồi xuống đối diện An An: “An An, sao rảnh rồi mời anh ra đây uống cà phê thế?”. Nhìn cái vẻ tự đắc của anh ta cô chỉ muốn tạt ly vào phê vào mặt đối phương.

Tuy nhiên, An An vẫn kìm nén lại, nhìn gã thản nhiên Phương Hoa, sao anh đi bịa chuyện?”.

Anh ta vờ tỏ ra ngạc nhiên nhìn cô: “Bịa chuyện gì? An An, em đang nói gì thế?”.

“Đừng giả vờ, mọi người đều nói rõ ra rồi. Mục đích của anh là gì?”, An An không thèm để ý đến cách giả vờ của Phương Hoa.

Anh ta thấy vẻ mặt lạnh lùng của cô đành bỏ cái mặt nạ kia đi, nhìn chằm chằm vào cô: “An An, em biết là anh muốn cái gì mà”.

“Phương Hoa, tôi không hứng thú chơi cái trò này với anh. Anh nghĩ là tất cả phụ nữ đều cúi đầu sùng bái anh à, đáng tiếc tôi không trong số đó”, An An nhìn anh ta khinh thường.

“Vậy thằng nhóc mặt búngra sữa kia có gì hay ho chứ? Tuổi thì ít, dường như ngay cả công việc ổn định cũng không có, ngoài cái vẻ trẻ trung ra thì nó còn có thể cho em điều gì?”, Phương Hoa châm chọc, “Lẽ nào em trâu già thích gặm cỏ non”. Ánh mắt hắn còn quét qua ngực cô, An An cắn răng, đây đúng là tên bĩ ổi hạ lưu. Nhưng anh ta dường như còn chưa nói đủ, tay bám chặt bàn, chồm người sang, hạ giọng nói: “Anh tin là thể lực của mình tuyệt đối không thua gì thằng oắt đó”.

An An cảm thấy rằng lợi mình đang đánh vào nhau vì tức giận. Được, Phương Hoa, đừng trách tôi, đều là do anh ép tôi thôi.

Cô khẽ nói vào tai anh ta: “Không biết sau khi về anh đã liên lạc với Ngô Công chưa?”, cô cười nhạt. “Cô...”, bộ mặt của Phương Hoa quả là đặc biệt, lúc đầu thì tươi cười đắc ý phút chốc đã xám ngoét, trong lòng An An như đang reo hò. “Vu An An, ý cô là gì?”, Phương Hoa tỏ ra lo lắng.

“Chẳng ý gì cả, chỉ là Đồng chủ nhiệm nhắn tôi gửi lời hỏi thăm anh, nói Ngô Công gần đây có nhắc đến anh.” An An phớt lờ ánh mắt đầy vẻ đe dọa của hắn.

Phương Hoa bực bội uống một ngụm cà phê, mặt nhẵn lại khổ sở vì quên chưa cho đường. An An cầm ly lên, nhấp một chút, khuôn mặt chậm chậm hiện lên nụ cười đắc thắng. Anh ta lần này nhất định sợ rồi.

“Cô muốn thế nào?”, Phương Hoa sốt ruột hỏi lại. Anh ta không ngờ lại bị người đàn bà này nắm đằng chuôi.

“Tôi chẳng muốn sao cả, chỉ muốn tắt cả sóng yên biển lặng”, cô bình tĩnh khẽ cười, “Tôi nghĩ phó giám đốc Phương chắc không biết chuyện anh thông đồng lấy tiền của công ty khác sau lưng sếp và đối tác. Không biết sau khi nghe được những điều này chị ta có giúp anh chống đỡ không?”.

Phương Hoa thấy trán mình toát mồ hôi, việc này phó giám đốc Phương biết hay không cũng chẳng đáng ngại, vì anh ta đã có biện pháp để lấp liếm, nhưng nếu như bị giám đốc Kiều - người cực kỳ tin nhiệm Vu An An biết thì chắc sẽ bị tổng cổ sớm. Anh ta thật không ngờ đã khiêu khích nhầm người, chẳng khác gì tự châm lửa thiêu chính mình. Đúng là sai lầm!

Nhưng Phương Hoa vẫn cố làm ra vẻ cứng rắn: “Cô nghĩ là giám đốc Kiều sẽ tin cô sao?”.

“Giám đốc Kiều không tin tôi, nhưng có lẽ sẽ tin Đồng chủ nhiệm.” An An không tin là tên này không biết sợ, kẻ tiểu nhân thường sợ người khác biết được điểm yếu của mình, nắm được điểm đó thì anh ta chỉ có thể cúi đầu xin hàng.

“Vu An An, cô đúng là gian xảo”, Phương Hoa cầm ly cà phê uống cạn một hơi, “Cô muốn tôi phải làm gì?”.

“Anh nên đi dàn xếp với phó giám đốc Phương để bịt miệng mấy người cấp dưới.” Cô mỉm cười nói điều kiện của mình: “Còn nữa, chúng ta về sau nước sông không phạm nước giếng. Tôi hy vọng ngoài công việc ra thì chúng ta không còn bất kỳ mối quan hệ nào khác”.

Anh ta nhìn cô: “Cô đúng là con đàn bà thâm độc, có cho tôi cũng không thèm”, nói xong bực mình đứng dậy bỏ đi.

An An ngồi trên sofa, nhìn theo dáng Phương Hoa đang hăm hăm bước ra khỏi quán, chợt thấy một mối. Cuối cùng cũng dàn xếp xong. Mặc dù biết sau này anh ta sẽ không dám gây phiền phức gì nữa nhưng những lời xì xào bàn tán trong công ty chắc chắn không thể chặn được, thôi thì để mặc cho họ tự hiểu, không cần giải thích. Cô bóp nhẹ trán, thật chẳng ngờ rằng khi trở về, phiền phức cứ liên tiếp ập đến, ngay cả cơ hội để nói chuyện với Minh Minh cũng không có.

Tiểu Vũ, anh ở đó có khỏe không? Nghĩ đến khuôn mặt đáng yêu đó, trái tim cô mới cảm thấy có chút an ủi. Dù sao vẫn còn một người ở nơi xa kia nhớ mong cô, chẳng phải đã nói rồi sao, vì anh, nhất định cô phải mạnh mẽ. Tất cả những điều này mới chỉ bắt đầu, cuộc chiến thực sự chính là với Minh Minh, nhất định phải chơi bài ngựa với anh ta thôi.

Cho mình và cũng coi như cho đối phương một lối thoát. Đã đi đến nước này rồi thì chỉ có cách phải dùng cảm đối mặt.

19. Chương 19

Sự Dị Dàn Chết Tiệt - Chương 19

Chương 59: Dọn nhà

Về đến công ty, cô vẫn cảm thấy những ánh mắt tò mò của mọi người. Mặc kệ tất cả, An An mỉm cười đi qua họ, nếu chuyện gì cũng bận tâm thì cuộc sống này quả thật quá mệt mỏi, chẳng cần giải thích làm gì, muốn nghĩ thế nào thì cứ kệ họ đi.

Cô bước vào phòng, vừa ngồi vào bàn đã thấy Nhạc Vân đến sát bên cạnh: “Chị An, chị An, chị không sao chứ”, Nhạc Vân nhìn về mặt mặt mỗi của An An lo lắng hỏi. “À, chị không sao”, An An mỉm cười. “Lúc

này, khi chị vừa ra ngoài, phó giám đốc Phương ở trong văn phòng nổi cơn tam bành, chẳng biết có phải là do chuyện của chị hồi sáng không?”. Tiểu Vân thật sự lo lắng, cô vỗ nhẹ vào tay cô nàng trấn an: “Không có gì đâu tiếp tục làm việc đi, ngày mai giám đốc Kiều về rồi, em gửi cho chị tài liệu để chị xem qua một chút”.

Có lẽ lời đe dọa của cô có tác dụng, mặc dù bà ta lên cơn trong phòng nhưng không dám tới làm phiền cô. An An lắc đầu, quyết định tập trung vào công việc, không nên vì mấy chuyện này mà để bị ảnh hưởng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, ngẩng lên nhìn đã thấy sáu giờ tối, mọi người trong công ty về gần hết. Mặc dù không muốn về nhà gặp cái gương mặt khó chịu kia nhưng chẳng còn cách nào khác. Cô lấy lại tinh thần, thu dọn đồ đạc rời khỏi công ty.

Vừa bước vào cửa đã nghe thấy giọng mẹ Minh Minh giận dữ hét vào điện thoại. Ngoài con trai bà ta ra thì có lẽ chẳng ai đủ khả năng khiến người phụ nữ tao nhã này như vậy. An An bước qua, gật đầu chào rồi đi vào thẳng phòng. Tuy nhiên, cho dù ngăn cách bởi cánh cửa thì cô vẫn nghe rõ mẹ anh ta đang nói gì. Cô mơ hồ nghe thấy hình như mẹ Minh Minh nói tới chuyện không trả tiền phòng, còn anh ta chắc khó chịu quá nên đã cúp máy. Bực mình, bà ta chỉ biết ngồi đó vừa khóc vừa mắng thằng con bất trị.

An An thấy ế ẩm hết cả đầu, thế nào một cơn cuồng phong nữa cũng sắp nổ ra cho mà xem.

Quả nhiên, mẹ Minh Minh không thèm gõ mà trực tiếp đẩy cửa bước vào. Gương mặt bà ta hầm hầm, đầy tức giận.

An An im lặng ngược mắt nhìn, đợi bà ta trút giận. “Minh Minh nói không trả tiền phòng nữa. Tốt thôi, vậy thì đừng có mà vào ở đây.” Mẹ anh ta phát hỏa, gương mặt phừng phừng lửa giận, “Dù sao nó cũng chẳng mấy khi về nhà, không trả tiền phòng khiến tôi và cha nó suốt ngày phải lo nghĩ, vậy thì chi bằng lấy phòng này cho thuê, chút mỗi tháng cũng lo được tiền trả ngân hàng khỏi bị gọi điện đến thúc tiền nhà, rõ ràng mất mặt”. Thì ra đây mới là mục đích của bà ta, dù sao Minh Minh cũng không ở đây, nên mượn cớ này để đuổi cô đi.

An An chậm chậm đứng lên, nhìn thẳng vào bà ta: “Dì à, dì muốn sao thì cứ làm vậy. Cháu dọn đi, được chứ”. “Đây là cô tự muốn đi chứ không phải tôi ép cô, ai bảo đến cả phòng ở mà hai người cũng không lo nổi, vậy chi bằng tự mình đi thuê phòng ở cho thoải mái”, bà ta vừa nghe cô nói liền chớp lấy cơ hội nói trắng ra không thèm che giấu.

Cô chẳng nói lại làm gì, không muốn đôi co với người phụ nữ này. Rời khỏi đây nhân lúc Minh Minh chưa về. Thay vì mỗi ngày phải nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của bà ta thì thà dứt khoát tìm cho mình một khoảng không riêng còn hơn. Mở vali, nhét mấy bộ quần áo thường mặc vào, cùng với tất cả những chai lọ trên bàn trang điểm, sau đó cô đưa phòng tắm thu dọn khăn và sữa tắm.

Cô nhấc vali đi qua phòng khách, do dự một lúc rồi đặt túi xuống đi về phía sofa chào mẹ Minh Minh: “Chào dì, hôm nay cháu dọn nhà. Trong nhà còn ít đồ, lần sau cháu quay lại lấy. Dì đừng nói Minh Minh, cháu sẽ không làm phiền anh ấy nữa, dì yên tâm”. Bà ta cau mặt, miệng muốn nói điều gì nhưng cố nhịn lại, chỉ lạnh lùng ừ một tiếng.

An An thầm cười nhạo, cô biết mẹ Minh Minh muốn nói gì, bà ta muốn cô dọn hết một lượt để sau này đỡ phải làm phiền đến con trai họ. Tuy nhiên thấy An An chủ động rời đi, vậy cũng có nghĩa là hiểu ý, bà ta chỉ mong cô đi ngay khỏi đây để đỡ phiền nhiễu.

“Dì bảo trọng, đã làm đi phải chịu đựng lâu đến vậy.” Cô khẽ cười rồi quay người kéo vali rời khỏi căn nhà này.

Cô xách chiếc túi nặng nề, từng bước xuống lầu, căn nhà này đã ruồng bỏ cô, không đúng, là chính cô ruồng bỏ nó. Cũng hay, cuối cùng đã giải quyết xong, không phải lo lắng về những ràng buộc trách nhiệm đó nữa.

An An biết, bà ta sẽ không chủ động nói cho anh ta việc cô bỏ đi, bà ta sợ nếu giờ nói cho Minh Minh, thế nào anh ta cũng kéo cô trở về. Ngược lại bà ta sẽ đợi vài ngày sau mới nói với Minh Minh rằng mấy đêm liên cô không về nhà. An An cười mỉa, không quan trọng, cô cũng chẳng muốn gặp Minh Minh nhanh vậy, đợi đến lúc sắp xếp mọi thứ xong xuôi rồi nói chuyện với anh ta cũng không muộn. Dù sao cô cũng đi khỏi đó rồi thì anh ta có muốn thế nào chẳng nữa cô cũng chẳng bận tâm.

Cô xách vali vào thuê một phòng khách sạn ở gần công ty, đi bộ từ đây tới chỗ làm chừng hai mươi phút, hơn nữa mấy người trong công ty cũng ít khi lui tới khách sạn này nên không cần lo lắng đụng mặt đồng nghiệp.

Bước vào phòng, An An vứt tạm mấy bộ âu phục trong tủ, tính tạm thời ở đây vài ngày, rồi nghĩ cách thuê một căn phòng khác. Đang soạn lại quần áo thì bụng réo ầm lên, đã tám giờ rồi. Vội vã cả ngày cô quên cả việc ăn tối.

Đúng lúc ấy điện thoại vang lên, xuyết nữa quên, chắc là Tiểu Vũ gọi. Cô vội vàng bắt máy bằng giọng ngọt ngào: “Alô?”.

“An An, hôm nay bận không? Đã ăn cơm chưa? Nhớ anh không?”, Tiểu Vũ dồn dập hỏi.

Cô cầm điện thoại để sát vào tai, hần vẫn dễ thương như vậy đó: “Anh hỏi nhiều thế, cuối cùng muốn em trả lời câu nào trước đây?”.

“Ừm, em tự nghĩ đi, câu nào quan trọng nhất thì trả lời trước”, hần cười.

“Quan trọng nhất à, dĩ nhiên là câu ăn cơm chưa?”, đôi mắt cô tràn ngập hạnh phúc. Điều vui nhất mỗi ngày là nghe thấy giọng hần, an ủi khi cô ngập chìm trong bao nhiêu phiền não. Chỉ cần gặp hần thì mọi lo toan đều tan biến, cô không muốn để hần biết những chuyện không vui của mình, nó sẽ làm hần bị ảnh hưởng, cho nên luôn cố gắng giữ nụ cười, chẳng phải Tiểu Vũ thích nhất là nụ cười của cô sao?

An An cố tình không trả lời đáp án mà hần muốn nghe: “Còn điều gì quan trọng hơn điều này nữa?”.

“Vu An An, đừng nghĩ là anh không ở bên cạnh thì không trị nổi em nhé”, Tiểu Vũ đe dọa cô.

“Ha ha”, An An cười, ngả xuống giường trong lòng vẫn còn chút bất an: “Anh làm gì được em nào?”. Cô tò mò, cậu nhóc này còn có trò gì nữa đây?

Đầu dây bên kia yên lặng, chỉ nghe truyền lại những tạp âm, An An hơi lo lắng: “Tiểu Vũ, còn đó không?”.

“Còn”, giọng nói quen thuộc của Tiểu Vũ lại vang lên: “Anh đang làm gì đấy? Sao không nói”, An An cười trách.

“Anh hở?”, hần cố ý kéo dài giọng, để cô phải tò mò, “Anh đang nghĩ đến việc hôn lên vành tai em”.

Những lời nói mơ hồ và ngọt ngào vọng tới, như trận thủy triều dội thẳng tới trái tim, hần lại thề rồi. Cô ngượng ngùng: “Nói vớ vẩn”. “Bàn tay anh sẽ nhẹ nhàng vòng qua eo, rồi nhẹ nhàng hôn vào vành tai đáng yêu đó.” Giọng hần đầy ma lực, dần dần cô thấy cơ thể mình mềm nhũn, “Tiểu Vũ”, muốn ngăn hần lại nhưng không biết làm cách nào, tay chỉ có thể đỡ ra cầm chiếc điện thoại.

“Nhớ mùi hương trên cơ thể em, chỉ muốn ôm em thật chặt, cảm nhận trái tim em đập ngay trước ngực anh, bàn tay anh đang chạm vào tấm lưng trắng trẻo..”.

Cả người cô nóng dần lên, như thể tay hần đang lướt trên da của mình. An An khẽ gọi: “Tiểu Vũ, Tiểu Vũ”, cái cảm giác giày vò này khiến cô khó chịu. m thanh kia nhỏ lại, chỉ còn tiếng thở nặng nề, hần cũng đang không chịu nổi nữa. “Thật sự rất nhớ em, muốn cắn một cái”.

Cô rất nhớ hần, khoảng cách thời gian và không gian khiến nỗi nhớ dường như rõ ràng và đau đớn hơn. Nghe những lời khiêu khích mê người đó, trái tim không cần che giấu, thực sự cắt tâm trí và cơ thể cô đều đang khao khát. Muốn được hần ôm vào lòng, muốn hôn hần. An An nhắm mắt lại, chỉ có thể thì thầm: “Tiểu Vũ, em rất nhớ anh, nhớ đến đau đớn cả trái tim”.

“Đợi anh, anh nhất định sẽ về sớm”, giọng Tiểu Vũ khản thiết.

Đêm yên tĩnh, hai người như hai cơn sóng ngầm truyền đến nhau những thương nhớ, an ủi nhau trong đêm cô đơn trống vắng này.

Chương 60: Thăng thấn

Tiếng nhạc quen thuộc cất lên, An An chậm chậm mở mắt, trên môi còn rõ nụ cười, điện thoại của Tiểu Vũ đến rồi. Nhấn nút tắt xong, từ từ nhìn căn phòng lạnh lẽo, một màu trắng sáng, cuối cùng mới ý thức được rằng, nơi mình đang ở là khách sạn không phải nhà. Nở nụ cười tự an ủi mình, kết cục này do cô chọn, cho dù mẹ Minh Minh không đuổi thì cô cũng quyết rời bỏ nơi đó.

Nhớ lại tối qua Tiểu Vũ gọi điện làm bạn với cô tới tận lúc chìm vào giấc ngủ, trong lòng có chút ấm áp. Kể từ hôm nay, một cuộc sống mới sẽ bắt đầu.

Hôm nay giám đốc Kiều trở về, vừa vào công ty đã triệu tập cuộc họp với các trưởng phòng. Trong phòng họp, ông ngồi ở vị trí phía chính giữa, phó giám đốc Phương và Phương Hoa ngồi một bên, cô không nhìn mà ngồi thẳng xuống chỗ đối diện họ. Giám đốc Kiều cùng mọi người tổng kết sơ lược kết quả lần đi Thượng Hải vừa rồi, sau đó các trưởng phòng lần lượt báo cáo tình hình. Phó giám đốc Phương cứ nhìn chằm chằm An An, ngay cả Phương Hoa cũng tỏ vẻ khinh khỉnh. Cô bình tĩnh không thêm để ý đến họ, chăm chú lắng nghe những đánh giá của giám đốc Kiều, nghĩ bọn chúng cũng không dám giở trò gì nữa.

Buổi họp kết thúc, giám đốc Kiều trực tiếp bảo An An đến phòng làm việc. Cô đi theo ông vào phòng, khẽ khép cửa lại, ngồi trước bàn làm việc. Cô chắc là giám đốc Kiều cũng đã nghe được điều gì đó.

“An An, gần đây sao rồi? Trông tiêu tụy quá.” Ông nhỏ nhẹ hỏi, giọng đầy quan tâm. An An khẽ cười: “Có thể là do mới về, còn hơi mệt”.

“Tôi biết, gần đây trong công ty có một số lời đồn đại không hay”, giám đốc Kiều gật đầu, “Tuy nhiên, tôi tin là cô có thể giải quyết được. Tôi chỉ quan tâm đến năng lực làm việc, còn cuộc sống riêng tư, tôi không muốn can thiệp, hy vọng cô không làm ảnh hưởng đến công việc là được”. An An cảm kích mỉm cười: “Giám đốc Kiều, ông yên tâm. Tôi sẽ xử lý ổn thỏa chuyện này, không để ông thất vọng”.

“À, còn về mấy tin đồn, cô cũng không cần phải để tâm làm gì.” Giám đốc Kiều khuyên: “Một thời gian nữa, những tin đồn sẽ chấm dứt thôi”.

“Cảm ơn giám đốc, tôi hiểu, tôi sẽ không để tâm đến chúng”, An An gật đầu hứa. “Cô chỉnh lý kỹ càng lại bản tổng kết công việc ở Đại Liên rồi gửi cho tôi một bản”, ông nhắc. An An gật đầu đứng dậy xin phép ra ngoài, lúc sắp bước đến cửa thì nghe thấy tiếng của giám đốc Kiều từ đằng sau: “Đối với những kẻ đặt điều lần này, tôi sẽ xử lý”. An An không quay đầu lại cứ thế đi thẳng.

Giám đốc Kiều là người rất tinh ý, những việc Phương Hoa làm, cho dù cô không nói cũng không qua được mắt ông. Giám đốc Kiều ghét nhất những kẻ lấy tiền của công ty để dút túi mình, hơn nữa điều thất bại lớn nhất của Phương Hoa chính là khi bị triệu về không biết tự kiểm điểm bản thân, còn gây thêm bao nhiêu chuyện. Lần này có lẽ phó giám đốc Phương cũng không chống đỡ nổi cho anh ta rồi. Chuyện này coi như đã xong.

Nhớ ra còn phải tìm một chỗ ở, lúc ăn trưa An An kéo Tiểu Vân đến quán Thập Lý Hương dùng cơm. “Tiểu Vân, em biết gần công ty có chỗ nào cho thuê không?”. Cô vừa ăn vừa dò hỏi, Nhạc Vân lộ rõ vẻ ngạc nhiên: “Chị An, chị muốn thuê phòng hả? Chị không ở nhà nữa ư?”.

An An do dự một lúc rồi quyết định nói thật với Tiểu Vân: “Chị đã dọn khỏi nhà bạn trai, dự định thuê phòng ở ngoài, em xem gần đây có căn hộ nào rộng rãi một chút không? Chỉ cần thoải mái, còn tiền bạc thì có thể thương lượng”. Nhạc Vân hơi hiểu ra, lời đồn đại không hẳn là không có căn cứ: “Chị An, chị và bạn trai cãi nhau à?”.

Cô ngáp ngừng, khẽ gật đầu: “Chị và bạn trai chia tay rồi”. An An nói lướt qua khiến Nhạc Vân không đoán biết được tâm trạng của cô lúc này, nó giống như việc cả hai vừa nói chuyện về vấn đề thời tiết vậy.

Nhạc Vân cắn môi, quyết định hỏi An An cho rõ: “Chị An, vậy thật là ở Đại Liên chị có quen bạn trai mới?”.

An An thở dài: “Cũng không hẳn, chị quen người đó từ lúc còn ở đây”. “Ồ, vậy có phải là người em họ của chị không?”, ánh mắt đầy nghi ngờ của Nhạc Vân đã có phần chắc chắn là mình đoán không lầm.

An An im lặng một lúc, húp một chút canh rồi cười nói: “Tiểu Vân, xin lỗi em. Cậu ấy là Tiểu Vũ, bạn mới của chị”. Về mặt Nhạc Vân tỏ rõ sự thất vọng, anh chàng đẹp trai này cuối cùng đã bị An An nhanh chân cướp trước rồi. “Chị An, chị quen anh ấy thế nào, tại sao em không gặp được một anh chàng đẹp trai như thế?”, Nhạc Vân mặt đầy tiếc nuối, vốn dĩ cô nàng cho rằng có thể thông qua An An để tiếp cận Tiểu Vũ, ai ngờ thì ra cô đã sớm sở hữu rồi. “Tiểu Vân, bạn của Tiểu Vũ cũng rất đẹp trai”, cô nhớ đến Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng, An An không nén được cười, Mẫn Nhất Hàng thì không để chịu cho lắm nhưng Vệ Tử Minh thì có thể thử. Ánh mắt Nhạc Vân bỗng sáng lên “Thật à?”, đúng là con gái, nghe đến trai đẹp là đã tỉnh lại ngay.

Nhạc Vân bỗng ngập ngừng, định nói mà không dám mở miệng, An An khẽ cười: “Muốn hỏi gì thì hỏi đi?”. “Chị An, chẳng phải chị nói Tiểu Vũ mới hai mươi hai tuổi, vậy kém chị tới sáu tuổi còn gì?”, cuối cùng cô nàng cũng không nén nổi sự tò mò.

“À, chị vốn cũng nghĩ rằng cậu ấy quá trẻ, không chấp nhận được”, An An cười trừ: “Nhưng, có những việc bản thân mình không thể quyết định”.

Nhạc Vân nhìn thấy nụ cười của An An, nhưng cô nàng này vẫn có thể cảm nhận được trong đôi mắt ấy đang chất chứa chút gì đó ưu tư, chắc chắn có rất nhiều áp lực. Gần đây những lời đồn thổi trong công ty, mặc dù trước mặt không ai thể hiện ra nhưng vẫn có người bàn tán. Nhạc Vân bỗng nắm lấy tay An An, nhìn cô bằng ánh mắt khích lệ. Cô cảm động, khẽ cười nhận sự an ủi của Tiểu Vân.

“Chị An, vậy mấy ngày nay chị định ở đâu?”, Tiểu Vân hỏi.

“Chị đang ở khách sạn Trường Phong, tính tìm được phòng sẽ chuyển đi.” Cô thở dài. Nhạc Vân gật đầu, nghĩ một lúc rồi đề nghị: “Hay là trước chuyển đến nhà em ở đi”.

An An cười: “Cảm ơn em, không sao đâu, chị ở tạm khách sạn, có lẽ cuối tuần này có thể tìm được”. Nhạc Vân đành gật đầu, “Nếu chị cần gì thì cứ nói em nhé”.

An An cuối cùng cũng thở phào như trút được gánh nặng, chỉ ít đến lúc này vẫn còn một người bạn bên cạnh cô.

Chương 61: Mong đợi

Từ lúc chia tay Tiểu Vũ vậy mà đã bốn ngày, hôm nào cũng đến đúng giờ lại nhận được điện thoại của hân. An An vẫn đang cố gắng tìm phòng, đi xem vài nơi, có mấy chỗ ở gần công ty nhưng phòng ốc đều cũ kỹ, còn những phòng to và mới hơn thì lại yêu cầu phải trả tiền trước một năm, cái nào cũng không được.

Ở công ty, An An tích cực làm việc, không quan tâm đến những lời ra tiếng vào xung quanh. Dần dần, mấy người đó thấy chẳng có gì thú vị nên không dò xét nữa, nhưng vẫn giữ khoảng cách với cô. Đặc biệt là phó giám đốc Phương, lần nào đi qua cũng hắng giọng một tiếng, cô có nghe thấy cũng chỉ cười xòa, dù sao trong công việc cô chẳng liên quan trực tiếp với bà ta, bà ta muốn quản cô thì nên xem xét phạm vi quyền hạn của mình đến đâu chứ.

Dù sao tất cả vẫn ổn.

Tuy nhiên, những việc trước sau cần đối mặt thì vẫn phải đối mặt. An An ở trong phòng khách sạn, đi tới đi lui vésốt ruột. Cô nên tìm Minh Minh để nói chuyện, giải quyết cho xong việc giữa hai người họ.

An An dứt khoát cầm điện thoại lên, bấm số quen thuộc.

“Aló, mama”, giọng Minh Minh vọng lại, vẫn như một đứa con nít. An An bình tĩnh: “Minh Minh, em muốn nói chuyện với anh, khi nào anh về?”, chuyện này tốt nhất là nên gặp mặt để giải quyết.

“Có chuyện gì thế? Có phải mẹ anh lại nói gì à?”, Minh Minh biết mẹ mình đến chắc chắn sẽ làm khó An An.

“Không liên quan đến mẹ anh, là em có việc muốn nói.” An An nhắm nghiền mắt lại, anh ta biết rõ cô một mình đối mặt với bà ta mà ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có. Anh ta từ trước đến giờ lúc nào cũng vậy, chỉ quan tâm đến những buồn phiền của mình, còn của người khác thì mặc kệ.

“Vậy mai anh về một chuyến, dù sao mấy ngày nay cũng không có quần áo mặc. Máy giặt ở đây hư rồi, mang về nhờ em giặt giúp”, Minh Minh sắp xếp.

An An nghe xong cười nhạt, bây giờ anh ta đã có mẹ chăm sóc rồi, không sợ về nhà không có người quan tâm. “Được rồi, anh đi chuyển xe chiều hả?”, cô biết là đi chuyển chiều thì cũng phải bảy giờ hơn mới tới, trong lòng cân nhắc một chút.

“À, nói mẹ anh chuẩn bị mấy món ngon ngon nhé.” Minh Minh vẫn chỉ muốn về nhà để có thể đi chơi tiếp, “ừm”, An An ờ, sau đó anh ta cúp máy. Cô gượng cười, đối với anh ta mà nói, sự quan tâm của người khác giống như thói quen, không cần yêu cầu cũng sẽ ở ngay bên cạnh anh ta, chẳng phải từ lâu Minh Minh đã nghĩ tất cả những điều này đều là hiển nhiên rồi sao?

Buổi tối Tiểu Vũ gọi điện đến. Hôm nay hẳn rất vui, kể chuyện Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng gây họa, đang bị huấn luyện viên phạt chạy mười vòng quanh sân vận động. Còn hẳn thì một mình vừa ngồi uống nước vừa giúp họ đếm số vòng chạy. Hai tên này siêu hài hước, đang chạy mà còn hát tình ca với hai cô gái trên tầng đối diện, Tiểu Vũ chịch không nổi, đúng là hai gã này mà rời gái ra là không sống nổi mà.

Nghe giọng nói vui vẻ của Tiểu Vũ, An An cũng vui lây. Cô muốn tận mắt nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của hẳn, từ lúc trở về đến nay phải đối diện với biết bao chuyện phiền muộn khiến tâm trạng cô như bị đám mây u ám che phủ, không hiểu đến lúc nào mới có thể thoải mái cười trở lại. “Anh ngồi ngoài một mình, chắc không vui hả?”, cô cười trêu chọc. “Hai cái tên háo sắc này mới vui”, Tiểu Vũ nhấn mạnh: “Em biết giờ họ đang làm gì không?”. “Làm gì?”, cô tỏ ra tò mò để tăng thêm sự hứng thú của Tiểu Vũ: “Haha, hai người vừa chạy vừa thoát y, còn hát ầm lên, mấy cô gái ở trước mặt thì đang nhìn rất chăm chú! Khốn kiếp! Đúng là phục hai gã”.

“Ha ha”, An An nghe mà phải bật cười, hai người này quả là quái dị. “Vậy hai cô nàng đối diện nhìn họ hay quay sang nhìn anh?”, tâm trạng tự nhiên như bị cuốn vào cảm giác vui vẻ này.

“Dĩ nhiên anh chỉ nhìn mình em thôi.” Tiểu Vũ nín cười, nghiêm túc nói. An An nghĩ đến nét mặt đỏ của hẳn, bỗng trở nên thoải mái hẳn. Đúng thế, những buồn phiền hãy để lại đằng sau đi, lúc này hãy đón nhận hết niềm hạnh phúc mà hẳn mang đến. “Giá như lúc này anh lại có thể xuất hiện ngay trước mặt”, An An bắt đầu thầm thì, Thượng Đế có thể mang anh về đây thì hay biết mấy.

“Nhớ anh đến vậy à? Anh cũng rất nhớ em”, giọng hẳn càng tha thiết: “Sắp rồi, sắp rồi, chương trình đào tạo sắp kết thúc rồi. Em đợi anh, anh sẽ mau về bên em.” Đột nhiên hẳn cao giọng, an ủi cô. An An cười hạnh phúc, cô tin là thế.

Tiểu Vũ cũng đang mong ngóng từng ngày để có thể bay về bên cô. Không ở bên cạnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng cô, trong lòng không tránh được cảm giác lo lắng, bất an, sợ rằng ở đó cô gặp phải phiền phức. Cô là người dịu dàng chu đáo, bản thân có chuyện cũng không muốn ảnh hưởng đến người khác, luôn để mọi thứ trong lòng. Cô gái này đúng là phải dạy dỗ lại, nếu cứ mạnh mẽ như vậy thì làm sao hẳn có thể chăm sóc, bảo vệ cô?

Nhanh thôi, cuối cùng đợt đào tạo cũng sắp kết thúc. Chỉ còn hai ngày nữa là có thể về bên cô.

20. Chương 20

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 20

Chương 62: Chia tay

Hôm nay là một ngày đặc biệt. An An dậy rất sớm, trong lòng bất an, bởi nó là dấu chấm hết cho sáu năm yêu thương và cũng là điểm khởi đầu cho cuộc sống của cô và Tiểu Vũ.

Cả ngày làm việc trong tâm trạng thấp thỏm. Trong lòng cô luôn có cảm giác tội lỗi, mặc dù nói vì không tìm thấy lỗi thoát nên cô và Minh Minh mới đi đến kết cục như vậy. Nhưng trong chuyện tình cảm, Minh Minh không phải là kẻ phản bội. Chỉ có điều, anh ta luôn cho rằng cô sẽ mãi ở bên mình, sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, mới phung phí sự quan tâm của cô đến vậy. Anh ta hoàn toàn quên rằng trái tim cô cũng biết đau vật, biết đau đớn.

Nhưng lần này là cô phản bội Minh Minh. Có điều trước sự dị dạng quan tâm của Tiểu Vũ, An An không thể không dao động. Người con gái có kiên cường đến đâu thì cũng có một phần yếu đuối. Hơn nữa, cô gái nào mà không muốn được bảo vệ, được cưng chiều? Mặc dù luôn cảm thấy việc cho đi là một thứ hạnh phúc, nhưng không bao giờ được hồi đáp, thì người con gái mạnh mẽ đến đâu cũng có lúc mệt mỏi.

Cứ xem cô là một người ích kỷ đi, để có thể dễ dàng yêu Tiểu Vũ mà tìm ra đủ mọi lý do. Tuy nhiên, cô vẫn ngang ngạnh cho rằng, rõ ràng Minh Minh không mang lại cho mình thứ hạnh phúc mà cô muốn, vậy thì tại sao không buông tay để cho mọi người có thêm cơ hội làm lại từ đầu.

Cô đã hai mươi tám tuổi rồi, sắp đến cái ngưỡng ba mươi của người con gái. Dù cho vẻ bề ngoài khó có thể nhìn ra tuổi tác, nhưng những nỗi đau trong lòng lại rất dễ lộ ra, càng về đêm càng cảm thấy rõ nỗi cô đơn của chính mình. Cô chỉ là một người phụ nữ khao khát yêu thương, cô không muốn chờ nữa, sáu năm rồi, không đợi nổi một lời hứa, một sự quan tâm thực sự, cảm giác một mình này khiến cô quyết định chia tay để giành lấy chút hạnh phúc, cho phép bản thân được ích kỷ một chút.

Nếu như Tiểu Vũ không xuất hiện, liệu cô có dũng cảm để thoát khỏi cái vòng mê muội này không? Ông trời có mắt đã cho cô gặp Tiểu Vũ, dù đã qua bao lần chống cự, khước từ nhưng vẫn không đuổi được hắn đi, có lẽ đây chính là số mệnh đã định trước cho cô một sự chọn lựa khác.

An An chỉ cần một tình yêu đơn giản, có thể cho đi và nhận lại dù chỉ một chút thôi cũng khiến cô cảm thấy hài lòng rồi. Tình yêu không nhất thiết phải quá hoàn mỹ, giữ lấy một chút đắng cay và khiếm khuyết mới khiến người ta cảm thấy chân thực hơn. Cô không phải là người hoàn hảo, cũng không mong có một tình yêu hoàn hảo đến với mình, thứ tình yêu có cả nỗi đau và những giọt nước mắt mới là thứ tình cảm khắc sâu vào trong tim.

Vì vậy cho dù Tiểu Vũ có hứa hẹn với cô những điều tốt đẹp nhất, thì cô vẫn biết việc chọn hắn cũng chính là bắt đầu một canh b mới. Cô cảm ơn Tiểu Vũ đã cho cô một tình yêu cuồng nhiệt, khiến trái tim cô lại dấy lên mong muốn được hạnh phúc, cho dù không hoàn hảo, nhưng nếu từng rung động thì chẳng phải đã là một thứ hạnh phúc tuyệt vời rồi sao.

Bây giờ ba mươi phút tới, An An phải cố lấy dũng khí để đi lên phòng. Hôm nay cô sẽ ngồi đợi Minh Minh về. Kết thúc ở đây, cũng có thể coi như một sự xác nhận rõ ràng cho mẹ anh ta, tiện thể mang hết đồ đạc của mình đi luôn.

Mặc dù trong tay có chìa khóa, nhưng An An vẫn chọn cách nhấn chuông. Mẹ Minh Minh nhìn thấy cô xuất hiện, nét mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên. An An khẽ cười chào: “Chào dì, hôm nay Minh Minh về, cháu có việc muốn nói với anh ấy”. Bà ta để cô vào nhưng không khỏi bức mình, dù sao trong nhà vẫn còn đồ đạc của cô, được dịp đến coi như là xong.

Cô bước vào trong, thấy ở góc phòng có hai túi to, ngay lập tức hiểu ra, mẹ anh ta sớm đã giúp mình thu dọn sạch sẽ đồ đạc rồi. Cô cũng không lên tiếng, hà tất phải so đo với bà ta làm gì? Cô kéo thùng giấy vào phòng nhỏ, kiểm tra xem còn quên thứ gì không? Phát hiện ra còn thiếu một cái túi nhỏ. Cô lật đống đồ trong thùng lên, cuối cùng tìm thấy nó nằm dưới đây, bên trong là một quyển sổ nhỏ màu đỏ sẫm. Lần về nhà vào dịp Tết, ba cô đã bảo cầm theo tới đây, còn nói nếu như năm nay kết hôn thì cứ đi đăng ký trước, khi nào về nhà rồi tổ chức tiệc sau.

Nhìn quyển sổ này, đột nhiên cô cảm thấy buồn cười, ba mẹ vẫn mong cô kết hôn, đâu ngờ rằng bây giờ hai đứa lại chuẩn bị chia tay. Đúng là chuyện đời khó đoán, tình cảm không tìm được lối ra thì đành phải mỗi người một ngã vậy.

Cô yên lặng thu dọn đồ trong phòng, lặng lẽ đợi Minh Minh về, trong lòng thấy đáng thương cho sự nguxảo của mình, ngay cả đến lúc chia tay mà cô vẫn là người phải chờ đợi.

Tám giờ ba mươi phút, chín giờ ba mươi phút, đến mười giờ, Minh Minh vẫn chưa về. Cô bắt đầu có chút bức mình, con người này rõ ràng nói chắc chắn rồi, vậy mà tại sao không về cũng chẳng nói một tiếng, luôn là như vậy, làm gì cũng không một lời giải thích. Nhìn ánh mắt đầy sốt ruột không thể chờ thêm, chỉ muốn đuổi cô đi thật nhanh của bà ta, càng khiến An An sôi máu.

Cô gọi điện cho anh ta, lại không nằm trong vùng phủ sóng. Nghĩ đi nghĩ lại không cam lòng, cuối cùng tìm số của Tiêu Bình. Trở về Vũ Hán, Minh Minh nhất định sẽ đến chỗ Tiêu Bình, nhà cậu ta có mở một quán Karaoke, anh ta vẫn thường đến đó chơi. Ngay lập tức có người nghe máy, nào ngờ đầu dây bên kia không phải là Tiêu Bình mà là người cô đang cần tìm - Minh Minh.

“Làm gì thế? Chút nữa anh về?”, xem ra anh ta đang chơi rất vui, giọng có vẻ bức mình.

“Viên Thư Minh, tôi muốn nói với anh, hôm nay anh không v, chúng ta cũng không còn điều gì hay ho để nói nữa đâu”, An An giận dữ, ngay cả lần chia tay này anh ta cũng không thêm nói lời nào. Được, vậy thì coi như xong, hà tất cô phải áy náy để giải thích với anh ta chứ?

“Nói gì? Để về rồi nói”, Minh Minh tỏ ra sốt ruột.

“Tôi chỉ nói với anh một tiếng, chúng ta đến đây là chấm dứt.” Giọng An An cứng cỏi hẳn lên, sự thất vọng về con người này khiến trái tim cô lạnh giá. “Em nói gì? Nói to lên chút, ở đây ồn quá.” Minh Minh không nghe rõ hỏi lại.

“Chúng ta chia tay”, An An đột nhiên hét vào điện thoại, dường như dùng hết sức lực của mình. Cơn bộc phát này khiến tay cô run rẩy. “Chúng ta chia tay, chia tay, tôi muốn rời xa anh.” Sợ anh ta không nghe rõ, cô hét lên lặp đi lặp lại, mang tất cả những muộn phiền và giận dữ trút hết ra, từ đây họ không liên quan gì đến nhau nữa.

“Tút!”, An An tắt máy một cách dứt khoát, hằm hằm kéo túi đi ra ngoài. Mẹ Minh Minh cũng nhìn cô, dường như chưa kịp hoàn hồn sau khi nghe thấy tiếng hét kia trong điện thoại. Có phải nó vừa nói chia tay với Minh Minh? Chia tay thật à? Nhìn dáng vẻ, sao thấy đột nhiên suy nghĩ của cô gái này lại thông suốt đến vậy.

An An hoàn toàn chẳng thèm để ý đến sự kinh ngạc của bà ta, chỉ muốn mau mau chóng chóng rời khỏi nơi này. Dù cho anh ta có nghe thấy hay không, cô cũng không muốn giải thích lại làm gì, đối với anh ta mà nói thì có cũng được mà không cũng chẳng sao, cô đến thì tự đi thôi.

Sự áy náy cuối cùng trong lòng An An về Minh Minh sau khi hét lên đã tan thành khói mây, cô không nợ anh ta, trước nay cô chưa từng nợ anh ta. Cho dù là phản bội thì cũng chỉ là tìm cho mình một con đường tốt để đi, cô căm ghét tất cả.

An An ném mấy cái túi vào cốp sau xe taxi, rồi ngược lên nhìn lần cuối cùng cái nơi mà mình từng có những phút giây ấm áp, rồi cuộc cũng có thể nói lời chia tay, già từ sự ngổn ngang đến nức cười của mình. Cô lạnh lùng, quay người ngồi vào xe, bỏ mặc chiếc điện thoại nằm trong túi xách đang đổ chuông liên hồi, mãi đến khi nó im bặt.

Giữa họ đã không còn mối quan hệ nào nữa rồi! Ngay cả lần gặp cuối cùng này, cũng kết thúc qua điện thoại.

Chương 63 - Bài ngửa

Vừa tỉnh giấc, đã gần bảy giờ bốn mươi phút. An An vò đầu khổ sở. Cô ngủ không biết gì hết, mà sao Tiểu Vũ không gọi điện nhắc mình? Cô vội chộp lấy điện thoại, chết tiệt, hết pin rồi.

Tối qua, điện thoại đổ chuông liên tục bốn năm lần, sau đó mới chịu tắt, cô sợ phiền phức nên chỉnh chế độ im lặng. Dường như Minh Minh chỉ nghĩ rằng vì cô bức quá nên nói vậy, chẳng thèm để ý nữa. An An nhìn ra khung cảnh ảm đạm ngoài cửa sổ, thật bất ngờ khi ông trời cũng vì quá khứ của cô mà mưa một trận thỏa thuê, nhưng nước mắt của cô thì đã khô từ lâu rồi.

Dừng việc suy nghĩ lung tung lại, cô vội bỏ cục sạc điện thoại vào túi, chẳng biết sáng nay Tiểu Vũ không gọi được cho mình có lo lắng không?

Vừa tới công ty, đã thấy Tiểu Vân niềm nở đón, khẽ nói một cách đầy bí ẩn: “Chị An, em giúp chị tìm được một căn phòng rồi, rất vừa ý, mai thứ Bảy nghỉ em đưa chị đi xem nhé?”. An An gật đầu cười: “Tốt quá, cảm ơn Tiểu Vân”. “Giữa chị em mình sao còn nói vậy”, Tiểu Vân ôm vai cô nói.

Hôm nay là cuối tuần, mọi người đều hào hứng lên kế hoạch đi chơi đâu đó. Riêng cô thì không tài nào vui được, Tiểu Vũ, bao giờ anh mới trở lại? Không có hân bên cạnh, sao cảm giác một mình đến thế, cô thêm một cái ôm thật chặt. An An cắm sạc điện thoại vào, đặt ngay cạnh máy tính. Gần như ngay tức khắc, điện thoại liên tục báo có tin nhắn mới, thực sự là rất nhiều.

An An mở ra xem, Minh Minh gửi mấy tin, đều nói đợi anh ta về rồi hãy nói chuyện, bảo cô đừng khó chịu. An An cười nhạt, đến lúc này mà anh ta còn nghĩ cô đang nói chơi, có lẽ vẫn cho rằng do cô không chịu nổi mẹ anh ta nên mới bức mình làm vậy. Tốt thôi, cứ để anh ta xem lần này có thật không? Cô xóa từng tin nhắn một, trong lòng cực kỳ hả hê, cuối cùng cũng có thể hạ quyết tâm tàn nhẫn với anh ta rồi.

Mấy tin nhắn sau đó là của Tiểu Vũ, An An nhìn thấy tên hân liền vui vẻ ngay trở lại. Hân thấy hồi sáng cô không bấm tắt điện thoại, sợ cô dậy trễ nên nhắn liên mấy tin. Còn thông báo chương trình đào tạo đã

kết thúc, ngày mai có thể trở về. Hắn ra lệnh cho cô phải nhớ hắn, An An đọc đến những dòng chữ ngang ngược này mà lòng ấm áp cùng.

Cô mong hôm nay qua thật nhanh, hy vọng ngày mai vừa mở mắt là có thể nhìn thấy gương mặt hắn.

Tiểu Vân nhìn thấy An An thoát giận thoát cười ngọt ngào, tò mò bước đến bên cạnh cô, khẽ vỗ vai: “Chị An, chị không sao chứ?”. An An ngừng cười, lắc đầu: “Chị không sao”. Cô tự mắng bản thân sao có thể để lộ cảm xúc ra ngoài dễ dàng như vậy, phải chăm chú làm việc, tuyệt đối công tư rõ ràng.

Vội đầu vào công việc, đột nhiên di động rung lên, có cuộc gọi đến. Cô vội lấy điện thoại, lòng chùng xuống, là Minh Minh. Cô không muốn để ý đến nữa, hôm qua đã cho anh ta cơ hội rồi nhưng cuối cùng chỉ là vô ích, giờ lại đi hỏi han. Cô để mặc chiếc điện thoại cứ nhấp nháy, không nghe, để xem anh ta làm thế nào?

Điện thoại liên tục sáng bốn năm lần, cuối cùng cũng chịu im. Ngay sau đó An An nhận được một tin nhắn, vẫn là của Minh Minh: “Em đang làm cái trò gì thế? Có gì thì về rồi nói”. Cô cười nhạt, cứ để anh ta nghĩ là mình đang phá phách đàn này thì sẽ không có cái gọi là quay lại đâu.

Điện thoại vẫn sặc pin, chốc chốc lại rung lên. Từ khi bỏ đi, cô mới thấy quyết định của mình thực sự quá muộn, sớm biết có kết cục ngày hôm nay thì trước đây việc gì phải thế?

Công việc bận rộn là thứ rất dễ giúp người ta quên đi mọi ưu phiền. Thoáng chốc đã bảy giờ, An An nghĩ mai là thứ Bảy, hơn nữa lại là ngày Tiểu Vũ về nên tranh thủ làm nốt mọi thứ.

Đồng nghiệp đã về hết, phần lớn các phòng đều tối đen. Cô thu dọn đồ đạc, rút sạc điện thoại ra, thấy có đến mười lăm cuộc gọi nhỡ, mở ra xem, tất cả đều là của Viên Thư Minh. Còn người này vẫn chưa chịu bỏ cuộc, thứ đã để vuột mất làm sao có thể lấy lại?

Bước ra khỏi tòa nhà thấy bên ngoài đã tối mịt, ngọn gió thổi qua, cô ngược nhìn trời, dường như sắp có mưa to, phải mau về thôi.

Cô đứng bên vệ đường, đang định bắt một chiếc taxi để về, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi từ đằng sau: “Vu An An”. Cô giật nảy mình, không ngờ anh ta vẫn không chịu buông tha cô. Cô từ từ quay người lại, nhìn thấy Viên Thư Minh đang bước vội về phía mình, đây là người đàn ông đã khiến cô say đắm ư?

An An xoay người định bỏ đi không muốn nói với anh ta bất kỳ điều gì nữa, những điều cần nói đã nói hết rồi. Cô tiếp tục đưa tay vẫy taxi, một chiếc xe chậm chậm tấp vào lề đường. Nhưng Viên Thư Minh đâu để cho cô đi dễ dàng như vậy được. Anh ta đi bước tới tóm lấy tay cô, hằm hằm hỏi: “Rốt cuộc em đang làm cái gì thế? Ngày hôm qua không về nhà! Em muốn gì?”. Bàn tay như cái kẹp sắt, bấu chặt vào vai cô, cảm giác đau đớn khiến cô cảm nhận rõ ràng cơn giận dữ của anh ta. Anh ta bực mình cái gì chứ? Chẳng phải cô ra đi thì anh ta càng tự do sao? Sau này sẽ chẳng còn người quản thúc nữa. An An cố thoát khỏi tay anh ta, nhưng không thể. “Anh buông tay ra, những gì cần nói, hôm qua đã nói hết rồi”.

Chiếc taxi đã dừng lại ngay bên cạnh, cô vội vàng mở cửa, định lách qua bước vào, trời sắp mưa to, cô không muốn đứng ở đầu đường đối co với anh ta. Nhưng Viên Thư Minh đã vội nắm chặt lấy tay cô kéo sát vào người mình, đóng mạnh cửa xe rồi hét lớn: “Biến!”.

Tài xế ngơ ngác nhìn một thoáng rồi đành lái xe đi. Nhìn theo chiếc xe xa dần, An An nổi điên lên giằng tay anh ta ra: “Viên Thư Minh, anh muốn làm gì? Giữa chúng ta còn gì để nói nữa. Tôi muốn tránh xa, tránh xa anh”.

Viên Thư Minh càng kéo mạnh tay cô, đi lên lề đường, An An khó chịu đánh vào tay anh ta nhưng chẳng tác dụng gì. Cuối cùng cô đành để anh ta lôi vào một quán cà phê trên phố. Cô hậm hực nhìn chằm chằm vào người đang ngồi trước mặt mình, cần môi quyết không nói câu nào.

Minh Minh giận dữ rút điếu thuốc ra, rít lấy rít để, hằm hằm nhìn cô, rốt cuộc cũng mở miệng nói cùng là em muốn làm cái trò quái quỷ gì?”. Cô biết anh ta vẫn nghĩ mình đang làm bộ làm tịch, cố ý để anh ta phải quan tâm đến cô. Thật đáng tiếc, An An cười nhạt, được thôi, vậy thì hãy nói cho rõ ràng, chia tay cũng dứt khoát hơn.

“Tôi chẳng làm trò gì cả, tôi nói hoàn toàn nghiêm túc.” Giọng An An bình tĩnh và chắc nịch, “Tôi muốn chia tay”.

“Mẹ anh đã nói những gì?”, anh ta rít một hơi thuốc, ánh mắt vẻ khó chịu.

“Việc này không liên quan đến bà.” Dù cho mẹ anh ta có nói gì chẳng nữa thì cũng không quan trọng, chẳng nhẽ còn chưa hiểu sao, vấn đề không phải là ở mẹ anh ta mà là mối quan hệ giữa họ đã có vấn đề từ trước rồi. “Tôi không chịu đựng được nữa, tôi chán rồi, tôi không muốn tiếp tục thế này. Cho nên, chúng ta chia tay thôi.”

“Em thôi đi, đừng giở trò nữa, anh thấy mệt rồi đấy.” Anh ta hoàn toàn không để ý cô nói gì, còn cảnh báo cô đùa cũng phải có chừng mực.

An An chợt thấy buồn cười. Minh Minh không tin là cô sẽ nói chia tay, dựa vào cái gì mà nghĩ cô phải theo sự sắp xếp của anh ta, chạy không thoát khỏi vòng kiểm soát của anh ta chứ?

An An cười khẩy: “Viên Thư Minh, anh đừng nên dối mình dối người nữa. Tôi đang nói nghiêm túc, tôi muốn chia tay”.

Viên Thư Minh nhìn cô, vẫn là nụ cười quen thuộc đấy nhưng sao cảm thấy nó như của một người xa lạ, giọng nói kiên quyết đó không giống cô lúc bình thường. Cuối cùng anh ta cũng có chút ngỡ ngàng, có lẽ hôm nay người con gái này thực sự có gì đó khác lạ.

“Tại sao lại chia tay? Là vì hôm qua anh không về? Hay là do mẹ anh ép em đi?”, anh ta chán nản hỏi.

“Tôi mệt mỏi rồi, tôi không muốn tiếp tục đợi nữa”. Cô khẽ nhắm mắt lại, trái tim hơi nhói lên: “Tôi đã dùng sáu năm tuổi trẻ để chờ anh trưởng thành hơn, chờ một ngày anh sẽ chủ động chăm sóc tôi, mang đến cho tôi chút hạnh phúc. Nhưng sáu năm, tôi vẫn chưa có được”. Giọng nói của cô như xa xăm, vết thương trong lòng theo lời nói từ từ lan tỏa. Đúng thế, đã đau đớn bao nhiêu rồi, cuối cùng lần này có thể nhỉnh ra vào nó.

Anh ta nhìn chằm chằm vào cô, mím chặt môi, không nói lời nào. Cô tiếp tục nói: “Tôi cũng nghĩ rằng, có một ngày anh sẽ thay đổi, sẽ nhận ra có một người lúc nào cũng ngốc nghếch bám theo ở bên anh. Nhưng mong muốn ấy chưa bao giờ thành hiện thực, mỗi lần thất vọng tôi chỉ biết tự an ủi mình rằng lần sau anh sẽ hiểu”. Thực chất không phải anh ta không hiểu cô đang chờ đợi, chẳng qua là vẫn cứ nhắm mắt làm ngơ mọi thứ.

“Chúng ta thế này chẳng phải vẫn rất tốt đẹp sao? Anh nghĩ rằng em đã quen rồi chứ”. Anh ta nói vẻ không tán đồng.

“Quen! Đúng vậy, sáu năm rồi, sẽ thành thói quen đúng không? ừ, tôi đã quen, đối với thói ham chơi của anh tôi như cảm như điếc. Anh không thêm quan tâm đến gia đình, tôi hoàn toàn bao dung. Thậm chí cả lúc mẹ anh soi mói tôi đủ kiểu, anh cũng chỉ thờ ơ đứng nhìn, chỉ có mình tôi dằn vặt trong lòng”, cô cười lạnh băng.

“Tôi đã hai mươi tám tuổi rồi! Lãng phí quá nhiều thời gian mới phát hiện vốn ra chúng ta không hợp nhau, tôi đã nghĩ có thể thay đổi được anh, nhưng thực ra, hoàn toàn bất lực. Tôi không thể đợi được hạnh phúc mà mình mong muốn vậy thì để tôi đi đi. Tôi không muốn tiếp tục như thế này nữa.”

“Em muốn kết hôn sao?”, Minh Minh cười giễu cợt, thì ra An An làm ra thế này chỉ là để ép mình đi tới hôn nhân.

An An cười khinh bỉ: “Kết hôn à? Anh nghĩ là tôi vì muốn kết hôn mới nói chia tay anh à? Ồ, tôi nói lại cho anh nghe một lần nữa, tôi không muốn tiếp tục hao tổn tâm tư thêm nữa, tôi mệt mỏi lắm rồi”. Mặc cho anh ta nghĩ thế nào, cô không muốn giải thích nữa, anh ta hiểu ra thì tốt, không muốn hiểu cũng mặc, cô nói rất rõ ràng rồi.

“Viên Thư Minh, tôi đã chuyển nhà đi năm ngày rồi, cũng không có ý định trở lại, chắc mẹ anh chưa nói với anh. Vậy cũng tốt, chúng ta chia tay, mẹ anh sẽ rất vui”. Nhìn ra ngoài cửa sổ, người đi đường bắt đầu rảo bước nhanh hơn, những hạt mưa bắt đầu rơi, sắp mưa to rồi.

Minh Minh nhìn cô, dường như đang tìm hiểu xem cuối cùng thì cô đang nghĩ gì. Anh ta vẫn chưa nghĩ ra, cô gái dễ bảo trước đây sao đột nhiên lại trở thành như bây giờ.

An An xách túi đứng dậy: “Tôi hy vọng chúng ta gặp nhau thế nào thì chia tay thế ấy, anh bảo trọng!” nói xong cô quay người bước đi.

Cuối cùng cũng được giải thoát. Có lẽ giống như trước đây cả hai từng nói, nếu như ngày nào đó không yêu nữa thì hãy giải thoát cho đối phương được tự do.

Chương 64 - Trông đợi

Đi ra khỏi quán, trên đầu đã thấy lất phất mưa, giống như những sợi dây đàn, từng giọt từng giọt rơi xuống đỉnh đầu.

Người đi trên đường ai nấy đều vội vã, taxi như biến mất, chiếc xe nào lướt qua cũng có khách. An An hấp tấp ngóng một chiếc taxi, chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây.

Đúng lúc cô đang đứng đợi xe, Viên Thư Minh từ trong quán xông tới, hăm hăm chộp mạnh lấy tay cô. Anh ta giận dữ hét lớn: “Ai đồng ý chia tay? Không chia tay gì hết”. An An bị bất ngờ giật mình quay sang nhìn gương mặt đang đằng đằng sát khí của anh ta.

“Anh..., anh bỏ ra, đau quá!” Minh Minh siết tay cô đến phát đau, cô không tài nào thoát ra được, “Anh chúng ta tiếp tục dây dưa thế này sẽ hay ho à?”.

“Tôi không quan tâm, tôi vẫn chưa nói chia tay. Chưa tới phiên cô được nói chia tay đâu.” Anh ta giận dữ hét lên, đúng, anh ta vốn thấy cả hai chẳng có gì thích hợp, căn bản là lòng tự trọng của một thằng đàn ông. Sao có thể chấp nhận được cô nói chia tay trước chứ?

“Ai nói trước đi chẳng nữa thì kết quả cuối cùng vẫn thế thôi. Chúng ta không còn hợp để sống chung thì đừng níu kéo nữa.” Cô cười mỉa mai, nếu anh ta cho rằng mình có quyền chủ động nói chuyện này thì cô cũng chẳng thèm tranh giành làm gì.

“Cô nghĩ rằng rời bỏ tôi thì có thể tìm được một thằng khác đáng hơn sao”, Viên Thư Minh nhìn thái độ bất cần của cô, càng nổi khùng lên, “Người thì xấu xí, lại già như vậy thì đừng có giờ trò nữa, nếu ngay cả tôi cũng không thèm đến cô, đủ để cô phải khó rồi”.

An An cắn răng, trái tim thất lại, không ngờ, thật không thể ngờ được, sống với nhau sáu năm, từ trong miệng anh ta lại thốt ra những lời độc ác vậy. Cô ớn lạnh đến phát run, đây là người mà cô từng nghĩ có thể chung sống suốt đời sao?

“Sau này thế nào không cần anh phải lo”, cô vùng mạnh khỏi tay Minh Minh.

Nhưng anh ta vẫn giữ cô lại, giống như muốn truyền tất cả sự giận dữ vào cánh tay cô. Đau đớn khiến mắt cô có phần ướt ướt, con người này đúng là điên rồi. “Tôi nên nghe lời mẹ ngay từ đầu, loại con gái như cô nhè ra nên sớm vứt đi, càng ngày càng khó bảo. Nếu không phải tôi mềm lòng, thì cô đã bị mẹ tôi quét ra khỏi nhà từ lâu rồi. Hừ, ra ngoài vợ đại cũng kiếm được một đồng em trẻ trung, còn cô, đến lúc không lấy được ai thì đừng có khóc lóc quay lại tìm tôi.” Anh ta càng nói càng đắc ý, sự coi thường hiện rõ trên khuôn mặt khiến trái tim An An ghê tởm.

Chẳng phải đã nói từ đầu rồi sao, nếu như không còn yêu nữa thì có thể vui vẻ chia tay? Hóa ra là lừa đảo. Lẽ nào khi chia tay phải tổn thương đến đối phương mới hả hê?

Mưa bắt đầu rơi nhanh, nước mưa rơi lên mặt, lên cơ thể giống những mũi kim đâm vào trái tim cô, như muốn lôi tất cả những vết thương và oán hận trong lòng ra, “Bỏ tay ra, bỏ ra”, cô gào lên, cô không thể nhường con người này nữa. Tại sao? Tại sao lại nhẫn tâm đập nát tất cả những điều tốt đẹp đã có kia chứ?

“Nghe cho rõ đây! Hôm nay là tôi - Viên Thư Minh không cần đến Vu An An nữa, tôi sẽ đợi đến ngày cô quay lại cầu xin tôi.” Những giọt mưa phủ lên gương mặt anh ta, nhưng không thể nào làm nhòa đi sự đắc ý trên đó. Thật đáng sợ, trái tim An An run rẩy, nước mưa tấp vào mặt thật đau, thật đau. Tại sao, toàn thân cô đều thấy đau đớn! An An vùng mạnh, lấy túi xách đánh vào tay anh ta, “Bỏ tay ra, bỏ tay, cút, tôi không muốn gặp anh nữa. Cút!”. Cô không muốn nghe nữa, tâm trạng rối loạn, sao có thể như vậy? Thật đáng sợ.

Viên Thư Minh hất mạnh tay cô ra, An An lao đảo suýt ngã, cuối cùng anh ta trừng mắt nhìn cô rồi quay đầu đi thẳng không thèm ngoái lại.

An An ôm túi xách, cảm giác như bị hạ đường huyết, cánh tay đau nhói. Không ngờ rằng, người đàn ông sáu năm chung sống lại đáng sợ như thế, đến cuối cùng không thương tiếc đâm thêm một nhát dao vào tim cô.

Cô đứng bên đường, mặc cho nước mưa rơi lên cơ thể, chảy trên tóc, trên mặt rồi ngấm vào quần áo, cùng mình, giờ không phải mùa hè ư? Tại sao lại thấy mình như rơi vào vực tuyết lạnh lẽo thế này, đầu óc cũng hoàn toàn bị đóng băng.

Những chiếc xe lao đi vun vút trên đường, không có chiếc nào dừng lại, An An như bị bỏ rơi. Cô mặc kệ, quay người đi thẳng về phía trước.

21. Chương 21

Sự Dị Dạng Chết Tiệt - Chương 21

An An không biết mình đi bao lâu, toàn thân ướt sũng, bên dưới nước ngập đến chân. Cũng chẳng biết nên đi về đâu, trong lòng chỉ muốn có một người ôm chặt cô vào lòng. Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, anh ở đâu? Em đang nhớ anh, rất nhớ. Lòng đầy khổ đau, nước mắt ứa ra, làn mưa phủ mờ lên gương mặt, ánh mắt cô mờ hồ không biết được đâu là nước mưa đâu là nước mắt.

An An cố tình đi đến ngay trước khu nhà của Tiểu Vũ. Dưới tầng trống trải, chẳng có một ai, mưa to thế này, mọi người chắc đang hạnh phúc trong căn nhà ấm áp, cả thế giới chỉ có mỗi cô cô độc, đáng thương ở đây. Nhìn cánh cửa sổ khép chặt, trái tim cô như muốn hét lên, Tiểu Vũ, khi nào anh mới trở về? Mau về đây, em sắp không chịu nổi nữa rồi, không trụ nổi nữa rồi.

Cô đứng ngơ ngẩn ở đó, nhìn vào bóng đêm tối mịt, hiu quạnh. Anh nói ngày mai mới trở lại, ngày mai mới có thể gặp được anh sao? Cô đau khổ ngồi xuống, ôm lấy cơ thể đang lạnh run. Tiểu Vũ, em không muốn ở một mình, đừng để em lại một mình.

Đêm càng về khuya, mưa nhỏ hạt dần, gió càng lúc càng lạnh.

Trong góc tối, chỉ có vóc dáng nhỏ bé của cô dựa vào tường co ro, ánh mắt lộ rõ sự chờ đợi. Ngày mai mau tới đi, ngày mai là có thể gặp được Tiểu Vũ.

Chương 65 – Sốt

“Két....” một âm thanh chói tai vang lên phá tan sự tĩnh mịch của bóng đêm, An An khẽ ngẩng gương mặt đang vùi giữa hai đầu gối của mình. Đôi mắt nheo nheo vì ánh sáng chói lóa, cô không thể mở to mắt để nhìn rõ được, chỉ thấy mờ mờ một chiếc taxi dừng trước tòa nhà. Cô nép mình vào góc tường, người khác mà thấy thế nào cũng nghĩ cô là con điên mất.

Một người đàn ông từ trên nước xuống, dáng gầy gầy, mái tóc dài, mặc bộ đồ trắng, hình như là Tiểu Vũ. Cô mơ màng suy nghĩ, nhưng... không phải, Tiểu Vũ ngày mai mới về. Cô hệt hẫng, muốn nhìn cho rõ hơn, nhưng bóng người đó chuyển động liên tục khiến cô không tài nào nhìn kỹ được. Anh ta từ phía sau cốp xe lôi ra một chiếc vali rồi tiến thẳng về phía cầu thang chỗ cô.

Càng ngày càng gần, bóng dáng đó, gương mặt đó hiện ra lớn hơn, rõ ràng hơn. Cô chớp chớp mắt, rất giống, rất giống Tiểu Vũ của cô, An An cứ ngồi ngẩn ra nhìn người đó từ từ lại gần. Anh ta không nhìn thấy cô, không phải Tiểu Vũ của cô rồi, Tiểu Vũ thì làm sao mà không thấy cô được? Lòng chùng xuống, đúng vậy, ngày mai Tiểu Vũ mới về, ngày mai, còn lâu lắm mới đến ngày mai. Cô thất vọng cúi đầu xuống.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đi qua cô rồi mất hẳn, không nghe thấy nữa, giống như đột nhiên đứng im vậy, cô chậm chậm ngước lên lại nhìn thấy một đôi giày màu trắng ngay trước mặt mình. Trống tỉnh, cơn mưa to như vậy mà nó vẫn trắng tinh, chẳng bị dính bẩn một chút gì. Đầu óc cô quay cuồng, từng người nhìn vào đôi giày mà không suy nghĩ xem tại sao nó lại dừng ở đây.

“Vu An An”, một tiếng gọi cứng nhắc phát ra từ trên đầu cô, chậm thôi, giọng nói này... Trái tim cô co rút, không thể nào, tuyệt đối không thể nào, An An không dám ngước lên, sợ rằng khi mình mở mắt ra thì tất

cả sẽ như sương khói. Nhất định lại do cô đang tưởng tượng, không lẽ nào ngay cả giọng nói cũng giống của Tiểu Vũ, nhất định là cô quá nhớ hắn nên giờ mới vậy, nhất định thế rồi.

Trong khi còn chưa kịp phản ứng lại thì đột nhiên An An bị kéo dậy. “Cô gái ngốc nghếch này, ở đây làm gì thế?”. Trái tim cô đau đớn, cơn mơ này sao không chịu tỉnh, sao càng lúc càng thấy chân thực quá. Vẫn không dám mở mắt, đầu mơ màng, trời đất như quay cuồng, chân cô mềm nhũn không đứng vững.

“Vu An An, mở mắt nào”, giọng nói ngang tàng như thế, rất giống Tiểu Vũ.

Cô sợ hãi mở mắt ra, gương mặt mà mình đang khao khát bấy lâu nay dần hiện lên. Đúng Tiểu Vũ rồi, chính là người mà cô đang mong ngóng, đã xuất hiện một cách thần kỳ trước mặt cô.

Tâm trạng đột nhiên kích động, cơ thể muốn tới gần nhưng đôi chân không thể nhấc lên được. Tại sao Tiểu Vũ lại quay đi? Ánh mắt cô bắt đầu mờ mờ ảo ảo. Đừng, đừng bỏ đi, Tiểu Vũ, đừng đi mà, trái tim điên cuồng gào thét nhưng không tài nào phát ra được, toàn thân cô mềm nhũn, ngất lịm.

Tiểu Vũ sợ hãi, vội ôm lấy cơ thể An An đang trôi tuột xuống, không thể tin được, toàn thân cô ướt sũng. Cô gái ngốc nghếch này đang làm gì đây, sao lại tự làm khổ mình như thế. Hắn vội vã với cái túi, bế cô đi thẳng lên lầu.

Vội vã đưa cô vào phòng đặt lên giường. Hắn ném đại cái túi xuống nền nhà, lo lắng nhìn người con gái đang nhắm nghiền mắt trước mặt mình, làm cái quái gì thế này, Tiểu Vũ khê mắt, chẳng phải hứa là ngoan ngoãn đợi hắn trở về sao? Cuối cùng cô có chịu tự chăm sóc bản thân không mà lại ra nông nổi này, hây da, không thể nào yên tâm để cô một mình được.

Hắn vội lấy khăn bông, tìm một chiếc áo sơ mi, thay quần áo trên người cô, cả đồ lót cũng thay ra hết, không thể để cô mặc đồ ướt ngủ được, sau đó nhẹ nhàng lau mặt cho cô. Toàn thân cô lạnh ngắt, Tiểu Vũ nhìn cô gái ngốc này lắc đầu chịu thua, không biết An An đã mặc bộ đồ ướt nằm đứng đợi bao lâu rồi.

Mái tóc cô ướt sũng, hắn ngồi bên giường, nhấc đầu cô gối lên đùi mình, dùng khăn bông xoa nhẹ rồi vuốt tóc cô, trong lòng hoài nghi, mấy ngày nay không có hắn, rốt cuộc An An đã chịu sự ám ức nào chẳng? Hắn đau lòng vuốt ve khuôn mặt cô, gương mặt trong giấc ngủ vẫn còn hiện rõ vẻ ưu tư, lông mày nhíu lại.

Tại sao lại không chịu nói ra? Sao lúc hắn gọi điện lại không nói gì?

Mặc dù lo lắng nhưng lại không biết làm thế nào để giải tỏa những muộn phiền kia của cô, cảm giác bất lực khiến Tiểu Vũ thấy mình như kẻ bại trận.

Nếu hắn không về sớm thì thực sự chẳng biết cô sẽ còn ngồi dưới đó đợi tới bao giờ, đợi đến sáng mai ư? Xót xa, hắn đặt đầu cô lên gối, ngồi mép giường lặng lẽ nhìn cô ngủ, giấc ngủ đầy những âu lo. Hắn hận bản thân đã về quá trễ, để An An ở đó một mình lạc lõng, không thể ở bên để cùng cô vượt qua những khổ đau, buồn bã.

Hắn nhào người về phía trước ghé sát vào gương mặt cô, thì thầm: “Anh về rồi, An An, anh về rồi”, giống như muốn truyền sự bình yên vào giấc ngủ của cô.

An An lên cơn sốt, cả người nóng ran, khuôn mặt lộ vẻ khó chịu, miệng lẩm bẩm không biết đang nói điều gì. Tiểu Vũ lo cuống cuống không biết phải làm sao, vội đi lấy khăn thấm nước lạnh chườm lên trán cho cô, nhưng vẫn chưa ổn hẳn, phải uống thuốc hạ sốt, vừa lạnh vừa nóng chắc chắn là trong người rất khó chịu.

Hắn quyết định ra ngoài mua ít thuốc, trước khi đi còn quay lại nhìn An An đang khổ sở chìm sâu vào giấc ngủ.

Chương 66 - Chăm sóc

Mua thuốc về rồi, An An vẫn ngủ li bì, một cánh tay chệch ra ngoài giường, chăn cũng bị cô hất ra. Tiểu Vũ vội bước đến bên giường, kéo chăn đắp lại, định nhấc cánh tay cho vào chăn thì phát hiện cổ tay cô tím ngắt khiến hắn dừng lại. Vết bầm tím này ở đâu ra, là ai đã nhấn tâm làm như thế, chắc chắn là bóp rất mạnh mới thành ra vậy. Vũ Minh bưng bưng tức giận, để hắn tìm ra thì nhất định sẽ đánh cho tên đó không dậy nổi nữa.

Lòng đau xót, ngón tay khẽ xoa vết bầm, hần không thể tưởng tượng An An đã phải chịu đựng những gì? Hần hôn khẽ vào đó, An An, đừng sợ nữa, đã có anh, sau này anh sẽ không rời xa em nữa, Vũ Minh bắt đầu tự trách mình.

Đỡ người cô dậy để uống thuốc, nhưng cô lại chống cự, nước cứ thế chảy theo khóe miệng xuống. Tiểu Vũ nhẹ nhàng lau đi rồi cho thuốc vào miệng, uống thêm một chút nước, sau đó áp lên môi, tách răng cô ra cho thứ hỗn hợp đó vào. Cuối cùng cô cũng chịu nuốt trôi lại thiếp ngủ. Tiểu Vũ khẽ ngẩng đầu, nhìn người con gái đang ngủ ngay trước mắt mình, trong lòng thương xót. Cuộc sống của em sau này hãy để anh bảo vệ, không cho phép em phải chịu đau khổ, phải khóc một mình, biết không? Ngón tay khẽ gõ vào mũi cô, lâu lâu thể hiện sự mềm yếu thể này trước hần cũng hay đấy, coi như là có cơ hội để chăm sóc cô, cô gái ngọc a.

Hần thay chiếc khăn khác đặt lên trán cô, đứng dậy đuổi thẳng người, lấy điện thoại nhắn tin cho Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hằng, báo cho họ biết là mình đã về tới nhà rồi. Chắc chắn đêm nay hai người họ vẫn chưa ngủ, cơ hội cuối cùng ở đây, phải tranh thủ đi táng cái chết.

Thấy An An đã ngủ yên, hần quay người tìm chiếc quần chuẩn bị tắm, chạy một vòng, khắp người đầy mồ hôi dính bết lại.

Vừa tắm xong đi ra thì nghe thấy trong phòng có tiếng gọi nhỏ, hần vội vàng bước tới. Thì ra An An đang nằm mơ. Vũ Minh liền ngồi xuống bên cạnh giường, khẽ vuốt gương mặt cô, mơ thấy gì thế, đừng sợ, An An, anh ở đây. Nhưng dường như cô không nghe thấy, đôi mày nhíu chặt lại, miệng lẩm bẩm, hần khẽ sát tai vào nghe: “Đừng đi, đừng đi...”, giọng An An yếu ớt khẽ vang lên: “Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, đừng để em một mình...”. Cuối cùng cũng nghe thấy, lòng hần thất lại, tay nhẹ nhàng ấn vào đôi mày của cô, cơn ác mộng đang giày vò An An.

Vũ Minh nhắc chân lên, chầm chậm nằm xuống, vừa ôm vừa vỗ nhẹ vào lưng cô. Ngốc à, em có đuổi anh, anh cũng không đi đâu, anh vẫn luôn ở đây. Như cảm nhận được hơi ấm, cô ép sát người, nằm gọn vào lòng hần, mặt tì vào ngực hần. Tiểu Vũ khẽ cười, thì ra cô gái ngọc này lúc yếu đuối trông rất đáng yêu, chủ động chui vào vòng tay hần. Hần siết chặt hơn, ghì cô vào lòng.

Hai người trao cho nhau sự ấm áp, cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Những tia nắng đầu tiên của buổi sớm xuyên vào căn phòng, chiếu lên hai kẻ đang ôm nhau. Tiểu Vũ lặng lẽ ngắm An An đang nằm ngủ bình yên trước mặt mình, gương mặt thanh thản, công cốc này hiện giờ có lẽ ngủ rất say. Hần đưa mặt qua áp lên trán cô, cuối cùng thì nhiệt độ đã trở lại bình thường. Hần lùi ra một chút, nhìn cái miệng hơi trẻ giống như không vừa ý trong Tiểu Vũ khẽ cười, nhất định là có hần nên về mặt của cô mới ngọt ngào đến thế.

Khát khao tận đáy lòng của hần rốt cuộc cũng thành hiện thực, chính là có thể nằm cạnh nhìn cô thế này. Ánh mắt lướt qua đôi lông mày cong cong, hai mắt khép lại bình yên, hàng mi dài rậm rạp xuống, hần nhớ lại lúc đôi mắt to tròn ấy nhìn mình, có thể cảm nhận được sự dịu dàng trong đó, sự dịu dàng chết tiệt này khiến hần quên tất cả, chỉ muốn nhìn mãi không rời. Cái mũi xinh xắn mặc dù không thật thẳng, đôi môi hồng, hơi bị tróc da vì cơn sốt càng trở nên đỏ hơn.

Nếu như ngày nào cũng được thế này, chỉ cần mở mắt ra là nhìn thấy cô thì tuyệt biết mấy. Tiểu Vũ bị cảm giác hạnh phúc này làm xúc động, ánh mắt càng trở nên dịu dàng hơn, đầy yêu thương nhòa người tới, khẽ khàng dùng môi chạm vào môi cô. Ngọt ngào, mềm mại, Tiểu Vũ cứ thế hôn, tham lam nhưng dường như vẫn thấy chưa đủ. Đôi môi bắt đầu hoạt động mạnh hơn, muốn tìm kiếm nhiều hơn, khẽ tách miệng cô ra, xâm nhập vào trong, cánh tay ôm chặt cơ thể mềm mại đó vào lòng.

An An bị sự cuồng nhiệt quá nhiều, cảm nhận được sự gấp gáp và khát khao đó. Cô khó chịu lấy lại ý thức, ngửi thấy mùi vị quen quen, cảm giác này rất thực. Cô từ từ mở mắt, Tiểu Vũ, Tiểu Vũ ngay trước mắt đang hôn cô, khiến cô như đi từ trong giấc mộng ra.

Đôi môi đầy khát khao, nhuộm mùi vị của hần, mùi vị của sự nhớ nhung. Rốt cuộc hần đã về, cuối cùng cũng trở về bên cô, trái tim như vỡ ra theo những dòng cảm xúc hỗn loạn, cánh tay nhẹ nhàng men lên tóc hần, nhưng sao nó lại mỗi rồi không còn chút sức lực nào thế này, cô chỉ muốn ôm hần thật chặt, không muốn rời. Nhớ, rất nhớ hần, cô sẽ phát điên mất nếu không gặp được Vũ Minh, sự khát khao mãnh liệt nơi trái tim hoàn toàn được giải tỏa khi vừa gặp hần.

An An đón nhận nụ hôn nồng cháy, nắm chặt tóc hân, lưỡi cuốn lấy lưỡi, muốn hôn nhiều thật nhiều để hóa nỗi nhớ mong.

Hơi thở của hai người như hòa nhịp, có thể cảm nhận được những rung động mạnh mẽ trong cơ thể đối phương. Rất lâu sau, đến khi gần như ngạt thở, hân mới dừng lại, từ từ rời khỏi, nhìn cô đang hổn hển. An An nhìn thấy trong mắt mình gương mặt ngạc nhiên, có phần khó tin của Tiểu Vũ, chắc là vì sự chủ động này của cô.

An An mỉm cười, đôi môi khẽ động đậy: “Chào buổi sáng, Tiểu Vũ”, mặc dù giọng nói rất rõ ràng, nhưng vẫn khàn và yếu. Cả đêm lên cơn sốt, lúc này nhất định là cô đang rất mệt.

Đôi mắt Tiểu Vũ chuyển dần từ ngỡ ngàng sang vui mừng, An An cuối cùng cũng đã thật sự thuộc về hân. Hai người không còn giống trước kia nữa, giờ phút này trong mắt cô chỉ có gương mặt của hân.

, Vũ Minh cuối cùng cũng cười, bàn tay vuốt lên mặt cô.

“Tiểu Vũ, cuối cùng anh đã trở lại, vui quá”, âm thanh khàn đặc lộ rõ sự vui vẻ.

Nghe thấy giọng nói yếu ớt của An An, hân mới giật mình nhớ ra cô vừa ốm dậy, việc quan trọng nhất lúc này là nghỉ ngơi cho thật khỏe. Hân đưa tay lên trán, nhìn cô bằng ánh mắt quan tâm, đầy yêu thương: “Giờ thấy trong người sao rồi? Còn đau đầu không?”.

An An cười khẽ lắc đầu, có người này ở bên cạnh, cô chẳng còn thấy cơn đau nào cả.

“Có phải còn thấy mệt người lắm không, đêm qua em lên cơn sốt làm anh sợ chết luôn. Lại còn nói mơ nữa chứ.”

Hân vừa nhắc đến cô mới cảm thấy toàn thân mỏi nhừ không còn chút sức lực nào, tất cả mềm nhũn ra. An An khẽ cười: “May mà còn có anh”, ánh mắt cô sáng lên đầy xúc động.

Hân vui vẻ gõ gõ lên mũi cô: “Để anh đi lấy cái gì cho em ăn, cứ ngủ thêm chút nữa đi”, nói rồi đặt lên môi cô một nụ hôn, lúc này mới đứng dậy rời khỏi giường.

An An gối đầu lên tay nhìn theo bóng hân ra khỏi phòng, trái tim cô tràn ngập ấm áp vì sự trở về của Tiểu Vũ. Những nỗi đau của ngày hôm qua đã bị phút giây hạnh phúc của hiện tại xóa mờ, chỉ cần có hân, tất cả sẽ trở nên tươi đẹp.

Chương 67 - Ăn cháo

Tiểu Vũ mắt nhắm một tiếng đồng hồ, vào đến phòng thì đã thấy An An chìm vào giấc ngủ rồi. Hân không muốn phá vỡ giấc ngủ này, nhẹ nhàng bước đến ngồi xuống bên cạnh giường. Có điều cô cần được bổ sung thêm năng lượng, nếu để đói e rằng dễ bị đau dạ dày. Hân khẽ cắn vào môi cô, thấy những nụ hôn dường như chẳng bao giờ là đủ cả.

An An hơi thấy đau tỉnh dậy, nhìn hân đầy vui sướng. “Dậy thôi nào, cháo đã nấu xong rồi, ăn chút đi”, giọng Tiểu Vũ ấm áp gọi. Cô khẽ gạt đầu, Tiểu Vũ chậm chậm giúp cô ngồi dậy, định bế cô ra ngoài ăn.

Bỗng nhiên, An An nắm chặt lấy vạt áo hân, Vũ Minh khó hiểu, thấy mặt cô dần đỏ lên, mắt cúi xuống liếc chột hiểu ra, cô đang xấu hổ, dưới áo sơ mi chẳng mặc gì cả. Hân cười thầm, cái gì cũng đã nhìn thấy hết từ lâu rồi mà giờ còn xấu hổ. Nhưng không muốn làm khó, hân đặt An An trở lại giường, đỡ cô dựa sát vào đầu giường rồi kéo chăn che lên người, hôn lên môi cô: “Vậy mình ở đây ăn được rồi”, nói rồi quay người đi lấy cháo.

An An nhìn theo bóng hân, trong lòng xao động, Tiểu Vũ chu đáo thế khiến cô không nói được lời nào.

Rất nhanh, Tiểu Vũ bưng tới một bát cháo lớn mặt tử gần đầu giường, sau đó ngồi xuống, cầm lên đút cho cô. An An cười híp mắt, bị ốm thế cũng vui, có thể được Tiểu Vũ tận tình chăm sóc, cô chỉ muốn cứ ốm mãi thôi.

Tiểu Vũ múc từng thìa đưa lên miệng thổi, An An nhìn vẻ chăm chú của hân, nét mặt càng hơn hờ hơn, đưa tay vuốt mặt hân. Tiểu Vũ ngước mắt, nói: “Ăn hết thì bệnh mới mau khỏi”. An An vừa ăn vừa lẩm nhẩm nói gì đó, Tiểu Vũ hỏi: “Nói gì? Nuốt xong rồi hãy nói”. Vũ Minh trưởng thành thế này từ lúc nào vậy? An An cười: “Em muốn nói là, chỉ muốn ốm mãi để ngày nào cũng được anh chăm sóc thế này”.

Tiểu Vũ tròng mắt, đưa tay cốc vào trán cô, cô ngốc này sao không chịu thông minh lên chút chứ? “Em không ốm anh cũng sẽ chăm sóc em như vậy. Đồ ngốc!”.

An An bụm miệng cười trộm, chớp mắt: “Nói phải giữ lời nhé”.

Tiểu Vũ không để ý, tiếp tục dứt cháo cho cô, cô ngốc này còn nghi ngờ à? Hẳn một mực không chịu buông tay, chẳng phải là muốn giữ cô bên cạnh để yêu thương chăm sóc sao?

An An nhìn người trước mắt mình đầy yêu thương, mãi sau mới phản ứng lại, cháo này là do hắn tự tay nấu cho cô sao, có chút ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Vũ, đây là cháo anh nấu sao? Cháo thật nạc trứng muối?”. Tiểu Vũ không trả lời, cái này có gì là ghê gớm đâu, thấy hắn im lặng, An An túm lấy cánh tay hắn không chịu ăn tiếp. “Thật do anh nấu à?”.

“Ừm, chuyện này có gì khó đâu?”, Tiểu Vũ đành gạt đầu để cô ăn tiếp. Cô ngốc này nói nhiều quá, cả lúc ốm cũng không chịu nghỉ ngơi.

“Không nhìn ra một chàng trai trẻ đẹp thế này lại có thể tự nấu ăn được?”, cô vẫn chưa tin.

“Anh sống độc lập từ nhỏ, việc này đơn giản không có gì phức tạp nên có thể làm được. Lúc nhỏ khi bị ốm, cô giúp việc đều nấu món này cho anh ăn.” Tiểu Vũ bình thản nói, ánh mắt lóe lên những hình ảnh của ký ức.

An An trong lòng xót xa, nhớ lại những điều Vũ Minh từng nói, cha mẹ đều không quan tâm hắn, lúc nhỏ nhất định là hắn được bảo mẫu nuôi lớn, trái tim thất lại, nắm chặt lấy tay hắn khẽ cười: “Sau này sẽ tốt hơn, em sẽ chăm sóc cho anh, khi ốm em sẽ nấu cháo thật nạc trứng muối dứt cho anh ăn”, chỉ là câu nói giản đơn nhưng truyền tải rất nhiều sự quan tâm dịu dàng.

Ánh mắt hắn chứa đầy sự xúc động phức tạp, mong muốn lớn nhất trong đời Vũ Minh đã trở thành hiện thực, đột nhiên hắn cảm thấy có chút gì đó không thực. Hồi lâu sau mới nhìn cô, khẽ nói: “Anh muốn em đến dứt cho anh”.

An An gạt đầu: “Dĩ nhiên là tự tay em sẽ dứt cho anh, nếu như anh bị bệnh”, rồi cười nhìn gương mặt đang gây ra kia.

Hắn một tay cầm bát, một tay nắm chặt tay cô, bàn tay gầy guộc, trắng bệch, đột nhiên hắn đưa lên miệng cắn nhẹ vào ngón tay, ánh mắt vẫn nhìn cô không rời.

An An lặng người nhìn hắn, không phản ứng, nét mặt dần đỏ lên, cố giấu đi ánh mắt xấu hổ. Cuối cùng cũng hiểu ra hắn muốn đề cập đến điều gì.

Bầu không khí ấm áp bao trùm lên hai người, An An như nín thở, không dám mở miệng, hồi hộp nhìn hắn.

Tiểu Vũ nhìn người con gái trước mặt mình, đột nhiên cười, cốc vào đầu cô: “Ngốc nghếch, em còn đang gò má”. Lúc này An An mới thở phào thoải mái, xấu hổ cúi xuống, ai bảo hắn nói những lời đường mật thế chứ, hại cô, hại cô nghĩ là...

Nghe tiếng cười sáng khoái của Tiểu Vũ, An An thấy mình thật hồ đồ. Đáng ghét, dám trêu cô. Cô dấm vào ngực hắn, phụng phịu: “Đều do anh, dọa người ta!”.

Hắn cười túm lấy nắm đấm đó, áp lên tim mình, nghiêm túc nói: “Đó đúng là ý nghĩ của anh, chỉ là lúc này chưa được”. Bị ánh mắt đó hút hồn, trái tim cô chùng xuống, dịu dàng nhìn hắn.

Chương 68 - Giải thích

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên vào lúc không thích hợp. Cô ngạc nhiên, không biết là của ai, vội quay sang nhìn Tiểu Vũ rồi lại nhìn vào túi xách đặt trên bàn. Tiểu Vũ không suy nghĩ gì, bước tới lấy điện thoại ra. Cô lo lắng, không phải là Minh Minh chứ? Tiểu Vũ nhìn vào điện thoại rồi lại ngẩng lên nhìn khiến cô hơi bối rối.

“Nhạc Vân?”

Lòng nhẹ hẫng đi, làm cô sợ chết khiếp.

An An cầm lấy điện thoại, nhấn nút nghe, giọng Tiểu Vân hấp tấp vang lên: “Chị An, chị dậy chưa? Hôm nay mình đi xem phòng, chị mau đến nhé”.

Thôi xong, cô hoàn toàn không nhớ gì về chuyện này, vội giải thích: “Tiểu Vân, hôm nay chị có chút việc không tới được, em nói với chủ nhà một tiếng, hẹn lúc khác để họ đừng vội cho người khác thuê. Có thể trong hai ngày tới chị sẽ đến xem”. “Vây cũng được, em sẽ nói qua với chủ nhà để họ giữ lại phòng”, Tiểu Vân đồng ý.

“Cảm ơn em, Tiểu Vân.” An An trong lòng cảm kích. Tiểu Vân nói không có gì rồi cúp máy.

An An ngẩn ra nghĩ ngợi, hôm trước xảy ra nhiều chuyện quá khiến tâm trí không ổn định được, cô quên khuấy mất chuyện đi tìm phòng, phải mau chóng dành chút thời gian để xem mới được. Hồi lâu sau cô mới tỉnh tâm lại, ngẩng lên thấy Tiểu Vũ đang khó chịu nhìn mình, trong lòng có chút lo lắng, hình như hần hơ

An An đột nhiên thấy sợ, Tiểu Vũ dường như chưa biết chuyện cô đã chuyển nhà, cô căng thẳng không biết nên nói thế nào?

“Em đi xem phòng làm gì?”, Tiểu Vũ phá vỡ sự im lặng của cô.

Cô nuốt nước bọt, ánh mắt né tránh không dám nhìn thẳng vào Tiểu Vũ, nói một cách khó khăn: “Em muốn thuê phòng”. Tiểu Vũ liền ngồi xuống đối diện, nâng mặt cô lên. “Thuê phòng?”, hần nheo mắt nhìn chăm chăm vào cô. An An thấy đầu ngửa ran, nhắm mắt lại. Được rồi, tốt nhất là nên thành thật, nếu không chút nữa Tiểu Vũ lại nổi nóng: “Em rời khỏi chỗ đó rồi, giờ đang tìm chỗ khác ở”. Cô đợi cơn thịnh nộ của hần, nhưng mãi sau vẫn chỉ là sự yên lặng. Cô khẽ hé mắt, Tiểu Vũ nhìn cô không nói lời nào, “Em dọn đi rồi à? Em đã nói chuyện với anh ta?”, cuối cùng hần cũng hiểu ra, chắc chắn là An An đã nói chia tay với anh chàng kia rồi.

Cô gật đầu, trong lòng vẫn do dự không biết có nên nói cho hần những điều mình gặp phải mấy ngày nay không. Tiểu Vũ nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, vỗ lưng nói: “Họ có làm khó em không?”. Nghe được câu an ủi này, An An thấy vô cùng nhẹ nhõm, khẽ lắc đầu: “Không, chỉ cần anh về là tốt rồi”.

Cánh tay ghì chặt, áp mặt cô sát vào ngực hần, An An có thể nghe rõ từng nhịp đập trái tim hần. Giọng hần chùng xuống có phần kim nén: “Nói cho anh biết, nói hết cho anh biết, mấy ngày nay em sống ra sao?”. Đúng là không qua khỏi mắt Tiểu Vũ, cô khẽ thở dài, kể lại chuyện mẹ Minh Minh, việc làm bỉ ổi của Phương Hoa và sự đe dọa của phó giám đốc Phương, còn cả Minh Minh nữa. Cô cảm nhận được cánh tay trên lưng mình siết chặt lại, như muốn ép hần cô vào ngực, lo lắng muốn bảo vệ cô không cho người khác làm tổn thương. Cái ôm khiến An An cảm thấy vô cùng ấm áp, Tiểu Vũ, đừng lo, đừng buồn, chỉ cần có thể đợi anh trở về thì tất cả những điều này đều đã trôi qua hết rồi. Ôm cô một lúc lâu sau hần mới chịu buông ra, hỏi đầy yêu thương: “Vì sao trước đó không nói cho anh biết?”. Tại sao lại chịu tất cả những điều này một mình, chẳng phải đã nói sẽ cùng nhau vượt qua rồi sao? Hần nhìn cô đầy trách cứ. Lúc cô buồn nhất thì hần lại không giúp được gì, thậm chí một câu an ủi cũng không, làm thế nào cô có thể vượt qua chứ? Đồ ngốc!

An An nhìn gương mặt trách móc của Tiểu Vũ, bật cười: “Tiểu Vũ, đừng lo. Bây giờ chẳng phải tốt rồi sao? Cuối cùng chúng ta cũng được ở bên nhau”. Vũ Minh kéo cô sát vào người mình, cô gái ngốc, cô gái ngốc, sau này không được thế nữa. Lòng nghĩ đến gã đàn ông thâm độc kia cơn giận dữ bỗng bùng lên. Nắm nhẹ tay cô, xoa lên vết bầm tím, hỏi: “Cái này là anh ta làm phải không?”.

An An bối rối: “Việc này xong rồi, em không muốn có bất kỳ vướng mắc nào với anh ta nữa”. Ánh mắt cô buồn bã cầu xin, cô biết thế nào hần cũng tìm Minh Minh để tính sổ, nhưng cô không muốn có thêm bất cứ chuyện gì.

Tiểu Vũ quay mặt đi, cơn giận dữ khó lòng kìm nén được, An An xoay mặt hần lại: “Tiểu Vũ, đừng để tâm đến anh ta làm gì. Chúng ta khó khăn lắm mới được như bây giờ, em không muốn bị người khác quấy rầy, được không? Quên nó đi!”. Hần bắt đầu dĩ đành gật đầu, gánh nặng trong lòng cô tạm thời buông xuống.

Tiểu Vũ bất chợt nhớ ra: “Đúng rồi, em nói là đang tìm phòng đúng không?”. An An gật đầu cười: “Vâng, giờ đang tìm”.

22. Chương 22

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 22

Hắn nhăn mày, cốc vào trán cô giọng đầy chắc chắn không để cho cô phản đối: “Thuê gì mà thuê, dọn đến đây ừ!”.

Cô không nén được cười, đúng là tiểu quỷ, lại thế rồi: “Em không muốn!”.

“Không được phép không muốn”, hắn ngang bướng nắm chặt vai cô: “Em xem xem, anh mới không ở bên cạnh mấy ngày mà trên người em đầy thương tích, giờ làm sao dám để em ở một mình? Dọn về đây, ngày mai gọi cho Vệ Tử Minh và Con muỗi đến dọn đồ giúp”, cô gái này đúng là luôn khiến cho người khác phải lo lắng.

“Nhưng...”, An An vẫn thấy không ổn, nhưng nhìn vẻ kiên quyết của hắn thật không thể phản đối. Trong lòng có phần lo lắng mâu thuẫn, cô vẫn chưa biết nên sống cùng hắn ra sao. Liệu có vấn đề gì không nếu hai người sống chung?

Nhưng Tiểu Vũ không để cho cô do dự thêm, nói nghiêm túc: “Đừng suy nghĩ nữa, hãy tin ở anh, được không?”. Công tử ra nhìn ánh mắt chân thành của Tiểu Vũ, khóe miệng hơi nhếch lên hạnh phúc, gật đầu: “Em tin”.

Tiểu Vũ thỏa mãn nở nụ cười, trong lòng thầm nghĩ, hahaha, cuối cùng cũng bắt cô ấy về bên mình rồi, không cho cô ấy chạy nhảy đâu nữa, không bao giờ.

Chương 69 - Hộ khẩu

Cả ngày hôm đó Tiểu Vũ ở nhà với cô, sức khỏe của cô cũng đã khá hơn. Đến sáng hôm sau, hắn gọi điện cho Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng, bảo hai người họ đến giúp chuyển đồ. An An mặc lại bộ quần áo đã được giặt sạch sẽ, mặc dù vẫn còn yếu nhưng cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Lần này gặp lại Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng, cảm thấy thân thiết hơn nhiều. Bọn họ nhìn Tiểu Vũ ôm cô liền quay sang nhìn nhau cười, không ngờ mức độ tiến triển của hai người này nhanh đến vậy.

Mọi người đón taxi đến khách sạn Trường Phong, ba chàng trai, mỗi người vác một cái túi to về nhà Tiểu Vũ. An An cũng gọi điện nói với Tiểu Vân rằng không cần thuê phòng nữa. Tiểu Vân cũng không hỏi gì nhiều, bảo giải quyết được chuyện đó rồi thì quá tốt.

Trên đường đi, Tiểu Vũ luôn nắm chặt tay cô, không hề để ý đến hai nhân vật kia đang chế giễu mình. Cuối cùng cũng về tới nhà Tiểu Vũ, hai người vác đồ vào trong. Vừa vào cửa, cả hai đã kêu rằng một mình Tiểu Vũ ở căn phòng tiện nghi thế này quả là quá thoải mái. Tiểu Vũ để kệ họ tự đi tìm đồ uống, còn mình đưa An An vào phòng cho công tử nghỉ ngơi. Vừa mới khởi ốm, nên tránh gió.

An An nói không sao, ngồi nghỉ chút là khỏe. Lúc đó Tiểu Vũ mới an tâm gật đầu, quay ra nhìn bên ngoài, cô giục: “Anh ra ngoài với họ đi, dù sao cũng là khách”. Tiểu Vũ lẩm bẩm: “Hai người họ không cần phải khách sáo đâu”. An An vẫn không chịu, cuối cùng hắn đành đành đứng dậy ra ngoài.

An An mở túi đồ, kiểm tra lại những thứ bên trong. Nhìn đồng quần áo, cô do dự không biết có nên nói với Tiểu Vũ rằng mình sẽ ngủ ở phòng khách không, chỉ sợ là Tiểu Vũ sẽ bắt cô ngủ cùng phòng. Mặc dù biết là khao khát đó của bản thân cũng rất mãnh liệt nhưng cô chưa sẵn sàng, do đó trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

Lúc này, Tiểu Vũ bước vào thấy cô đang thần thần ngồi nhìn đồng quần áo, liền bước tới cầm nó lên, treo vào trong tủ, tối qua hắn đã dọn lại ngăn tủ để lấy chỗ cho cô để đồ, còn dọn hẳn một ngăn cho cô cất đồ lót.

An An cứ ngồi ngẩn ngơ nhìn hắn xếp đồ, khóe miệng nhếch lên mỉm cười, đây đúng là Tiểu Vũ, cái gì cũng dứt khoát không cho cô do dự. Cảm giác hạnh phúc đột nhiên tràn ngập trong lòng, cô thực sự không còn đòi hỏi gì hơn.

Từ ngoài cửa vọng lại tiếng than thở, ngoài đầu thấy hai người kia đang đứng ở đó nhìn trộm. An An đỏ mặt không biết nói gì. Tiểu Vũ cũng dừng tay, quay lại rồi gào lên: “Hai tên lưu manh kia, nhìn gì mà nhìn, có phải muốn rình trộm bọn tôi hôn nhau hả?”. Hai người bật cười, hoàn toàn không biết xấu hổ còn trêu chọc: “Đúng thế, hai người còn chưa chịu chịu biểu diễn chút đi, định đóng chuyện tình trong sáng mãi ư?”.

An An ngượng ngùng cúi đầu xuống không dám ngước lên nhìn họ.

Tiểu Vũ bỏ đồ xuống, kéo An An vào lòng hôn. Cô giật mình giương mắt lên nhìn hấn, sao Tiểu Vũ có thể làm việc này ngay trước mặt hai người kia. Cô xấu hổ đẩy ra, nhưng hấn ôm quá chặt không để cô trốn tránh, nồng nhiệt tặng cho cô một chiếc hôn sâu, không chịu nổi An An đành nhắm mắt thuận theo.

Đầu óc mơ màng, bên tai vọng lại tiếng trêu chọc của Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng: “Woa, tên tiểu tử này đúng là đang có nhu cầu!”, rồi giọng nói xa dần, cô biết hai người đã tránh chỗ khác. Tiểu Vũ chậm chậm buông ra, An An hoàn toàn không kịp suy nghĩ gì. Hấn ở ngay trước mặt người khác mà hôn cô điên cuồng như vậy, chỉ nghĩ đến đó thôi, mặt An An đã đỏ ửng, liền vùi đầu vào lòng Tiểu Vũ.

Trái tim Tiểu Vũ khẽ xao động, đúng thế, đã lâu rồi hấn muốn nếm thử mùi thơm từ trong miệng cô, để họ trông thấy thì đã làm sao? Hai ngày nay ôm cô ngủ, có thể cảm nhận được cơ thể mềm mại sau làn áo mỏng đang dựa sát vào mình, nhưng vì cô còn yếu nên hấn chỉ có thể kìm lại những khao khát trong lòng.

Cuối cùng cũng khuyên được An An về ở đây, vậy là có thể quang minh chính đại sở hữu cô. Nghĩ đến tấm thân mềm mại đó, cơ thể hấn không ngừng run lên, hai tên này sao không về sớm đi. Thật là phiền phức.

Tiểu Vũ hơi buông ra, cúi đầu nói nhỏ vào tai cô: “An An, chúng ta đuổi hai tên phá đám kia đi nhé!”. An An nhìn ám hiệu trong đôi mắt hấn, cô giật mình biết hấn đang nghĩ gì, lòng đầy lo lắng.

“Ơ... Hai người họ giúp mình, phải cảm ơn chứ.” An An vội nói, sợ rằng hấn sẽ nhìn thấy sự bối rối trong cô. “Hôm nay mình mời họ ra ngoài ăn cơm đi, hai ngày nay đều ăn cháo, em thấy miệng nhạt nhẽo lắm”. Cô đề nghị, trong lòng thêm lo hai người kia sẽ từ chối. “Mình phải mời họ ăn cơm hả?”, Tiểu Vũ ầm ừc, “Để ngày khác đi”. An An vuốt mặt hấn: “Không có thành ý gì cả, phải mời họ đúng hôm nay”.

Tiểu Vũ khó chịu, đều là do hai tên lưu manh không ý tứ này, mang hành lý xong rồi thì biến đi còn ở lại phá đám thế giới hai người của hấn. Tuy nhiên Tiểu Vũ vẫn gạt đầu, bỏ cô ra, đối với Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng là hôm nay hấn mời cơm, cho họ chọn địa điểm.

An An thấy rất vui, tiếp tục treo đồ vào tủ. Bên dưới đáy tủ thì sờ trúng vào cái ví nhỏ. Lấy quyển sổ hộ khẩu màu đỏ sậm ra, cô ngẩn người. Thật không ngờ được, phải giải thích với bà mẹ thế nào đây? Thật là đau đầu quá.

Sau đi thông báo cho hai người kia, Tiểu Vũ bước vào thấy cô đang ngồi xổm, mặt ngơ ngác nhìn vào cuốn sổ đó. Hấn tò mò bước tới với tay lấy nó nhìn qua.

Sổ hộ khẩu?

Hấn nhìn An An, lúc này cô mới sực tỉnh, đưa tay giật lại, Vũ Minh vội giơ tay lên cao nghi ngờ hỏi: “Sổ hộ khẩu của gia đình, sao lại ở đây?”. Thấy cô hấp tấp chạy tới muốn cướp, hấn cười tránh ra không cho cô lấy được, miệng còn đùa: “Sợ anh nhìn thấy hả? Sao thế, lẽ nào tuổi của em là giả, không phải chỉ hai mươi tám?”. Hấn vội đưa lên cao mở ra xem, cô đứng thứ hai, trước còn có một người anh, ngày sinh ghi năm 1979, đúng là hai mươi tám tuổi, không nói dối. Ồ, sinh nhật là ngày mười hai tháng mười hai, rất dễ nhớ...

An An sốt ruột kéo áo hấn lại: “Trả lại cho em, mau lên, trả lại đây”. Tiểu Vũ để tay ra sau lưng, bắt cô nói ra vì sao phải sợ hấn nhìn thấy. Cô nhịu mày chối, không muốn nói lý do. Nhưng hấn đâu có bỏ qua dễ dàng như vậy được, quay người lại, đọc quyển sổ hộ khẩu để tìm hiểu, thấy anh của cô đã kết hôn, ánh mắt chợt hiểu ra. Tiểu Vũ khẽ cười quay người lại kéo tay cô, khẽ hỏi: “Có phải em định dùng để kết hôn không?”. Mặt An An đỏ lên, bối rối vì bị đoán trúng, cánh tay đang giơ ra định giật lấy ngay lập tức dừng lại.

“Em... An An ngập ngừng không biết nên giải thích làm sao.

“Không cần phải nói đâu, may là em chưa dùng tới, nếu không anh lại phải nghĩ cách để khiến em ly hôn, vậy chẳng phải càng phiền hơn sao.” Tiểu Vũ không gặng hỏi, ngược lại còn đặt lên môi cô một nụ hôn như an ủi. An An thở phào trong lòng, giờ cũng không cần dùng đến nó, đến tết về nhà trả lại cho ba mẹ.

“Để em cất nó đi.” An Anyên tâm đưa tay ra, hấn vẫn là người hiểu cô, không bắt ép cô.

Tuy nhiên hấn đâu có trả lại cô nhanh vậy. Vũ Minh đứng đưa quyển sổ hộ khẩu trong tay: “Cái này anh sẽ giữ, nếu không em lại cầm nó đi kết hôn với người khác thì sao, anh mất mát quá lớn rồi”.

An An đỏ khốc đỏ cười: “Anh vô duyên quá, em tìm ai để kết hôn chứ?”, cô khẽ đâm vào người Tiểu Vũ.

“Cái này cũng khó nói lắm, không chừng một ngày nào đó em lại ngốc nghếch bị người khác lừa mất, nên anh phải giữ nó lại.” Tiểu Vũ suy nghĩ xem nên cất nó vào đâu. An An bắt đầu nhìn hẩn, có vẻ thật sự là không muốn trả lại mình rồi. Thôi, dù sao cũng ở đây thì để hẩn giữ đi, cho khỏi lo lắng vợ vắng, thật đúng là tính tình vẫn như trẻ con.

Ngoài cửa, Vệ Tử Minh đang giục hai người mau lên, kêu đói bụng rồi. Cô đẩy hẩn: “Nhanh lên, họ đang gọi kìa”. Tiểu Vũ gật đầu, cầm quyển hộ khẩu đi ra. Hình như là đem cất ở một nơi nào đó, An An thấy buồn cười, lẽ nào hẩn cất vào tủ bảo mật.

Chương 70 - Bữa trưa

Họ đến Greenery Café, thuộc một chuỗi nhà hàng đa quốc gia, nơi đây cũng chẳng kém gì nhà hàng ở Đại Liên. Không gian đẹp, hơn nữa buổi trưa đa số đều là nhân viên các toà nhà văn phòng gần đó đến để dùng bữa, cho nên chỗ này vừa tạo cảm giác thoải mái lại vừa yên tĩnh.

Tiểu Vũ ôm An An đi sau Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng, theo người phục vụ xếp chỗ ngồi. Hẩn nắm tay cô hỏi: “Em lạnh không?”. Chỗ này mở máy lạnh, mặc dù không ở mức lớn nhưng vì vừa mới ốm dậy nên Tiểu Vũ sợ cô không chịu được.

“Không sao”, An An khẽ cười trả lời.

Tiểu Vũ chọn một vị trí để máy điều hòa không thổi thẳng vào người An An, còn xếp cô ngồi gần vách ngăn để hẩn có thể che đi phần nào hơi lạnh. An An mỉm cười tận hưởng cảm giác được quan tâm từ hẩn.

“Được rồi, hai người có thể ngừng việc tình tứ một chút được không? Gọi đồ ăn đi.” Vệ Tử Minh không chịu nổi phần này, từ lúc nhìn thấy cách hai người thể hiện tình cảm bọn họ cũng bắt đầu quen dần với sự quan tâm của Tiểu Vũ dành cho An An.

Tên tiểu tử này đúng là siêu quái dị, bình thường đối với ai cũng lạnh lùng, đôi khi còn im lặng đến khó coi, vậy mà với An An thì dường như có bao nhiêu sự dịu dàng, quan tâm trong lòng đều thể hiện. Thật khó mà tưởng tượng được một con người bình thường kỳ quặc thế mà lại có thể ân cần đến vậy, đúng là quý ám!

Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng trải qua sự ngạc nhiên ban đầu rồi từ từ quen dần. Có lẽ đây chính là tình yêu chân chính mà họ chưa từng trải nghiệm qua. Thì ra nó cũng khá giống với những điều viết trong sách, một khi đã rơi vào ái tình thì ngay cả những việc điên cuồng nhất cũng trở thành lẽ bình thường.

Món ăn được mang dần lên. Vệ Tử Minh vẫn nói nhiều như vậy, thấy có vẻ gần gũi hơn với An An: “An An, giờ cô và tên tiểu tử này hạnh phúc quá mà quên hai chúng tôi đúng không? Cô còn nhớ đã đồng ý với tôi chuyện gì không?”. Cậu ta đang nhắc về chuyện giới thiệu mấy cô gái ở công ty.

“Hai người xong chưa? Muốn tán gái còn lo không có à, có thể tìm đại một cô em nào đó ở đây không thì dùng bạn trai, đảm bảo thành công.” Tiểu Vũ giương mắt nhìn Vệ Tử Minh lạnh lùng nói.

“Mấy cô gái này chả có gì thú vị cả, đều chỉ có vẻ ngoài còn bên trong rỗng tuếch.” Vệ Tử Minh nói vẻ khinh khỉnh, sau đó quay sang An An cười: “Bọn tôi muốn tìm một cô em giống như An An, trưởng thành, dịu dàng, tốt bụng”, nói xong còn cố ý nháy mắt với Mẫn Nhất Hàng, tức khắc Mẫn Nhất Hàng gật đầu lia lịa tán đồng.

“Thôi đi!”, Tiểu Vũ bực mình gầm gừ: “Bớt giả vờ với tôi đi. Ai mà chả biết hai người đều thích những cô gái có vòng một khủng, không loại c thì mấy người có thèm nhìn tới không?”, nói xong, hẩn nắm tay cô ám chỉ: Mặc kệ họ, tập trung ăn đi.

An An cười nhìn bangười, tâm trạng rất vui. Mặc dù chẳng ai chịu ai nhưng có thể cảm nhận được sự thân thiết giữa họ. Cô ngưỡng mộ họ, có thể tự do thể hiện bản thân, đã kích nhau nhưng không hề ảnh hưởng đến tình bạn.

“Chắc chắn, cậu nói vậy là không hiểu rõ rồi”, Vệ Tử Minh khẽ liếc một cái: “Con muỗi nói cậu còn non nớt thật quá đúng, không thể nào giữ được những loại con gái như thế, còn kiểu biết quan tâm chăm sóc thì đương nhiên phải lừa lấy làm vợ rồi”.

Mẫn Nhất Hàng cũng phụ họa theo: “Không nghe qua à, đàn ông cần ít nhất là bốn loại phụ nữ”.

Bốn loại phụ nữ? An Antò mò hỏi: “Bốn loại nào?”.

Mẫn Nhất Hàng không thêm để ý đến ánh mắt cảnh cáo của Tiểu Vũ, nói hết sức tự nhiên: “Loại thứ nhất, trong công ty cần một người mát mắt; loại thứ hai, trong nhà cần một người dịu hiền; loại thứ ba, luôn đi bên cạnh phải là một người gợi cảm; loại thứ tư, ở đâu đó có một người dễ thương nhớ”.

An An không nhịn được cười, cổ tình nhìn sang Tiểu Vũ như muốn hỏi hần muốn mấy loại. Vệ Tử Minh vội tán thành: “Đúng vậy, cho nên ai quy định đàn ông chỉ được thích một người phụ nữ?”

Tiểu Vũ mặc kệ những lời của họ, ghé sát vào tai cô khẽ nói. An An nghe xong, tim tràn ngập ngọt ngào, ánh mắt cười rạng rỡ.

Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng đều rất tò mò không biết tên tiểu tử kia nói gì với An An mà khiến cô gái này hớn hở đến vậy.

“Cậu vừa nói những lời đường mật gì đấy”, Vệ Tử Minh không chịu ngồi yên, đòi biết.

Tiểu Vũ trờng mắt, nhưng thấy An An vui vẻ nên cũng không muốn giữ trong lòng. “Bốn loại người đó như thế nào? Nếu như yêu một người thì cô ấy sẽ là tất cả bốn người đó”, nói xong còn nhìn An An đầy âu yếm. Đó là câu hần vừa nói với An An, bốn kiểu người phụ nữ của hần chính là cô.

“Sao thế được?”, Vệ Tử Minh thốt lên nghi ngờ.

“Nói cậu ngốc còn không chịu nhận”, Tiểu Vũ lại bắt đầu công kích, nhưng ánh mắt vẫn nhìn An An: “Mát mắt ở công ty thì để hình An An; dịu hiền trong nhà thì kéo cô ấy về nhà; luông gợi cảm bên mình khi ra ngoài thì từ trước đến nay trong mắt tôi An An vẫn luông gợi cảm; nổi nhớ phương xa thì những lúc xa cách trong tâm trí đều chỉ nhớ về cô ấy”. An An nghe xong đầy xúc động, không nghĩ hần thẳng thắn thể hiện tình yêu với cô, sâu đậm và nồng nhiệt như vậy. Bốn mắt nhìn nhau, hoàn toàn quên hết mọi thứ xung quanh.

Bọn họ nhìn Tiểu Vũ và An An ngọt ngào như vậy, lòng đầy ngưỡng mộ, thì ra khi yêu một người thì trong mắt chỉ có người đó, không ai có thể xen vào được. Vệ Tử Minh khó chịu liếc mắt nhìn Mẫn Nhất Hàng, tỏ ý hai người đó như đôi bóng đèn, rõ là chướng mắt.

Mẫn Nhất Hàng phá tan bầu không khí yên lặng: “Phụ nữ thật ra cũng như vậy thôi, họ cũng cần ba loại đàn ông. Một là loại ở nhà biết quan tâm con cái, hai là người tình và ba là biết yêu vợ”. Bình thường thấy Mẫn Nhất Hàng rất ít nói, không ngờ là đầu óc lại nghĩ ra lắm thứ đến vậy.

Tiểu Vũ không nhịn được: “Mấy cậu người nào cũng thành chuyên gia tình yêu hết rồi. Vậy sao không mau đi tán gái đi”. Hần thực tình muốn hai tên này mau biến thật nhanh.

Vệ Tử Minh cố ý cười đùa: “Tiểu Vũ, nhìn cậu hấp tấp vậy, không phải hai ngày nay đều ‘gác không’ đấy chứ?”. Mẫn Nhất Hàng vừa nghe xong liền bật cười. An An không hiểu quaysang nhìn Tiểu Vũ thấy mặt hần khó chịu, họ nói gì mà khiến Tiểu Vũ không vui vậy?

“Cần cậu lo à? Cậu có thì tối nay đi lái Ferrari đi.” Bị họ đả kích Tiểu Vũ càng bực mình.

“Ferrari thì không lái nổi, nhưng có thể lái Mercedes-Benz ấy”. Vệ Tử Minh trêu tức Tiểu Vũ.

Hừ, Tiểu Vũ ôm lấy An An, ghé sát vào tai cô bực mình nói: “Chán quá đi”.

An An nghe không hiểu này giờ học cái gì, nhưng cảm giác Tiểu Vũ đang bị lép vế, cô ôm lấy hần an ủi: “Muốn lái xe hả? Vậy anh đi đi”. Tiểu Vũ nghe cô nói xong nhìn thẳng vào cô, cô gái ngốc này có biết mình đang nói gì không thể? Hai người bạn nghe thấy liền trêu chọc, đắc ý cười: “Tiểu Vũ, An An bảo cậu đi tìm xe lái kìa... .ha ha”.

“Hai cậu biến đi đi rồi đấy, chuyện khác không cần mấy người lo”, Tiểu Vũ càng nóng nảy.

Hahaha, Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng thấy hần dọa càng cười to hơn.

Bốn người - kể hí hửng và người chán nản cứ thế dùng bữa trưa.

Chương 71 - Âm mưu

Cuối cùng bữa trưa cũng xong, Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng ngồi lì ra một lúc rồi cuối cùng đành phải đi, nhưng trước khi đi Vệ Tử Minh còn cố tình kéo Tiểu Vũ đến bên nói nhỏ: “Người anh em, cậu thế là không được, lửa gần rơm thế này mà còn làm không xong thì quả là uổng phí”, nói xong cười ranh mãnh nháy mắt. Tiểu Vũ vùng ra khỏi tay cậu ta, tên tiểu tử này hôm nay quả là quá đắc ý rồi, hẳn trừng mắt nhìn rồi quay lại ngồi ôm An An, gắt lên với hai người họ: “Mau biến đi, biến đi, gặp mấy người thấy phiền, nói chuyện lại càng mệt”.

An An nhìn vẻ mặt khó chịu của Tiểu Vũ khê cười: “Được rồi, họ đều đi rồi, còn bực à?”. Tiểu Vũ ôm chặt cô, đúng thế, rốt cuộc cũng tổng cổ được hai tên bệnh hoạn kia đi rồi, giờ chỉ còn hai người thôi.

Tiểu Vũ nhẹ áp tay lên trán cô, “Còn mệt không? Bị họ làm phiền mất cả buổi trưa”, Tiểu Vũ nhìn cô đầy yêu thương, An An cười: “Em khỏe rồi, đừng nhìn em như con mèo bệnh nữa”.

Tiểu Vũ cùng cô đi bộ về nhà. Bỗng An An kéo Tiểu Vũ lại: “Tiểu Vũ, đưa em đi mua chút đồ, vẫn còn thiếu mấy thứ đồ cá nhân”, ở khách sạn toàn dùng đồ của họ, giờ ở lâu dài phải đi mua cho đầy đủ một chút.

Hai người lượn quanh siêu thị mua một hồi, ngoài vật dụng thường ngày còn mua ít đồ ăn, Tiểu Vũ muốn sắm bổ cho An An, còn nói hai ngày nay ôm thấy rõ cô gầy đi. An An nghe xong đỏ mặt, liếc nhìn những người mua hàng xung quanh, may là họ đều coi cô và Tiểu Vũ là đôi tình nhân nên cũng không để ý.

Tiểu Vũ đứng ở chỗ đông lạnh khá lâu, muốn nấu một món nào đó thật ngon cho cô, An An sung sướng không ngờ Tiểu Vũ ngoài cháo ra còn biết nấu cả cơm. Cô tỏ vẻ hoài nghi, Tiểu Vũ thấy cô có vẻ không tin, quyết định sẽ cho cô ăn một bữa no say thì thôi.

Bản thân hẳn còn có bao nhiêu điều mà cô chưa biết, vậy thì cứ từ từ tìm hiểu đi.

Hai người tay xách túi to túi nhỏ đón taxi về nhà.

Đạo một lúc mà đã đến bốn giờ chiều. Vừa về đến nơi, An An vào phòng sắp xếp lại đồ đạc. Sau khi dọn xong, đi vào bếp thì thấy Tiểu Vũ đang tắt bếp, trong lòng cô ngập tràn niềm vui, mặc dù hẳn lúc nào cũng nói không biết cách chăm sóc người khác, nhưng cô lại thực sự cảm nhận được sự quan tâm từ hẳn nếu như bình thường để gì hẳn chịu xuống bếp vậy mà hôm nay vì cô mà tự tay làm tất cả.

Ảnh mắt tràn ngập ngọt ngào, có hẳn ở bên cô cảm thấy rất an toàn, giống như được ở trong chính ngôi nhà của mình vậy. An An cũng người đứng ở cửa phòng bếp, ngẩng ra nhìn theo vó cẳng gầy gầy kia.

Hắn quay người lại, nhìn thấy cô đang ngẩn ra ở đó liền mỉm cười: “Sao thế? Muốn đến giám sát à? Yên tâm, chắc chắn không để em không nuốt nổi đâu”. An An bước tới gần: “Cần em giúp gì không?”.

Tiểu Vũ khê đẩy cô: “Giúp đỡ thì chắc là cần rồi, nhưng chỉ cần giúp bằng cách ăn hết nó là được, những việc khác em không cần đụng tay vào, mau ra ngoài ngồi đi, ở đây nhiều khói lắm”. An An phụng phịu: “Em thích được ở bên cạnh anh”. Hẳn hôn lên mặt cô một cái: “Ngoan, ra ngoài làm việc khác đi, em ở đây chỉ làm vướng chân anh thôi”, nói rồi nháy mắt với An An. Hẳn lại bày ra trò nghịch ngợm gì nữa đây, chẳng còn cách nào khác cô đành quay người bước ra.

An An ngồi xem tivi ở phòng khách, được một lúc thì mí mắt trĩu xuống, cô cảm thấy hơi mệt liền nằm ngay trên sofa chìm vào giấc ngủ.

Không biết bao lâu sau, bên ngoài trời đã tối mịt, An An dần tỉnh lại, bỗng thấy trên người đắp một chiếc chăn không biết từ lúc nào, cô ngồi dậy, vẫn còn nghe thấy trong bếp có tiếng động, lẽ nào còn nấu? Cô vén chăn ra, bước xuống xem thử.

Tiểu Vũ thấy cô tỉnh dậy, mỉm cười giục: “Đi rửa mặt đi, sắp xong rồi đây”.

Cô còn buồn ngủ khê gật đầu, quay người đi vào rửa mặt, trong lòng vẫn đang tò mò, Tiểu Vũ sẽ nấu những gì, không biết có ăn được không?

Lúc quay lại, Tiểu Vũ đã bày biện mọi thứ lên bàn rồi. An An bước lại gần nhìn, trông chẳng khác gì nhà đang có tiệc, bốn món mặn và một bát canh. “Không ngờ anh lại giỏi vậy”, cô cười phấn khích.

Tiểu Vũ bước tới kéo ghế, ấn cô ngồi xuống: “Được rồi, đừng nhận xét vội, ăn thử trước xem”. An An cầm đũa, do dự, không biết nên ăn món gì trước đây, cá hấp, ớt xanh xào thịt nạc, ức bò hầm khoai tây, lại còn

có canh trứng nấu rong biển.

Cô quyết định thử món cá trược, trông có vẻ không dễ làm, gấp một miếng lên cho vào miệng. Tiểu Vũ nhìn An An lo lắng, thấy cô nhăn mày liền hỏi: “Khó ăn lắm hả?”. Hấn không tin liền gấp một miếng lên thử, ngon mà. An An bật cười: “Rất ngon, đùa anh đó”. Tiểu Vũ thở hắt ra, cô gái ngốc này dám dọa mình, khẽ cốc vào trán cô: “Ngon sao lại còn có thái độ vậy chứ”.

“Bất ngờ quá, anh không chỉ biết nấu ăn mà còn nấu rất ngon”, An An cười đầy hạnh phúc.

“Em dựa vào đâu mà nghĩ anh không biết nấu ăn?”, Tiểu Vũ đắc ý, phải nấu một bữa thế này để cô không dám đánh giá thấp hấn nữa.

“Lạ quá, nhìn đẹp trai thế này, lạnh lùng thế này mà có thể tự nấu ăn, chẳng phải là rất lạ sao?”, An An nói nghiêm túc.

“Đẹp trai đâu phải lỗi của anh, đẹp trai mà biết nấu ăn càng không phải cái tội.” An An thấy hấn nói thế liền bật cười.

“Trước đây anh vẫn thường tự nấu ăn à?”, An An rất hiếu kỳ về cuộc sống của hấn.

“Không thường xuyên, lúc đi học thì nhiều hơn chút. Hai năm nay ra ngoài làm việc nên tự nấu cũng ít đi.” Hấn lắc đầu, lâu lắm rồi chưa nấu. Ăn cơm một mình cảm giác rất vô vị, thà ra ngoài ăn còn hơn. “Đột dáo tạo này sao rồi? Huấn luyện viên đó còn nhầm anh là nữ nữa không?”, An An nhớ lại lời của Vệ Tử Minh, không nhịn được cười.

“Ông ta còn dám nhầm”, Tiểu Vũ nhớ lại bụng còn ầm ứ, hấn cao như vậy mà bị nhìn thành con gái, “Lúc đó anh dọa ông ta, còn nhìn lầm lẫn nữa thì liệu nhận hậu quả”.

“Dù vậy hả? Chuyện này cũng đâu thể trách ai được, lúc anh không nói chuyện nhìn rất giống con gái, đặc biệt là hàng lông mi dài, rất dễ khiến người khác nhầm lẫn.” Ai bảo hấn đẹp như vậy, người không quen mới gặp qua rất dễ bị Tiểu Vũ thu hút, nhưng khi tiếp xúc rồi mới thấy tính ngang ngược của hấn hoàn toàn không giống với vẻ đẹp điềm đạm bên ngoài.

“Anh giống con gái chônào?”, Tiểu Vũ thấy không phục, giương mắt nhìn cô.

“Bây giờ cũng thấy giống, môi cong, còn làm nũng hơn cả con gái.” An An càng cười thích thú, Tiểu Vũ thật dễ thương, chắc đang bực lắm đây.

“Được rồi, nói nghiêm túc đi. Ngày mai anh có phải đến công ty báo danh không?”, An An mới đùa chút mà hấn đã xụ mặt không buồn ăn cơm.

Tiểu Vũ gạt đầu, gấp vào bát cô miếng cá nữa: “Ngày mai chính thức làm việc rồi”, đột nhiên nhớ tới hai tên bạn thổ phỉ kia, hấn bật cười.

“Sao thế?”, An An tò mò hỏi.

“Nhớ tới hai tên lưu manh kia. Lần trước bị phạt chạy, anh gọi điện kể cho em nghe đó, haha, hai tên cưỡi áo, lúc chạy qua tòa nhà thì bị một xô nước đổ lên người, làm anh cười gằn chết. Hahaha.”

23. Chương 23

Sự Dị Dàn Chết Tiệt - Chương 23

“Lẽ nào mấy cô gái không để ý đến họ? Ngay cả đối với mấy anh đẹp trai cũng nở ra tay hất nước”, An An không ngờ họ lại xui xẻo đến vậy.

“Haha, tuyệt vời hơn ở chỗ, sau đó họ mới biết người dội nước là một bà thím, còn chửi họ làm ồn không ngủ được, haha, đáng đời”, càng thấy thích thú, hai tên đó không ngờ cũng có lúc gặp phải tình cảnh này.

An An cười lắc đầu, haingười này đúng là quái đản, mỗi lần gặp họ đều có rất nhiều chuyện thú vị. Nhớ lại chuyện trưa nay Tiểu Vũ bị họ làm cho bức mình, tò mò hỏi: “Trưa nay họ nói gì mà thấy anh không vui?”.

Tiểu Vũ vừa nghe, nộccười dần biến mất. Cô ngốc này, muốn hấn giải thích sao đây, ánh mắt lộ vẻ bíhiểm: “Em muốn biết à? Được thôi, vậy thì trước hết phải đồng ý một điều kiện,anh mới nói cho nghe”. Lại còn ra điều kiện, không cần biết, dù sao người phiềnmuộn không phải là mình, An An nhìn lạnh lùng: “Không muốn nói thì thôi, khônghỏi nữa, dù sao em cũng chẳng tổn thất gì”.

“Nhưng anh muốn cho embiết”, Tiểu Vũ nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt lấp lánh quyến rũ.

An An cảm giác như hấnlại muốn dọa dẫm cô, trong lòng hơi sợ, lắc đầu phản kháng: “Em không muốnbiết, không cần biết”.

Nhưng giọng hấn vẫn nhenhàng bay tới: “Xe như phụ nữ, một chiếc xe tốt giống như một người phụ nữtuyệt vời. Mà khoái cảm khi lái xe cũng giống như việc lên cao trào với phụ nữ”.

Tức khắc, gương mặt côđỏ gay lên. Mấy người đàn ông này, trước mặt cô mà nói chuyện về phụ nữ khôngchút ngại ngần, mà mình còn ngốc nghếch nói cái câu kia nữa. An An xấu hổ chỉmuốn chui xuống bàn, chắc đã bị hai người kia cười cho thối mũi. Hận nhất là côđã không biết mà Tiểu Vũ còn chẳng chịu nói cho rõ ràng, giờ có giả ngốc cũngkhông được.

“Giờ em còn muốn anh đi tìm xe lái không?”, hấn trêu chọc, cô bối rối không biết nên trả lời thế nào.Đây chẳng phải là cố ý hỏi ư? An An im lặng, hoàn toàn chẳng còncảm giác thềman nữa, cố gắng nghĩ cách thoát khỏi tình cảnh này, cô đặt bát xuống, vội nói:“Em no rồi, em đi rửa bát..nói xong cầm bát bỏ đi.

Tiểu Vũ ngồi đó nhìntheo dáng đi vội vã của cô, miệng khẽ cười đắc ý, xem em còn chạy trốn được đếnkhi nào? Hấn biết buổi sáng cô đề nghị ra ngoài ăn cơm là vì lo lắng, sợ hãi,nhưng bản thân lại cố tình muốn cô biết khát khao của hấn lúc này, đâu dễ bỏqua cho cô. Nhớ lại những nhớ nhung dần vụt mỗi ngày, trái tim hấn như thấtlại, cuối cùng cô đã gần trong gang tấc, chỉ cần đưa tay ra đã có thể chạm tới.Hấn không muốn tiếp tục đợi chờ nữa, những ham muốn trong lòng càng ngày càngphức tạp, làm sao mà có thể kìm nén được nữa chứ.

Hấn cười sáng khoái hơnquyết định tiếp tục chơi trò này với cô. Trò mèo vờn chuột càng kiên nhẫn thìtận hưởng cảm giác chiến thắng cuối cùng càng tuyệt vời.

Còn An An thì chỉ lơlãng mà hoàn toàn không hề để ý tới âm mưu của Tiểu Vũ, cô ngốc này làm sao cóthể là đối thủ của Tiểu Vũ được, trò vui sắp diễn ra rồi.

Chương 72 - Trêu đùa

Tiểu Vũ ăn xong, thu dọnbát đĩa mang tới, An An nhận lấy, chăm chú rửa, cố ý mở vòi nước thật to để âmthanh đó phá tan đi sự im lặng giữa hai người. Tiểu Vũ khẽ cười, quay người đi ra.

An An thấy hấn đi raliền thở phào, những lời hấn vừa nói quá trắng trợn khiến lòng cô rối bời. Mặc dù thấy rõ khát khao trong mắt hấn nhưng Tiểu Vũ vẫn chưa có động tĩnh gì, việcnày khiến cô cảm thấy mình đang nghi ngờ vô căn cứ. Tiểu Vũ sẽ không thể đâu,cô tự an ủi mình, có lẽ chỉ là do bản thân suy nghĩ lung tung thôi.

Rửa bát xong, không biếtnên làm gì tiếp, cô do dự có nên đi ra ngoài hay không. Cuối cùng An An hít mộthơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh, dù sao cũng không thể trốn mãi ở đây được. Rađến phòng khách, không thấy bóng dáng Tiểu Vũ đâu, chỉ nghe thấy tiếng nước xảào ào trong phòng tắm. Lạ thật, mới ăn xong đã đi tắm rồi, không sợ dạ dày khóchịu ư? Cô nhún vai, ngồi xuống sofa xem tivi, cầm điều khiển chuyển kênhliên tục, cuối cùng đành dừng lại ở kênh MTV. Trên màn ảnh là nữ ca sỹ quyền rũđang làm động tác gợi sóng, trên nền nhạc của một bài hát tiếng Anh đầy truyềncảm.

Lúc sau, cửa phòng támmở ra, Tiểu Vũ ở trần mặc chiếc quần soóc rộng đi ra, mái tóc ướt nhỏ từng giọtxuống sàn nhà. An An khó lòng rời mắt khỏi cơ thể đó, bờ ngực thấy rõ nét haogây, nhưng cảm giác lại rất sẵn chắc.

Hắn mang theo một chiếc khăn bông, ngồi xuống cạnh cô. An An thấy liền đưa tay ra cầm lấy khăn giúp hắn lau khô tóc.

Lên tivi đang chiếu một ca khúc tiếng Anh rất quen thuộc, hắn ngồi yên lặng, hơi cúi thấp đầu xuống cho cô lau, trong phòng chỉ còn mỗi tiếng nhạc vang lên.

An An vừa lau vừa mỉm cười, cô muốn nói điều gì đó để phá vỡ bầu không khí này: “Tiểu Vũ, lần trước chưa sẽ giới thiệu bạn gái cho Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng, em nghĩ rồi, Tiểu Vân rất tốt, nhưng giới thiệu cho Mẫn Nhất Hàng có vẻ không hợp lắm, vậy cứ để Tử Minh với Tiểu Vân thử xem sao. Anh thấy thế nào?”. Tiểu Vũ không lên tiếng, càng khiến cô cảm giác có chút gượng ép, “Em hỏi anh đó, Tiểu Vân thì anh cũng gặp qua rồi, thấy hợp với Vệ Tử Minh không?”.

“Sao em quan tâm đến họ quá vậy?”, Tiểu Vũ lạnh lùng lên tiếng.

“Họ là bạn của anh, hơn nữa đã hứa với họ rồi, không thể không giữ lời được.”

Tiểu Vũ xoay đầu sang, ngẩng lên, tay vuốt mái tóc còn chưa khô: “Không hợp, cái cô Vân gì đó không hợp với khẩu vị của họ đâu, em đừng lãng phí công sức làm gì”, giọng nói miễn cưỡng giống như không bằng lòng cho cô quan tâm đến họ quá nhiều như vậy.

“Thế thì thôi vậy”, An An cầm khăn chẳng biết nói gì nữa, đành ngồi nhìn chằm chằm vào tivi.

Tiểu Vũ xích lại gần cô: “Ngửi xem thơm không?”, hắn vui vẻ cúi xuống bên vai cô: “Anh dùng sữa tắm của hai đứa mình, trên người có cả mùi của em”. Ánh mắt dịu dàng nhìn cô, đúng là mùi hương quen thuộc, nhẹ nhẹ, ngọt ngào, trong lòng có hơi lạ lẫm nhưng cảm giác rất ấm áp.

Tiểu Vũ càng dựa sát hơn, gương mặt choán hết tầm nhìn của cô: “Mùi hương trên người em càng thơm, lúc nào cũng là một mùi hương đặc biệt”, nói rồi cúi mặt vào cổ cô hít hà.

An An thấy không ổn vội lùi ra, mùi hương trên người hắn theo sự tiếp xúc càng gần càng rõ, khiến cô thấy lo lắng, hơn nữa hơi thở của hắn phả phất trên người. Nếu cứ tiếp tục thế này nhất định cô sẽ bị nó quyến rũ mất.

An An khẽ đẩy Tiểu Vũ ra: “Làm gì có, toàn thân chưa lờ mờ, em cũng phải đi tắm cái”, nói xong, không đợi hắn có phản ứng liền bước thẳng đi tìm quần áo rồi vào phòng tắm đóng sầm cửa lại.

Tiểu Vũ khẽ cười, cô gái góc gù này thật dễ bị lừa, chỉ trêu chọc một chút mà đã sợ hãi chạy mất trời. Hắn cười híp cả mắt lại, không cần vội, đêm nay chẳng phải còn rất dài sao, nghĩ rồi càng cười khoái chí hơn.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, An An rút cuộc cũng đi ra. Trên người mặc bộ đồ ngủ đã cũ. Tiểu Vũ nhìn cô, ánh mắt nheo lại, cái này liệu hữu dụng không? Nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, không để lộ bất kỳ cảm xúc nào.

An An kéo nhẹ chiếc áo ngủ dài trên người, nó hẳn là rất an toàn, dài tới tận gót chân, cổ áo xù tròn che chiếc áo ngủ hai dây gợi cảm cô đã vứt xuống dưới đáy tủ, định không mặc nữa.

Nhìn lên thấy Tiểu Vũ vẫn ngồi xem tivi, đang hút thuốc, vẻ mặt điềm nhiên giống như những ám hiệu vừa rồi chỉ là do cô tự tưởng tượng mà thôi. An An bước tới ngồi cạnh hắn. Con người này vẫn ngồi yên không nói lời nào.

An An nghiêng đầu, dùng khăn lau tóc, phần áo sau lưng và gáy mình hơi ướt, lạnh lạnh. Tiểu Vũ dụi mắt thuốc, ngồi sát lại cầm lấy khăn lau cho cô.

Hai người đều im lặng, chỉ có thể cảm nhận được bàn tay hắn đang nhẹ nhàng dùng khăn vuốt lên tóc cô, khẽ bôi nó lên để phần chân tóc dễ khô hơn. Sự dịu dàng và chu đáo đó mang lại cho cô cảm giác ấm áp lạ thường, mỗi lần lướt qua cổ vén tóc cô lên, những ngón tay của hắn khiến cô hồi hộp, không dám cử động. Cô nổi gai ốc, trong lòng căng thẳng, nín thở để kìm chế bản thân. Cô muốn bảo Tiểu Vũ ngừng lại, nhưng lại sợ định của mình khiến cả hai chìm vào sự đam mê mập mờ này, cuối cùng đành để mặc hắn giúp mình lau tóc.

Cảm giác mái tóc mềm mượt trên tay, từ đằng sau có thể nhìn rõ phần gáy trắng ngần của An An, hắn muốn cô cảm nhận được sự kích thích này để khuấy động phần sâu nhất trong trái tim cô.

Hắn nâng mái tóc lên, áp sát vào gáy cô hít hà: “Thơm quá”, giọng nói nhẹ như không, cô khẽ cúi đầu tránh về phía trước, hắn khẽ cười với ngang qua người cô lấy chiếc khăn đang để trên sofa, bả vai như vô tình khẽ chạm vào ngực cô. An An lạnh toát người, cơ thể cô bỗng trở nên nhạy cảm khi bị động chạm, toàn thân co rúm lại, hơi thở cũng trở nên vội vã, tim bắt đầu đập dồn dập hơn.

Tiểu Vũ nhận thấy đã đến lúc, chờ đợi cả buổi tối, chỉ mới khiêu khích vào chỗ nhạy cảm đã có thể nhận thấy phản ứng mãnh liệt như thế, hắn khẽ cười.

Bấy lâu nay hắn đã phải chịu đựng sự giày vò cả về thể xác lẫn tinh thần. Nhìn người con gái đáng yêu đang trước mắt, Tiểu Vũ chậm chậm cúi đầu xuống gạt mái tóc sau gáy cô lên, cắn khẽ. Khi đôi môi hắn vừa chạm vào da thịt, cô khẽ rùng mình, muốn đứng dậy chạy trốn. Đáng tiếc, lần này không thể.

Bàn tay hắn vòng qua eo cô, bộ đồ ngủ từ phần eo trở xuống còn có một lớp vải rất mỏng. “Tiểu Vũ, em, em hơi buồn ngủ”, An An lo lắng muốn thoát khỏi tình cảnh này.

Nhưng nụ hôn càng ấn sâu hơn, vuốt ve làn da mềm mại của cô. Hắn không có ý định buông ra nữa, tay càng siết chặt An An vào lòng, giọng nói trầm hẳn xuống: “Em biết một chiếc xe tốt là thế nào không?”. Cô lo sợ không dám trả lời, cố chờ hắn bỏ cô ra.

“Nó khiến em cảm thấy tin tưởng, dù em có chạy nhanh thế nào chẳng nữa thì nó vẫn đuổi kịp em, mỗi khi bẻ lái có thể cảm nhận được toàn thân nó rung động, đặc biệt là khi tăng tốc, xe người hợp nhất cùng nhau tận hưởng khoái cảm tột cùng.”

Cô không biết rằng mình lại bị nụ hôn của hắn hấp dẫn. Cơ thể cô rúm lại, sợ rằng chỉ cần động đậy là sẽ nổ tung ngay lập tức.

Tuy nhiên, hắn không để cô thoát, bàn tay dần đi lên eo, rồi lên ngực, An An giật mình giữ lấy tay hắn lại, hơi thở gấp gáp.

Tiểu Vũ ghé sát vào sau gáy cô, trách: “Lẽ nào em không muốn anh?”. An An không biết trả lời thế nào, sự đam mê này chỉ khiến cô muốn chạy trốn. Cô không biết gì nữa cả. “Anh luôn muốn em, lẽ nào em không thương anh chút nào sao?”, nói xong hắn lại vùi mình vào hôn cô cuồng nhiệt hơn, hôn vòng ra trước cổ, khẽ cắn vào yết hầu. An An nuốt nước bọt một cách khó nhọc. Hắn thấy vậy càng thích thú, cô đang đấu tranh, nhất định là thế, chỉ cần nói thêm những lời nhớ thương đau khổ, chắc chắn trái tim của cô gái ngốc nghếch này sẽ nhũn ra. An An, em chạy không thoát khỏi anh đâu!

Chương 73 - Giày vò

An An cố chống cự, cô biết Tiểu Vũ đã nín nhịn vì mình rất nhiều. Trong lòng cũng có chút dao động, không muốn để hắn phải chịu đựng giày vò thể nữa, nhưng... trước mắt cô vẫn còn dục, sự kích thích mãnh liệt này khiến cô sợ hãi.

Tiểu Vũ thấy cô bất động, cơ thể bắt đầu run lên thì xoay vai cô lại nhìn thẳng vào mình. “An An, anh rất muốn em”, giọng nói chứa đầy khao khát nồng nàn, như lời bùa chú của phù thủy, tay vẫn giữ chặt lấy cô, ánh mắt trông đợi khiến cô cứng người.

Nhìn vẻ mặt như mê muội của cô, Tiểu Vũ cúi xuống đặt lên đôi môi đỏ hồng kia một nụ hôn. Dịu dàng, từ tốn, hắn như đang tỉ mỉ vẽ sự dịu dàng ấy lên môi cô, vòng bàn tay ra sau đỡ lấy gáy cô, để nụ hôn thêm sâu hơn.

Cơ thể An An nhũn ra, nóng dần lên. Nụ hôn này đến bao giờ mới dừng lại? Lý trí cũng dần bị khuất phục.

Nụ hôn càng dồn dập hơn, đầy ham muốn, đây mới chỉ là khởi đầu. Đầu lưỡi khẽ đưa ra liếm môi cô, dừng lại một lúc rồi len vào trong miệng, nồng nàn cuồng nhiệt quấn riết lấy nhau. Cán tay hắn cũng thuận thế lướt xuống bầu ngực mềm mại của cô, điều đó như càng kích thích hắn. Bàn tay ấn mạnh hơn lên khiến cô bắt đầu phát ra tiếng rên khó chịu đầy kích thích, bàn tay hắn càng hoạt động hăng hái như muốn ve vuốt cả cơ thể cô. Ý nghĩ này vừa lóe lên, toàn thân hắn như có một luồng điện chạy ngang.

Hắn khẽ nâng đầu lên nhìn người con gái này đang nhắm nghiền mắt lại, gương mặt phớt hồng mê hoặc, đôi môi đỏ ửng vì bị hôn. Không nghĩ ngợi thêm, hắn bế cô lên đi thẳng về phòng. An An sợ hãi mở bừng mắt ra, đã nhìn thấy chiếc giường lớn trắng tinh. Cô căng thẳng, tay ôm chặt lấy vai Tiểu Vũ.

Hắn đặt cô lên giường, nằm sát nhìn chăm chú một lúc rồi nắm cổ tay cô, nhào người hôn lên đôi môi đỏ hồng, khẽ nói: “An An, hãy để anh yêu em”. An An nhìn vào đôi mắt đang chịu sự giày vò của ham muốn, lần trong đó là chút cầu xin, hắn đang đợi sự đồng ý của cô.

Cô cảm động, hắn lúc nào cũng vì cô mà phải nhẫn nhịn, một thanh niên khí huyết dồi dào như vậy mà lần nào đến lúc quan trọng nhất đều bị ngăn lại, việc đó khiến hắn khổ sở biết bao nhiêu, vậy thì tại sao cô còn cố cự tuyệt. Chẳng phải đã quyết định yêu hắn rồi sao? Yêu hắn thì hãy để trao tất cả cho hắn, cố gắng đón nhận tình yêu của hắn.

An An tự nhủ như vậy rồi từ tốn khép mắt lại, chờ đợi. Tiểu Vũ nhận ra dấu hiệu đồng ý, trong lòng kích động lạ thường. Cô đã chấp nhận không còn né tránh nữa, mặc dù luôn muốn chiếm hữu cô nhưng hắn vẫn hy vọng cô sẽ tình nguyện chứ không phải là miễn cưỡng.

Hắn cúi đầu hôn lên cổ cô, mịn màng, nóng bỏng. An An nhắm mắt tận hưởng cảm giác cơ thể nam tính đè lên người mình. Bờ ngực trần của hắn áp lên người cô, cảm nhận rõ ràng từng hơi thở gấp gáp bên tai.

Tiểu Vũ cười, bàn tay chậm chạm lướt trên cổ trắng ngần, bộ áo ngủ cô đang mặc kết hợp với gương mặt đỏ bừng vô cùng dễ thương và quyến rũ. Hắn biết rõ đâu là chỗ nhạy cảm nhất, nên phải chậm chậm, nếu không cô sẽ không chịu nổi, như vậy sẽ mất vui.

Bàn tay lướt xuống đến ngực, hôn lấy đôi môi cô, hắn khẽ hỏi: “Có thích anh chạm vào em thế này không?”. An An mím môi không còn suy nghĩ được gì nữa, ngón tay hắn như ngọn lửa khiến làn da cô bỏng rát.

Nhìn vẻ si mê của người con gái trước mắt mình, cánh tay Tiểu Vũ càng lần xuống thăm dò. Tay dần lướt qua eo, cảm giác tê dại trên cơ thể chuyển hóa thành những đợt sóng run rẩy. Hắn cố ý không đè mạnh mà chỉ dùng đầu ngón tay lướt trên da cô khiến người An An cong lên.

Hắn hôn thật cận thận từ cổ tới bờ vai, bàn tay lướt trên đùi cô, ngón tay vờn nhẹ, một cảm giác rạo rực xuất hiện trong người, ngứa ngáy. Cô không chịu được túm lấy tay hắn, nhưng hắn giữ ngược lại. Bàn tay còn lại đi xuống phía dưới, kéo nhẹ váy ngủ. Không ngờ bộ đồ ngủ kín đáo này giờ đây lại càng tăng thêm sự thú vị. Cô có thể cảm nhận được sự mát lạnh trên đùi mình, dưới chân, hắn đã kéo chiếc váy ngủ lên đến đầu gối.

Hơi thở của Tiểu Vũ mỗi lúc một gấp hơn, bàn tay cảm nhận rõ ràng sự ẩm ướt từ làn da đó. Trong mơ, cô luôn thoát ần thoát hiện không sao nắm bắt được, vậy mà lúc này đây cô lại ở ngay trước mặt, trái tim hắn bị kích động mãnh liệt. Miệng hắn đi xuống phía dưới, hôn lên cơ thể sau lớp áo, cánh tay vờn vuốt ve đùi cô.

An An thấy hơi thở mình càng ngày càng nặng nhọc hơn. Cô chỉ muốn cầu xin Tiểu Vũ dừng lại đừng giày vò mình thế nữa.

Hắn từ từ kéo chiếc váy ngủ lên đến thắt lưng, rồi buông tay cô ra, nhìn chăm chăm vào phần cơ thể đang hiện dần trước mặt. Tiểu Vũ nuốt nước bọt một cách khó khăn, hơi thở gấp gáp, ánh mắt không chịu rời phần bụng phẳng lì, bờ eo thon. Hắn cuộn chiếc váy ngủ lên đến ngực nhấc nhẹ lưng cô lên tuột nó ra ngoài.

Cơ thể bất ngờ bị làn khí lạnh tấp thẳng vào khiến cô hơi rùng mình. An An vẫn không dám mở mắt ra, sợ cảnh tượng ám muội lúc này sẽ khiến cô càng căng thẳng hơn.

Tiểu Vũ nhìn ngắm bộ đồ lót nhỏ nhắn ôm lấy cơ thể cô. Bầu ngực tròn trịa theo nhịp thở phập phồng đầy hấp dẫn.

Hắn đè người lên cô, rút ngắn khoảng cách giữa hai người họ. Ngón tay vuốt ve đôi môi, cảm nhận sự mềm mại đó: “An An, mở mắt ra, nhìn anh này”, giọng nói của hắn như đánh thức An An, cô chậm chậm mở mắt.

Ánh mắt chất đầy khát khao của hắn khiến người cô nóng bừng, đưa tay vuốt mặt hắn, cơ thể cô đang khát khao được hắn ghì siết trong lòng.

Tiểu Vũ không chờ nổi, dùng lưỡi men theo viền đồ lót. Cảm giác ướt át, nóng bỏng thiêu đốt trái tim An An, cô đưa tay ghì lấy đầu hắn, ngón tay đan vào mái tóc, giữ chặt.

Hắn đưa tay ra sau lưng, nhẹ nhàng mở khóa chiếc áo nịt khiến bầu ngực cô được thả lỏng, rồi áp lên đó hôn hít, mơn man nhưng không chạm vào đầu núm, hắn muốn để nó từ từ vươn dậy. An An cong người, khát

khao càng lúc càng dữ dội. Tiểu Vũ nhìn cơ thể người con gái đã bị đánh thức, hân hân cười thỏa thuê.

Bàn tay hân ôm trọn bầu ngực của cô rồi xoa mạnh, nó đang cứng dần lên, hân không thể kiềm chế thêm nữa liền ngậm lấy nhũ hoa đáng yêu đó.

An An đưa tay lên miệng, cô sợ khát vọng này sẽ ào thẳng ra, nhưng trong lòng lại âm thầm đón nhận sự cuồng nhiệt của Tiểu Vũ.

Hân nói nhỏ vào tai cô: “An An, em muốn không?”, đồng thời bàn tay hân hái mơn trớn, “Anh biết em đang muốn. Nói ra đi, cục cưng”. Cô cảm giác cơ thể mình như bị thiêu đốt, từ đầu đến chân. Đúng, cô rất muốn, sự giày vò này khiến cô vô thức buột miệng nói: “Tiểu Vũ, em muốn anh ‘yêu’ em”, nói xong, cô nhắm mắt lại vì sợ nhìn thấy ánh mắt si cuồng của hân. Gương mặt An An cũng ửng hồng vì chính câu nói của mình.

Câu nói như lời hóa giải bùa chú, trái tim Tiểu Vũ rung động, lúc này nghe được lời mời gọi từ chính miệng cô thốt ra, ngọn lửa cuồng nhiệt nơi lồng ngực được dịp càng bốc lên cao.

Không còn dè dặt, trêu đùa với cô nữa, cơ thể hân đã sớm căng tràn khát khao, chỉ muốn được yêu cô, muốn cùng An An cảm nhận sự khoái lạc đến tận cùng này. Cơ thể hân hoàn toàn phủ lấy cô, không phải nhẹ nhàng như lúc nãy mà đã trở nên mạnh mẽ, kích thích dữ dội hơn. Bầu ngực của An An căng cứng, ngón tay hân đồng thời ấn lên nhũ hoa, cảm giác mãnh liệt tột cùng này khiến cô co rúm lại, đầu ngón chân tê dại.

Tiểu Vũ hôn cô một cách cuồng nhiệt, rồi vội vàng ngậm lấy vành tai An An, cơn khoái cảm như luồng điện chạy dọc khắp người khiến cô chơi vơi muốn ghì lấy một cái gì đó, cuối cùng bám lấy lưng hân, những ngón tay bầu chặt như sợ hãi cảm giác cuồng nhiệt này sẽ khiến cô chìm vào vô thức.

Hân vẫn đang dạo chơi xung quanh chiếc quần lót của cô, áp sát nó vào phần dưới cơ thể hân, nơi ngọn lửa đã đợi chờ lâu lắm rồi.

Cảm giác bức bối khiến cơ thể An An không chịu nổi, miệng cô mấp máy muốn lên tiếng phản kháng nhưng chẳng thể, cảm giác quen thuộc này nói cho cô biết rằng mình đang rất muốn hân.

Ngón tay hân vẫn không ngừng mân mê, rồi khẽ kẹp vào nhũ hoa, có thể nhận thấy nó cương cứng dựng thẳng lên. Còn một tay chầm chậm luồn vào trong quần lót, lướt dần từ bụng xuống dưới, dưới nữa, nhưng không chạm trực tiếp vào vùng cấm cung mà khẽ rẹt rẹt ngoài. Thấy nó đưa, An An uốn người lên như đòi hỏi. Tiểu Vũ cười thầm, bàn tay lướt nhẹ xuống má trong đùi non, rồi trượt lên trên tới vùng đất bí mật. Cảm giác mềm mại, nhẹ nhàng khiến cô bật ra những tiếng rên rỉ, cơ thể căng cứng, co rúm.

Hân cảm nhận được sự ướt át nơi đó, bàn tay ướm lên phần vải ẩm ướt, hân biết thời cơ đã đến, liền kéo chiếc quần lót ra khỏi đùi cô, tới gót chân, An An vô thức nhấc chân lên để chiếc quần tuột ra.

Hân hơi nhấc người lên, ánh mắt đăm đăm không rời nhìn vào thân thể đầy hấp dẫn này. Đột nhiên thấy trên người trống trải, cảm giác bức rút khó chịu khiến An An mở mắt, nhưng thấy hân nằm ngay bên cạnh. Chiếc quần duy nhất trên người đã được cởi ra, cô vội vàng nhắm mắt lại.

24. Chương 24

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 24

Chương 74 - Yêu

An An căng thẳng, hồi hộp, không kiềm chế được bác giác run lên, cơ thể cảm nhận rõ ràng dục vọng cháy bỏng trong người Tiểu Vũ lúc này.

Nhận thấy người con gái trước mắt mình đang hồi hộp nhưng lại chưa hoàn toàn rơi vào cơn mê đắm này, hân liền nằm đè lên người An An, bàn tay khẽ vuốt ve bờ eo cô, rồi đột nhiên đưa tay ra đằng sau lưng, thoắt cái ôm cô chặt vào lòng.

Cảm giác bầu ngực mình đập mạnh vào cơ thể rắn chắc của hắn, An An có chút hoảng sợ mở mắt ra, hoang mang nhìn gương mặt Tiểu Vũ đang cười. Tiểu Vũ lật úp người cô lại, ghì siết lấy từ đằng sau, cô có thể cảm nhận được cơ thể hắn nóng bừng bừng, còn cả phần thân đầy dục vọng kia đang chìa thẳng vào phía sau cô. Cơ thể An An mềm nhũn, cả người như bị một luồng điện chạy qua không còn sức lực, bàn tay hắn vòng lấy eo cô áp vào bụng mình, khẽ thổi nhẹ vào tai cô cảm giác nhột nhạt lan tỏa khắp người.

“Anh muốn em cảm nhận được khoái lạc tốt đỉnh”, giọng hắn nhẹ nhàng nhưng chứa đầy dục vọng.

Cả người mềm nhũn ép sát vào ngực hắn, cô hơi ngả đầu về phía sau, bàn tay Tiểu Vũ bắt đầu hoạt động, môi ép sát vào sau vành tai cô, dùng lưỡi, dùng răng khẽ khuấy động nó, bàn tay như mang điện rần rập chạy xuống phía dưới. Cơ thể cô thật ngọt ngào, toàn thân nóng bỏng, muốn nói lên rằng nó đang khao khát hắn.

Bàn tay chậm chậm ướm lên khu vườn thần bí, cổ tình nhẹ nhàng dùng ngón tay lướt qua. Cơ thể An An cảm nhận được ngón tay thon dài của hắn đang khuấy động vào nơi nhạy cảm nhất của mình, cơ thể cô như trào lên những cơn sóng nóng giãy, đùi tự nhiên căng cứng khép chặt lại.

Nhưng hắn vẫn chưa muốn dừng lại, đầu lưỡi nóng bỏng trượt từ lưng xuống dưới, An An co rúm người, cảm giác ướt át dọc trên sống lưng. Cô bị kích thích cực độ, phần hạ thể càng lúc càng nóng, có quá nhiều khát khao đang chờ hắn đến lấp đầy. An An áp chặt ngực xuống, muốn thoát khỏi sự trêu đùa quá mức chịu đựng này, nhưng hắn không bỏ qua, vẫn tiếp tục càn mẫn kích thích phần sâu kín nhất trong cô.

An An không thể chịu nổi nữa, tiếng rên rỉ cuối cùng cũng bật khỏi miệng, âm thanh đầy cảm dỗ đầy như một ám hiệu, Tiểu Vũ mỉm cười làm tới hơn, bàn tay ấm nóng tiến dần vào giữ cặp đùi đang khép chặt, cứ thế đi vào bao phủ hoàn toàn khu vườn mềm mại phía dưới.

Cô đã ướt đầm, cảm giác bàn tay trơn trượt, hắn như phát điên lên vì sung sướng. Hàm răng ngấu nghiến tằm lưng mềm mại của cô, vẫn chưa đủ, chưa đủ, hắn muốn cô phải hoàn toàn đắm chìm. Hắn không thể chịu đựng hơn được nữa liền tiến vào, rồi bắt đầu chuyển động, ngón tay cứ thế khẽ mân mê vào cái hạch nhỏ của cô.

Aaa... An An cong người muốn chống lại, cặp đùi càng khép chặt vào như muốn ngăn bàn tay hắn lại. Tiểu Vũ thích thú nhìn cô đang mê loạn, bàn tay hoạt động không ngừng, muốn đẩy cô lên đến cao trào thật sự.

An An thở gấp, muốn nói “Dừng lại”, nhưng âm thanh vừa phát ra khiến chính cô run rẩy: “Tiểu vũ, dừng...”. Có điều, tiếng rên rỉ đó vọng bên tai lại càng kích thích hắn: “Còn chưa bắt đầu mà đã dừng sao?”, Tiểu Vũ lấy hơi: “Tuy nhiên, cơ thể của em chân thật hơn em nhiều”. Tiểu Vũ khẽ đưa một ngón tay lách hẳn vào cái hang động ấm nóng. Aaa! An An rùng mình, miệng rên lên hoảng sợ, mi mắt khẽ mở ra, ngón tay hắn cứ thế khám phá bên trong.

Miệng Tiểu Vũ vẫn dán chặt vào lưng cô, chưa muốn buông tha, theo bàn tay đang nhẹ nhàng mơn trớn, đầu lưỡi lướt dọc theo sống lưng.

An An giãy giụa kịch liệt, cặp đùi siết chặt, nhưng không cách nào dừng ngón tay đang khuấy động kia lại. Cô thấy những cơn sóng dục trong cơ thể mình dường như không thể tự khống chế được, ào ạt tuôn trào. Tiểu Vũ vui sướng cảm nhận cơ thể cô đang siết chặt, bàn tay cảm thấy cả nơi thâm cung và cả bên ngoài đều đã ướt đầm, hoàn toàn chuẩn bị chào đón hắn ghé vào.

Ngón tay hắn hoạt động càng nhanh hơn, không ngừng khuấy đảo, ngón cái còn đè lên cái hạch đầy hấp dẫn. Bất ngờ Tiểu Vũ khẽ gầm lên, rút tay ra. Cảm giác trống rỗng quá đột ngột khiến An An khó chịu. Chẳng phải cô muốn hắn dừng lại không giằng vò mình nữa sao? Tại sao lại có cảm giác trống rỗng này, càng khó chịu hơn, đôi chân cũng xoắn lại bứt rứt. Tiểu Vũ, giúp em! Đầu cô ngoái lại phía sau, chạm vào cổ hắn.

Tiểu Vũ hiểu rõ cảm giác trống rỗng của cô lúc này, nhẹ hôn cô: “Cục cưng, anh sẽ cho em tận hưởng cảm giác tuyệt vời nhất”. Đầu óc An An hoàn toàn mơ màng, câu nói nhỏ nhẹ ngỡ như yếu ớt này truyền đến não cô như một cơn chấn động thật sự, cô khẽ run lên.

Nguồn nhiệt nơi hạ thể như nhói thức tỉnh Tiểu Vũ, hắn phải giải phóng nó, xoay người cô lại nằm ngửa trên giường, hắn chuẩn bị tiến vào.

Cô nhắm chặt mắt, khóe miệng vì sợ bật ra những tiếng rên rỉ mà mím lại, khuôn mặt đỏ ửng. Đây không phải là hình ảnh của một An An bình tĩnh thường ngày, mà là gương mặt của một cô gái bị kích thích trời dấy ham muốn.

Tiểu Vũ nóng lòng không muốn chờ thêm nữa. Cơ thể hắn ép sát xuống, cảm nhận bờ ngực dán chặt vào hai trái đào mềm mại kia, phân thân nóng hổi đang chậm chậm tiến vào hang động thần bí. An An sợ hãi khép chặt chân, vừa lo lắng vừa chờ đợi, cô biết cuộc xâm lược đã bắt đầu.

Miệng hắn vẫn không ngừng mơn trớn bầu ngực của cô, cánh tay khẽ tách chân cô ra khiến An An hổn hển, hơi thở càng gấp gấp hơn.

“Cho anh nhé”, tay Tiểu Vũ mơn trớn xuống huyết động, khẽ điều chỉnh phân thân rồi chậm chậm ấn vào, cảm nhận được huyết động.

Hai tay của An An bị giữ chặt không tài nào cử động được, sự xâm nhập kia khiến cô co rúm người lại, đầu ngọ nguậy, muốn khép chặt đôi chân đang mở ra kia.

Sự siết chặt của cô lại càng kích thích hắn. Nhận thấy huyết động dần dần mở ra, Tiểu Vũ để mặc nó đi vào, sự ướt át bên trong khiến nó vào dễ dàng hơn. Cảm nhận được cái hang bí hiểm kia đã bao trọn phân thân. Tiểu Vũ khẽ nhắc người lên đưa mắt nhìn An An đang mím môi lại, miệng kìm nén tiếng kêu, nhưng không thể ngăn được sự chấn động kịch liệt đang hành hạ cô.

“Em yêu, kêu lên đi, anh thích nghe tiếng em.” Bàn tay lướt lên môi cô, khẽ tách hàm răng ra để An An không phải kìm chế bản thân.

“Aaa”, Cô rên thành tiếng, hắn bắt đầu đi ra, cảm giác ma sát nóng bỏng dữ dội, cô bắt giác rướn người hòa nhịp theo những chuyển động của cơ thể.

Mỗi lần hắn tiến vào, cơn khoái cảm khiến cô không còn khả năng để khống chế những tiếng rên la, hơi thở gấp gấp làm cho không gian càng thêm mê hoặc.

Nghe tiếng thở đầy nhục cảm của cô khiến hắn có cảm giác mình đang hoàn toàn sở hữu được người con gái này.

An An mê loạn không còn biết gì nữa, chỉ có thể cảm nhận được lực kéo đẩy của hắn trong mỗi lần va chạm. Cảm giác bứt rứt trước mỗi lần ra vào, mỗi lần tăng tốc của hắn trong huyết khấu, cô cong người hy vọng nó dừng dừng lại quá sớm. Như thể Tiểu Vũ biết được khát khao của cô, mỗi lần đều nán lại trong huyết động một lúc rồi mới rút ra, cảm giác xâm nhập cuồng nhiệt đó lấp đầy sự trống trải bên dưới kia.

An An bắt đầu thích thú cảm giác này, cô cảm nhận được từng va chạm, huyết động được ma sát nhẹ nhàng càng tạo nên vô vàn khoái cảm. Quen dần với những động tác của hắn, mỗi lần tiến vào đều khiến cô co thắt lại, bao lấy sát sao, sức nóng càng lúc càng tăng.

Tiểu Vũ sung sướng nhìn sự phối hợp nhịp nhàng của An An, càng cố gắng ghì chặt, muốn mang đến cho cô sự ấm áp nhất, nên chuyển động rất chậm rãi. Hắn có thể cảm nhận được sự ướt át từ trong huyết động phun trào ra càng lúc càng nhiều, cô đã hoàn toàn bị cuốn vào cuộc chơi.

Giữ chặt lấy tay cô, eo đột ngột duỗi thẳng, động tác mạnh mẽ khiến An An rên rỉ trong vô thức. Hơn nữa, lúc này không nhẹ nhàng như ban đầu, Vũ Minh tiến vào một cách mãnh liệt hơn, khi cô chưa kịp nhận thức được thì đợt sóng thứ hai đã lại dồn dập cập bờ.

An An mím chặt môi, ngưng ngừng vì tiếng rên của chính mình.

Tuy nhiên, hắn chưa có ý định cho cô dừng lại. Thân dưới vẫn đập mạnh giống như muốn đi vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, càng lúc càng nhanh. Hắn tăng nhịp chuyển động, lúc này An An chỉ kịp nhận thấy ngọn lửa nóng bỏng trong hắn xông thẳng vào huyết động, rồi vào, sự ma sát tăng dần, mỗi cái va đập là một lần khiến cô khó chịu, giống như bị nó lấp đầy, làm cho nổ tung, tác động mãnh liệt vào lý trí của cô.

“Kêu lên đi, em yêu”, giọng Tiểu Vũ như mê hoặc, gấp gấp, kích thích, cơ thể chuyển động nhanh hơn. Càng lúc cô càng khó chịu, tiếng rên phát ra không kìm nén. An An bị khống chế hoàn toàn, móng tay cào vào lưng Tiểu Vũ tạo thành những vết đỏ, cơ thể lắc lư theo nhịp chuyển động của hắn.

Tiểu Vũ khẽ nhắc người lên, dừng lại chốc lát, ngọn lửa của hắn vẫn đang nằm trong cơ thể cô. An An dần mở mắt, hắn nhìn thấy sự ham muốn và khát khao trong mắt cô. Vũ Minh mỉm cười, chưa kết thúc đâu...

Hắn lại đè người xuống, ép sát vào cô khẽ nói: “Hôn anh đi, giống như anh hôn em ấy”. Câu nói ấy như câu thần chú khiến An An mất hết lý trí không thể nào từ chối được.

Cánh tay bầu chặt lấy vai Tiểu Vũ, cảm nhận làn da hắn dính chặt vào cơ thể mình, quên đi tất cả, bỏ mặc những ngại ngùng, cô ôm lấy hắn, muốn hôn. Đôi môi chậm chậm đặt lên ngực hắn, mát nhẹ nhẹ, cảm giác giống như những lần hắn chạm vào cô, cơn khoái cảm lan tỏa, chắc hắn cũng thích được như thế.

Học theo hắn, cô dùng lưỡi mân mê nhũ hoa nhỏ bé trên bờ ngực kia, khẽ ngậm vào, cắn nhẹ. Cảm nhận lồng ngực của Tiểu Vũ phập phồng, hắn thích thú khi được đầu lưỡi của An An sờ trớn, trêu đùa.

Tiểu Vũ bứt rứt, nâng người lên, nhìn chằm chằm vào cô. An An ngượng ngùng đỏ mặt quay đi, không dám nhìn hắn. Tiểu Vũ không thích ư?

Tiểu Vũ nữ rất biết hành hạ người khác này! Gầm nhẹ một tiếng, phân thân như ngọn lửa hùng hục tấn công cơ thể cô. An An khó chịu vì sự mãnh liệt bất ngờ này, cô rùng mình, Tiểu Vũ định trừng phạt cô?

Quả nhiên, cuộc tấn công này tàn bạo hơn, chẳng khác gì muốn xuyên qua thân thể An An. Cô rên rỉ, thở hổn hển, vội siết chặt lấy lưng hắn, muốn kêu hắn chậm lại, nhưng lúc này Tiểu Vũ hoàn toàn không còn nhận thức được bất kỳ điều gì, chuyển động liên hồi, như muốn giải phóng tất cả toàn bộ năng lượng đang dồn ứ trong người ra. Cơ thể hắn càng lúc càng nóng, nhiệt độ nơi hạ thể cũng tăng theo, mỗi nhịp va đập lạnh lùng khát khao, ham muốn sâu kín nhất.

An An khó chịu căng chân ra, sắp đến rồi! Cô biết cao trào sắp đến rồi, khoái cảm tột cùng, cơ bụng co thắt, những ngón chân tê dại hẳn đi.

Tiểu Vũ cũng nhận ra điều đó. Nhìn phần hạ thể chấn động, run rẩy, tiếng thở càng ngày càng lớn hơn. Giây phút đỉnh điểm của cô sắp tới.

Anh sẽ mang tới cho em giây phút khoái cảm tuyệt vời nhất! Hắn tăng tốc, bàn tay bắt đầu xoa bóp bầu ngực cô. A a a! An An bị kích thích tột cùng, móng tay găm vào lưng hắn càng sâu hơn.

Hòa vào cái va chạm mãnh liệt cuối cùng, nghe thấy tiếng hắn khẽ gầm lên, tiếp đó là sự rùng mình dữ dội. A, lưng cô bị hắn siết mạnh đến phát đau, cảm nhận được sự co thắt mạnh mẽ dưới bụng, một làn sóng nóng hổi tuôn trào, cơ thể chấn động, hai chân duỗi thẳng, như có luồng điện lướt qua toàn cơ thể. Cơn khoái cảm kích thích mạnh mẽ, phần nóng nổi phía dưới kia như được giải phóng, huyết động cũng co siết lại, càng chặt hơn rồi cuối cùng mở ra.

Cơ thể hắn dần dần buông lỏng, ngã lên người cô. An An vuốt lưng Tiểu Vũ, mồ hôi ướt đẫm, làn da hằn nóng như lửa. Cô cũng vậy, toàn thân đã mềm nhũn.

Tiểu Vũ biết cuối cùng hai người họ đã đạt đến đỉnh điểm khoái cảm, đầu nặng nề vùi vào ngực cô, hắn yêu cô, yêu cô vô cùng. Cơn khoái cảm này trước giờ hắn chưa từng trải nghiệm qua. Không ngờ rằng áp người mình yêu, khát vọng nhục cảm trong người lại mạnh mẽ đến cuồng đến vậy, cứ thế bộc phát. Ôm An An vào lòng, thấy cô cũng đạt được cảm giác thăng hoa cực điểm, Tiểu Vũ rất vui.

Nhẹ nhàng vuốt mái tóc hắn, trong lòng đầy xúc cảm, cô biết, để đợi đến giây phút này hắn đã phải trải qua bao nhiêu dằn vặt, giày vò. Cô rất muốn mang đến cho hắn sự đam mê, khoái cảm mạnh mẽ và tình yêu nồng cháy nhất.

Tiểu Vũ khẽ ngước lên, nhìn vào đôi mắt cô, chậm chậm nói: “Anh rất vui”. An An cười, thấy lòng mình đầy ắp hạnh phúc, khẽ buột câu trả lời: “Em cũng vậy”.

Ánh mắt hắn trở nên vô cùng dịu dàng, cánh tay vòng chặt hơn ôm cô vào lòng: “An An, anh yêu em”. Cô biết, cô luôn biết điều đó, nếu như không phải tình yêu mãnh liệt thể này thì làm sao cô có đủ can đảm vứt bỏ tất cả quá khứ để đi cùng hắn đến bây giờ. Đôi mắt cô mờ dần: “Cảm ơn anh, em cũng yêu anh”. Cảm giác hạnh phúc vô bờ bến này khiến con tim cô không tài nào truyền tải được hết.

Hai người ôm chặt nhau, lắng nghe nhịp tim của đôi phương. Bởi vì tình yêu nồng nàn này không tài nào rubỏ được, vậy thì cứ yêu thương đi, hãy mang đến cho hắn niềm hạnh phúc lớn lao nhất trong cuộc đời.

Chương 75 - Cạo râu

Cơn gió sớm mai mát mẻ thổi vào làm lay động tấm rèm cửa, những tia nắng đầu tiên chiếu rọi căn phòng, không gian chậm chậm sáng lên.

Căn phòng tĩnh mịch, quần áo bữa bộn nằm rải rác trên ghế, dưới đất. Trên chiếc giường lớn là hai cớ thể đang nằm ngủ một cách yên bình, gương mặt ngập tràn hạnh phúc. An An nằm sấp để lộ bờ vai trần trắng trẻo, mái tóc rối tung, lộ ra nửa khuôn mặt mịn màng, cánh tay mảnh mai đặt lên lưng Tiểu Vũ.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh. Tiểu Vũ dần tỉnh, quay người đưa tay mò mẫm chiếc điện thoại nơi đầu giường đang không ngừng đổ chuông. Hắn tắt chuông nhìn vào đã thấy sáu giờ rồi, quay đầu nhìn sang thấy An An cũng vừa mở mắt.

“Chào buổi sáng”, Tiểu Vũ cười dựa sát lại, kéo An An vào lòng, cảm nhận làn da trần của cô áp lên cớ thể mình. Mất một lúc sau An An mới tỉnh hẳn, gương mặt phớt hồng: “Chào buổi sáng”.

Tiểu Vũ hôn lên mặt cô, “Cảm giác thật tuyệt”, hắn vui vẻ cười, đôi mắt cong cong: “Mở mắt ra đã có thể nhìn thấy em”. An An mỉm cười, chạm khẽ vào mặt hắn.

Bàn tay Tiểu Vũ vô thức vuốt ve tấm lưng cô, hắn thích cảm giác trơn láng của làn da đó, giống như chạm lên ngọc ngà vậy, vừa ấm vừa mượt. “Em còn đau không? Mệt lắm không?”, hắn quan tâm. Tối qua liên tục đòi hỏi đến ba lần, mỗi lần chạm vào cô thì khát khao nơi hắn lại trở dậy, như thể không đủ. Tiểu Vũ biết chắc cô rất mệt, ánh mắt rã rời, quàng thâm hiện lên quanh mắt, trên lưng đầy những vết hằn đỏ, nhìn mà thương!

Ký ức tối qua bỗng chốc ùa về, An An ngưng ngừng khẽ lắc đầu, cảm giác được hắn ôm trong lòng thật dễ chịu. Tiểu Vũ đối với cô rất tốt, lần nào cũng đưa cô đến tận đỉnh khoái cảm, khiến cô chìm đắm trong biển dục vọng.

Tiểu Vũ nhìn gương mặt cô đỏ lên, lòng lại xao động, cơn ham muốn sáng sớm bỗng trở dậy. Vòng tay ghì chặt, hắn áp lên môi cô nụ hôn cuồng nhiệt. An An bị nụ hôn tham lam của hắn làm cho nghẹt thở, trong lòng căng thẳng, không phải lúc này Tiểu Vũ lại muốn chứ? Cô vội lấy tay ngăn trên ngực hắn.

Lúc lâu sau Tiểu Vũ mới buông cô ra, mắt nhìn chằm chằm vào cô, giọng đã lạc hẳn đi: “An An, em thật ngọt ngào”. An An không biết nên trả lời ra sao, ngáy ra nhìn hắn.

“Anh lại tỉnh rồi”, hắn nói đầy ngụ ý.

Cô có phần không hiểu, mở to mắt nhìn hắn. Tiểu Vũ khẽ cười, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đưa xuống dưới. A, cô định kêu lên. Hắn nắm lấy tay cô mơn trớn lên cái phần rực lửa kia, mới sáng mà nó đã cương cứng, vươn thẳng thế này rồi. Giờ cô mới hiểu, ham muốn của đàn ông rất dễ bị kích thích, nhất vào buổi sáng.

Cô đỏ mặt rút tay lại nhưng hắn không chịu, giọng nói đầy khát khao: “Anh rất muốn em nhưng vì em vẫn còn mệt nên...rồi khẽ giật giật tay cô: “An ử anh một chút đi”.

Cô hiểu ra, bàn tay chậm chậm nắm trọn lấy nó, thật cứng, hắn hít một hơi thật sâu, ghé sát đôi môi vào cô, ngấu nghiến. An An cảm nhận rõ ràng ham muốn trở dậy trong hắn, bàn tay nắm chặt, tiếp nhận sự quấy rối điên cuồng trong miệng mình.

Một lúc sau, hắn mới chậm rãi buông ra, liếm lên môi cô. An An không dám cử động, nhẹ nhàng thả tay ra, trong lòng lo lắng không biết là hắn đã thỏa mãn hay chưa.

Tiểu Vũ ôm cô, đợi cho trái tim đầy ham muốn của mình dần bình tĩnh trở lại. Hôm nay phải đi làm, không thể tiếp tục tham lam thế này nữa.

Hắn thả ra, miết nhẹ môi cô: “Dậy nào, hôm nay phải tới công ty”. Hôm nay cũng là ngày đầu tiên hắn chính thức đi làm.

Hai người lần lượt đứng dậy vào phòng tắm rửa mặt.

Khung cảnh sáng sớm thật ấm áp, Tiểu Vũ nhìn An An đang đứng ngay cạnh mình đánh răng, thứ hạnh phúc này khiến người ta cảm thấy không thật. Khi ở Đại Liên, nhìn thấy cô rửa mặt, niềm khát khao ấy vẫn

còn nguyên vẹn trong trí nhớ, hơn nữa giờ đây cô còn mặc một bộ đồ ngủ dễ thương, chẳng khác gì một gia đình.

Tiểu Vũ vui vẻ cúi đầu vẩy nước vào mặt, trong lòng không giấu nổi niềm vui sướng, rốt cuộc đã có thể ngày thức dậy cùng cô. Hắn mơ cũng được hạnh phúc như thế.

An An thấy hắn ngẩng lên, trên mặt đầy nước, liền với tay lấy chiếc khăn bông lau qua cho hắn. Tiểu Vũ để mặc cô giúp mình, mỉm cười ngoan ngoãn đứng yên. An An bỗng thấy nụ cười của hắn sáng nay sao mà dễ thương đến vậy.

Lau xong cô khẽ vỗ vào mặt hắn, bàn tay không dùng được vuốt ve làn da mịn màng, Tiểu Vũ làm thế nào mà chăm sóc nó được như vậy thế, đến ngay cả cô cũng phải ghen tỵ. Trên cằm mọc ra một ít râu khẽ đâm vào tay cô.

“Da anh rất đẹp”, cô tỏ vẻ ngưỡng mộ.

“Đây gọi là vẻ đẹp thiên bẩm”, hắn lại được thể đắc ý.

“Đúng, đúng, vẻ đẹp thiên bẩm của một cô nàng đẹp gái”, cô cũng không nhịn được cười.

Tiểu Vũ giả vờ tức giận véo má cô, khiến An An giật mình kêu lên. Hắn cười, để xem em còn dám nói bậy nữa không.

Cô không để ý nữa, quay người cúi đầu xuống bắt đầu rửa mặt.

Hắn khẽ cười, xoa bọt tạo râu Gillette lên mặt, đánh tạo bọt rồi lấy dao cạo râu ra.

Cô ngoác mắt lên, vừa lấy khăn lau vừa nhìn hắn đang chăm chú cạo râu bỗng thấy bút rút liền thình thịch: “Tiểu Vũ, em cạo râu giúp anh nhé?”.

Hắn dừng tay lại, hơi nghiêng đầu sang, nghi ngờ nhìn cô, có biết làm không đây? Nhưng An An đã cướp lấy dao cạo trong tay hắn. Để cô thử xem nào.

Cô đứng gần lại một chút, nhẹ nhàng cạo, lấy đi lớp bọt dày trên mặt hắn, cạo tới đâu sạch sẽ láng bóng tới đó. Tiểu Vũ đứng im một chỗ, không động đậy, hơi ngửa mặt lên để cô cạo dễ hơn. Hắn cảm nhận được lưỡi dao lướt trên da mình hơi đau đau, ngứa ngáy, gương mặt An An cứ thế ghé sát vào hắn, ánh mắt đầy dịu dàng.

Làm sao có thể rời xa con người này được. Bất luận có thể nào chăng nữa, hắn muốn ở bên cô, dù chỉ còn một ngày để sống thì hắn cũng không bao giờ buông tay cô ra. Hắn mong là hạnh phúc này sẽ kéo dài mãi mãi, không cần cô phải quá xinh đẹp, cũng không cần quá thông minh, chỉ hy vọng sự dịu dàng này ở cô sẽ tồn tại mãi, còn những thứ khác đều chẳng quan trọng.

Chẳng phải người ta từng nói, nếu như yêu sâu đậm một người thì chỉ nhìn thấy được những điểm tốt của người ấy còn thiếu sót sẽ rất khó nhận ra. Tiểu Vũ chính là như vậy, ngay từ lần đầu tiên gặp cô cho đến nay, trong mắt hắn chỉ nhìn thấy sự dịu dàng của cô, cảm nhận từng cử chỉ quan tâm chăm sóc của cô khi gần gũi. Hơn thế nữa, Tiểu Vũ luôn muốn mang đến cho cô thật nhiều điều tốt đẹp, thật nhiều tình cảm, không cần để ý đến người khác nói gì, cảm giác hạnh phúc này đã lấp trọn trái tim hắn, không để lại một chút khoảng trống nào cả. Hắn chỉ muốn sự dịu dàng này, những thứ khác đều không cần.

An An vẫn tiếp tục công việc cạo râu, không để ý đến ánh mắt ấm áp của hắn. Cuối cùng cô cũng cạo xong, sau đó cầm chiếc khăn ướt lau nhẹ mấy vết bọt còn sót lại trên mặt hắn, gương mặt lúc này càng tăng thêm vẻ đẹp trai, “Xong rồi, đẹp trai lắm rồi”.

“Vợ yêu, giỏi quá”, Tiểu Vũ xúc động hôn lên mặt cô.

Cô đỏ mặt, “Không được gọi bừa, ai là vợ anh chứ?”.

“Là em, chẳng phải em vừa làm công việc của một cô vợ hay sao?”, Tiểu Vũ cười vuốt mặt An An. Hắn muốn nhanh chóng kết hôn, sợ rằng cô lại có điều gì do dự mà không yêu hắn nữa.

“Đi đi, không nói chuyện với anh nữa.” An An ngượng ngùng ném chiếc khăn vào người hắn, lách qua chạy khỏi phòng tắm. Hắn chỉ biết trêu ghẹo cô. Nhưng khi nghe câu nói này cô rất xúc động, mỉm cười, cô khẽ lắc đầu để ngăn mình nghĩ ngợi về câu nói ấy.

Còn lại một mình nhìn khuôn mặt sạch sẽ trong gương, hắn bật cười, nhủ thầm, An An, anh sẽ không đếm phải đợi quá lâu đâu!

Hai người tay trong tay, hạnh phúc cùng bước ra ngoài cửa khu chung cư, không khí buổi sáng thật trong lành. Hắn đưa cô đến một tiệm ăn gần đó, gọi cho cô một bát táo phở, còn mình thì gọi một ly sữa đậu nành, và một lồng xiú mại cho cả hai. Trong lòng An An bỗng thấy ấm áp vì sự chăm sóc ngọt ngào của hắn.

Càng ngày cô càng phát hiện, thật ra Tiểu Vũ là một người luôn mong được chăm sóc cho người khác, chẳng qua chưa có cơ hội mà thôi, với lại cũng không biết cách thể hiện ra sao, cho nên mới dễ khiến người khác hiểu nhầm, nghĩ rằng hắn là một kẻ lạnh lùng không quan tâm bất cứ việc gì, bất cứ ai. Thật ra không phải vậy, là do chưa gặp được đúng người mà hắn muốn cho đi, nhớ lần hắn đặt tay lên vai cô giải bày về ước muốn này, giờ đây cô mới thấu rõ, hắn không chỉ muốn được người khác yêu thương mà còn là một người rất muốn yêu thương người khác.

Tiểu Vũ nhìn cô cầm thìa, đang ngần ngại nhìn hắn. Trong lòng buồn cười, cô ngốc này lại đang nghĩ gì đây? Khẽ cốc vào trán cô để đánh thức: “Lại nghĩ gì đó? Mau ăn đi”. An An lúc đó mới giật mình, hơi đỏ mặt, cúi đầu: “ừm”, rồi ngoan ngoãn bắt đầu ăn. Tiểu Vũ nhìn An An, trong lòng không nhịn được lại nghĩ cô gái ngốc nghếch này giống như một đứa bé cần được che chở bảo vệ vậy.

Ăn xong, Tiểu Vũ nắm tay cô ra khỏi quán, định bắt một chiếc taxi nhưng bị An An kéo lại: “Mấy giờ rồi?”. Hắn tò mò nhìn cô, lấy điện thoại ra xem: “Bảy giờ kém”. Cô mỉm cười, trong lòng do dự, không biết hắn có đồng ý không? Hắn nhìn cái vẻ muốn nói nhưng lại thôi của cô, cười: “Em lại đang nghĩ gì nữa?”. Cô hí hóp mắt cười: “À, công ty anh xa không?”. Tiểu Vũ vẫn chưa hiểu ý của cô, đành thành thực trả lời: “Đi taxi mười phút, còn xe bus khoảng nửa tiếng”.

Cô cười trộm, nhỏ giọng: “Giờ vẫn còn sớm, hôm nay mình đi xe bus nhé?”. Hắn nheo mắt hỏi tại sao, nhưng cô không nói lý do, chỉ nũng nịu: “Được không?”.

Hắn xoa đầu cô rồi đồng ý, chỉ cần cô thích thì có gì mà không được chứ?

An An vui mừng kéo tay hắn chạy thẳng về trạm xe bus. Nhà hắn rất gần quán game mà cô thường lui tới, công ty cô cũng nằm ở kế bên, đi xe bus có lẽ cũng chỉ mất chưa tới hai mươi phút.

Hắn nắm tay cô đứng ở trạm đón xe. Buổi sáng người đợi xe bus đi làm ai cũng vội vã, người cầm báo, người cầm đồ ăn sáng. Chỉ có hai người họ tay trong tay, khiến những người xung quanh vì sự thân mật ấy mà ghen tỵ.

25. Chương 25

Sự Dị Dàn Chết Tiệt - Chương 25

Cô cứ nhìn hắn cười, sao mà đẹp trai đến thế, hàng lông mi dài, mỗi lần chớp có thể nhìn thấy nó như ẩn như hiện trước mắt cô. Trong cô có quá nhiều cảm xúc, cuối cùng đã có thể cùng thức dậy, cùng ăn sáng, cùng tay trong tay đi làm. Niềm mong ước này đã từ lâu, nay mới trở thành hiện thực, cô vẫn ngỡ nó không có thật. Nắm chặt bàn tay, ánh mắt không rời khỏi gương mặt hắn, tham lam ngắm nhìn vẻ đẹp tuần tú đó.

Hắn khẽ quay mặt sang nhìn vẻ si mê của cô, có phải cô gái này buổi sáng thường ngẩn người như vậy không? Trong lòng thầm cười, khẽ gõ vào mũi cô: “Anh có đẹp trai cũng không cần phải nhìn thế đâu, anh sẽ xấu hổ lắm”. An An bị Tiểu Vũ trêu ghẹo, khẽ đấm vào ngực hắn, đúng là vẫn đáng ghét như vậy.

Hắn đưa tay ra, kéo cô vào lòng. Tiểu Vũ cũng rất vui, vì biết trong lòng cô hiện giờ nhất định đang xúc động mà không biết diễn đạt ra sao, nên mới ngần ngại nhìn mình như vậy. Niềm hạnh phúc theo nụ cười

hiện rõ trên gương mặt, ngập tràn trong ánh mắt hân hoan.

Xe đến rồi, hân dẫn cô lên xe, hai người ngồi xuống hàng ghế sau, chiếc xe chậm chậm lăn bánh.

Cô dựa đầu vào vai hân, khẽ nói: “Em thích cái cảm giác này, có thể cùng anh ngồi xe bus đi làm”. Tiểu Vũ cười không nói, chỉ nắm chặt tay cô, truyền hơi ấm.

Cảm giác hạnh phúc lúc này khiến cô tham lam đòi hỏi hơn, muốn hân luôn dịu dàng như thế này với cô, và chỉ quan tâm mình cô. An An không biết mình có thể chịu đựng được chuyện sêcô những cô gái khác nhìn hân đầy tình tứ hay không, ham muốn chiếm giữ khiến cô sợ hãi. Cô hơi cúi xuống, nhớ lại trước kia, xung quanh Minh Minh có rất nhiều phụ nữ vây quanh, cô đều có thể chấp nhận. Có người đàn ông nào mà không thích nhìn phụ nữ đẹp chứ, còn cô lại không phải là một đóa hoa xinh đẹp đến nỗi cánh đàn ông phải chú mục vào mình. Cô chỉ cần hân ở bên là đủ rồi, không yêu cầu quá nhiều mong muốn khác.

Nhưng lúc này cô không tài nào tưởng tượng được cảnh người con gái khác đến gần Tiểu Vũ. Suy nghĩ xet qua, trong lòng liền trời dậy cơn ghen tuông mãnh liệt. Cô không muốn, cô không thể chấp nhận. Cô ngược đầu lên nhìn ánh mắt dịu dàng của hân, có lẽ vì hân cho cô quá nhiều nên mới khiến cô tham lam độc chiếm như vậy, An An không muốn sẻ chia với người khác dù chỉ là một chút. Cảm giác này làm cô vô thức siết chặt tay hân lại.

Tiểu Vũ cảm nhận được cái siết chặt ấy, nhìn cô bằng ánh mắt kiên định. Mặc dù không biết lúc này cô đang nghĩ gì, nhưng hân không muốn nhìn thấy sự lo lắng trong mắt cô. Trên suốt con đường tương lai sau này, hân chỉ muốn cô luôn được vui vẻ, tươi cười.

Hai người cùng nhau đứng trên chuyến xe đó, con đường phía trước còn dài, vậy thì hãy góp nhặt từng chút hạnh phúc một đi.

Chương 76 - Điều kiện

Những ngày tiếp theo là những ngày An An đắm mình trong hạnh phúc, mỗi ngày đến công ty là một ngày ngập tràn vui vẻ

Hết giờ làm, Tiểu Vũ đợi cô ở tiệm sách bên kia đường đối diện công ty để cùng về. Sau đó hai người đến khu chợ gần nhà mua thức ăn, lần nào Tiểu Vũ cũng đòi xuống bếp, An An không đồng ý nên phải dỗ mãi hân mới ngoan ngoãn đợi cô nấu nướng xong xuôi.

Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng cứ đôi ba ngày lại ghé qua nhà họ ăn cơm. Mỗi lần xuất hiện đều trên Tiểu Vũ đến tức điên: “Hai tên thổ phỉ này, sao không trả tiền mà ngày nào cũng đến ăn chực”. Bầu không khí vô cùng huyền ảo, lần nào cũng bị họ đến quấy rầy thế giới của hai người.

An An vô cùng niềm nở đón tiếp cả hai, vui vẻ nhìn ba người đàn ông đầu khẩu, Tiểu Vũ lúc này trông càng đáng yêu, chân thực.

Ngay cả những sự cố trong công việc họ cũng lôi ra làm đề tài tán gẫu sau bữa cơm. Tử Minh và Nhất Hàng kể tung người hứng chọc tức Tiểu Vũ, nói rằng trong công ty có mấy cô em ngày nào cũng tìm cớ đến bắt chuyện, mà Tiểu Vũ cứ trơ ra như tượng, đầy lạnh lùng. Mấy cô em này chẳng còn cách nào khác, đành đánh tiếng sang hai người họ. Nhiều cô em khi nghe Tiểu Vũ có bạn gái rồi đều thất vọng, thậm chí có người còn khóc thẫn, trách bản thân sao không gặp Tiểu Vũ sớm hơn biết đâu một trong số họ lại chẳng trở thành bạn gái hân.

Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng nói đến đây đều nhìn nhau cười. Họ còn chưa nói chuyện An An hơn Tiểu Vũ sáu tuổi, nếu mấy cô gái này biết chắc họ gặp ngay tại chỗ.

Tiểu Vũ thường tỏ ra khó chịu khi họ cứ nhắc mãi về chuyện này, hân vội ôm An An vào lòng để cô không phải nghe. An An nghe xong cười tủm tỉm, đúng thế, Tiểu Vũ được yêu thích như thế cô cũng đành chịu thôi. Nhưng thấy vẻ căng thẳng của Tiểu Vũ khi nhắc đến vấn đề này, trong lòng cô cảm thấy hạnh phúc bởi hân luôn để ý đến cảm giác của cô.

Họ ở công ty mới càng ngày càng thuận lợi, không chỉ đẹp trai mà còn thông minh, chỉ cần nói một chút đã hiểu, ngay cả Tổng giám đốc cũng rất ưu ái. Nhưng cũng vì vậy mà Vệ Tử Minh và “Con muỗi” không chịu lãng phí bất kỳ cơ hội nào để tán gái, mấy cô em còn độc thân trong công ty chỉ cần đánh tiếng hỏi thăm tin

tức của Tiểu Vũ là điều bị họ mượn cớ rủ đi hẹn hò, khoác lác rằng sẽ nói về thông tin của Tiểu Vũ, nhưng thực ra đều là lấy chuyện của chính họ kể cho mấy người đó nghe.

Nhưng đáng tiếc là mấy cô em đó chỉ quan tâm đến Tiểu Vũ nên những lời dụ dỗ kia coi như vô ích. Họ càng nỗ lực thì càng chẳng có ai thêm để ý. Vì thế lần nào đi ăn cơm chung Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hằng cũng nhân cơ hội để xả âm ức với An An, còn giục cô phải giữ lời hứa, giới thiệu mấy người ở công ty cho họ. An An không chối được lần nào cũng dắt Tiểu Vân theo cùng ăn trưa hoặc đi đâu đó.

Tiểu Vân ngược lại còn cực kỳ vui sướng, thấy Tiểu Vũ hết lòng yêu thương An An, trong lòng rất thêm muốn. Nhưng bởi vì hai người bạn của Tiểu Vũ cũng đẹp trai không kém nên cô nàng quyết định nắm ngay lấy cơ hội tốt đẹp này.

Hy vọng cuộc sống này cứ thế mà bình lặng trôi đi. Tuy nhiên, nào ngờ được thỉnh thoảng lại có những chuyện ngoài dự tính.

Hôm nay là thứ Sáu, ngày mai lại có thể nghỉ ngơi rồi. Tâm trạng mọi người rất thoải mái, An An đang mong ngóng buổi hẹn hò xem phim tối nay với Tiểu Vũ, đây là lần đầu tiên hai người cùng nhau tới rạp.

Gần đến giờ nghỉ trưa thì một cuộc điện thoại bất ngờ gọi tới khiến An An ngỡ ngàng, điện thoại từ nhà Minh Minh. Cô do dự không biết có nên nghe hay không? Một tuần bình lặng trôi qua, cô ngỡ rằng giữa họ đã kết thúc, mặc dù vẫn có chút lo lắng anh ta sẽ tìm cách làm phiền mình.

Nhưng An An cũng hiểu rõ con người này, Minh Minh là một kẻ ngạo mạn, đã nói ra những lời như thế thì nhất định sẽ không đời nào chủ động quay lại tìm cô, hơn nữa còn chắc chắn cô sẽ khó có cơ hội cầu xin ấy chứ. Anh ta luôn cho rằng cô là một người con gái tầm thường, tuổi tác lại cao, có tìm được người để kết hôn thì chẳng bao lâu sau gã chồng kia sẽ hối hận mà bỏ rơi cô.

Vậy cú điện thoại này là của ai? Điện thoại réo hai lần, mãi lâu sau An An mới quyết định bắt máy, muốn xem cuối cùng anh ta định làm gì?

“Alô”, giọng cô khô khốc, nhớ đến những gì anh ta đối đãi với mình, cô chẳng còn giữ kềm chế gì.

“Vu An An”, một giọng nói khiến cô cực kỳ kinh ngạc vang lên trong điện thoại. Không phải là Minh Minh, là mẹ anh ta! Cô giật mình trả lời: “Vâng, là tôi”. “Trưa đến đây một chút”, vẫn là cái giọng đầy cao ngạo ấy: “Tôi có việc muốn nói với cô”.

An An đắn đo, có chuyện gì chứ? Đầu dây bên kia không đợi được bèn giục: “Mười hai giờ ba mươi ở cổng tòa nhà mái đỏ”, nói xong liền cúp máy, chẳng thèm quan tâm cô có đồng ý hay không.

An An khẽ cười, người đàn bà này vẫn giữ cái tính cáu kỉnh ấy, đã chủ động hẹn gặp còn yêu cầu người ta phải đi tìm bà ấy. Haizz, được rồi, đi xem bà ta muốn cái gì? Dù sao cô cũng không quan tâm bà ta cảm thấy thế nào nữa rồi.

Giờ nghỉ trưa, An An xách túi ra khỏi công ty vẫy một chiếc taxi đi đến điểm hẹn.

Bước vào trong quán, giờ là tầm ăn trưa nên người rất đông. Cô nhìn quanh một lượt, thấy vẻ mặt vô cảm của bà ta đang nhìn mình, nhưng không hề có ý sẽ gọi cô. An An cười khẩy, bước tới.

Ngồi xuống đối diện với bà ta, cô bình tĩnh hỏi: “Dì tìm cháu có việc gì?”, trong lòng không có thiện cảm nên cô chẳng thể tỏ ra tôn trọng được.

Bà ta chẳng nói câu nào, nhìn An An thăm dò, sắc mặt u ám. An An cười thầm trong bụng, không phải làm sao thấy cô đau khổ vì rời xa Minh Minh, ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt đấy chứ? Thật là khiến bà ta thất vọng. Cô vẫn sống rất tốt, hơn nữa còn vui vẻ hơn trước rất nhiều, không lên tiếng, đợi bà ta mở miệng, chẳng phải bà ta là người tìm cô trước sao?

“Gần đây cô và Minh Minh còn liên lạc không?”, bà ta không thể tin nổi, sao trên gương mặt cô ta chẳng có chút gì là đau khổ thế?

An An khẽ lắc đầu, gặp nhau để làm gì nữa?

Bà ta suy tính rồi quyết định nói trước: “Hôm nay đến tìm cô là vì thấy cô sống cùng Minh Minh nhà chúng tôi nhiều năm như vậy, mặc dù đã chia tay nhưng nhà họ Viên cũng không phải là hạng keo kiệt. Cô trả tiền phòng thay nó, tôi tính sơ sơ khoảng hơn năm nghìn tệ, được không?”.

An An ngồi yên không lên tiếng đợi bà ta nói tiếp. Giờ tự dừng lại để tâm đến cô, đương nhiên là vì cô đã chủ động rời bỏ Minh Minh chứ sao.

Bà ta rút ra một chiếc phong bì, An An khẽ liếc qua rồi cười nhạt, nó có vẻ dày. Bà ta quăng nó lên mặt bàn, lạnh lùng nói: “Đây là mười ngàn tệ, để bồi thường cho số tiền mấy năm nay cô mua đồ đạc cho nhà họ Viên. Tuy nhiên, tôi hy vọng từ nay về sau cô không còn vướng mắc gì với Minh Minh nhà chúng tôi nữa”.

Đây mới là mục đích chính! Cuối cùng An An cũng hiểu ra, bà ta lo lắng cô sẽ hối hận mà quay lại dùng dằng với con trai bà, định dùng tiền để cắt đứt mọi ảo tưởng của cô. Đáng tiếc thay, bà ta đã tính sai rồi, căn bản là cô không muốn quay trở lại.

An An khẽ mỉm cười: “Người nhà di thật hào phóng”.

“Cô đừng chê ít, nhà họ Viên chúng tôi cũng không để cô phải chịu thiệt. Thời gian đầu cô mới đến không có người thân thích, cái gì cũng chẳng có, sống chung với Minh Minh đâu ai nói. Hơn nữa căn phòng mới đó phần lớn là một mình cô dùng hơn một năm qua, cái này tôi cũng không tính toán với cô. Nếu cô còn chê ít thì quả là người không hiểu chuyện”. Bà ta bắt đầu sốt ruột, giọng điệu nhấn mạnh hơn.

Trên mặt An An vẫn giữ nụ cười, trong lòng đã có quyết định. Dù sao các người vẫn cho rằng không nợ nần gì tôi, vậy thì tôi cũng không cần khách sáo nữa.

An An cầm phong bì lên, rút ra xem, một xấp tiền được buộc bằng sợi dây trắng, trên mặt còn có đóng dấu nữa, có lẽ vừa mới rút ở ngân hàng ra.

An An ngẩng lên nhìn thẳng vào người đối diện, thấy trong ánh mắt đối phương hiện rõ sự thiếu thốn cảm, nhất định đang rất căm ghét cô. Từ lâu bà ta vẫn cho rằng cô vì háms tiền nên mới yêu con trai họ, bây giờ đã đưa cho cô một khoản lớn như vậy rồi mà vẫn còn do dự sao?

An An khẽ mỉm cười, gật đầu: “Được, tôi sẽ không làm phiền Minh Minh, cũng xin anh ta đừng quấy nhiễu tôi”.

Bà ta thở phào nhẹ nhõm: “Chắc chắn rồi, Minh Minh khó khăn lắm mới thoát khỏi biển khổ, tôi tuyệt đối sẽ không để nó lại ngu ngốc thêm lần nữa”.

“Hy vọng thế!”, An An nói một cách thần nhiên. Đúng thế, có người mẹ như thế này thì rất nhanh thôi Minh Minh sẽ tìm được đối tượng thích hợp, bản thân cũng không phải lo lắng chuyện anh ta làm phiền mình. Tốt, như ước nguyện của cô, thật sự có thể rời bỏ Minh Minh nhà bà ta rồi.

An An thấy chẳng còn gì để nói nữa, bỏ tiền vào túi đứng dậy, bình tĩnh chào một câu cho phải phép: “Không còn việc gì, tôi đi trước đây”, nói rồi quay người bỏ đi.

Chương 77 - Hoang phí

Lên taxi trở lại công ty, cô khẽ cười thầm, thì ra sáu năm qua cũng chỉ đáng một xấp tiền này thôi, vậy cứ để họ nghĩ rằng cô là kẻ tham lam đi. Đúng, cô đã từng rất tham lam, nhưng không phải vì tiền, mà là vì niềm khao khát một ngày anh ta có thể hiểu ra, có thể đáp lại sự kiên trì ân cần suốt bao năm của cô. Nhưng hiện thực đã dạy cô một điều, có những việc dù nhẫn nại đến đâu cũng không thể chờ người khác hiểu được trái tim mình, nó chỉ càng khiến bản thân trở nên ngu ngốc hơn thôi.

Thật ra, cô cũng là kẻ ích kỷ. Sáu năm nay đâu phải là An An không nghĩ đến chuyện rời bỏ anh ta. Ngay từ đầu đã bỏ mặc những can ngăn của cha mẹ và bạn bè để đến với anh ta, cố gắng yêu anh ta, muốn dùng tình yêu thật sự để trả lời cho mọi người. Nhưng không ngờ rằng, mọi nỗ lực sáu năm qua chỉ khiến cô càng thêm bất lực, mỗi lần thất vọng và tổn thương đều nhắc nhở cô rằng sự chọn lựa này là sai lầm. Cô không dám đối diện với những lời thăm hỏi của người nhà và bạn bè. Mỗi lần gọi điện, cha mẹ hỏi về chuyện cưới xin cô đều ngậm đắng nuốt cay không nói ra, chỉ có thể biện minh rằng mình chưa muốn bị trói buộc sớm như vậy. Hằng đêm cô đều khóc thầm, tại sao dành trọn trái tim cho người khác mà không được nhận lại.

Cô lo sợ nếu một ngày nào đó thật sự rời bỏ Minh Minh, thì mình sao có thể đối mặt người nhà, với bạn bè, làm thế nào để trả lại cho chính bản thân sáu năm tuổi xuân đã qua. Cho nên cô chỉ còn biết lấy sự thành công trong công việc để an ủi bản thân, rằng từ trước đến nay chẳng phải vẫn tự lực cánh sinh ư? Thậm chí một ngày nào đó anh ta không cần cô nữa, thì cô vẫn có thể sống tự lập như trước. Bởi cô không còn hy vọng vào bất cứ điều gì có thể làm trái tim cô rung động, càng không cần nhắc đến cái gọi là gắn bó thiên trường địa cửu.

Cô đã tự lừa dối bản thân mình sáu năm. Nhưng lần này, vì Tiểu Vũ, rốt cuộc cô cũng thoát khỏi sự dối trá ấy. Lấy sự phản bội của Minh Minh như một cái cớ, cho phép bản thân mình đường đường chính chính đi về phía Tiểu Vũ. Chẳng có người con gái nào lại không rung động trước một tình yêu dịu dàng cuồng nhiệt như thế. Cô chỉ là một cô gái bình thường, có khát vọng yêu thương như bao người khác, cho nên việc chọn cách chia tay, chỉ vì khát vọng quá đổi bình thường kia. Cũng vì thế mà quên đi những oán trách với Minh Minh. Cho dù anh ta có xấu xa trăm vạn lần chẳng nữa thì chẳng phải ban đầu chính cô đã chọn con người đó sao? Cho nên lần này cũng vậy, sự phản bội kia cũng là sự chọn lựa của chính cô, chẳng liên quan gì đến người khác.

Nhưng chỉ cần nghĩ tới gương mặt tuấn tú của chàng thanh niên kia thì trái tim cô lại đau nhói. Đây là sự trừng phạt của ông trời dành cho cô hay là sự ban thưởng? Mỗi lần đối diện với sự dịu dàng của Tiểu Vũ, là một lần trong lòng cô lại xuất hiện nỗi lo sợ tột cùng. Nếu như đây là sự trừng phạt của ông trời, cố ý sắp xếp một sự chờ đợi khác, thì đây chính là cái bẫy ngọt ngào mà cô không thể nào thoát ra.

Đúng sáu giờ tối, Tiểu Vũ gọi tới. An An vui vẻ vừa nghe điện thoại vừa bước ra khỏi công ty. Không cần phải nghĩ nhiều nữa, chỉ cần hết lòng đền đáp lại tình yêu của Tiểu Vũ, tận hưởng hết mình khoảng thời gian hạnh phúc này là đã quá đủ rồi.

Hôm nay trông Tiểu Vũ rất đẹp trai, trên người mặc bộ đồ trắng nhìn càng tuấn tú hơn, đang đứng trước hiệu sách mà hai người thường hẹn. Trong lòng cô tràn ngập ấm áp nhìn về phía đấy, có một người đàn ông dịu dàng yêu mình, cho dù đây chỉ là giấc mơ ngắn ngủi một ngày thì cô cũng thấy đủ cho ngàn năm rồi.

An An băng qua đường, vui vẻ cười hỏi: “Hôm nay anh mặc thế này để làm gì đấy? Lẽ nào muốn mấy cô gái đẹp chết mê chết mệt”. Mặc dù cố tình làm ra vẻ giận dữ nhưng trong lòng cô lại rất thỏa mãn, vì những ánh mắt ngưỡng mộ của người xung quanh đang hướng vào mình.

Tiểu Vũ ôm chầm lấy cô: “Lần đầu tiên đưa em đi xem phim, dĩ nhiên là phải mặc đẹp c”, nói xong còn nháy mắt.

Tiểu Vũ ôm cô vẫy taxi, quyết định đi ăn trước rồi mới xem phim.

Trên xe, An An ngồi yên lặng, mặt thì mỉm cười nhưng lại ngẩn ngơ như người mất hồn. Tiểu Vũ bắt chột nhìn sang, thấy cô không nói lời nào, trong lòng có chút lo lắng, liền vòng tay qua kéo cô gần sát lại, khẽ hỏi: “Có tâm sự gì sao? Nếu chưa muốn nói thì cũng đừng nghĩ nữa”, rồi đặt cằm khẽ day day lên đầu cô.

An An thấy lòng mình ảm đạm, có gì mà phải do dự chứ? Cô không muốn giấu hẩn, nên khẽ nói: “Trưa nay, mẹ Minh Minh đến tìm em”. Cảm nhận được cảm hẩn dừng lại, cánh tay siết chặt hơn, có lẽ hẩn đang lo cho cô. Nụ cười khẽ nở trên môi cô, ngẩng lên, bình tĩnh nhìn hẩn, ánh mắt kiên định như muốn nói rằng cô không sao, “Bà ta đưa em mượn tiền, bảo em đừng làm phiền tới con trai bà ta nữa”.

Ánh mắt Tiểu Vũ tối sầm lại, cô khẽ cười, một tay nắm vào cánh tay hẩn, một tay khẽ vuốt gương mặt nghiêm nghị kia để xoa dịu: “Yên tâm đi, bà ta không làm khó được em đâu. Số tiền này coi như em đã dây dưa bám vào nhà bà ta mà có. Cứ để cho họ nghĩ em là một người phụ nữ háms tiền ham bạc đi”. Tiếng cười khe khẽ nhưng lộ rõ sự bi ai, cô hơi buồn, bị sỉ nhục thế này rõ ràng không thể thoải mái được.

Hẩn siết chặt cô vào lòng, chẳng phải đã nói là hãy để tất cả cho hẩn gánh vác rồi sao? “Sau này đừng để ý đến bọn họ nữa, nếu như họ còn tới làm phiền thì nói với anh!”, hẩn dứt khoát yêu cầu. Trong lòng Tiểu Vũ nhói đau, đến khi nào thì An An mới chịu hoàn toàn dựa vào hẩn? Cô lúc nào cũng kiên cường, lúc nào cũng một mình chịu đựng.

“Không cần đâu”, cô khẽ cười: “Họ sẽ không quấy rầy em nữa đâu, bởi vì em đã lấy ‘lệ phí chia tay’ rồi, phải không nào?”, cô tự chế giễu mình.

Nghĩ đến cảnh cô bị bọn người kia sỉ nhục ra sao, dồn ép thế nào là trong lòng Tiểu Vũ lại nổi cơn giận dữ như lửa đổ thêm dầu. Nhất định hắn sẽ cho tên họ Viên kia biết tay, rõ ràng là ức hiếp người con gái của hắn. An An cười, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu, liền ngồi thẳng dậy hào hứng nhìn hắn: “Tiểu Vũ, hay là thế này, mình dùng số tiền này mời Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng đi chơi một trận ra trò đi, cả Tiểu Vân nữa, coi như tạo thêm cơ hội cho họ gặp nhau”. Vũ Minh nhìn An An chăm chăm, thấy ánh mắt đầy hưng phấn của cô thì hiểu ngay ra, cầm số tiền này trong lòng chỉ khiến cô ngốc này thấy buồn thêm, muốn tiêu sạch giống như vứt hết tất cả những gì đã qua.

Hắn gật đầu, khẽ hôn lên trán cô: “Em muốn thế nào cũng được”. An An vui vẻ hôn lại hắn một cái, Tiểu Vũ thật tốt, không bao giờ khiến cô khó xử, trong lòng An An cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Mình đi Shangri-La ăn buffet đi. Em vẫn chưa đến đó bao giờ, coi như một lần được thử cảm giác vùng tiền phong phí”. Tiểu Vũ nhìn vẻ hào hứng của cô, khẽ lắc đầu: “Muốn đi thì lúc nào mà chẳng được!”.

“Nhưng lại thấy hơi tiếc, đi ăn như vậy thì xa xỉ quá”, An An đột nhiên nghĩ đến những người nghèo đói đáng thương, có khi ngay cả ăn no cũng là một vấn đề.

“Không được, em quyết định rồi, không mời mọi người đi Shangri-La nữa, chúng ta có thể mời họ đến nhà, được không?” Cô gái ngốc nghếch này, thay đổi quyết định liên tục.

“Mình lấy số tiền này để quyên góp đi, quỹ Hy Vọng được không?” Cô vỗ lấy tay hắn phần khích vì ý tưởng này. Tốt rồi, cứ làm như vậy đi, thay vì hoang phí, nó có thể làm được một việc có ý nghĩa hơn.

“Sao lại không đi ăn nữa?”, Tiểu Vũ khẽ gi vào mũi cô, An An vội giải thích: “ừ, em từng xem trên mạng thấy có những đứa trẻ rất đáng thương, tội nghiệp, phải đi bộ mấy chục dặm đường núi để đến lớp, đã vậy còn không có tiền đóng học phí, tất cả đều dựa vào sự giúp đỡ của thầy cô mới được tới trường”. Ánh mắt cô chất đầy thương cảm, cuộc đời này thật không công bằng, khoản tiền để trả cho một bữa ăn của người giàu có thể giúp người nghèo sống cả năm.

Tiểu Vũ mỉm cười, thấy vẻ bất bình đó liền ôm cô vào lòng. Đúng là ngốc nghếch quá, biết lo cho người khác mà sao không tự chăm lo được cho bản thân? Haizz, xem ra chỉ có hắn mới là người chăm lo mọi thứ cho cô.

Hắn khẽ nựng khuôn mặt cô: “Được rồi, vậy thì mang đi quyên góp thôi! Đừng nóng giận nữa, lại có thêm nhiều nếp nhăn đó!”, rồi khẽ miết lên trán, lên mắt cô. An An mỉm cười tránh sang một bên, mọi ầm ỨC trong người dần tiêu tan hết. Hắn cứ như có ma thuật, có thể làm tiêu tan tất cả những phiền não trong lòng cô.

Tất nhiên, Tiểu Vũ thoả mãn thấy tâm trạng cô đã tốt lên để tiếp tục cuộc hẹn hò thú vị của hai người.

26. Chương 26

Sự Dị Dàn Chết Tiệt - Chương 26

Chương 78 - Xem phim

Hai người ăn xong khoả tay nhau đi vào rạp chiếu phim sang trọng bậc nhất thành phố.

Tiểu Vũ đã mua vé rồi, bây giờ các rạp phim đều đổi sang sử dụng phiếu dạng tròn gói của công ty phát hành phim trong thành phố, có giá trên dưới năm mươi tệ, theo đó trừ những ngày VIP, ngày công chiếu ra mắt phim hoặc ngày Lễ tình nhân ra thì đều có thể tự do sử dụng phiếu này để đổi vé xem phim, tương đương năm mươi tệ tiền mặt. Mà phiếu này thường có hạn khoảng nửa năm, nên có thể nói là trong thời gian đó có thể đi xem bất kỳ bộ phim nào, ngoài những ngày hạn chế kia ra. Hơn nữa, trên mạng bán loại phiếu này còn thường giảm giá, thậm chí giảm xuống năm mươi phần trăm như vậy chỉ cần mất một nửa tiền vẫn có thể xem được một bộ phim bom tấn mới ra mắt.

Hôm nay họ xem bộ phim “Tristan & Isolde”, An An đã thích nó ngay từ khi mới xem phần giới thiệu, trong đó nói một câu mà cô rất thích, đây là chuyện tình có trước cả Romeo và Juliet. Cho nên dù có thể tải phim đó ở trên mạng về xem, nhưng cô vẫn gắng đợi, quyết tâm đến rạp xem cho bằng được.

Không ngờ nó lại tri hoán muộn như thế, đến tận lúc cô từ Đại Liên trở về vẫn chưa chiếu. Hai ngày trước mới bắt đầu công chiếu, Tiểu Vũ biết được liền nói muốn cùng cô đi xem bộ phim tình cảm đầy xúc động này.

Ban ngày Tiểu Vũ nhờ người tới đổi vé, còn chọn vị trí ở hàng ghế sau cùng, An An phàn nàn, ngồi x thế làm sao nhìn rõ được? Tiểu Vũ liền giải thích: “Màn ảnh này rất rộng, ngồi càng xa thì nhìn được càng rõ”, nói xong Tiểu Vũ mua thêm một túi bỏng ngô và một ly coca lớn, hai người nhanh chóng bước vào rạp.

Hôm nay là ngày cuối tuần, bình thường mấy hàng ghế đầu rất ít người chịu ngồi vậy mà giờ đã ngồi kín không trống một ghế nào. Tiểu Vũ kéo An An về phía hàng ghế cuối. An An bĩu môi: “Anh đi đổi vé sớm thế mà không chọn được chỗ giữa à?”. Tiểu Vũ cười: “Có người còn sớm hơn cả anh đấy”, nói xong cố ý mở to mắt về ngày thơ.

An An lờ Tiểu Vũ đi, tìm ghế ngồi xuống. Ngay sau đó, đèn trong rạp được tắt. Bộ phim đi cùng với sự trưởng thành của Tristan, câu chuyện diễn ra vào khoảng thời gian trước khi Anh và Ireland họp nhất thành Vương quốc Anh. Hai nhân vật chính là Tristan và Isolde yêu nhau khi còn chưa biết thân phận thật của đối phương. Nhưng rồi một ngày, theo lệnh quốc vương, nam chính đã tham gia và giành chiến thắng trong một cuộc thi đấu. Kết quả là Isolde phải kết hôn với quốc vương của Tristan và cũng chính là chú của chàng.

Nhưng những xiềng xích buộc vây quanh thân phận hai người cũng không ngăn được họ đến với nhau. Rồi chú của Tristan phát hiện ra mối quan hệ của hai người, nhưng cuối cùng ông quyết định tha cho Tristan và Isolde khi đã hiểu ra mọi chuyện. Sau đó vì sự an nguy của đất nước, Tristan đã đành vứt bỏ tình yêu giữa hai người quay về cứu nguy cho quốc vương, cuối cùng chàng bị đâm chết.

Lúc nữ chính thốt ra câu: “Em là của anh” với Tristan, hình ảnh gương mặt của nam chính bàng hoàng đã gây xúc động mạnh tới An An, trong lòng cô chất chứa bản khoăn không thể giải đáp, tại sao những người yêu nhau lại không thể sống cùng nhau.

Rạp phim đúng là một nơi lãng mạn. Lúc xem đến tình tiết hai người lần đầu tiên ân ái hiện lên trên màn ảnh vô cùng thơ mộng, Tiểu Vũ không nhịn được liền nhớ đến vẻ đẹp của An An. Quay sang thấy cô đang tập trung nhìn lên màn hình, nín thở cảm nhận những giây phút lãng mạn đang diễn ra trong phim ánh sáng hắt lên gương mặt nghiêng nghiêng của cô trông càng dịu dàng hơn.

Bên tai hần là tiếng thở gấp của hai diễn viên chính, trong lòng dấy lên kích động, không kìm nén được, cánh tay chậm chậm duỗi ra vuốt ve phần eo của An An, cô lặng người, khi bộ phim chuyển sang một cảnh khác thì tay hần đã tiến dần lên trên rồi.

An An căng thẳng dựa người về phía sau, len lén nhìn mọi người xung quanh. Cũng may lúc đó mọi người đều đang tập trung nhìn lên màn hình nên không có ai chú ý đến bàn tay của Tiểu Vũ đang sờ soạng. Cô vội giữ tay Tiểu Vũ, nhưng đầu hần đã tiến gần lại, áp sát bên vành tai cô, rồi hôn nhẹ lên đó.

“Họ đẹp quá, anh cũng muốn ôm em như thế!”, lời hần thủ thỉ đầy sức quyến rũ, giống như những sợi tơ quấn chặt lấy cô.

Cô rụt người lại, cảm giác tê dại ấy khiến An An không chịu nổi, nhưng chẳng dám nhúc nhích, sợ hành động của mình sẽ khiến người bên cạnh nhận ra. Một cánh tay của hần đã ở sau gáy cô, nhào người tới đặt lên môi cô một nụ hôn. An An vừa hồi hộp vừa lo lắng đưa tay giật áo hần nhưng Tiểu Vũ hoàn toàn không để ý tiếp tục hôn mãnh liệt hơn. Tiểu Vũ như bị kích động, nghe thấy những âm thanh mờ ám trong phim và cảm nhận sự mềm mại của An An, hần rất muốn ôm lấy cô mãi như thế này không bỏ ra.

Sự kích thích hồi hộp trong bóng tối khuấy động cơn khoái cảm trong cơ thể hần. Cảm nhận cánh tay cô lo lắng nắm chặt lấy gấu áo mình, Tiểu Vũ càng ham muốn, đầu lưỡi cố ý khiêu khích thật sâu, An An đã nhắm chặt mắt lại, hàng mi dài khẽ run.

Mãi lâu sau hần chậm chậm rời khỏi đôi môi đó, nhìn cô thở hổn hển, nếu cứ tiếp tục thế nào cô gái này cũng mất hần một trận cho mà xem. Tiểu Vũ vuốt nhẹ gương mặt An An, áp sát tai cô nói: “Nhìn em lúc này

rất xinh”. An An khẽ rùng mình mở trừng mắt, thấy vẻ trêu chọc của Tiểu Vũ, cô chợt hiểu, thì ra hấn cố ý làm vậy.

Cô ngượng ngùng đẩy hấn, lườm một cái, quay lại thấy một đôi tình nhân ở phía sau Tiểu Vũ đang nhìn chằm chằm vào mình chặc chặc này giờ hai người làm gì đều bị họ trông thấy rồi.

Mặt An An đỏ bừng, vội ngồi thẳng dậy, dựa lưng vào ghế, véo nhẹ vào tay Tiểu Vũ ra hiệu cho hấn quay lại đằng sau. Tiểu Vũ quay đầu lại thì cậu thanh niên kia đã nhìn lên màn hình. Hấn khẽ cười, rướn người về phía cô: “Cậu ta chắc cũng muốn giống như mình vừa làm đấy!”. An An liếc mắt thăm đồng ý, cậu con trai đó ngồi gần cô gái trẻ, nhưng hai người trông có vẻ rất nghiêm túc, ngay cả khoác tay cũng không, nhất định là vừa mới hẹn hò.

Cô quay lại trừng mắt với Tiểu Vũ bảo hấn tiếp tục xem phim. Tiểu Vũ nhăn mũi, đành ngồi ngay ngắn lại, nhưng vẫn nắm chặt lấy tay cô.

An An nhìn bộ dạng của hấn mà không nhịn được cười, cô rất thích cái vẻ đáng yêu này.

Chương 79 - Giục cưới

Hôm nay là thứ Bảy, An An dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho Tiểu Vũ, cả Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng cũng sẽ tới.

Chuẩn bị xong bữa sáng, An An mới nhớ ra cũng lâu lắm rồi không gọi điện thoại cho ba mẹ, liền ngồi ngay ở phòng khách gọi về nhà. Rất nhanh, một giọng nói quen thuộc vang lên, người nghe máy là mẹ cô, An An mừng rỡ cười và dịu dàng gọi: “Mẹ, là con đây, An An đây”.

Từ trong điện thoại cũng truyền lại giọng nói vui mừng: “An An hả, lâu lắm rồi con không gọi điện về nhà. Hôm qua anh con cũng gọi về đó”.

“Dạ, con xin lỗi, gần đây bọn con bận quá quên khuấy mất. Ba khỏe không mẹ? Sức khỏe mẹ vẫn tốt chứ?” An An cúi đầu thấy thật có lỗi, lâu như vậy mới gọi về hỏi thăm ba mẹ.

“Ba mẹ đều khỏe, ngày nào cũng vui vẻ hết! Đúng rồi, chị dâu con đẻ rồi, một thằng nhóc, bọn nó gửi hình về cho ba mẹ xem, thằng nhóc mập lắm. Có cháu nội, không thể tưởng tượng là ba con vui thế nào đâu.” Giọng mẹ cô phấn khởi không ngăn được niềm vui trong lòng.

An An cũng vui lây: “Tuyệt quá, con có cháu rồi”.

“Ừ, con xem, anh con có con rồi, còn con thì sao? Dự định khi nào kết hôn đây?”, mẹ lo lắng hỏi.

An An im lặng một lúc, không biết nên trả lời ra sao đành nói băng quơ: “Bọn con có kế hoạch cả rồi, ba mẹ không cần lo lắng”.

Đầu dây bên kia vọng lại giọng nói nghiêm nghị của ba: “Còn kế hoạch gì? Kéo dài bao lâu rồi vẫn chưa kết hôn, lớn từng đấy tuổi đầu rồi mà còn không biết lo cho bản thân một chút”.

Cô đau đầu, đành an ủi: “Ba à, bọn con giờ đang tiết kiệm tiền, cưới cũng cần tiền mà, cho nên bọn con muốn có kế hoạch chu toàn một chút. Ba yên tâm đi”. Tay An An khẽ xoa nhẹ lên trán, thật khó mở lời quá, làm sao nói với cha mẹ là cô đã chia tay với Minh Minh, kế hoạch kết hôn còn lâu mới thực hiện được.

Ba cô nghe xong giọng cũng dịu lại: “An An à, con lúc nào cũng nghe lời, chẳng để ba mẹ lo lắng bao giờ, nhưng chuyện cưới hỏi của con quả thật khiến ba mẹ không yên tâm. Con mau tính đi là vừa, kéo dài rồi dễ xảy ra chuyện lắm”.

“Con biết rồi.” An An nghe những lời quan tâm này mà áy náy không thôi, chẳng ngờ bản thân lại khiến ba mẹ lo lắng như thế.

Dẫn đi dẫn lại một hồi rốt cuộc ba cô cũng cúp máy. An An đặt điện thoại xuống, im lặng ngồi trên sofa. Hồi lâu sau, nghe tiếng ho khẽ cô mới ngước lên, Tiểu Vũ đang dựa người vào cửa nhìn cô chằm chằm. An An giật mình, hấn dậy lúc nào vậy, không biết có nghe được cuộc điện thoại của cô không? Cô không muốn để hấn phải lo lắng.

“Anh dậy rồi à?”, cô gương cười nhìn hấn, Tiểu Vũ cũng cười đáp lại, hôn nhẹ lên mặt cô: “Đói bụng quá”. Gương mặt thoải mái không có chút gì lo lắng cả nên An An phần nào cũng an tâm, có lẽ hấn chưa nghe được gì hết.

Khẽ đẩy hấn ra, cô giục: “Rửa mặt đi, chút nữa là có đồ ăn rồi”.

Khoảng mười giờ, Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng cười cười nói nói xuất hiện ngay ngoài cửa, hai người này đến đâu là ồn ào đến đó. Hôm nay cả hai đều mặc đồ thể thao trông rất đẹp trai. An An tò mò quay sang nhìn Tiểu Vũ cũng đã thay một bộ đồ khá rộng, “Hôm nay mọi người có việc gì à?”. “À, hôm nay đi luyện tập”, Tiểu Vũ ôm eo cô: “về lâu rồi mà chưa lái xe. Hôm nay đi chơi một chút”. Vệ Tử Minh nghe đến lái xe liền phấn khích kêu lên: “Tôi cũng muốn lái, Tiểu Vũ, cậu từng nói sẽ dạy tôi mà”.

Thì ra hôm nay bọn họ định đi đến núi Văn Bút để đua xe. An An cũng thay một bộ đồ thoải mái, cùng bọn họ xuất phát.

Mọi người đón xe đi đến đó. Nhìn thấy quang cảnh trường đua rộng đến choáng ngợp, Vệ Tử Minh kêu lên kinh ngạc, Mẫn Nhất Hàng cũng hưng phấn, ánh mắt lộ rõ sự hào hứng.

Hôm nay không phải là ngày thi đấu nhưng vẫn rất đông người. Đa phần là người đến cổ vũ, chỉ có một số ít hội viên được sự cho phép của huấn luyện viên mới được lái xe, hơn nữa mỗi người lái đều phải có huấn luyện viên đi kèm.

Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng vừa nghe chỉ có hội viên mới được lái xe liền rút chứng minh thư ra đi đăng ký. Tiểu Vũ dẫn hai người đi làm thủ tục còn để An An ngồi trên khán đài.

An An thoáng tìm một chỗ ngồi ở ngay chính giữa, nhớ lại lần trước xem hấn đua, cảm giác phấn khích cùng căng thẳng xẹt qua người cô. Tiểu Vũ đã thay đổi nhiều rồi, quả nhiên là cùng Song Tử, nghe nói người thuộc cung này đều rất thông minh, thích mạo hiểm. Rất nhiều người cho rằng Song Tử thường dễ thay lòng đổi dạ, nhưng thật ra không hẳn vậy, chẳng qua là vì họ thích ném trái những điều mới mẻ mà thôi. Hơn nữa, Song Tử không phải là chòm sao lẳng nhăng nhất, kỳ thực họ chỉ muốn tìm trong vô số người một đối tượng đáng để kết hôn, có trách nhiệm, và hết lòng với gia đình.

Cô khẽ bật cười, Tiểu Vũ có phải là con người thế không? Nhớ đến lời nói của ba hồi sáng, trong lòng chợt dấy lên chút buồn bã, bây giờ làm sao còn dám nhắc tới kết hôn chứ? Mới vừa chia tay Minh Minh, hơn nữa quen Tiểu Vũ chưa tới ba tháng, hấn còn trẻ thế này, đừng nói chuyện kết hôn, mà ngay cả việc chỉ nói với ba mẹ là họ đang yêu nhau thôi cũng khó mà chấp nhận nổi. Lần trước kém hai tuổi, ba mẹ đã lắc đầu không bằng lòng rồi, huống chi là kém tới sáu tuổi.

hật là phiền quá, nếu như không cưới xin thì tốt biết mấy, ai quy định là con gái đến một tuổi nhất định phải kết hôn chứ? Hai người cùng nhau tận hưởng cuộc sống thế này chẳng phải là hạnh phúc sao, chỉ cần nói đến kết hôn là kéo theo bao nhiêu chuyện, nào là gia đình hai bên, gốc gác,... quá phức tạp.

Hơn nữa, gia đình Tiểu Vũ dường như chẳng biết gì về sự có mặt của cô. Tiểu Vũ rất ít khi nói về gia đình, cũng chưa từng thấy hấn chủ động về thăm nhà, ít nhất là từ khi hai người sống chung với nhau. Cô biết hấn không thích nên trước giờ cũng không hỏi nhiều. Nhưng tại sao hấn muốn giữ khoảng cách với gia đình, nếu như kết hôn thì người nhà nhất định phải tham gia mới được.

An An khẽ lắc đầu, không nghĩ nữa, bao nhiêu điều phiền muộn này cứ vứt cho ông trời đi, nghĩ nhiều như vậy thì có tác dụng gì, thà rằng hãy cứ thỏa mãn với hiện tại.

Nhớ tới những hành động đáng yêu và lãng mạn mỗi ngày của Tiểu Vũ, nụ cười lại nở trên môi cô. Đúng, hiện tại chẳng phải đang rất hạnh phúc sao? Cô không nên quá tham lam, nếu không ông trời sẽ lấy lại hết. Cô chỉ mong ngày ngày Tiểu Vũ yêu thương mình như vậy, đó chính là niềm hạnh phúc lớn nhất rồi.

Tiểu Vũ nhận tin kêu cô đi lên phía hàng rào bảo vệ đằng trước. An An bước xuống khán đài, bám vào hàng rào, có thể nhìn thấy ngay Tiểu Vũ đứng trên đường đua phía xa vẫy tay ra hiệu với cô, bên cạnh là hai tên ngốc đã thay xong quần áo, đều rất đẹp trai.

Tiểu Vũ tận tình hướng dẫn cho Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng, rồi vỗ vào vai huấn luyện viên bảo họ để tâm nhiều hơn đến hai người này. Sau đó, hấn ngồi vào xe, khởi động rồi lái vút đi. An An nhìn chiếc xe màu xanh trắng đó lướt qua mà trái tim cô vừa hồi hộp vừa lo lắng. Trò chơi kích thích này thật sự khiến

người ta bị nghiện, nhớ lại những điều hần từng nói, xe cũng như phụ nữ, khi đạt đến tốc độ nhất định sẽ tạo ra khoái cảm, mà không ngăn được cười.

Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng bắt đầu chậm chậm tiến vào đường đua dưới sự hướng dẫn của huấn luyện viên. Hai người này đều có bằng lái xe, đường như cũng mê tốc độ nên cuộc thử sức hôm nay khiến họ hết sức hưng phấn.

An An quay lại ngồi lên hàng đầu tiên của khán đài nhìn bọn họ lái xe qua hết lượt này đến lượt khác. Mỗi lần trước khi xuất phát, Tiểu Vũ đều đưa tay vẫy về phía cô sau đó ngồi vào xe lao đi nhanh chóng.

An An nhìn mấy người họ vui vẻ, nhận thấy rằng chỉ cần quan sát thôi cũng có thể cảm nhận được niềm vui của từng người trong số họ, đây cũng chính là một thứ hạnh phúc.

Chương 80 - Trả đũa

Bar Caribbean âm nhạc chuyên náo động vào người cậu tóc xanh tóc đỏ cuồng quay trong tiếng nhạc.

Tiểu Vũ ngồi ở sofa hút thuốc, ánh mắt lạnh lùng hướng ra góc phòng phía xa. Phía đó có ba người đàn ông và năm cô gái đang lắc lư theo tiếng nhạc. Cô gái có mái tóc dài che hết phần lớn khuôn mặt, vừa nhìn cơ thể căng tràn sức sống và kiều diễm đó đã có thể biết ngay đây là một cô gái trẻ, nhưng cách trang điểm lại thấy rõ sự già dặn và trưởng thành.

Tiểu Vũ nhìn Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng vừa ở quầy bar quay lại, khẽ gật đầu, Vệ Tử Minh nói nhỏ vào tai hần: “Bọn nó gọi hai chai Jack Daniels, chắc chắn sẽ chơi đến hai, ba giờ sáng”. Hần không lên tiếng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía đó.

Mẫn Nhất Hàng ngồi một bên sofa, hỏi nhỏ: “Định tính sao?”.

Tiểu Vũ rút thuốc rồi từ từ nhả khói, giọng lạnh tanh: “Ha cậu đến trên chóc mấy cô gái của chúng, để chúng tức lên. Sau đó ta sẽ chinh đốn bọn chúng”. Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng nhìn nhau gật đầu tỏ vẻ hiểu ý.

Tiểu Vũ hơi nheo mắt lại, nhìn theo hai người đi về phía đó. Trong lòng khẽ cười nhạt, được, cho mày tha hồ vui vẻ, hôm nay sẽ để mày chơi đến cùng!

Ngày đó khi nghe An An muốn đem số tiền đi quyên góp, mặc dù trên mặt hiện rõ nụ cười phấn khích nhưng hần nhận ra trong đáy mắt cô có một vết thương sâu hoắm. Lúc nào cũng một mình chịu đựng, thậm chí còn dễ dàng tha thứ cho gã đàn ông kia, cuối cùng lại để người ta khinh miệt xem mình là kẻ hám tiền. Thật nực cười, nếu như cần tiền của họ thì mười ngàn tệ đây chẳng đáng là gì! Sáu năm, sáu năm thanh xuân của người con gái có thể dùng tiền bạc để đo đếm được không?

Cơn tức giận đó khiến Tiểu Vũ quyết định sẽ không bỏ qua cho tên khốn kia, nhưng lại không muốn để An An lo lắng, nên lúc nào hần cũng giả vờ như không có chuyện gì.

Tiểu Vũ bảo Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng dùng “nam nhân kế” tán cô nàng tiếp rượu ở quán đó, nhờ cô ta theo dõi hành tung của bọn kia. Cô gái này rất nghe lời Vệ Tử Minh, nghĩ cách tìm đến tay quản lý Tiểu Khải - người thường xuyên liên lạc với mấy tên đó, để mỗi khi chúng đặt bàn trước, thì thông báo ngay cho ba người họ biết.

Cuối cùng thì cũng gặp được. Tối nay, Tiểu Vũ viện cớ đi ra ngoài cùng Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng, bảo An An ở nhà, hần sẽ về hơi muộn.

Hôm nay là thứ Sáu, cuối tuần quán bar đông nghịt khách, tên họ Viên cùng đám bạn từ chín giờ rưỡi lục tục bắt đầu có mặt. Đầu tiên là gã đó và hai thanh niên lần trước hần đã gặp ở quán ăn đêm, một người hình như tên Bình Bình, người còn lại không biết tên. Họ vừa tới nơi đã gọi điện ngay để giục mấy cô nàng mau đến. Khoảng chừng nửa tiếng sau năm cô gái vừa bị gọi kia xuất hiện, ai nấy đều trang điểm rất đậm, ăn mặc hở hang để lộ không sót chỗ nào. Mặc dù cổ làm ra vẻ trưởng thành, nhưng nhìn qua cũng có thể đoán được họ chỉ khoảng trên dưới hai mươi tuổi mà thôi.

Quả nhiên anh ta là loại chẳng ra gì, vừa nhìn thấy gái đến mắt đã sáng như sao, cười híp cả lại.

Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng hôm nay cũng cố tình ăn mặc chải chuốt, càng tôn lên vẻ trẻ trung và điển trai của hai người. Hai tên này một khi đã ra tay thì không có việc gì không làm được.

Họ đều rất thông minh, không xuất trận trực tiếp mà cố tình chen vào tiếp cận gần các cô gái, từ từ sát lại, ánh mắt và vô tình lướt lên cơ thể họ, vẻ mặt thể hiện sự tán thưởng. Tiểu Vũ nhìn thấy mà phì cười, hai tên này quả là cao tay.

Mấy cô nhóc kia vốn thuộc loại mê trai, vừa nhìn thấy trai đẹp mắt đã sáng lên. Hơn nữa, hai anh chàng này lại còn không rời mắt khỏi mình khiến các cô mở cờ trong bụng. Họ nghiêng đầu thì thầm với nhau, bàn tán về hai chàng trai kia, trong lòng đã sớm quên mất mấy người đang ngồi quanh mình rồi.

Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng thấy thời cơ đã đến liền cố tình nhảy tới cạnh mấy cô ả, rút ngắn khoảng cách, khiêu khích họ nhảy cùng mình, quả nhiên họ lập tức cắn câu, áp sát lại gần hai người khẽ lắc lư. Càng nhảy càng phấn khích, một cô nàng bị Mẫn Nhất Hàng ôm lấy đã bám vào cổ anh ta. Cô gái ngay bên cạnh liền đưa mắt nhìn về ghen tỵ, Vệ Tử Minh vừa thấy bộ dạng của mấy cô gái này, trong lòng cười thầm ôm lấy một cô vào lòng, áp sát vào tai cô ta nói điều gì đó.

Tiểu Vũ lạnh lùng nhìn mấy tên ngồi bên cạnh Viên Thư Minh, gương mặt tối sầm nhưng chẳng làm gì được. Dù sao thì những cô gái này đến đây cũng để tìm người nhảy cùng, hơn nữa vốn dĩ trước khi hẹn bọn chúng cũng chẳng quen biết gì mấy cô ả này, nên không dám chắc chắn là Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng có phải đã quen họ trước rồi hay không.

Tiểu Vũ thấy Mẫn Nhất Hàng ôm cô gái kia chỉ chỉ về phía hắn. Cô gái này cười rất tươi, quay sang Thư Minh nói gì đó, sau đấy đi về phía Tiểu Vũ, mấy cô gái còn lại cũng theo Vệ Tử Minh đi tới.

Tiểu Vũ cười nhạt, hừ, bọn mày còn không nhảy căng lên à? Quả nhiên, ba tên kia ngồi đó bực tức nốc rượu rồi dần mạnh lỵ xuống bàn.

Mấy cô gái bước lại sát ngay đến bên Tiểu Vũ, thấy anh chàng đẹp trai như tác phẩm nghệ thuật này, ai nấy đều vô cùng phấn khích. Chỉ có điều Tiểu Vũ vẫn lạnh lùng không thèm để ý đến họ. Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng cũng không cho họ cơ hội, ngồi ngay cạnh hắn, cách ly họ ra. Mặc dù không được ngồi sát bên Tiểu Vũ nhưng được ngồi gần một anh chàng đẹp trai thế này thì đã là một may mắn rồi.

Tiểu Vũ phớt lờ lời mời rượu của mấy người kia, chỉ chăm chăm nhìn về phía Viên Thư Minh. Hắn sẽ đợi đến khi bọn chúng phát điên lên. Vẻ lạnh lùng của hắn lại càng khiến cho mấy cô ả đắm đuối, ánh mắt cứ dán vào người hắn không rời.

Mắt Tiểu Vũ sáng lên khi thấy tên họ Viên kia hung hăng bật dậy nhìn trừng trừng về chỗ hắn, hai gã bên cạnh cũng đứng dậy. Anh ta xông tới trước, hai tên còn lại bám ngay theo sau.

Trong lòng Tiểu Vũ cười đắc ý. Hay lắm, cá đã cắn câu.

Viên Thư Minh mặt hầm hầm đứng trước bàn của họ, trừng mắt: “Mấy anh bạn, đang định có ý gì đây?”, giọng điệu vô cùng ngang ngược.

Tiểu Vũ không lên tiếng, lạnh lùng nhìn anh ta. Vệ Tử Minh chậm chậm cất lời làm ra vẻ vô tội: “Ý gì lấy gì?”.

“Mấy người này là ông gọi tới, bọn mày từ đâu nhảy vào hả?”, Viên Thư Minh điền tiết, chỉ thẳng vào mặt Vệ Tử Minh.

“Họ thích chơi với ông, thì ông còn cách nào nữa hả?”, Vệ Tử Minh cũng chẳng phải vừa, càng khiến bọn chúng tức giận hơn.

“Khốn kiếp, bọn mày ngứa thịt hả”, cánh tay anh ta bắt đầu không kiềm chế được, đẩy Vệ Tử Minh.

Cậu ta bị đẩy ngã nhào lên người mấy cô gái, liền đứng ngay dậy đáp trả: “Ông ngứa thịt đấy, rồi sao? Mày có giỏi thì kêu mấy người này đi với mày đi!”.

Viên Thư Minh vừa nghe thế, cơn giận bốc lên đến tận đỉnh đầu, tay nắm lại định đâm vào mặt Vệ Tử Minh. Cậu ta sớm đã có đề phòng trước, nghiêng đầu tránh, nắm đấm của anh ta vụt vào không khí sượt qua cổ.

Vệ Tử Minh cũng không lép vế, phản đòn lại một đấm. Tên họ Viên hoàn toàn bị chọc tức, cánh tay vung loạn xạ. Hai tên còn lại cũng nhào lên định đánh Vệ Tử Minh, Mẫn Nhất Hàng và Tiểu Vũ ngay tức khắc lao ra. Khung cảnh bỗng trở nên hỗn loạn, mấy cô gái sợ hãi kéo nhau chạy ra ngoài, đứng xung quanh gào thét.

Mục tiêu của hắn rất rõ ràng, chính là cái tên Viên Thư Minh chết tiệt kia. Cơn giận trong lòng khiến Vũ Minh ra tay càng mạnh, cú đâm lao tới khiến mặt đối phương dạt sang hẳn một bên. Thư Minh điên tiết định giáng trả thì Vệ Tử Minh đã xông vào đánh tiếp, ngay từ đầu ba người này chỉ muốn dần cho anh ta một trận, cho nên hai tên đi cùng kia đều bị ngăn lại, cả ba đồng loạt nhào tới đánh Viên Thư Minh. Cho dù chẳng vinh quang gì, nhưng bọn họ không quan tâm, chỉ cần đạt được mục tiêu, những chuyện như thủ đoạn hay phong độ gì gì đó chẳng cần tranh cãi.

Bình Bình và tên còn lại thấy ba người họ chỉ nhắm vào Thư Minh, trong lòng thắc mắc khó hiểu, do dự không biết có nên nhảy vào giúp anh ta một tay không. Viên Thư Minh lần này thảm rồi, mặc dù cường tráng, to lớn hơn Tiểu Vũ rất nhiều, nhưng bị ba người vây đánh cũng không chịu nổi, rốt cuộc ngã vật ra ghế, trên mặt đầy vết bầm tím. Cuối cùng, Thư Minh không chịu nổi đòn đánh ôm lấy đầu nói: “Tôi sai rồi, tôi sai rồi...”, nhìn đối phương cầu xin như vậy, Tiểu Vũ mới dừng tay, cơn giận trong lòng phần nào được giải tỏa.

27. Chương 27

Sự Dị Dạng Chết Tiệt - Chương 27

“Xem mày sau này còn dám ngang ngược không”, Tiểu Vũ lạnh lùng buông một câu: “Đừng để tao thấy mày nữa, nếu không gặp lần nào đánh lần đó!”.

Tiểu Vũ phúi mấy nếp nhăn trên áo, về nhà mà để An An nhìn thấy thế nào cũng lo lắng. Hắn quay sang Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng khẽ gật đầu rồi ra khỏi quán.

Mấy cô gái lúc nãy sột đến nỗi mặt mày tái mét, không ai dám ra cản. Bình Bình vội chạy tới đỡ Thư Minh, mặt mũi anh ta bị đánh sưng vù, quầng mắt bầm tím như gấu trúc, không ngờ rằng mấy người kia lại ra tay lạnh lùng đến thế, chẳng khác gì muốn lấy mạng người ta. Viên Thư Minh đưa tay quệt mép thấy rớm máu, không ngờ hôm nay lại xui xẻo gặp phải mấy thằng thối tha này, thậm chí nếu lần sau mà gặp lại nhất định sẽ làm một trận ra trò, ánh mắt đầy giận dữ nhìn ra phía cửa.

Ba người Tiểu Vũ ngồi trên taxi cười nghiêng ngả, nhớ lại bộ dạng của gã đó, vô cùng hả hê: “Hôm nay cảm ơn mấy cậu nhiều, ngày nào các cậu cần, nói một tiếng tôi tuyệt đối không từ chối”. Tiểu Vũ cảm kích quay đầu nhìn hai người bạn đang ngồi hàng ghế sau: “Thật là đã quá đi, lần sau có chuyện như vậy nữa nhớ gọi tôi”, Vệ Tử Minh vui vẻ trả lời.

Tiểu Vũ quay trở lại nhìn ánh đèn loang loáng phía trước, trong lòng mãn nguyện, cuối cùng cũng báo thù được cho An An.

Về đến nhà đã hơn mười một giờ. An An đang ngồi trên sofa xem tivi, vừa nhìn thấy Tiểu Vũ liền chạy ra đón, vẻ mặt lo lắng: “Sao anh về muộn thế?”.

Tiểu Vũ ôm lấy cô thật chặt, đầu vùi sâu vào cổ An An, cứ thế đứng như vậy rất lâu.

Cô ngẩn ra, không hiểu gì, vội đặt tay lên trán hắn: “Tiểu Vũ, anh sao thế? Đừng làm em sợ!”, giọng như lạc đi.

Nhưng Tiểu Vũ chỉ cười khê: “An An, anh đang rất vui, rất vui!”.

An An trái lại càng lo lắng hơn: “Vui? Tại sao?”, mặt cô ghệt ra.

Tiểu Vũ từ tốn ngắt đầu lên, nét mặt rạng rỡ: “Cuối cùng anh cũng dạy cho tên đó một bài học rồi”.

An An sững sốt, đầu óc trở nên trống rỗng, dạy ai? Là Minh Minh ư? Bỗng cô nhìn thấy ở cổ hắn có vết đỏ, càng sợ hãi: “Anh bị thương rồi”, rồi xoa lên vết thương đó.

Hắn nắm lấy tay cô, mỉm cười an ủi: “Không sao, tên đó còn bị thương nặng hơn”.

An An trong lòng xót xa, vì cô mà hấn đi tìm Minh Minh tính sổ, mắt rơm rớm: “Anh chấp anh ta làm gì? Em chỉ muốn anh được bình an, luôn khỏe mạnh”. Cô đưa tay ôm lấy cổ hấn: “Anh thề này, em đau lòng lắm”, cánh tay ôm chặt hơn, cô không muốn thấy hấn thương, không muốn...

Tiểu Vũ an ủi vỗ vào lưng An An: “Không sao, anh không sao!”, rồi ôm chặt lấy cô “Anh sẽ không làm em lo lắng nữa đâu!”.

Hai người cứ thế ghì chặt lấy nhau, vỗ về nhau, chỉ mong đối phương an lòng.

Chương 81 - Thử thai

Tiểu Vũ nằm yên trên sofa, gối đầu lên đùi An An, ngoan ngoãn để cô bôi thuốc. Kỳ thực bản thân hấn thấy chẳng có gì ghê gớm cả, chỉ là bị móng tay cào vào làm đỏ lên, có hơi rớm máu, vết thương không hề sâu. Nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng của An An hấn đành để cho cô chăm sóc.

An An xoa một chút dầu Vaseline lên vết đỏ, mặc dù biết loại dầu này xoa lên vết thương cũng không xót lắm nhưng cô vẫn dè dặt vì sợ hấn đau, sau đó nhẹ nhàng lấy bông thấm lên vết thương, rồi cúi xuống thổi nhẹ vào đó.

Tiểu Vũ cảm thấy cổ mình truyền tới cảm giác mát lạnh rất dễ chịu, nhìn gương mặt cô cúi sát xuống, làn da mịn màng có thể thấy cả lỗ chân lông, hàng mi rũ xuống, dáng vẻ đang rất tập trung. Tiểu Vũ đưa tay kéo đầu cô xuống hôn lên môi, như để vỗ về, rồi chậm chậm buông cô ra, cười say đắm: “Cảm ơn vợ anh!”.

An An vừa bực vừa buồn cười, khẽ vuốt mặt hấn: “về sau không được vậy nữa. Em không muốn anh gặp chuyện không may”.

“Ừm”, Tiểu Vũ gật đầu, cố ý chớp mắt ra vẻ vô tội: “Được, lời vợ nói phải nghe chứ! Vợ bảo sau này không được để bị thương, anh có đánh cho người khác tàn phế cũng không thể để chính mình bị thương; vợ bảo cả đời này chỉ yêu vợ, anh nhất định sẽ không để ý đến cô gái khác! Vợ muốn sinh con gái, anh nhất định sẽ không làm ra con trai”.

An An không nhịn được bật cười, “Ăn nói vớ vẩn, ai muốn sinh con gái cho anh chứ?”, rồi vỗ vào khuôn mặt đáng yêu của hấn, đúng là dày mặt!

Tiểu Vũ áp đầu vào bụng cô thì thầm, An An nghe không rõ, tò mò: “Lại nói linh tinh gì nữa thế?”.

“Không chừng giờ có rồi cũng nên”, Tiểu Vũ cười đắc ý, nháy mắt với cô.

“Sao có thể thế được”, An An hốt hoảng kêu lên: “Chẳng phải lần nào anh cũng xuất ra ngoài sao?”. Cô biết hấn không thích dùng bao cao su, lúc nào cũng nói như vậy không có cảm giác, cho nên những lúc gần ra hấn đều rời khỏi người cô rồi mới xuất.

Tiểu Vũ khẽ hôn lên bụng cô: “Nhưng lần đầu tiên chúng ta không có phòng bị, hôm sau em cũng không uống thuốc tránh thai”, rồi trên mặt hấn nở ra nụ cười đầy mờ ám.

Trời ạ, đúng thế, cô đã quên mất chuyện phải uống thuốc, điên thật, cô nhăn nhó khổ sở hỏi: “Không phải nhanh thế chứ, có thể hôm đó là ngày an toàn trong chu kỳ?”.

Tiểu Vũ khẽ cười: “Vây em mau cầu nguyện đó đúng là ngày an toàn đi, không chừng...”, hấn khúc khích cười: “Không chừng đã có rồi đấy”.

An An lo lắng, Tiểu Vũ nhìn nét mặt khổ sở của cô trong lòng cười trộm, cô ngốc này, đúng là dễ lừa. Tuy nhiên nếu thật sự có thai thì cũng chẳng sao, để xem An An còn viện cớ gì để không kết hôn với mình nào, Tiểu Vũ cười thâm: “Được rồi, đừng buồn phiền nữa, không chừng đúng là ngày ‘an toàn’ đó. Không sao đâu”.

An An vẫn chưa an tâm: “Trời ạ, nếu như có thật thì khổ đấy”, rồi tay khẽ đập hấn: “Đều là do anh hết, hại người ta lo lắng, giờ anh bảo phải làm sao?”.

“Thì kết hôn là được rồi”, Tiểu Vũ phá lên cười, dù sao đó cũng là thuận theo lẽ thường.

“Anh yên lặng một chút có được không? Người ta đang buồn đây này!”

“Anh rất nghiêm túc”, nét mặt Tiểu Vũ trông không có vẻ gì là đang đùa.

“Hừ, mặc kệ anh”, An An vẫn lo lắng không thêm để ý đến câu nói của hắn, trong đầu đang nghĩ xem phải làm thế nào, nhắc đầu hắn xuống cô đứng dậy đi về phòng, miệng lầm bầm: “Haizz, ngày mai đi mua que thử về kiểm tra, sao lúc đó không nghĩ tới chuyện này cơ chứ?”.

Tiểu Vũ nhìn theo An An, bất đắc dĩ cười khẽ, trong mắt lại lóe lên một điều gì đó, như thể đang ngẫm ngẫm mưu mô.

Ngày hôm sau, An An đi mua que thử thai thật, nhìn thấy một vạch trên que thử cô mới thở phào nhẹ nhõm. May quá, chưa có! Cô đột nhiên bật cười, Tiểu Vũ này đúng là thích dọa người ta, nhưng lại nghĩ đến vẻ mặt nghiêm túc của hắn tối qua, trong lòng không khỏi vui mừng, nếu như có thai thật thì cũng hay chứ sao, không biết Tiểu Vũ thích con trai hay con gái nhỉ? Mà chắc là con gái rồi, chỉ cần nhìn cách hắn chăm sóc Tâm Tâm là biết hắn thích con gái hơn. Nhưng An An lại thích một cậu nhóc đẹp trai như hắn. Khốn nỗi, Tiểu Vũ đẹp trai thế mà cô lại quá bình thường, gien chẳng xứng đôi chút nào, tương lai không phải là sẽ kéo độ đẹp trai của thằng nhóc con xuống sao? Nghĩ rồi lại hơi buồn buồn. An An ngồi trên bồn cầu cầm que thử thai cứ thế nghĩ ngợi lung tung. Khó khăn lắm mới ra khỏi phòng tắm, nhìn đồng hồ, thầm nghĩ gần đây sao Tiểu Vũ hay về trễ thế nhỉ? Gọi điện thoại báo cái tin này mới được, haha, giờ đến lượt Tiểu Vũ buồn cho mà xem, ai bảo dám dọa cô.

Đầu dây bên kia bắt máy: “À lô, Tiểu Vũ, anh đang ở đâu thế?”, An An nhẹ nhàng hỏi.

“Anh đang trên đường về nhà đây.”

“Em báo cho anh một tin xấu nhé”, An An cố tình cười vẻ bí mật. “Chuyện gì?”, Tiểu Vũ tò mò. “Em không có thai, xem anh còn dọa được gì nữa nào!”, An An vui vẻ nói.

“Sao? Thật à? Vậy thì phải anh cần cố gắng thêm sao?”, Tiểu Vũ không hề tỏ ra thất vọng, ngược lại còn trêu An An. Đúng là cô nói không lại hắn rồi, “Mặc kệ anh, toàn nói vớ vẩn, mau về nhà đi, cơm nấu xong hết rồi”, sau đó khẽ cười tắt máy.

Nếu có thể sinh cho hắn một đứa con thì cũng tốt, có lông mày, cái mũi, cái miệng của hắn, và quan trọng nhất là phải có đôi mắt to giống hắn, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy hạnh phúc rồi. An An không nén được mỉm cười, thật sự là cô cũng rất muốn!

Chương 82 - Đi bơi

Tiểu Vũ không vì chuyện An An không mang thai mà quá thất vọng, bởi vì trong thâm tâm hắn đã sớm có giải pháp. Cứ từ từ, hắn sẽ cố gắng làm bằng được, nhưng việc quan trọng nhất bây giờ không phải là chuyện này, Tiểu Vũ bắt đầu có một kế hoạch.

An An vì chuyện Tiểu Vũ dám dọa mình nên bắt hắn dẫn cô đi chơi.

Thời tiết gần đây rất nóng nên Tiểu Vũ đề nghị đi bơi vào buổi tối. Tối thứ Bảy, hắn hẹn cả Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng, bọn họ mỗi người đều dắt theo một em, vậy là cả sáu người cùng đi đến một bể bơi bốn mùa trong nhà.

Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng vừa nghe có thể dẫn theo người đẹp đi bơi đêm liền hét lên vui sướng, như vậy có thêm cơ hội vun đắp tình cảm. Vừa dạy bơi vừa tán gái, quá đã!

An An nghe mấy người họ nói chuyện khẽ lắc đầu cười, đúng là hai anh chàng này không thể rời xa phụ nữ mà. Tiểu Vân gần đây cũng không nhắc gì tới họ, lẽ nào Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng lại chuyển sang mục tiêu mới rồi? Haizz, xem ra Nhạc Vân đúng như Tiểu Vũ nhận xét, không hợp “khẩu vị” với hai người này.

Mọi người đi thay đồ bơi, lúc bước ra đã thấy hai người này đang huyết sáo với ba cô gái. Ánh mắt của Tiểu Vũ không rời khỏi người An An, cơ thể nhỏ nhắn của cô được bộ áo tắm ôm gọn để lộ những đường cong tuyệt mỹ. Hắn mặc kệ hai tên kia, đi thẳng tới bên An An đưa cô xuống bể bơi.

“Chà, tên này đúng là bần xỉn, không để cho bọn mình thưởng thức một chút”. Vệ Tử Minh bắt mẫn phàn nàn, trong mắt tên ngọc này chỉ có An An, như vậy cũng tốt, hắn sẽ không để tâm đến hai cô em xinh đẹp này nữa. Sau đó mỗi người dìu cô gái đi cùng của mình xuống nước.

Vừa chạm vào nước, toàn thân An An co rúm lại, không ngờ nước lại lạnh như vậy, cô nắm chặt tay Tiểu Vũ hào hứng cười: “Woa, thật là đã, lâu lắm rồi em không đi bơi”. Tiểu Vũ vuốt nước trên mặt cô, nói: “Hôm nay anh cho em bơi thỏa thích đây”, nói xong còn hỏi cô đây nghĩ ngờ: “Em có biết bơi không đó?”.

“Biết chứ, em là người miền am mà, đương nhiên là biết, từ hồi mười tuổi em đã biết bơi rồi”, An An đắc ý khoe.

Tiểu Vũ nhìn cô ngờ vực, làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi “Thật á? Nhìn không giống như là biết bơi!”.

“Vậy mình bơi thi đi. Đường bơi này chắc chừng một trăm mét, từ đây tới kia, ai đến trước người đó thắng?”, An An thách đố.

“Được thôi, vậy người thắng có quyền ra một yêu cầu, em thấy sao?”, Tiểu Vũ cười thâm trong lòng, đồng ý này lại muốn chui đầu vào rọ.

An An nghiêng đầu nói: “Được”.

Tiểu Vũ vỗ vai cô: “Thế này nhé, anh nhường em một sải người, em bơi trước đi, nếu không lại bảo anh chơi xấu”. An An thấy vẻ tự tin của hân liền đồng ý, nói xong, quay người áp sát vào tường bể bơi, Tiểu Vũ cũng theo ngay phía sau. Cô thả lỏng tay, cả người phóng về phía trước, cố sức bơi.

Tiểu Vũ mỉm cười, sau đó sức đuổi theo bóng người phía trước.

An An bơi rất cừ, tốc độ không hề chậm. Mặc dù đã lâu không xuống nước nhưng động tác vẫn rất nhuần nhuyễn, cánh tay liên tục rẽ đường phía trước, đôi chân không ngừng đạp nước phía sau, nhanh chóng tiến về đích.

Tiểu Vũ vẫn không vượt lên An An, giữ một khoảng cách nhất định, chờ đến lúc cô sắp về đích.

Quả nhiên lúc gần đến đích, Tiểu Vũ đột ngột tăng tốc, thoáng chốc đã vượt lên trước mặt cô. An An thấy vậy trong lòng nôn nóng, càng cố sức bơi về phía trước.

Đúng lúc An An sắp chạm tay đến tường bể bơi thì Tiểu Vũ đã thoải mái chạm đích. Cô không ngờ mình lại thua.

An An thở hổn hển bám vào gờ tường nói: “Anh ăn gian, rõ ràng là bơi nhanh nhưng cố ý bám phía sau, cuối cùng mới vượt lên”.

Tiểu Vũ khẽ cười, một tay bám vào thành bể bơi, một tay vòng qua eo cô. Chỗ này nước sâu, hai người đều không chạm chân tới đáy, “Anh chưa bao giờ nói là mình bơi quá chậm”, An An véo má hân vì sự láu cá này: “Anh cố ý để em thua mà”.

Tiểu Vũ thấy cô có vẻ mệt liền đỡ cô đi về phía thang, sau đó đặt một chân lên đấy, một tay bám vào tay nắm, còn một tay thì vòng ôm lấy eo An An: “Dĩ nhiên, là anh cố ý đó”. Tiểu Vũ cũng không giấu giếm, hân vốn dĩ muốn cô thua.

An An làm mặt giận đẩy người hân: “Đâu thể thể được!”.

Tiểu Vũ cười, vội ôm ghì lấy cô dỗ dành: “Đừng giận nữa, cùng lắm thì lần sau sẽ để em thắng”. “Em vốn không thể thắng được, vậy mà anh còn như thế..” An An vẫn còn phụng phịu.

Tiểu Vũ nhìn đôi môi hồng đang cong lên của cô, mi mắt đọng vài giọt nước, trông thật đáng yêu. Không kìm hân cười khẽ rồi hôn lên môi cô, vợ hân giận rồi, ghé gớm quá đi.

An An cố tình quay đầu đi, nhưng đôi môi của Tiểu Vũ cứ dính lấy không rời. Để cảm nhận về mềm mại của cô, tay hân lướt xuống phía dưới người cô, chiếc áo tắm mỏng bó sát cơ thể giống như một lớp da thứ hai. Cơ thể Tiểu Vũ bỗng chốc nóng bừng, cảm giác này thật tuyệt.

An An bị Tiểu Vũ hôn đến nổi mê muội, chỉ có thể tựa sát người vào tường, ngửa đầu đón nhận nụ hôn sâu của hân, phần cơ thể được hân vuốt ve bắt đầu nóng lên đầu óc hoàn toàn mù mị.

Tiểu Vũ ôm chặt lấy cô, ép sát hai cơ thể vào nhau, lại mặc đồ bơi dầm mình trong nước, cảm giác thật mê hoặc. Trong lòng hân có chút hối hận, chậm chậm ngẩng lên nhìn chăm chăm vào cô, thì thầm: “An An, mình về nhà đi”.

An An từ từ mở mắt ra, nhìn vào ánh mắt đầy áp ham muốn của hắn, còn có thể cảm nhận rõ sự bộc phát của hắn, dù vậy cô vẫn trả lời rất khó khăn: “Nhưng mình vừa mới tới. Bây giờ về... sẽ..

Tiểu Vũ lại cúi thấp xuống hôn cô, miệng vẫn không thôi lẩm bẩm: “Đúng thật là không nên đi bơi, chẳng bằng làm đôi uyên ương bơi ở nhà”.

An An cười khê đầy vai Tiểu Vũ, tên quỷ này, đúng là làm người ta bực mình.

Cả bọn bơi đến mười giờ tối mới về, Tiểu Vũ lúc nào cũng ôm chặt lấy An An, ánh mắt luôn giục cô nên về sớm. Còn hai người kia thì chỉ mãi liếc mắt đưa tình với mấy cô em của họ, xem ra tiến triển rất tốt.

Chương 83 - Cầu hôn

Đạo gần đây Tiểu Vũ luôn cảm nhận được niềm vui thường trực của An An, nhưng hắn vẫn muốn người con gái này có thể sống hạnh phúc hơn và quên hết mọi muộn phiền. Mỗi lần nhìn thấy nụ cười tươi tắn và cả những giọt nước mắt xúc động của cô, là trong lòng hắn lại thấy mãn nguyện, thì ra cảm giác khi toàn tâm toàn ý chăm sóc cho một người lại tuyệt đến vậy. Có thể cùng cô chia sẻ niềm vui, hạnh phúc, điều đó khiến bản thân hắn cũng vui theo.

Hắn muốn mang đến cho An An những điều tốt đẹp nhất, nhưng lúc nào hắn cũng có cảm giác chưa đủ. Vũ Minh biết cô muốn điều gì, dù chưa từng nói ra.

Hôm đó cô gọi điện về nhà, đúng lúc hắn vừa thức dậy nên đã nghe được toàn bộ lời cô nói, hắn không muốn cô khó xử, nên giả vờ như không nghe thấy, bởi vì cô không muốn vấn đề này khiến hắn cảm thấy đây là một gánh nặng. Kỳ thực, An An không biết rằng, trong lòng hắn đã muốn điều đó từ lâu, tại sao phải lo người khác nghĩ gì, điều quan trọng nhất là bản thân mình muốn hay không. Đúng, hắn muốn, muốn mang đến cho cô thứ hạnh phúc viên mãn.

Hôm nay lại là một buổi sáng chủ nhật trong lành, nhìn cảnh bên ngoài tươi sáng, Tiểu Vũ mỉm cười, An An, anh sẽ mang đến cho em một điều bất ngờ.

An An mơ hồ bị Tiểu Vũ kéo đi, đôi mắt còn ngái ngủ bước lên taxi, đầu óc 1T LỖ mòng, Tiểu Vũ vừa nói cái gì? Sáng sớm thế này mà đi công viên ư?

Tiểu Vũ ôm cô đầy yêu thương, gần đây công việc chồng chất, chỉ cần nằm xuống giường là An An vật rang, khiến hắn cho dù muốn ôm cũng không nỡ phá giấc ngủ ngon lành của cô.

Một lát sau hai người đã đến trước công viên, Tiểu Vũ khê vỗ vào má cô, thì thầm gọi: “An An, tỉnh dậy nào”. An An khê mở mắt ra, chậm chạp bước theo hắn xuống xe, cả người nằm trong vòng tay hắn, mắt vẫn nhắm chặt.

Tiểu Vũ cười, không khéo chốc nữa lại sợ đến nỗi đêm nay không ngủ được ấy chứ.

Tiểu Vũ nhìn An An có vẻ vẫn không chịu mở mắt, rốt cuộc đành dùng tuyệt chiêu. Hắn khê nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn, càng lúc càng cuồng nhiệt. Cuối cùng An An mới mở mắt vì bị ngạt thở, lúc này Tiểu Vũ mới chịu buông cô ra, khê liếm môi đầy đắc ý.

An An thở hổn hển, nhìn ngó xung quanh không biết đây là đâu. Hồi lâu sau cô mới sực tỉnh, nhớ ra Tiểu Vũ nói đến công viên, mà mới sáng tinh mơ đến công viên làm gì? Xa xa mấy cụ già vẫn còn đang tập quyền.

Cô liền hỏi: “Tiểu Vũ, đến đây sớm thế này để làm gì?”, Tiểu Vũ nháy mắt về bí mật không trả lời: “Dân em đi chơi chút mà”.

Hắn kéo bàn tay nhỏ bé của cô đi sâu vào trong công viên, lòng thầm nghĩ, không biết hai tên kia đã chuẩn bị xong chưa? Sao giờ này còn chưa thấy nhả tin tới?

Càng vào trong người quạ lại càng ít, lâu lắm rồi không dậy sớm thế này, An An liền hít một hơi thật sâu, không khí trong công viên thật tuyệt.

Tiểu Vũ thấy điện thoại rung liền lấy ra xem, sau đó nhả tin trả lời: “Hai người rút trước đi. Cảm ơn nhiều!”.

Trong lòng vui vẻ quạ sang An An, cô gái này vẫn đang say sưa với sự tinh khiết của buổi sớm, hắn càng đắc ý, bảo đảm là chút nữa thôi em sẽ còn vui hơn cả bây giờ.

Hắn dắt cô đến một hàng cây nhỏ bên cạnh, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng hai tên kia đâu. Chú ý quan sát một lúc mới thấy dấu hiệu trên một cái cây gần đây.

Khoe miệng khe khẽ lên, hắn kéo tay An An đến đó, rồi cúi thấp đầu xuống, nói với cô giọng đầy nghiêm túc: “An An, em có thích đến công viên buổi sớm thế này không?”, An An vui vẻ cười: “Thích, rất tuyệt”.

“Vậy..hắn cố ý kéo dài câu nói, ánh mắt chăm chú nhìn vào mắt cô: “Mình cùng chơi một trò được không?”.

An An vừa nghe thấy môi cong lên: “Anh lại bày trò gì thế h”, nét mặt nhìn hắn đầy hoài nghi. Mỗi lần nghe Tiểu Vũ nói chơi trò chơi là thế nào cô cũng bị lừa.

Nhìn vẻ nghi ngờ đó, hắn không nhịn được cười, trán khẽ cụng vào trán cô rồi đặt một nụ hôn lên đó: “Hôm nay sẽ không trêu em nữa, nếu còn làm chuyện đó thì em cứ phạt anh đi, được không nào?”.

“Thật không?”, cô vẫn còn hơi băn khoăn, nhưng nhìn cách nói hết sức chân thành của hắn cô liền tin, gật đầu đồng ý.

Tiểu Vũ mừng thầm xoay người An An để cô đứng cạnh cái cây. Sau đó mở một nút nhỏ màu đỏ trên cây, từ từ nhẹ nhàng lấy ra một sợi dây mảnh buộc vào ngón áp út trên bàn tay phải của cô. “Hôm nay chúng ta sẽ chơi trò thần giao cách cảm”, hắn nói vẻ bí hiểm.

An An tò mò nhìn sợi dây, hỏi: “Thần giao cách cảm? Chơi làm sao?”.

Tiểu Vũ buộc một nút thắt, khe khẽ giật giật để thử, sau đó ngược đầu lên nói rất nghiêm túc: “Anh sẽ trốn ở một chỗ nào đấy, còn em theo sợi dây này tìm anh, ngón áp út là ngón gắn liền với trái tim, nếu như có thể cảm nhận được anh đứng ở đâu đợi em, nhất định em sẽ tìm thấy được anh”. An An khẽ bật cười, sao lại nghĩ ra được cái trò này chứ, nhưng nó có vẻ khá thú vị.

Tiểu Vũ nhắc cô cẩn thận, bởi vì sợi dây này rất mảnh, nếu bị đứt thì thần giao cách cảm của bọn họ cũng sẽ đứt theo. An An gật đầu, Tiểu Vũ khe khẽ hôn lên mặt cô sau đó quay người đi về rừng cây đằng sau rồi dần dần mất hút.

An An hồi hộp chờ đợi, ánh mắt dán chặt vào sợi dây đang buộc trên ngón tay, thứ này thật sự có thể giúp cô tìm được Tiểu Vũ không? Cảm giác điện thoại khẽ rung, cô lấy ra xem, Tiểu Vũ nói OK rồi.

Cô nhẹ nhàng đưa tay phải lên, sợi dây đang khẽ rung. Cô hồi hộp phấn khích, lần theo nó đi về phía rừng cây nhỏ, chậm chậm từng bước cảm nhận sợi dây khẽ giật.

Trước mắt là một khoảng đất trống, đối diện là một căn nhà nhỏ màu hồng hai tầng, hình như là khu biệt thự của công viên. Sợi dây lại khẽ giật, cô đi theo sự hướng dẫn của nó tiến thẳng về phía căn nhà.

Đột nhiên từ đằng xa, từ trong căn phòng trước mặt phát ra một luồng sáng, chiếu thẳng xuống chói lóa. An An nheo mắt nhìn về phía đó, nơi đấy hình như có một tấm kính phản xạ đầy ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào mặt khiến cô nhìn không rõ. Bất thành玲 ngón tay bị giật mạnh, lẽ nào Tiểu Vũ ở đó? Cô từ từ bước lại gần, bỗng chuông điện thoại vang lên báo tin nhắn, cô đứng lại lấy nó ra, trên màn hình xuất hiện dòng chữ: “Giờ tay lên!”. An An bật cười, không biết hắn còn giữ yêu cầu gì nữa đây?

Tuy nhiên cô vẫn nghe lời, đưa tay có sợi dây lên đầu, cảm giác nó càng lúc càng chặt khiến cô có chút lo lắng, phải chăng hắn đang kéo dây, liệu nó đứt thì sao.

Nhìn mãi vẫn không nhận ra đâu là điểm cuối, chỉ thấy luồng sáng đó chợt lóe lên, nhưng từ đằng xa cô không thể nhìn rõ được.

Trong lòng hồi hộp đợi hắn xuất hiện. Cuối cùng An An nhìn thấy có một thứ gì đó đang trượt theo sợi dây đi đến. Cô càng ngạc nhiên hơn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nó, càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ, cuối cùng nó theo sợi dây nhẹ nhàng xo vào ngón tay cô. An An ngẩn ra, bàn tay bất động, trái tim loạn nhịp, đầu óc quay cuồng, cô không thể tin nổi những gì diễn ra trước mắt. Bàn tay còn lại đưa lên miệng, kinh ngạc thừ người đứng đó, cảm thấy lệ trong mắt mình càng lúc càng đầy lên, trái tim như được niềm vui bất ngờ này lấp đầy.

Rất lâu sau, cô vẫn chưa thể lấy lại bình tĩnh. Lúc này, Tiểu Vũ mới lặng lẽ bước đến bên cạnh, trong lòng vui sướng khi nhìn thấy dáng vẻ ngẩn ngơ của An An, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nắm chặt lấy cánh tay vẫn

còn giờ lên kia. An An hiện giờ mới hơi nhận thức được, nhưng trái tim và đầu óc vẫn bị sự ngạc nhiên này làm cho đông cứng không thốt ra được lời nào.

Tiểu Vũ khẽ cười nít thắt trên ngón áp út ra, sợi dây nhẹ nhàng rơi xuống, sau đó đẩy chiếc nhẫn vào sát trong ngón tay, nói đầy trêu mến: “Lúc này em đã tìm được anh rồi, cũng đã nhận chiếc nhẫn của anh, vậy thì em có đồng ý lấy anh không?”.

Giống như vừa bị chấn động bởi một vụ nổ làm cho đầu óc An An xây xẩm, trái tim như bị ai đó bóp chặt khiến cô hít thở không thông.

Tiểu Vũ rơm rớm những giọt nước mắt hạnh phúc nhìn cô đứng ngẩn ra, sau đó khẽ cười kè sát vào tai cô nói: “An An, lấy anh nhé!”. An An nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dòng lệ cuối cùng cũng lăn trên mặt, không thể suy nghĩ được gì về niềm hạnh phúc bất ngờ này, trong đầu chỉ còn câu nói của hắn. Lấy hắn, lấy hắn, âm thanh vọng ra ngày một lớn hơn, nhiều hơn, dội vào trái tim cô. Cô rất muốn nói, nhưng không thể nào cất thành lời.

Tiểu Vũ ôm chặt cô: “An An, lấy anh nhé, anh nhất định sẽ yêu thương em!”.

An An nằm gọn trong lòng hắn, trái tim đập liên hồi. Đúng thế, không cần phải lưỡng lự, chỉ cần lấy hắn, Tiểu Vũ chính là niềm hạnh phúc lớn nhất của cô! Hạnh phúc của cả đời này!

An An ngẩng đầu lên, mở mắt nhìn vào gương mặt đang xúc động của hắn, khẽ gật đầu.

“Yeah”, Tiểu Vũ vui mừng nhấc bổng cô lên xoay mấy vòng, cảm giác cả thế giới như quay theo, hắn quá hạnh phúc.

28. Chương 28

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 28

Mãi lâu sau Tiểu Vũ mới chịu dừng lại đặt An An xuống, vẫn ôm chặt, hôn thắm thiết lên môi cô. Cuối cùng thì An An đã đáp trả lại tình yêu của hắn.

Rời khỏi đôi môi hắn, An An hớn hớn nhìn gương mặt đầy phấn khích đó, con tim tràn ngập niềm vui. Đột ngột buông cô ra, chạy về phía khác hét lên: “Vu An An đồng ý rồi! Cô ấy đồng ý lấy tôi!”.

An An đưa tay che miệng, nhìn hắn rồi ngó nghiêng xung quanh, không thể để người khác nhìn thấy cái gã điên này. Tiểu Vũ hét xong lại chạy bổ về, ôm chặt vai cô, thở dốc nói: “An An, hôm nay mình đi đăng ký đi!”.

Trời ạ, đúng là hắn điên mất rồi! An An cười, nựng mặt hắn: “Anh điên rồi, hôm nay làm sao mà đăng ký được?”.

Hắn cười bí ẩn, giống như làm ảo thuật rút từ trong túi quần ra hai quyển sổ màu đỏ, sổ hộ khẩu! Công tác nhiên, mắt mở trừng trừng, không thể nào!

“Anh đã làm xong lâu rồi, chỉ cần em đồng ý nữa thôi!”, Tiểu Vũ cười đắc ý, chuyện này, hắn đã sớm nghĩ đến rồi.

Cô do dự: “Nhưng...nhưng, em vẫn chưa nói với gia đình, còn anh? Làm sao anh lấy được sổ hộ khẩu?”. An An tuôn ra một loạt câu hỏi với sự ngỡ ngàng.

“Chuyện này em không phải lo, chúng ta muốn sống cùng nhau, bây giờ nói hay sau này nói với mọi người thì có gì khác nhau sao? Anh không quan tâm, giờ mình đi thôi, anh không đợi được nữa rồi!”.

Sau đó, Tiểu Vũ kéo cô háo hức chạy ra ngoài. Nhìn mái tóc mềm mại của hắn lướt trong gió, trái tim ngập tràn hạnh phúc, cô đã hoàn toàn bị hắn chinh phục rồi, cứ thế chạy theo hắn, tay nắm chặt tay. Cô còn do

dự điều gì, không cần suy nghĩ nữa, đây chính là hạnh phúc, nó đã trong tầm tay, niềm hạnh phúc thuộc về cô.

Hai người chạy thẳng về phía phòng công chứng, nhìn thấy Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng đang đứng đợi ở cổng, cô không kịp được nước mắt, thì ra, thì ra Tiểu Vũ đã chuẩn bị mọi thứ từ sớm. Hắn như tạo ra một cái bể hạnh phúc bí mật, làm sao cô có thể thoát được, không thể thoát được, không thể thoát được, chỉ có thể cùng hắn nhảy vào hạnh phúc. An An vui mừng vừa khóc vừa cười.

Tiểu vũ ôm chặt lấy cô, khẽ đắm vào vai hai người bạn: “Cảm ơn người anh em!”.

Hai người kia nhìn đôi bạn ương trước mặt trong lòng cảm xúc ngổn ngang. Đúng vậy, người hạnh phúc là người đạt được điều mình muốn.

Cuối cùng họ cũng đăng ký xong, Tiểu Vũ vui mừng ôm ghì lấy An An, cuối cùng hắn có thể mang người đẹp về rồi.

Chương 84 - Chúc mừng

Cho đến khi ngồi vào xe, An An vẫn cho rằng đây là một giấc mơ, nhớ lại lúc này mới cảm thấy giấy kết hôn, tấm hình hai người cười trong hạnh phúc, cô thấy quá đột ngột, mọi thứ diễn ra quá nhanh.

Ngẩn ra cười quay sang nhìn Tiểu Vũ, vẫn chưa dám tin: “Tiểu Vũ, chúng ta thật đã...?”. Tiểu Vũ nựng mặt cô cười: “Đừng nghi ngờ gì nữa. Em nhìn xem, giấy tờ bằng chứng rõ ràng của nhà nước cấp đây, anh thuộc về em rồi! Haha, em phải có trách nhiệm, không được bỏ lại đâu đấy”.

Cô gái ngốc này, sao đến giờ này còn chưa tỉnh. May là hắn không cho cô cơ hội để do dự, nếu không chẳng biết đến khi nào mới có thể lừa cô về nhà mình. Tiểu Vũ bật cười, mặc kệ, dù sao thì giờ cô có hối hận cũng không được nữa rồi, chạy không thoát đâu. Hắn không kịp được ôm chặt lấy cô, bà Lục à, haha, An An của hắn, chỉ cần nghĩ tới đã thấy vui phát điên lên được.

An An bị hắn ôm vào lòng, siết chặt đến nỗi cô cảm giác lồng ngực hắn như muốn dính sát vào trái tim mình. Họ thực sự đã kết hôn rồi, nhận thức này phá vỡ mọi thứ gọi là lý trí. Dù có do dự và hoang mang ra sao thì hắn cũng không cho cô bất kỳ cơ hội nào để từ chối, chính bản thân cô cũng không đủ sức phản kháng. Thật sự cô rất muốn, rất muốn được kết hôn cùng hắn. Nụ cười rạng rỡ nở dần trên gương mặt An An, cô đặt tay ôm chặt lưng hắn, hạnh phúc nói: “Tiểu Vũ, em yêu anh!”.

Tiểu Vũ hơi buông ra, ánh mắt đầy dịu dàng, chậm chậm kề sát môi cô: “Anh cũng yêu em, bà xã à!”.

Bà xã, đúng thế, cô cười hạnh phúc: “Ông xã của em!”. Cô muốn hét thật to để cho toàn thế giới biết để chia sẻ niềm hạnh phúc này với mình.

Người tài xế ngồi phía trước im lặng lắng nghe những lời âu yếm họ dành cho nhau, cuối cùng không nén được tò mò: “Hai bạn mới đăng ký kết hôn à? Tôi thường chờ những cặp mới kết hôn, trông ai cùng ngây ra không dám tin đó là sự thật”.

Tiểu Vũ ôm An An vui vẻ trả lời: “Vâng, cuối cùng chúng tôi đã kết hôn rồi”.

“Ồ, nhìn hai bạn thế này nhất định sẽ rất hạnh phúc”, người tài xế nhìn qua cửa kính thấy hai người ôm nhau cười cũng vui vẻ chúc phúc cho họ. “Nhất định là thế rồi!”, Tiểu Vũ cảm kích càng ôm chặt An An hơn, cô mỉm cười, lên tiếng: “Cảm ơn bác!”.

Hai người nhìn nhau, bao nhiêu người chúc mừng thế này, tình yêu của họ lại nồng nhiệt yêu thương nhau đến thế, con đường họ đi chắc chắn sẽ thuận lợi.

Tiểu Vũ quay đầu lại nhìn qua cửa kính thấy chiếc taxi đang sau đang bám sát. Họ đã mời Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng cùng đi đến Greenery ăn mừng, vì hôm nay hai người họ đã lập công lớn.

Xe giảm tốc độ rồi dừng lại trước nhà hàng, Tiểu Vũ trả tiền bước xuống xe, vòng sang bên mở cửa cho An An, dìu cô xuống. An An mỉm cười, hắn thật chu đáo. Tiểu Vũ ôm cô vào lòng, cảm thấy sát vào đầu cô, chỉ muốn mãi thế này, người con gái hắn yêu thương nhất!

Ngoài đầu thấy hai người kia đã xuống xe, ánh mắt đầy ghen tỵ họ.

“Người anh em, hôm naytôi phải ăn những món đắt nhất!”, Vệ Tử Minh vừa mở miệng đã không khách sáo.

“Haha, không thành vấn đề, hôm nay cậu cứ thoải mái lấy thẻ của tôi mà tiêu, hết tôi còn cái khác”,Tiểu vũ vui vẻ khẽ dấm vào vai cậu ta, quả thật hẳn rất cảm động về sự nhiệt tình của họ. Bốn người vui vẻ bước vào trong.

Quả nhiên, Vệ Tử Minh vàMần Nhất Hàng chẳng khách sáo cảm ngay lấy thực đơn, gọi những món đắt nhất,sau đó còn kéo người phục vụ khác lại hỏi loại rượu vang đỏ ngon nhất ở đây lànăm nào.

Tiểu Vũ để mặc bọn họ,ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn An An. Cô nhìn lại, nắm chặt lấy tay hắn, gương mặttỏa sáng bởi nụ cười trên môi, họ cứ thế thăm thì tình tứ với nhau.

Sau khi dặn dò nhân viênphục vụ xong, Vệ Tử Minh và Mần Nhất Hàng chịu không nổi cảnh hai người này âu yếm lộ liễu quá mức, liền nhắc: “Này, hai người âu yếm thì cũng phải nghĩ tớihai bọn tôi chứ. Cứ trên người thế sao chịu nổi hả?”. Vệ Tử Minh nói giọng hếtsức “du côn”.

“Cậu ghen tỵ à, thế thicũng đi tìm một cô đi!”, Tiểu Vũ vờ có ý thách thức.

Vệ Tử Minh nói vẻ sàunào: “Người anh em à, chẳng phải nhờ hai đứa tôi giúp chuẩn bị từ tình mơ,không thì An An đâu có dễ bị mắc lừa nhanh thế, haha”, cậu ta cũng không chịuthua liền trả đũa.

“về việc này, quả thậtvô cùng cảm ơn hai cậu”, Tiểu Vũ nhớ đến sự vất vả của họ đã dậy từ rất sớm đểgiúp hẳn chuẩn bị, trong lòng đầy cảm kích. An An ngạc nhiên nhìn hai người:“Các anh? Ai đã nghĩ ra chuyện này?”, rồi quay sang Tiểu Vũ: “Nhất định lại làcon người tinh quái này rồi”, chỉ có hẳn mới nghĩ ra chuyện bất ngờ này.

“Anh sao mà giỏi vậyđược, chỉ là thấy người khác quảng cáo thế nào thì học theo thế ấy! Chẳng phảilà rất đẹp sao!”, Tiểu Vũ đắc ý hớn lên mặt cô: “Điều quan trọng nhất là emthích...”.

An An ngượng ngùng cúiđầu cười khúc khích: “Làm người ta cứ ngẩn ra”.

Tiểu Vũ nghe thấy thếliền nói: “Anh thích em ngẩn ngơ, ngốc nghếch thế đấy, nhưng lại là người điệuàng nhất”.

“Lạy hai người đó, thachợ bọn này đi”, Vệ Tử Minh không chịu nổi nữa, nét mặt lộ vẻ đau khổ.

Tiểu Vũ trờng mắt với cậuta, cái tên này đúng là làm hồng bầu không khí.

An An khẽ cười: “Đúngrồi, cảm ơn các anh rất nhiều”, đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, cô quay mặtsang nghi hoặc hỏi Tiểu Vũ: “Làm sao anh lấy được hộ khẩu? Anh đã nói với ngườinhà rồi à?”. Cô vẫn lo lắng, gia đình Tiểu Vũ không phản đối gì sao?

“Hai ngày anh về muộnnhư vậy là vì đi lấy cái thừnày đây”, Tiểu Vũ cười giải thích: “Anh đã nói vớiợ, công ty cần làm tài khoản nên cần bản chính sổ hộ khẩu. Ban đầu họ cũngkhông tin, nhưng sau đó vì bị anh quấy rầy nhiều quá đành đưa ra”. Trời ạ, hẳnđã nói với gia đình thế sao?

An An không thể tin đượctrờng mắt nhìn hẳn: “Vậy chẳng phải là vẫn chưa nói sao?”.

Tiểu Vũ vỗ về: “Đừng lo,hợ chẳng quan tâm anh cưới ai đâu, chỉ để tâm đến chuyện anh có tìm họ để xintiền hay không thôi”. Hẳn cười mỉa mai.

Vệ Tử Minh và Mần NhấtHàng nghe thấy liền ngẩng lên quay sang nhìn. Không ngờ gia đình Tiểu Vũ lạiphức tạp như vậy.

An An vẫn lo lắng:“Nhưng...”, Tiểu Vũ liền đặt lên môi cô một nụ hôn, mãi sau mới buông ra: “Đượcrồi, đừng lo lắng nữa, cha mẹ em bên đó tối nay về, mình sẽ gọi điện báo, đượckhông nào? Anh tin là nhất định cha mẹ em sẽ thích anh, bảo đảm đó”.

Trời, hai người đối diệnngồi nghe mà sững người. Tên Tiểu Vũ này cũng lợi hại thật, dám tiền trăm hậutấu, chẳng nói cho ai, vô tình họ trở thành người đầu tiên biết chuyện kết hôncủa hẳn và An An.

Chương 85 - Đối chọi

Bốn người vui vẻ dùngbữa, tất cả đều vì niềm hạnh phúc bất ngờ này.

An An lúc nào cũng giũm cười trên môi. Khẽ huých vào người Tiểu Vũ ý muốn ra phòng vệ sinh, hần liền nắm lấy tay cô, dịu dàng hỏi: “Cần anh đi cùng không?”. An An khẽ đập vào tay hắn, nguyệt: “Không cần”. Tiểu Vũ nghiêng người để cô bước ra, sau đó ngược lên nhìn trừng trừng vào vẻ mặt mờ ám của hai người đàn ông trước mặt. Họ cười không ra tiếng, tên tiểu tử này coi như xong rồi, vừa rời An An một cái là đã nơm nớp lo sợ, hahaha.

An An rửa tay xong bước ra. Chỗ cô ngồi nằm ở góc đối diện, muốn về đó phải men theo hành lang đi qua đại sảnh. Đột nhiên, một giọng nói nũng nịu vang lên làm cô chú ý: “Em mặc kệ, em muốn ăn cái này. Muốn bây giờ”. An An khẽ cười, con gái bây giờ đều ghê gớm. Người con trai dường như phải dỗ một hồi, âm thanh đó khiến An An lặng người, không thể trùng hợp như thế, đầu cô tê dại. “Được rồi, được rồi, giờ anh đi mua cho em, đừng giận, được không nào?” An An không dám quay người lại, nín thở vội đi nhanh về phía trước, cô muốn rời khỏi chỗ này, cô không muốn gặp lại anh ta, không muốn, đặc biệt là giây phút này.

Nhưng ông trời lại không nghe lời cầu khẩn của cô. Từ đằng sau vọng lại tiếng gọi lớn, giọng nói quen thuộc, nhưng với cô, giờ nó như ma ám vậy: “Vu An An?”. Cô không dừng bước, ngược lại càng đi nhanh hơn để thoát khỏi hành lang này, thoát khỏi tầm mắt của anh.

Nhưng chưa chạy được mấy bước thì một cánh tay đã nắm chặt lấy tay cô, đến phát đau. “Vu An An, tôi đang gọi cô, cô nghe thấy không?”, vẫn là cái giọng thô lỗ ấy, chẳng thay đổi gì.

Hồi lâu, An An hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh quay người, nhìn vào gương mặt mà cô chẳng muốn gặp lại Viên Thư Minh, người mà cô đã từng cho rằng có thể đi cùng mình qua mọi cay đắng cuộc đời, bây giờ rốt cuộc chẳng còn liên quan gì đến nhau cả.

“Vui lòng bỏ tay tôi ra!”, cô bình tĩnh nhìn anh ta, bây giờ chẳng cần phải sợ hãi, cô và anh ta đã hoàn toàn không còn liên quan đến nhau nữa.

“Cô chạy cái gì? Không nghe tôi gọi hả?”, Viên Thư Minh tức giận nắm chặt tay cô.

“Bỏ ra”, An An cố kiềm chế cơn tức giận. Tại sao cô không thể coi con người này như kẻ qua đường kẻ từ khi anh ta chọn cách làm tổn thương cô chứ? Quay đầu nhìn vào hành lang, cô có chút lo lắng, dùng đẳng thế này sẽ làm kinh động đến Tiểu Vũ, “Tôi và anh chẳng còn gì nữa rồi, vui lòng bỏ tay tôi ra”.

“Cô bảo tôi bỏ là tôi phải bỏ sao?”, Viên Thư Minh cười lạnh lùng: “Trước nay tôi luôn là người ra lệnh, cô không biết sao?”.

An An tức giận giằng ra, muốn thoát khỏi cánh tay đang siết chặt của anh ta. Nhưng Thư Minh không buông tha dễ dàng vậy, anh ta còn cố ý tỏ vẻ ngạc nhiên gì sát đầu lại nhìn cô: “Hôm nay trông cô dường như không giống mọi ngày?”. An An vội cúi người né tránh: “Bỏ ra!”, ánh mắt cô lướt qua cánh tay anh ta rồi liếc về phía sau, cười nhạt: “Không bỏ ra, bạn gái mới của anh sẽ nổi điên đấy”.

Quả nhiên, Viên Thư Minh chợt dạ, khẽ liếc về phía sau, tuy không thấy ai nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, liền đứng cách ra một chút, tay vẫn túm chặt lấy tay cô. “Hừ, xem ra sau khi chia tay chẳng có ai, nên phải cố tình trang điểm cho đẹp để tìm cơ hội khác”, anh ta cợt nhả, ánh mắt bắt đầu suông sã, “Nếu như muốn quay lại thì xin tôi đi! Nói không chừng tôi sẽ tình nguyện cùng ta chung sống với nhau sáu năm qua mà suy nghĩ lại”, Thư Minh cười nham hiểm.

An An muốn tát vào mặt anh ta mấy cái, nghĩ mình là ai mà cho rằng cô sẽ sống không nổi nếu thiếu anh ta. An An vừa định dùng sức để thoát khỏi gã đàn ông dễ tiện này thì từ đằng sau vọng đến tiếng quát tức giận.

“Bỏ cái tay thôi của mày ra”, An An vội quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Tiểu Vũ đang tức giận rảo bước về phía họ. An An liền khẽ gọi: “Tiểu Vũ”.

Viên Thư Minh hoàn toàn không ngờ An An còn đi cùng người khác tới đây, giọng nói ngang ngược, ánh mắt đầy vẻ coi thường: “Mày là thằng nào? Đây là chuyện của gia đình tao, đến lượt mày quản hả”.

Tức khắc Tiểu Vũ bước tới nơi, giận dữ kéo tay An An ra khỏi tay anh ta, miệng gầm lên: “Tao bảo mày bỏ ngay tay vợ tao ra”, rồi ôm cô vào lòng thật chặt. An An ngã vào ngực hắn, cảm nhận rõ những thớ thịt của hắn đang giật giật.

Viên Thư Minh thấy tên con trai trước mặt ghì chặt lấy An An vào lòng, rồi lại nhìn tới cánh tay đỡ của mình, đầu óc chết sững hồi lâu sau mới chợt tỉnh: “Vợ?”. Anh ta dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, vẻ mặt hoài nghi: “Ai là vợ mày?”. Không phải nhầm lẫn chứ, đang nói ai đấy?

“Mẹ kiếp, dám đụng vào vợ tao lần nữa xem, tao cho mày nằm chết gí dưới đất giờ đây”, Tiểu Vũ tức giận không kiềm chế được lời nói.

Viên Thư Minh cuối cùng cũng hiểu ra, ngạc nhiên gào lên: “Vu An An, cô đang làm gì thế này? Cái gì mà vợ? Khốn kiếp, hôm nay không nói rõ ràng thì đừng hòng bỏ đi”.

Cô vừa định mở miệng thì bị Tiểu Vũ chặn lại, tức giận nói: “An An là vợ tao. Bà Lục, nghe rõ rồi chứ? Cô ấy cùng họ Lục với tao”. Thằng chết tiệt này, ngu như lợn.

Viên Thư Minh càng phát điên, muốn xông tới giằng An An ra, nhưng bị Tiểu Vũ dấn vào thẳng mặt, cú đánh không thương tiếc khiến anh ta loạng choạng ngã sát vào tường. “Muốn tao đánh cho một trận nữa đúng không? Lần trước chắc chưa đủ đau hả?”, Tiểu Vũ xông tới giẫm giẫm.

Viên Thư Minh ôm miệng, chậm chậm đứng dậy, ngược đầu nhìn chằm chằm mặt Tiểu Vũ: “Mày? Mày chính là cái thằng khốn lần trước?”, chửi trách vừa rồi anh ta thấy mặt tên này quen quen, buổi tối hôm đó nhìn không rõ, câu nói vừa rồi làm anh ta tỉnh ra, quả nhiên chính là nó! Thù mới hận cũ, Viên Thư Minh điên tiết xông đến đánh Tiểu Vũ. An An sợ hãi muốn nhào đến ngăn lại, nhưng Tiểu Vũ đã kéo cô về phía sau, trực tiếp đón cú đánh, chân hất đá mạnh vào đùi, tay chặt mạnh vào bắp vai anh ta. Viên Thư Minh đau đớn la hét ôm tay quỳ phục dưới đất.

Cuộc đánh nhau của họ làm kinh động rất nhiều người, khách trong cửa hàng tò mò tụ tập lại hành lang, con đường nhỏ hẹp giờ đây kín người, nhưng chẳng ai rõ đang xảy ra chuyện gì.

Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng cũng chạy tới, thấy Viên Thư Minh quỳ dưới đất, còn Tiểu Vũ đứng trước mặt tên đó, An An đứng dựa sát vào tường. Tức khắc hai người hiểu ra, xông tới, đứng bên cạnh Tiểu Vũ: “Hôm nay lại đụng thằng này rồi, có muốn ném lại vị bị đánh hội đồng không?”.

Từ phía khác, một cô gái chạy đến, nhìn thấy Viên Thư Minh phủ phục dưới đất liền kêu lên kinh hãi: “Minh Minh, anh sao thế? Sao lại ra nông nỗi này? Mấy người này là ai?”. Viên Thư Minh đau đớn trừng mắt nhìn An An, nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng thèm để ý đến cô gái vừa rồi.

Tiểu Vũ vội đến bên An An, ôm chặt cô vào lòng vỗ về: “Không sao rồi”, hấn nhắc cánh tay vừa rồi bị tên khốn kia siết chặt, quả nhiên nó đã bị hấn tức giận muốn quay lại dạy cho tên khốn đó một trận nữa. An An vội kéo hấn: “Em không sao, thật đấy, không sao mà!”. Tiểu Vũ cố nén cơn tức giận, nhẹ nhàng đưa cánh tay đó đặt lên môi khẽ hôn, miệng còn lẩm bẩm: “Có đau không?”, lúc ngẩng lên nhìn An An, ánh mắt hấn đã dịu dàng trở lại. An An khẽ cười: “Không đau, thật mà”, dịu dàng vuốt mặt Tiểu Vũ, an ủi để hấn bớt lo lắng.

Mọi người xung quanh dường như đã hiểu ra sự tình, bàn tán xôn xao, chắc là cái tên đàn ông đang ngồi gục kia đi trêu vợ người khác nên mới bị chồng người ta dạy cho một trận, “Đáng đời, đang yên lành đi chồng ghẹo vợ người khác”, nói xong ai nấy dần dần tản đi.

Viên Thư Minh ôm cánh tay, trừng mắt nhìn đầy căm hận, chúng dám ngang nhiên thể hiện sự âu yếm với nhau trước mặt mình, cơn uất ức càng lúc càng bùng lên. Anh ta đứng bật dậy xông tới trước mặt An An chỉ thẳng vào mặt Tiểu Vũ hỏi: “Người này rốt cuộc là ai?”. Anh ta vẫn không tin, làm sao mà cô lại kết hôn nhanh như vậy.

An An quay sang nhìn gương mặt đang giận dữ đó, nắm chặt lấy tay Tiểu Vũ, ngã vào lòng hấn, khẽ bật cười nói chắc nịch: “Anh ấy là Lục Vũ Minh, chồng tôi”.

Viên Thư Minh sững sờ nhìn An An, miệng há hốc kinh ngạc, lắp bắp nói: “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!”. Rồi đột nhiên anh ta trừng mắt lên quát: “Mẹ kiếp, cô dám cấm sùng tôi à? Cô có phải vì tên này mà chia tay với tôi không?”.

An An không hề sợ hãi, vẫn giữ nguyên nụ cười: “Tôi chỉ cho mỗi người chúng ta một con đường để đi thôi, giờ đây ai cũng có lựa chọn mới chẳng phải rất tốt sao?”. Ánh mắt cô hướng ra phía sau nhìn người con gái kia, anh ta có cô đơn bao giờ đâu.

Tiểu Vũ hất cánh tay Thư Minh đang chỉ vào mặt mình ra, trừng trừng nhìn anh ta: “Tốt nhất là mày nên biến đi, không thì tao bảo đảm là hôm nay mày không bước ra khỏi đây đâu”. Chắc hẳn nhìn thấy cái bản mặt ấy là hẳn đã điên tiết rồi. Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng cũng xông đến, tiến gần lại người Viên Thư Minh.

Viên Thư Minh vẫn muốn cương nhưng cô gái kia đã vội lao tới: “Minh Minh, mình mau về thôi! Họ nói là làm đó”, rồi vội vã gắng kéo anh ta đi.

Viên Thư Minh không cam tâm nhìn hai người đó ôm ghì lấy nhau, miệng hăm dọa: “Vu An An, tôi với cô chưa xong đâu! Cô nhớ đấy!”. Mặc dù bị cô gái kia kéo đi nhưng anh ta vẫn không ngừng chửi bới.

Nhìn cái tên chết tiệt khuất dần khỏi tầm mắt, Tiểu Vũ mới thở hắt ra. Nếu An An không ở đây thì hẳn đã cho tên đó thêm một trận, lần này sẽ cho anh ta nằm gục cả tuần cũng không dậy nổi.

Cảm thấy có một bàn tay nhỏ mơn man lên mặt, hẳn mới quay lại cúi xuống nhìn ánh mắt đang lo lắng của An An. Trong lòng đầy thương cảm, vội ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên môi, mắt, bờ mi, miệng thầm thì an ủi: “Đừng sợ, không sao rồi”. Không nên để cho người con gái của mình lo lắng, nhất định cô đã rất sợ khi thấy hẳn nóng giận thế này.

An An khẽ nhắm mắt lại, lông mi hơi run run, giọng nói cũng không được bình tĩnh: “Em chỉ muốn anh không sao, biết không nào?”.

Tiểu Vũ biết cô đang lo tên khốn họ Viên đó sẽ đến gây sự với hẳn. Sợ cái gì chứ, nếu dám đến thì hẳn sẽ lại dạy cho tên Thư Minh kia một trận như vừa rồi. Nhưng để An An phải bất an thế này, hẳn cũng không đành lòng, khẽ vỗ lưng cô an ủi: “Ngoan, ngoan nào, lần sau nếu gặp anh ta, anh sẽ tránh xa, được không nào? Anh không sao, thật đấy, đừng lo”.

An An ghì chặt lấy hẳn, lòng dần nhẹ nhõm trở lại.

Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng cũng nói theo: “Chúng tôi sẽ thường xuyên để mắt đến cậu ấy, tuyệt đối không để Tiểu Vũ xảy ra chuyện gì đâu. An tâm đi!”. An An khẽ cười gật đầu, cũng may là còn có họ.

Không ngờ rằng lần đi ăn mừng hạnh phúc này lại đụng phải tình huống trở trêu đến vậy. Nhưng có lẽ trước sau gì cũng phải đối diện, thì chi bằng gặp sớm còn hơn. Chẳng phải hai người họ đã vượt qua bao trở ngại và khó khăn, mới đến được với nhau đây sao? Con đường tương lai còn dài, chỉ cần có tình yêu, tất cả sẽ trở nên tốt đẹp, nhất định là vậy!

29. Chương 29

Sự Dị Dàng Chết Tiệt - Chương 29

Chương 86 - Giả vờ

Hai ngày nay, mặc dù Tiểu Vũ liên tục an ủi để An An - yên tâm nhưng cô vẫn bồn chồn không yên. Buổi chiều tan làm, cô gọi điện đến nhà họ Viên, muốn tự mình giải quyết chuyện này, nếu không cô sẽ còn lo lắng và cô cũng không muốn Tiểu Vũ bị bất cứ tổn thương nào.

Lúc này Viên Thư Minh vẫn chưa về nhà. Quả nhiên, người bắt điện thoại là bà ta. “A lô”, An An hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh nói: “Là cháu, Vu An An”.

Giọng nói từ đầu dây bên kia rõ ràng chùng hẳn xuống: “Có việc gì?”.

“Cháu muốn gặp dì, dì có thể ra ngoài một chút được không?”, An An cố kiềm chế cơn tức giận trong lòng. Hừ, lúc này còn làm ra vẻ tự cao tự đại, nếu không phải vì Tiểu Vũ thì còn lâu cô mới dây dưa đến người nhà họ Viên.

“Có việc gì mà không thể nói trên điện thoại?”, bà ta xưa nay vốn chẳng để ý đến cô, giọng nói có vẻ sốt ruột muốn cúp máy. “về chuyện của Viên Thư Minh”, cô biết, chỉ cần nhắc đến con trai thì ắt bà ta sẽ không thể không để ý. Quả nhiên là vậy, bà ta vội vàng hỏi, lộ rõ sự sốt ruột: “Minh Minh làm sao?”.

“Chúng ta gặp nhau rồi nói đi”, An An lạnh nhạt nói, bà ta liền đồng ý.

Nửa giờ sau, vẫn nơi quán cũai người đàn bà lại ngồi đối diện nhau.

Mẹ Viên Thư Minh vừa nhìn thấy An An đã xông tới hỏi: “Rốt cuộc Minh Minh làm sao?”, giọng đầy lo lắng.

An An ngồi vào chỗ cũai mình, cười nhạt, không trả lời thẳng vào câu hỏi của bà ta: “Gần đây có phải dì giới thiệu bạn gái cho Minh Minh?”. Mặt bà ta nghi ngờ, quái lạ, sao nó biết được chuyện này, bà ta cảnh giác không lên tiếng.

An An khẽ cười, tiếp tục nói: “Nếu như dì hy vọng con trai mình có thể cùng với người mà dì mong muốn sống cùng nhau, cháu nghĩ nên dùng chút áp lực để anh ta không chống đối như trước nữa”.

Cách duy nhất bây giờ là nói với mẹ anh ta. Cô biết Viên Thư Minh phụ thuộc bà ta về kinh tế, tiền hàng tháng kiếm được chẳng bao giờ đủ cho anh ta tiêu xài, vẫn thường phải mượn gia đình, giờ lại còn có bạn gái. “Ý của cô là sao?”, bà ta hoài nghi. Đứa con gái này lại muốn làm gì đây, lẽ nào lại mềm mỏng chặt? Không được, cô bé Tiểu Quách lần này khó khăn lắm mới nhờ được người ta giới thiệu, là con của Cục trưởng cục thuế, vừa trẻ lại xinh đẹp, hơn nữa cũng rất có cảm tình với Minh Minh. Tuyệt đối không thể để con bé biết về sự tồn tại của An An, nếu không chắc chắn sẽ hỏng chuyện.

An An bình thản nhìn về cái thẳng của bà ta, trong lòng cười mỉa. Người phụ nữ này đúng là cả đời chỉ biết quanh quẩn cạnh đứa con cưng của bà ta, nếu có người nào định phá hủy hạnh phúc của Minh Minh, bà ta nhất định sẽ giống như chim mẹ bảo vệ chim con, hung hãn nhe nanh múa vuốt về phía kẻ địch.

“Cháu đã kết hôn rồi!”, An An bình tĩnh nói, nét mặt khẽ cười, đúng thế, giờ nói việc này ra cũng đã quen hơn, cô đã lấy chồng, đã trở thành bà Lục, rất hạnh phúc.

Về mặt bà ta hoài nghi: “Cô?”, hai mắt mở to nhìn An An.

Trong mắt bà ta dần dần hiện lên vẻ khinh miệt, đúng là đoán chẳng sai, đứa con gái này sẽ tìm đại một thằng nào đó để lấy. Chỉ một thời gian ngắn sau khi chia tay đã kết hôn rồi, nhất định người đàn ông kia vừa già vừa xấu lại nghèo, nếu không thì có ai muốn lấy một đứa đã lớn tuổi, chẳng có chút nhan sắc nào, lại từng sống với người khác sáu năm rồi chứ. Nói không chừng con đàn bà này chẳng hề nói gì về chuyện sống thử với đàn ông sáu năm qua, nếu không chỉ có thằng ngu mới đồng ý lấy nó. Bà ta luôn mong không bao giờ phải gặp lại An An, đồng thời cũng mừng cho con trai mình không còn dây dưa gì với cô nữa, thật là vạn phúc!

Trong lòng không khỏi vui mừng, trên mặt bà ta hiện ra nụ cười khó hiểu: “Cô kết hôn rồi à? Vậy tốt rồi, cũng đúng, tuổi cao mà không kết hôn thì ế còn gì”.

An An cười thầm trong bụng, không cần bà lo đâu, cô vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói: “Chồng tôi không biết chuyện quá khứ của tôi và Minh Minh, cho nên, hy vọng anh ta đừng quây rầy tôi nữa”. An An cười khẩy, chính là muốn bà quản lý con trai mình tốt hơn đấy, nếu không anh ta điên lên lại nguy hại đến Tiểu Vũ của tôi.

Bà ta cuối cùng cũng đã hiểu ra, nghĩ rằng An An có chuyện cần giấu giếm nên mới cầu cứu mình, cố ý ngăn người, dựa vào ghế, tay đặt lên mặt bàn gỗ gõ: “Vậy à”, giọng nói kéo dài như đang suy nghĩ. An An cảm thấy buồn cười, rõ ràng bà ta chỉ muốn cô biến mất trước mặt Minh Minh, vậy mà còn cố tình ra vẻ. “Chuyện này không thành vấn đề. Minh Minh nhà tôi không cần cô, cũng không thể hại cô sau này trực tiếp với chồng”, về mặt bà ta miễn nguyện, mắt còn chớp chớp: “Được, tôi sẽ quản chặt nó, hơn nữa giờ nó có bạn gái mới rồi, chắc cũng chẳng có thời gian để ý đến chuyện của cô đâu”.

An An quyết định để cho bà ta chuẩn bị tinh thần một chút: “Hai ngày trước, anh ta vô tình bắt gặp vợ chồng tôi, lúc đó Minh Minh đã nổi giận, cãi nhau với tôi ngay trước mặt bạn gái mới khiến cô ấy rất hoảng sợ”.

“Hả? Chuyện xảy ra khi nào?”, bà ta hoàn toàn không ngờ hai người đã gặp nhau.

“Cách đây vài ngày, có khả năng là cô gái kia cảm thấy rất khó chịu”, An An giả vờ như không biết gì. Cô cũng đâu cố tình gây ra việc này, là tự anh ta muốn gây hấn với cô.

“Có chuyện này sao? Vậy Tiểu Quách nhìn thấy rồi à? Nó có hỏi về quan hệ của hai đứa không?”, bà ta bắt đầu lo lắng. Nếu Tiểu Quách biết thì lần này lại bị nhỡ nữa à? Tuyệt đối không thể, khó khăn lắm mới tìm thấy một đứa con dâu ưng ý, nhất định không thể để đứa đàn bà này phá hoại.

“Tôi cũng không rõ, chỉ là cô gái tên Tiểu Quách đó hình như nhìn thấy rồi”, An An cười trộm, thử xem bà ta có biện pháp nào để quản con trai mình.

“Thế không được!”, bà ta lo lắng, phải nghĩ ra cách nào đó để Minh Minh không còn dính dáng gì đến An An nữa. Cô ta đã kết hôn rồi, còn quan tâm làm gì chứ, người nhà họ Viên cũng chẳng nỡ nài gì cô ta cả.

“Đúng, tôi cũng sợ chồng tôi gặng hỏi thật chẳng biết trả lời sao”, An An vẫn giả vờ, gương mặt làm rầu rĩ đáng thương.

“Hừ, về nhà tôi sẽ tiết lộ đường trục cấp trừ khi nó hứa sẽ không gặp lại cô nữa”, bà ta biết cách để trị Minh Minh, dù sao thì thẻ tài khoản của anh ta cũng đang trong tay người phụ nữ này. “Tiểu Quách là cô gái tốt vậy mà không chịu xử lý cho tử tế, đi làm mấy chuyện vợ vẫn đầy làm gì?”.

An An cố ý vờ lo lắng hỏi: “Nếu Minh Minh không nghe thì làm thế nào?”.

“Nó dám không nghe! Tôi sẽ không cho nó về đây, xem có chịu được khổ không?” Bà ta thị uy, đứa con này không biết tình hình nghiêm trọng thế nào, nếu như Tiểu Quách biết được quá khứ của nó, mọi chuyện chắc chắn sẽ hỏng bét. Tuyệt đối không được, đứa con dâu đã chọn, Minh Minh còn không nghe lời chắc chắn sẽ hối hận, nhất định phải ngăn nó lại.

An An cười, trong lòng có chút yên tâm, người phụ nữ này sẽ quản lý chặt Viên Thư Minh. Bà ta dường như chẳng để ý tới cô nữa, trong đầu chỉ bận lo nghĩ làm sao để Minh Minh nghe lời, để cô người yêu mới không bỏ đi. Bà ta lẩm nhẩm một hồi rồi chẳng chào hỏi gì đi thẳng.

An An ngồi đó nở nụ cười mãn nguyện. Vậy là vấn đề của Viên Thư Minh đã vượt sang cho mẹ anh ta, bỗng nhiên cô thấy thật buồn cười, hai mẹ con nhà này đúng là ngang ngược, lúc nào cũng nghĩ không ai được phép làm tổn hại đến họ.

Nghĩ đến gương mặt đáng yêu của Tiểu Vũ, cô lại thấy ấm áp trong lòng, chẳng buồn quan tâm đến chuyện của nhà họ Viên nữa, vì Tiểu Vũ cô làm điều gì cũng thấy đáng, người đầy là chồng cô, cả đời này thuộc về cô, chỉ cần hân hạnh yên là cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Đột nhiên cô thấy rất nhớ Tiểu Vũ, muốn gặp hân ngay tức khắc. An An biết lúc này Tiểu Vũ nhất định đang đợi mình ở nhà. Mong muốn đó thôi thúc cô vội vã rời chỗ này, đi về nơi có trái tim ấm áp kia, Tiểu Vũ, em về đây!

Chương 87 - Tốt đẹp

Thấm thoát lại đến cuối tuần, hôm nay là ngày diễn ra cuộc chung kết giải đua xe theo mùa của Tiểu Vũ.

Từ rất sớm Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng đã kéo đến nhà họ, giục hai người mau ra trường đua, hào hứng nói rằng hôm nay sẽ chờ để được Tiểu Vũ chiêu đãi. Họ đều tin rằng hân sẽ giành ngôi vô địch, chỉ nghĩ đến món tiền thưởng thôi họ đã thèm nhỏ dãi rồi.

Tiểu Vũ lại rất bình tĩnh, có lẽ đã quá quen với cảm giác này. An An thấy hân có vẻ yên lặng, trong lòng khẽ mỉm cười, Tiểu Vũ trước giờ vốn không quan tâm đến tiền thưởng, hân tham gia cuộc đua chỉ vì đam mê tốc độ, muốn cảm nhận khoảnh khắc vượt qua mọi giới hạn mà thôi.

Tiểu Vũ khẽ nắm lấy tay cô, ánh mắt kiên định, cô hiểu hân muốn cô hãy yên tâm. An An mỉm cười bởi biết rằng hân sẽ vì cô mà bảo trọng, sẽ không để cô lo lắng, buồn phiền. Viên Thư Minh sau đó quả nhiên không quấy rầy cô nữa. Mẹ anh ta cuối cùng cũng quản chặt được cậu con trai, An An rốt cuộc đã có thể an tâm.

Trong lòng An An chất đầy cảm giác lẫn lộn, hằng ngày nhìn gương mặt dịu dàng của hân, cô rất xúc động, muốn đem đến cho hân những điều tốt đẹp nhất, muốn dùng tình yêu của mình để xoa đi mọi u ám trong hân, để mỗi ngày đều nhìn thấy nụ cười và sự quan tâm của hân. Hằng đêm chợt tỉnh cô đều không nỡ nổi sự tham lam của mình, trong bóng tối lặng lẽ ngắm khuôn mặt đang say ngủ của hân, chiếc mũi thẳng tắp, hàng mi dài, lông mày rậm, lại còn đôi môi mềm mại đó nữa, vô cùng hấp dẫn.

Trái tim cô vì vậy lúc nào cũng tràn ngập hạnh phúc, cô thường tự hỏi mình, còn điều gì có thể mang đến cho hân nữa, còn việc gì có thể làm vì hân, An An luôn mong rằng mọi tâm nguyện của hân đều có thể thành hiện thực. Lúc nghĩ đến điều hân mong ước nhất chính là có được mình, cô rất vui, rất hạnh phúc. Mỗi ngày cô đều cảm ơn cuộc sống, cố gắng sống thật vui vẻ bởi vì cô muốn Tiểu Vũ hạnh phúc hơn.

Thì ra hạnh phúc chính là cảm giác thỏa mãn nho nhỏ thế thôi, chỉ cần mỗi buổi sáng, mở mắt ra có thể nhìn thấy gương mặt hân, cùng nắm tay nhau ra ngoài, nghĩ về hân để vui vẻ làm việc, hạnh phúc khi đợi hân trở về nhà. Tất cả những hạnh phúc nhỏ bé ấy dần dần tạo thành tình cảm sâu đậm khiến cô biết ơn và kỳ vọng nhiều hơn vào cuộc sống. Cô mong những người bên cạnh mình đều được như thế, vui vẻ sống trong hạnh phúc!

An An và hai người bạn của hân ngồi trên khán đài, đợi Tiểu Vũ tiến vào đường đua. Hôm nay người đến xem rất đông, ai nấy đều đã chọn cho mình một tay đua yêu thích, và người được gọi tên nhiều nhất chính là Cuồng Phong - Tiểu Vũ.

Quả nhiên cuộc đua vừa bắt đầu, tiếng gầm rú của động cơ từ xa đã vọng lại, trên màn hình hai chiếc xe đang phóng với tốc độ chóng mặt bám sát nhau, chiếc xe của Tiểu Vũ cách chiếc xe dẫn đầu một khoảng ngắn.

Trên đường núi quanh co, màn hình chiếu cận cảnh hai chiếc xe đang chạy nước rút, xe đằng sau bám sát nút xe của Tiểu Vũ. Đến đoạn cua đường như hân không giảm tốc độ, bẻ tay lái, áp sát vào đường núi, cứ thế vượt qua. Chiếc xe bám theo khi vượt qua khúc cua phải giảm tốc độ, vậy là xe của hân nhanh hơn được hai đến ba giây.

Tiểu Vũ tiếp tục tăng tốc, lao thẳng về phía trước, phóng về đích, chiếc xe đằng sau không có cách nào xoay chuyển tình thế đành bám theo về sau.

Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng phấn khích nhảy múa, reo hò: “Tên tiểu tử này nhất định làm được mà”. Cuối cùng, Tiểu Vũ giành giải vô địch trong ngày hôm nay, chiếm danh hiệu số một của tháng và của quý.

Những người bên cạnh như bùng nổ, ai nấy đều vui vẻ vì thắng cược lớn, Cuồng Phong quả thật được chào đón rất nồng nhiệt.

Nhìn Tiểu Vũ và mấy tay đua khác tiến lên bục nhận giải, An An cũng không kìm được đi theo Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng bước xuống khán đài, đứng trước bục nhận giải, nhưng vì quá đông, ba người họ đành đứng phía sau, từ xa nhìn lên Tiểu Vũ, ường lòng cô tràn ngập tự hào.

Người hâm mộ đứng chật cứng phía trước luôn miệng gọi tên hân: “Cuồng Phong, Cuồng Phong, em yêu anh, thật tuyệt vời”, An An khẽ cười lắc đầu, mấy cô gái này chắc chắn đã bị Cuồng Phong làm cho mê mẩn rồi, nhưng người đó chỉ thuộc về cô thôi.

Người dẫn chương trình công bố quán quân quý này là Cuồng Phong, dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay và hoan hô như sấm. Tiểu Vũ đứng trên bục cao nhất nhìn xuống khán đài gật đầu, mấy cô gái kia vì hành động của hân phấn khích hét âm lên.

Cô lễ tân cầm chiếc cúp và tấm biển ghi số tiền thưởng đến, dưới khán đài lại ồ lên kinh ngạc, giải thưởng lần này là năm triệu. Tiểu Vũ nhận lấy chiếc cúp, cảm ơn rồi giơ lên khỏi đầu, Vệ Tử Minh và Mẫn Nhất Hàng sung sướng vỗ tay liên hồi, Tiểu Vũ nhìn về phía An An lắc lắc chiếc cúp. An An cười rạng rỡ, rốt cuộc hân đã nhìn thấy cô.

Trao giải thưởng xong người dẫn chương trình thấy chưa đủ, muốn tạo không khí cho mọi người, liền đến cạnh Tiểu Vũ, cầm micro hỏi lớn: “Cuồng Phong, anh là quán quân của quý này, nghĩa là ba lần liên tiếp giành quán quân rồi, anh có cảm nghĩ gì chia sẻ với khán giả không?”

Tiểu Vũ vẫn quay về phía An An, không hề dịch chuyển, cuối cùng cầm chiếc cúp đưa lên cạnh miệng khẽ hôn rồi mới nhào về phía micro nói: “Đây là chiếc cúp tôi muốn tặng người tôi yêu nhất, đó chính là vợ tôi”. Lời vừa tuôn ra, phía dưới lập tức vang tiếng la ó, họ không thể tin rằng Cuồng Phong trẻ vậy mà đã kết hôn. Trời ơi, họ không muốn sống nữa, hân tuyệt thế kia sao lại có thể rơi vào tay một người con gái sớm như vậy chứ?

Giọng nói Tiểu Vũ vẫn chắc nịch: “Cảm ơn ông trời cho tôi gặp cô ấy, nếu không có người con gái này, cuộc sống của tôi chỉ là một màu đen. Nhưng bởi vì có cô ấy, tôi mới cảm nhận được tình yêu, cảm nhận

được hạnh phúc và học được cách để yêu được một người. Khi ấy tôi mới có thể cảm nhận được sự hoàn thiện của bản thân, cuộc sống ngoài màu đen ra kỳ thực cũng rất rực rỡ”. An An ngẩn ra, để mặc cho lồng ngực như bị bóp chặt.

“Tôi chỉ muốn nói, An An, cảm ơn em vì đã yêu anh”, lời nói của Tiểu Vũ đầy sâu lắng, phía dưới khán đài vang lên tiếng reo hò vỗ tay.

Tiểu Vũ đột nhiên nhảy xuống bục trao giải chạy thẳng tới phía An An, mọi người tự động dạt sang tránh đường cho hắn, ánh mắt dồn theo sau, ai cũng tò mò muốn biết người con gái mà hắn nói đến cuối cùng là ai?

An An vốn muốn trốn đi, nhưng cả cơ thể như bị giữ chặt lại, hoàn toàn không cử động được, chân như mọc rễ, đứng sững tại chỗ không có cách nào động đậy. Bàn tay đặt lên miệng, trái tim không thể giữ được nhịp đập dồn dập, bị ánh mặt trời chiếu đến lóa mắt nhưng cô không dám nhắm lại, sợ hành động đó sẽ làm hình ảnh trước mắt kia biến mất. Người con trai ấy đang hăm hở tiến đến cô càng lúc càng gần, niềm hạnh phúc theo đó lấp đầy trái tim An An, cô yêu hắn, yêu hắn vô cùng.

Tiểu Vũ bước tới cạnh bên, nhìn thẳng vào mắt cô, một giây cũng không rời, dường như muốn nuốt trọn cô vào trong mắt, trong tim mình. An An đứng yên không dám động đậy, tất cả mọi người xung quanh cũng yên lặng, chỉ còn lại tình yêu của hai người. Bỗng nhiên, một thanh âm vang lên, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng lớn: “Hôn cô ấy đi, hôn đi, hôn đi”. Những người xung quanh như bị kích động đồng loạt gào lên. Tiểu Vũ liền đưa tay ra ôm cô vào lòng, thầm thì với cô: “Vợ yêu, anh yêu em”. Hắn chăm chăm cúi xuống, đôi môi ấm nóng khẽ áp lên môi cô, thật mềm mại, quá quýt, vòng tay ghì chặt, nụ hôn càng sâu hơn, trong tiếng hoan hô của mọi người, hai người cứ thế hôn nhau say đắm.

Tình yêu có một sức mạnh kỳ diệu, có thể tạo nên rất nhiều phép lạ, nếu như bạn tin vào nó, nó nhất định sẽ mang hạnh phúc đến cho bạn.

30. Chương Ngoại Truyện

Sự Dị Dàn Chết Tiệt - Ngoại Truyện

Ngoại truyện - Tiếp nối

Hôm nay Tiểu Vũ rất vui, không những giành được chức quán quân mùa giải mà còn tiếp tục duy trì vị trí đầu bảng trong một thời gian dài. Đứng trên khán đài nhìn xuống đám người đông nghịt dưới kia nhưng hắn chỉ chú mục vào một dáng người nhỏ nhắn.

Người dẫn chương trình phỏng vấn hắn vài câu để tạo không khí vui vẻ, hắn khẽ cười, trong lòng chỉ muốn chia sẻ cùng cô niềm hạnh phúc phấn khích này. Ánh mắt nhìn thẳng về phía người đang tươi cười đầy tự hào về hắn kia, Tiểu Vũ biết chắc cô đang rất vui, rất muốn bước ngay tới trước khán đài, đến thật gần hắn. Cô gái ngốc nghếch này lại không biết tận dụng đặc quyền mà mình có, cứ thế tần ngần nhìn mãi đằng xa như vậy.

Tuy nhiên, không sao cả, cô không đến thì hắn có thể đứng ở đây nói cho cô biết, hắn yêu cô nhiều thế nào.

Cầm micro mà ánh mắt hướng về phía cô, những lời nói trong lòng chỉ muốn dành cho cô. Hắn đang rất vui, con đường sau này không còn phải cô độc nữa mà sẽ có cô, người con gái ngốc nghếch, lo lắng, yêu thương hắn.

Bằng tình yêu cháy bỏng, những lời yêu thương muốn dành cho cô được loa phát đi truyền tới tai An An, chạm vào trái tim cô. Tiểu Vũ muốn cô biết rằng, yêu cô là điều hạnh phúc nhất, hắn không quan tâm chuyện được mất bao nhiêu mà chỉ quan tâm đến những gì mình đang có, cảm ơn cô vì đã không khước từ, không hối hận nắm lấy tay hắn, cảm ơn cô đã dành tình yêu cho hắn.

Sau đó, Vũ Minh bước nhanh về phía cô, niềm hạnh phúc duy nhất của hắn, muốn ôm lấy, ghì siết lấy. Thời gian như ngừng lại, trong tích tắc trở thành mãi mãi, tình yêu của họ có trời đất chứng giám, rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

Nhìn cô mệt mỏi ngủ trong xe, Vũ Minh nhẹ nhàng ôm lấy An An để đầu cô tựa lên vai mình, trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Mặc dù hắn chưa thông báo cho cha mẹ hai bên đã vợ tắt cả vì không muốn để cô thêm lo lắng. Hắn muốn cho An An sự yên tâm tuyệt đối, tuy nhiên hắn cũng muốn dành cho cô một đám cưới thật hoàn hảo.

Hắn không hiểu tại sao cái tên họ Viên kia không đến kiểm chuyện với mình, có lẽ cô ngốc này đã làm điều gì đó rồi cũng nên, cô luôn âm thầm bảo vệ cho hắn. Mặc dù Tiểu Vũ rất lo An An bị người khác gây khó dễ, nhưng nghĩ tới việc có người chăm lo mình thì trong lòng hắn bỗng trở nên ấm áp hơn, rốt cuộc cũng có một người xem mình là duy nhất, là người quan trọng nhất.

Cúi đầu nhìn xuống, khẽ vén những sợi tóc lòa xòa trước trán cô sang một bên. Đây chính là người con gái mà cả đời hắn muốn chăm lo, bảo vệ. Dù người khác có nói gì chẳng nữa, hắn cũng chỉ muốn mang đến cho cô những điều tốt đẹp nhất, muốn nụ cười ngày nào cũng nở trên môi cô.

Mấy ngày nay cô đều tỏ ý muốn đi thăm cha mẹ hắn, có lẽ cô đang lo lắng, chưa thể yên tâm được nếu như không thông báo cho cha mẹ chuyện của hai người.

Dù gì sớm muộn cũng phải đối diện thì cứ để mọi thứ đến đi. Cũng nên đưa An An về nhà, bất luận họ có chấp nhận hay không thì gạo cũng đã nấu thành cơm rồi. Việc hắn không chủ động đưa cô về nhà, cũng một phần vì lo lắng An An sẽ bị cha mẹ hắn làm khó. Nhưng hắn lại không muốn cô phải thấp thỏm, chỉ còn cách về đó và bảo vệ không để họ làm tổn thương đến cô. Yêu cô thì cũng nên để cô hiểu rõ hơn về quá khứ của hắn.

Vũ Minh khoác tay An An đến trước một tòa nhà sang trọng hai mươi lăm tầng, An An lo lắng kéo tay hắn, ánh mắt bất an, “Đây là nhà của cha mẹ anh”. Vũ Minh mỉm cười ôm lấy cô an ủi: “Mình chỉ đến chào hỏi một lúc thôi, đừng lo”.

Làm sao mà không lo cho được, cô chưa gặp họ lần nào mà đã thành con dâu của họ, hoàn toàn có thể đoán được về mặt kinh ngạc của họ khi bốn người gặp nhau.

Vũ Minh nắm chặt lấy tay cô: “An tâm, có anh đây, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu”. Ánh mắt kiên định của hắn cũng làm nguôi bớt phần nào lo lắng trong cô. Đi vào tòa nhà, nhìn thang máy đang chậm chậm đi lên, An An thấy tim mình đập mỗi lúc một nhanh hơn.

“Đình!”, tới rồi, Vũ Minh nắm lấy tay cô, bước ra khỏi thang máy. Đứng tại tầng hai mươi, căn hộ A, hắn bình tĩnh nhấn chuông. An An nghiêng đầu cố nặn ra một nụ cười với hắn.

Một lúc sau, cánh cửa mở ra. Vũ Minh kéo An An vào trong nhà.

Vũ Minh mỉm cười nhìn cái nơi vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, hay quá, hôm nay mọi người đều có mặt đông đủ. Quả nhiên cái tin hắn thông báo vẫn có hiệu quả. Cảm thấy bàn tay nhỏ bé trong tay mình hơi rụt lại muốn rút ra, hắn cười nắm chặt tay cô hơn, dùng ánh mắt kiên định quay sang trấn an. An An, theo anh, đừng sợ. Hai người đi vào phòng khách, nhìn thấy cha mẹ hắn đang ngồi trong phòng, về mặt của họ hắn đã quá quen rồi, hoài nghi đánh giá, hắn hiểu họ đang nghĩ gì. Nhất định là đang nghĩ người con gái bên cạnh hắn chắc lại đến vì tiền bạc của gia đình hắn đây.

Santruyen

Vũ Minh kéo An An ngồi xuống ghế đối diện với cha mẹ hắn, khẽ vòng tay ôm cô vào lòng, chậm chậm ngước mắt lên nhìn, thần nhiên giới thiệu: “Cô ấy tên Vu An An, chúng con vừa kết hôn xong”. Nhận thấy bàn tay An An khẽ run lên, hắn cười, chẳng qua chỉ là đến để chào hỏi và báo cho họ biết vậy thôi, cứ nói thẳng ra không cần rào trước dón sau làm gì. Vũ Minh căn bản không quan tâm đến mong muốn của cha mẹ hắn, đây là chuyện giữa hắn và An An. Họ chỉ cần biết như vậy là được rồi.

Về mặt hai người đối diện có chút thay đổi, mẹ Vũ Minh có vẻ hơi giật mình nhưng lấy lại vẻ bình tĩnh rất nhanh, vẫy nhẹ người giúp việc: “A Bích, pha trà”. Hai người cố tỏ ra không vội vã, muốn mượn việc pha trà để giảm bớt sự kinh hoàng.

Vũ Minh nhìn A Bích mang trà lên, đặt trước mặt mọi người, khê gập đầu, lấy ly trà đưa cho An An, cô vội vã nhận lấy, tay còn hơi run run, nước trong ly trà sóng sánh chực đổ. Cuối cùng ông Lục cũng lên tiếng trước: “Cô Vu, nhà cô ở đâu?”. An An hít một hơi thật sâu, bình tĩnh đáp: “Dạ cháu ở Hành Dương, Hồ Nam”, “Nhà có anh chị em gì không?”, ông Lục bưng ly trà lên chậm rãi hỏi, ánh mắt bình thản nhưng không giấu nổi sự dò xét. “Cháu còn có một người anh trai”, An An nhận thấy Tiểu Vũ vẫn đặt tay lên đầu gối để giúp cô giữ bình tĩnh.

Tiểu Vũ thấy mẹ mình hơi nhú mào, hình như chuẩn bị muốn hỏi thêm, lập tức cảm thấy không thoải mái, hần chỉ muốn họ đừng làm khó An An, nên buột miệng: “Được rồi, hôm nay bọn con về chỉ là thông báo với cha mẹ một tiếng, chúng con kết hôn rồi, nhưng sau này bọn con sẽ không làm phiền mọi người đâu, nên cha mẹ đừng lo”.

Tiểu Vũ quay sang nhìn An An đầy khích lệ, nhưng ông Lục vẻ mặt không vui nói tiếp: “Đừng lo? Bỏ mặc việc nhà không đoái hoài, đi ra ngoài làm thuê cái gì?”.

Tiểu Vũ quay sang nhìn ông, lúc nào cũng trách hần không có trách nhiệm với gia đình. Hần nghiêng đầu im lặng, vấn đề này hần chẳng quan tâm. Mẹ Tiểu Vũ lúc này cũng lên tiếng: “Cô Vu, cô ở đây một mình à?”. Xem ra họ không định dễ dàng bỏ qua cho An An.

An An mỉm cười trả lời: “Vâng ạ, cháu làm việc ở đây. Cha mẹ và anh trai đều ở dưới quê”. Tiểu Vũ đưa tay ôm vai cô, lo là cô sẽ cảm thấy không được thoải mái.

“Cô Vu, có thể cô không biết chứ, nhà tôi có kinh doanh riêng, mặc dù không dám nói là lớn nhưng cũng có quy mô nhất định, không biết có phải cô chọn nó là vì gia sản của nhà tôi không? Dù sao cũng chỉ có một đứa con trai, sau này mọi thứ đều sẽ chuyển chonó”, ông Lục nói với giọng bình thản nhưng lộ ra một chút nhắc nhở. Vẫn là cái giọng vênh váo của những kẻ nhà giàu, hơi chút là nhắc đến tiền, Tiểu Vũ bắt đầu thấy bức bối, giọng nói cũng cương lên: “Đừng có lấy chuyện tiền bạc ra nói nữa, con không có ý định nhận nó đâu”.

Tiểu Vũ quay mặt sang nhìn An An, cô cười khê nói với cha mẹ hần: “Cháu không hiểu rõ gia cảnh hai bác thế nào, nhưng cháu nghĩ Tiểu Vũ có việc mà anh ấy muốn tự làm”. Về dịu dàng của cô giúp người khác cảm thấy bình an, cơn giận của hần cũng dần tan mất.

Bà Lục ngừng một lúc rồi giọng nói lại cất lên: “Nó có việc muốn làm, còn sản nghiệp của gia đình thì bỏ bê không lo, nói thế được à?”. Xem ra, cha mẹ Tiểu Vũ vì chuyện hần không chịu nghe theo sự sắp xếp của họ mà vẫn canh cánh trong lòng.

Thấy Tiểu Vũ không lên tiếng, An An điềm đạm nói tiếp: “Tiểu Vũ hiện giờ làm việc ở bên ngoài, cũng có thể coi là đang tích lũy kinh nghiệm, anh ấy không từ chối việc giúp đỡ công việc của gia đình, mà chỉ là không muốn sống theo cách sắp đặt của người khác”.

Lòng Tiểu Vũ giật mình, từ trước đến giờ ngoài bản thân hần ra thì chưa có ai ở trước mặt cha mẹ hần nói những điều này cả. Họ luôn nghĩ chỉ cần cho tiền là có thể thay thế được tất cả mọi sự quan tâm khác, họ vốn không quan tâm đến những điều mà hần muốn làm. Hần chỉ muốn một mái nhà thật sự, một nơi cho hần cảm giác gia đình. Nhìn sang người con gái có khuôn mặt như ngọc này, ánh mắt vô cùng ấm áp, trái tim hần có chút yếu mềm, chỉ có cô mới hiểu rõ tâm tư hần.

“Sắp xếp?”, ông Lục bần khoăn, “Chúng tôi cho nó đi học, nuôi nó trưởng thành, lẽ nào không thể chọn cho nó một con đường để đi, mà sản nghiệp của gia đình vốn phải do nó tiếp quản, nó còn oán trách điều gì?”.

Tiểu Vũ háng hòng, đây là điều mà họ cảm thấy là tất yếu, nhưng hần thì không.

An An cười khê, ngược mắt nhìn cha mẹ hần: “Hai bác chỉ cho Tiểu Vũ thứ hai bác nghĩ là anh ấy muốn, mà không hề hỏi anh ấy thật sự muốn gì? Vật chất đâu có đầy đủ cũng không thể lấp đi những phần khuyết thiếu trong lòng. Điều Tiểu Vũ cần chỉ là sự quan tâm, sự quan tâm của những người trong gia đình”, nói xong, bàn tay cô gạt sợi tóc vương trên trán hần. Cảm nhận ngón tay mảnh khảnh đó nhẹ nhàng lướt qua, Tiểu Vũ vô cùng xúc động.

Tiểu Vũ mãi mãi không bao giờ có thể nói thẳng những điều này với cha mẹ mình, nhưng giờ đây cô đã nói giúp hần. Mặc dù trước nay hần chẳng hề trông mong, nhưng trong lòng cũng bị đè nén rất lâu bởi nó, hôm

nay cuối cùng có thể nói hết ra rồi.

Cha mẹ hẳn ngồi yên không nói. Rất lâu sau, Tiểu Vũ quay sang nhìn cha mẹ, vẻ mặt hai người đầy phức tạp, không biết là họ đang nghĩ gì. Dù sao trong lòng họ thì việc kiếm tiền mới là chuyện đáng phải suy nghĩ, còn những thứ như tình cảm gia đình đối với họ là không quan trọng.

, biết là sẽ chẳng có gì thay đổi. Ngoài An An ra thì hẳn không biết bám víu vào đâu, nếu như hẳn mất đi hai mươi mấy năm trời, thì chỉ cần một ngày nào đó sau này có cô bên cạnh là đã quá đủ rồi, hẳn chẳng muốn đòi hỏi thêm nữa.

Coi như đã thông báo xong, hẳn định đứng dậy cáo từ thì giọng bà Lục vang lên: “Cha mẹ luôn nghĩ rằng con là người có tính độc lập!”, Tiểu Vũ ngạc nhiên nhướn mắt lên, cảm thấy thật buồn cười. Ngoài cho tiền ra thì còn cho cái gì nữa đâu mà không độc lập chứ? Chẳng nói chẳng rằng, hẳn cúi gằm mặt xuống đất, tay nắm chặt lấy tay An An, đây chính là điều mà họ cho là sự quan tâm.

An An liếc Tiểu Vũ rồi nhìn sang bà Lục đang bối rối: “Bác Lục, mỗi người đều có khát vọng riêng, Tiểu Vũ trước giờ không nói với hai bác, là vì anh ấy không nhìn thấy ở hai bác những điều mà anh ấy mong đợi”. An An chẳng có cách nào hiểu rõ cảm xúc của họ, cô chỉ nhận thấy gia đình này đang gặp phải trở ngại rất lớn về vấn đề thấu hiểu lẫn nhau, cho nên mới tạo thành bầu không khí lạnh như băng thế này.

“Ý của cô là sao?”, bà Lục biến sắc hỏi, giọng nói cũng đanh lại: “Cô muốn nói là sự giáo dục của tôi đã thất bại rồi à?”.

Tiểu Vũ định nổi cáu thì bị An An ấn tay cản lại, mỉm cười: “Cháu không nói việc dạy dỗ của hai bác là thất bại, chỉ là nó không thích hợp với Tiểu Vũ. Điều anh ấy cần thì hai bác không cho, điều anh ấy không cần thì hai bác ép buộc nhận, cháu chỉ biết vì thế mà anh ấy không vui”. Cô bình tĩnh nhìn vào gương mặt hai người đối diện, họ chắc không ngờ rằng có một người dám đứng trước mặt họ nói những điều này. An An không quan tâm đến việc họ nghĩ gì, cảm thấy thế nào, cô chỉ quan tâm đến Tiểu Vũ. Thấy nụ cười của An An, lần đầu tiên trong chính căn nhà này Tiểu Vũ cảm nhận được sự ấm áp của một gia đình, “Cháu chỉ hy vọng anh ấy luôn được vui vẻ”. Đúng, yêu cầu hết sức giản đơn, chỉ hy vọng người cô yêu được hạnh phúc. Khóe miệng Tiểu Vũ bất giác nhếch lên, hẳn cũng chỉ muốn cô mãi mãi được hạnh phúc.

Bà Lục nhìn hai đứa con đang đứng trước mặt bốn mắt nhìn nhau khẽ mỉm cười, trong lòng chợt thấy khó hiểu, chẳng phải nó lúc nào cũng lạnh lùng ư? Dù có nói với nó điều gì thì sự đáp lại của nó là không cần hay không muốn. Nhưng từ lúc nào mà nó có kiểu mỉm cười ấm áp như thế?

Sự ngạc nhiên khiến bà lặng người không nói nên lời, nụ cười này đã bao lâu rồi bà chưa từng được thấy? Rất lâu rồi, ký ức đã rơi rớt đi không ít, bà chỉ còn nhớ lúc Tiểu Vũ mười tuổi, nó đã từng cười như thế, nhưng lúc đó người lớn bọn họ đang làm gì? Đúng, lúc đó họ đang bận bịu với công việc, chỉ trích đối phương lạnh lùng không quan tâm nhau, ngày nào cũng thấy gương mặt đầy oán hận, căm ghét, nào còn thời gian đâu để mà nhớ về nụ cười của Tiểu Vũ lúc ấy?

Bà đưa mắt qua nhìn ngay bên cạnh, vẻ mặt ông cũng sầm hẳn lại, giống như những dòng ký ức ngày xưa vừa mới vụt qua. Bà khẽ cười, thì ra việc con mình trở thành một con người khác mà chính bà không nhận ra đều là kết quả do họ tự tạo nên, vậy mà bà còn oán trách đứa con do mình nuôi lớn lại không biết nghe lời.

Tiểu Vũ thấy không cần phải nán lại nữa, bởi họ sẽ không hiểu, mãi mãi không bao giờ hiểu. Chẳng sao cả, hẳn đã sớm quen rồi, thấy An An đứng ra bảo vệ mình, thậm chí còn dám nói ra những lời này ngay lần đầu tiên gặp mặt bố mẹ chồng, đột nhiên Tiểu Vũ cảm thấy rất tự hào. Người yêu hẳn thật tuyệt, dù cho đối mặt với ai thì cô luôn đặt hẳn ở vị trí số một, cảm giác được coi trọng này khiến mọi trống vắng trong lòng được lấp đầy. Cô chính là cô gái đáng yêu và ngọt ngào duy nhất của hẳn, mãi mãi là duy nhất.

Tiểu Vũ kéo An An đứng dậy, quay sang nhìn cha mẹ khẽ cười: “Được rồi, gặp cũng gặp rồi, nói cũng đã nói rồi. Giờ bọn con đi đây, sau này chắc cũng chẳng có cơ hội gặp mặt nữa đâu”, nói xong liền kéo An An ra phía cửa, chẳng để ý xem họ có nghe thấy những điều hẳn nói không.

Đúng lúc họ đi gần tới cửa thì từ đằng sau giọng bà Lục vọng tới: “Ngày kia quay lại ăn cơm”. Tiểu Vũ và An An sững người, đứng chết trân ở cửa, đưa mắt nhìn nhau, cái này là ý gì đây? Giọng bà Lục bình tĩnh nói: “Nhà họ Lục chúng ta đón con dâu chẳng lẽ sơ sài thế này thôi à?”. Tiểu Vũ không dám tin vào tai

mình nữa, xoay người nhìn vào gương mặt lúc này đang cười của mẹ mình, thật khó tin rằng trong ánh mắt ấy có chút khen ngợi. Tiểu Vũ quay sang nhìn An An đang khúc khích cười.

Bà Lục không để ý đến nụ cười của An An, ngược mặt lên nói: “Tôi không cho rằng cách giáo dục của tôi là thất bại”. An An nhìn vẻ mặt nghiêm túc không dễ để người khác tuyên chiến của mẹ hần, đúng thế, làm sao bà có thể dễ dàng thừa nhận mình sai cơ chứ? Chẳng sao cả, chỉ cần bà có thể hiểu được những điều Tiểu Vũ thật sự muốn thì cô còn phải so đo làm gì.

An An gật đầu, trả lời: “Chúng con nhớ rồi”. Tiểu Vũ bị An An kéo đi mới bình tĩnh, nhưng trong đầu vẫn chưa thể tiêu hóa được thông tin này nhất thời im lặng, ngẩn ra nhìn cha mẹ.

Ông Lục vẫn không nói gì, xem ra là người khó để lộ cảm xúc, nhưng lúc này cũng lên tiếng: “Ra ngoài làm việc chỉ bằng trở về nhà làm, con suy nghĩ thử xem!”, lời nói không căng thẳng như lúc này, nhưng thay đổi rất nhỏ này lại khiến người khác dễ dàng nhận ra.

Bà Lục vẫn cố tỏ vẻ lạnh lùng: “Hôm nay không chuẩn bị cơm cho các con, nên cũng không giữ hai đứa lại”. Mặc dù thái độ chẳng khác trước là mấy nhưng nghe giọng nói đã không còn khiến người ta cảm thấy chán ghét, cha mẹ hần đang cố gắng thay đổi, mặc dù sự thay đổi này chẳng đáng là bao.

An An khoác tay Tiểu Vũ, khẽ gật đầu chào cha mẹ hần: “, không sao ạ, chúng con cũng phải về có việc”. Tiểu Vũ cứ thế để cô kéo đi ra phía cửa.

Ra khỏi tòa nhà nhưng Tiểu Vũ vẫn chưa tài nào nghĩ ra tại sao cha mẹ hần lại dễ dàng thừa nhận An An đến thế? Chẳng phải ngay từ đầu đã dự liệu rằng họ sẽ phản đối, thậm chí làm khó An An sao? Thật khó hiểu. Hần quay sang nhìn cô gái bên cạnh mình, ra khỏi cửa rồi vẫn không ngừng tím tím cười. Thật không thể tin nổi, An An có ma lực gì mà cha mẹ hần không hề ghét cô? Không, chắc chắn là cô đã giúp họ hiểu ra điều gì đó, nếu không thì đâu có dễ dàng như vậy.

Tiểu Vũ khẽ véo khuôn mặt An An, nụ cười trên mặt cô dần tắt: “y da, anh làm gì thế? Đau quá”. Cô gạt tay hần xuống, tỏ ra không vui, nhưng Tiểu Vũ vẫn không chịu ngừng.

“Không thể nào?”, Tiểu Vũ tỏ ra tò mò, “Biết đau thì không phải là mơ rồi, nhưng vừa rồi nếu không phải mơ thì quả thật đó là điều không thể xảy ra”.

An An nhìn vẻ mặt của cậu nhóc Tiểu Vũ, dường như hần vẫn không dám tin, trong lòng cảm thấy rất buồn cười. Cô vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của hần: “Mẹ anh đã nói rồi đó, nói là nhà họ Lục đón con dâu không được sơ sài”, cô nhắc lại lời của mẹ hần.

Tiểu Vũ yên lặng nhìn chằm chằm vào người con gái trước mắt, nét mặt vui sướng, mãi lúc sau mới thốt ra được một câu: “Thật không ngờ là họ lại có thể chấp nhận em”. Hần đưa tay lên vuốt mặt cô, tự hỏi nụ cười ầm ập này rốt cuộc là có ma lực gì, tại sao có thể khiến người khác không thể từ chối được?

An An cười khúc khích, kéo tay hần xuống vui vẻ nói: “Cha mẹ anh cũng không phải là khó giao tiếp, thật ra họ rất quan tâm đến anh, chỉ là việc thấu hiểu giữa anh và gia đình có vấn đề, hơn nữa khi gặp trở ngại thì đều không nói ra, chỉ dựa vào hành vi của đối phương để phán xét, cho nên giữa các cá nhân trong gia đình càng phát sinh nhiều mâu thuẫn hơn”. An An nắm tay hần bước ra phố.

“Hơn nữa, vì càng ít nói chuyện nên càng cảm thấy sự lạnh nhạt của đối phương như một hành động bình thường. Thật ra, chỉ cần một người chậm lại một bước, người kia nhanh thêm một bước, nói ra hết những suy nghĩ trong lòng thì vấn đề này ắt sẽ không tồn tại”. An An cảm thấy Tiểu Vũ quá nhạy cảm với sự lạnh lùng của người khác, chỉ cần bị đối xử thờ ơ thì tự động trong người sẽ bật chế độ đề kháng cho lần tiếp theo.

Tiểu Vũ để mặc cô kéo đi, trong lòng thầm cười, quả nhiên không hổ là người đào tạo giỏi, lý lẽ nói đâu ra đó. Không ngờ hôm nay cô đã thay hần nói lên những lời mà bấy lâu nay hần giấu kín trong lòng.

Hần thật sự đã tìm được một kho báu! Nhìn gương mặt mỉm cười đó dưới ánh đèn đường, sự dịu dàng của cô giống như một loại độc dược, một khi đã trúng độc thì chẳng thể thoát được, chỉ biết đắm chìm vào nó. Mà Tiểu Vũ chính là kẻ trúng độc nặng nhất, đây đúng là sự dịu dàng chết tiệt mà, cầu cho sự dịu dàng này quấn chặt lấy mình để hần mãi mãi không có cơ hội thoát thân.

Tiểu Vũ xúc động ôm chặt lấy vai An An, kéo đầu cô dựa sát vào vai mình. Hắn chỉ cần cô đến bên an ủi trái tim trống độc này, mãi mãi bên cạnh quan tâm hắn. An An khẽ cười tận hưởng cảm giác ấm áp của cái ôm chặt đó, đúng thế, vòng tay này chính là chỗ dựa duy nhất của cô.

Ánh đèn đường mờ ảo, bóng hai người nghiêng nghiêng đổ dài, rồi khuất dần mất hút ở cuối con đường.

Này, kẻ đang hạnh phúc kia ơi, đường còn dài lắm. Chỉ cần trái tim mãi mãi gắn bó bên nhau thì hạnh phúc sẽ nối tiếp hạnh phúc. Xin chúc phúc cho những người đang có nó trong tay và cả những người đang khát khao nó. Hạnh phúc là dũng cảm, là sự kiên trì, chỉ cần bạn tin thì nó luôn tồn tại bên bạn!

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-diu-dang-chet-tiet>